

2

Sorane

De dubbelgangster

Jelsi

Jelsi

Sorane 2

De dubbelgangster

© 2019, Jean Smeyers (Jelsi)
Eigen publicatie
info@jelsi.be
Alle rechten voorbehouden

Titel boek: De dubbelgangster
Auteur boek: Jelsi
Omslagontwerp: Jelsi
Typografie: Jelsi

Inhoud

1	Samenvloeiing	1
2	Anya.	42
3	Op de vlucht.	77
4	Het gezin van Teron	106
5	Misleiding	132
6	Geevy	156
7	De familie van Jouna	175
8	De zwarte weg.	190
9	De Droak.	202
10	Aanslagen	226
11	Jakira.	262
12	De bevrijding	294
13	In de cel of niet	319
14	Recht of onrecht	333
15	Een nieuwe aanslag	357
16	Alleen en verlaten	379
17	De bekentenis	390
18	Het gevecht van Raya	417
19	Triomf	431

De dubbelgangster

Samenvloeiing

Op een heel vreemde plaats kijken twee verschillende menselijke gedaanten om zich heen. Beiden maken deel uit van dezelfde identiteit. Verder is er niemand in deze witte omgeving.

‘Wat moet er nu gebeuren?’

Megan glimlacht even.

‘Nu moet ik jou een beetje leren omgaan met je nieuwe gaven. Want als ik met jou samensmelt, zal jouw bewustzijn de overhand hebben, zoals ook met Jakira gebeurd is. Jullie zijn nu beiden een.’

‘Leg me dat eens uit, Megan.’

‘Dat kan ik niet, Sorane. Ook ik weet niet wat er ooit gebeurd is en hoe het komt dat er negen delen van dezelfde identiteit bestaan. Maar ik weet wel dat al deze delen doorheen vele levens, universums en dimensies naar elkaar op zoek zijn. Ooit zullen wij door een van de vele doorgangen onze bestemming bereiken. Daar kan ik niets aan veranderen. Maar dat alles verandert niets aan het nu. Op dit moment hebben we een nieuwe taak.

‘En Aveyana en de andere goden.’

‘Die bezitten een grote macht, Sorane. Maar toch reikt hun macht alleen maar tot aan de doorgangen. Als wij en Aveyana door de poort zouden stappen, dan zijn wij gelijken, vermoed ik.’

Megan concentreert zich en plots staan beiden in een heel mooie tuin met bloemen en planten.

‘Je kijkt zo verbaasd, Sorane. Hier is alles maar schijn. Als je de concentratie kan opbrengen dan kan je hier eender welke omgeving vormen. Nu wordt het tijd dat ik je de beginselen van met je nieuwe krachten aanleer, want hoe sneller je hun technieken meester wordt hoe sneller kan je weer als een levende Sorane opstaan. Ik weet dat je dat wil, want je wil je vrienden helpen en je naam zuiveren. En dan wil je je vriend, Deno, die de levensgezel is van onze gezamenlijk identiteit, alles uitleggen.’

‘Je hebt gelijk, Megan. Dat is wat ik wil. Maar wat bedoel je met levensgezel.’

‘Je vermoedde het al veel eerder, Sorane. Je voelde je aangetrokken tot Deno Vergan, al kon je dat niet verklaren, omdat je je hart aan Alon Gesio verloor.’

‘Dat is juist, Megan. Ik hield van Alon, maar hij werd vermoord.’

‘Als je opnieuw opstaat, dan kan je zowel Alon’s dood bestraffen als je vrienden alles uitleggen.’

‘Ik wil geen wraak meer, Megan. Ik wil de daders straffen, maar al een zeer lange tijd geleden kwam ik tot de conclusie dat de dood geen straf is, maar het verlenen van genade.’

‘Dat was ooit ook mijn weg en die van Jakira, die nu deel van jou uitmaakt. Maar dat is voor later. Je lichaam blijft niet eeuwig levensvatbaar en als ik het niet mis heb, ben je al een paar organen kwijt.’

‘Organen. Wat bedoel je?’

‘Je lichaam is dood, maar heeft zeer goede organen, zoals longen, nieren, enz..’

‘Wat? Je wil toch niet zeggen...’

‘Ja, dat bedoel ik juist. Maar dat kan hersteld worden met onze gezamenlijke krachten.’

‘Oef, gelukkig. Want leven zonder longen, bevalt met niet zo erg.’

‘Dat zou ook niet gaan, roodje. Kom, als je klaar bent dan kunnen we beginnen.’

‘Geen probleem, ik voel mij fit genoeg.’

‘Dat is toch normaal, Sorane. Je geestelijke identiteit wordt nooit moe, in tegenstelling tot je lichaam.’

‘Wat moet ik doen, Megan.’

‘Neem plaats op de vloer naast mij.’

Sorane kijkt toe, terwijl Megan op de vloer gaat liggen en neemt dan naast haar plaats. Gedurende vele uren leert Megan, Sorane, de weg om haar diepste concentratie te bereiken en hier krachten uit te putten die ze nog nooit gekend heeft. Een deel van deze krachten moet ze gebruiken om haar lichaam op vaste tijdstippen te regenereren, waardoor ze er zal in slagen om een zekere vorm van onsterfelijkheid te bereiken. Maar toch is ze nog steeds kwetsbaar en sterfelijk, alleen kan ze nu de veroudering stopzetten en altijd even jong blijven.

Maar geen van beiden beseft dat dit laatste maar schijn is, want pas als Sorane, Megan en Jakira Delos bereiken kunnen ze

pas definitief samensmelten tot een identiteit. Als een eenheid zullen we ooit op weg gaan om onze oorsprong te zoeken. Sorane begint langzaam maar zeker de nodige concentratie op te brengen. Megan is tevreden en na ongeveer negentig uren trainen, laat ze Sorane stoppen.

‘Je leert snel, Sorane.’

‘Dat is het deel van Jakira in mij, Megan. Zij steunt mijn pogingen en leidt ze in goede banen. Want zij bezit al een grote ervaring. Maar er is iets dat jij nog niet weet. Jakira was al samengesteld met vier andere identiteiten.’

‘Wat, dat is nieuws. Dus als ik met jou samensmelt, dan bestaan wij samen uit zeven delen van de oorspronkelijke identiteit.’

‘Zeven, Megan? Vier plus ik zelf en jij is toch zes.’

‘Nee, want ik besta uit twee delen.’

‘Het wordt steeds ingewikkelder, Megan.’

‘Dat klopt, maar pas als wij de andere twee delen vinden dan zullen we weten, wat nodig is.’

‘Dus ooit waren deze delen samen een wezen of een bewustzijn. Weet jij hoe of waarom we ooit in negen delen gesplitst zijn?’

‘Nee. Maar ik hoop dat we dat op Delos te weten kunnen komen. Op voorwaarde dat we erin slagen om Delos te bereiken.’

‘En wat gebeurt er dan?’

‘Daarover weet ik evenveel als jij. Maar ooit zullen we onze evenbeelden moeten zoeken en met hen samensmelten. En wel zo snel mogelijk, vermoed ik, want iets in mij waarschuwt me voor de zwarte heerser die zich Morduno noemt. Hij zou de tegenpool zijn van een zekere identiteit die Jinga genoemd wordt. Maar of die machtige Jinga bestaat, weet ik niet. Niemand heeft haar ooit gezien, terwijl Morduno in verschillende gedaanten opgemerkt werd.’

‘Misschien vinden we haar op Delos, Megan.’

‘Hopelijk, maar niet waarschijnlijk. Maar ik denk wel dat we daarna moeten proberen om die Jinga op te sporen, want ik voel dat Morduno, zelfs als we allen samengesmolten zijn, machtiger is dan wij.’

‘En als we haar niet vinden. Dan staan we alleen voor Morduno, de machtige.’

‘Zeer machtig is hij, Sorane. Maar dan moeten wij gewoon slimmer zijn.’

Even kijkt Sorane naar de andere roodharige, dan knikt ze glimlachend. Megan knikt met een glimlach terug en stapt op Sorane toe. Megan neemt beide handen van Sorane vast.

‘Niet schrikken, Sorane,’ zegt ze nog voor haar lichaam doorzichtiger wordt en in het lichaam van Sorane opgaat.

Enkele ogenblikken later is alleen Sorane over. Als ze om zich heen kijkt is alles weer wit zoals het was toen ze hier terecht kwam. Plots merkt ze dat ze langzaam door de witte ‘vloer’ zakt. Ze schrikt hevig als het lijkt alsof ze naar beneden duikelt. Even later voelt zich weer in een vertrouwde omgeving. Even aarzelt ze nog, maar dringt de waarheid tot haar door. Ze bevindt zich weer op Enuron en in het lichaam van Sorane.

Naast haar lichaam staan twee mensen, een drieëntwintigjarige verpleegster en een iets jongere jongeman.

‘Spijtig, Sorane. Je was een mooie vrouw, maar je werd een verachtelijke huurmoordenaars. En dan besloot je om je eigen opdrachtgever, die je weer een eerlijk bestaan kon geven, te vermoorden. Waarom besloot je toch om dat leven te verwerpen?’ fluistert de verpleegster.

Even aarzelt ze en blijft naar het licht bruine gelaat van de dode staren.

‘Laat ons maar beginnen,’ zegt de verpleegster en trekt het laken naar beneden.

Als de jonge student naar het geopende lichaam kijkt, slikt hij even.’

‘Je zal dat wel gewoon worden, Kion. Zeker als je je studies wil volbrengen. Een tweetal jaar geleden voelde ik mij er ook niet zo lekker bij.’

‘En wordt dat beter.’

‘Je wordt het gewoon, Kion, maar of ik mij er lekker bij voel. Nee, niet echt, maar het maakt deel uit van ons toekomstig beroep.’

De student knikt.

‘En nu.’

‘De laatste hand leggen om deze misdadigster weer toonbaar te maken voor iedereen die haar lichaam nog wil zien.’

‘Dus eerst wat ontbreekt opvullen met...’

‘Dit hier,’ zegt de verpleegster en neemt een kleine spuitbuis van een tafel op.

‘Lukt het daarmee?’ vraagt de student.

‘Voor een groot deel, de rest wordt met kleurstof en pasta bijgewerkt,’ legt de verpleegster uit, terwijl ze een spuitbus opneemt.

‘Daarom heb je het lichaam met de cleaner van alle vreemde stoffen ontdaan.’

‘Dat klopt, anders zouden er verkleuringen kunnen optreden.’

Intussen heeft Sorane zich al geconcentreerd en haar bewustzijn langzaam in de hersenen van de ‘dode’ verspreidt. Zeer traag dringen de levenspulsen door langs bloed, spieren en zenuwen doorheen haar hele lichaam. Eerst is er niet veel van te merken. Maar dan beginnen de spieren lichtjes te trillen. Het duurt een paar minuten voor ze het lichaam de bloedstromen voldoende beheert. Dan concentreert ze zich dieper en begint haar verwijderde organen op nieuw te vormen.

Als de verpleegster zich vooroverbuigt om de vulpasta op de plaats van de lever te spuiten, schrikt ze hevig. Voor haar ogen ziet ze een nieuwe lever opgebouwd worden.

‘*Dat kan toch niet,*’ denkt ze verschrikt en staart naar de spiertjes en vlees dat opnieuw gevormd tot de lever en de omgeving ervan opnieuw is zoals het was.

Snel staart ze naar het grote scherm dat met de scanner verbonden aan de linker muur hangt. Ook daar ziet ze wat er in het lichaam gaande is.

Dan schrikt ze nog meer. Ook de longen van de ‘dode’ ontstaan opnieuw uit het niets en worden langzaam maar zeker gevormd.

‘Onmogelijk,’ fluistert ze en schakelt het scherm snel uit, want ze wil niet dat Kion ziet wat zij ziet.

‘Is er iets mis?’

‘Ja en nee. Haal snel professor Lodrins.’

‘Is het ernstig?’

‘Ja, hij moet zo snel mogelijk komen.’

‘Is er iets met de dode....?’

‘Ja, een vreemde verkleuring.’

Even staart hij haar niet begrijpend aan.

‘Haast je.’

De student knikt snel en haast zich naar buiten. Even staart de verpleegster hem na en kijkt dan naar het naakte lichaam. Ze ziet nog juist de laatste stukjes huid tegen elkaar buigen en aan elkaar groeien. Met grote ogen kijkt ze toe hoe de bleke kleur geleidelijk wegtrekt. Op de scanner kan ze zien dat de lichaams-

temperatuur van het lichaam langzaam stijgt tot de normale hoogte van ongeveer 36°C.

Dan pas valt haar iets op.

‘Dat kan toch niet echt waar zijn. En nu lijkt haar huid ook nog normaal, niet de huid van een dode,’ denkt ze.

Opnieuw schrikt ze als een schok het dode lichaam doorheen lijkt te schudden. Maar dan hoort ze het piepen van de scanner.

‘Ze heeft een stijgende hartslag, dat is niet mogelijk. Is het toestel kapot?’ fluistert de verpleegster.

Aarzelend drukt ze haar hand tegen de wang.

‘Haar huid is warm. Veel warmer dan een uurtje geleden,’ schrikt ze.

Dan glijdt ze met haar vingers naar beneden en tast naar de hals van de dode.

‘Ik moet dromen. Een dode kan zichzelf toch niet genezen en plots weer een lichte sterker wordende polsslag hebben?’

Verschrikt trekt ze haar hand terug en haar naar het mooie gezicht van de roodharige op de tafel.

Met een ruk draait ze zich plots om en haast zich naar een toestel op een roltafel. Even aarzelt ze, maar dan rolt ze het tafeltje naar de ‘dode’ toe. Ze klikt de draden boven het hoofd van Sorane vast en schakelt het apparaat in. Dadelijk schrikt ze van de gegevens die ook op dit apparaat afgebeeld worden. Het lichaam van de dode heeft temperatuur van ongeveer 36°C.

Dan valt haar blik op het naakte bovenlichaam van de ‘dode’.

‘Wat i... haar wonden... Dat kan toch niet? Zelfs haar wonden zijn weg,’ stamelt ze verschrikt en staart naar het naakte lichaam van de roodharige.

Trillend van spanning loopt ze naar de zijkant van de tafel toe. Dan tast ze opnieuw naar de nek van de jonge ‘dode’ vrouw.

‘Ook de scanner wijst aan dat ze leeft en haar hartslag lijkt zo goed als normaal. Ze lijkt wel te ademen. Als ik nu niet aan het dromen ben, dan... Het is toch onmogelijk,’ stamelt de verpleegster.

Dan merkt ze dat de oogleden van de ‘dode’ trillen en plots opent Sorane haar ogen.

Van schrik wijkt ze achteruit.

‘Je leeft werkelijk... Hoe is dat...?’ fluistert de assistente schrikkend, terwijl ze achteruit wijkt.

Langzaam richt de ‘dode’ zich op en kijkt de vrouw in witte jas indringend aan, maar dan zakt ze terug achterover.

‘Help me, Jouna,’ fluistert Sorane zwak, terwijl ze de vrouw scant.

Even kijkt de assistente besluiteloos naar Sorane.

‘Hoe weet jij mijn naam?’

‘Ik ben ook een telepate, Jouna,’ fluistert Sorane met trillende stem.

Even aarzelt Jouna, maar dan stapt ze op de ligtafel toe. Met haar hulp slaagt Sorane erin om recht op te gaan zitten.

‘Dat jij dat werkelijk, je lichaam herstelde zich op een paar minuten. Alleen goden kunnen verwijderde organen weer vormen en hun lichaam genezen. En jij kan zeker geen godin. Je lag hier al een paar dagen dood, met twee gaten in je borst en nu... Hoe is dat toch mogelijk? Alleen goden zouden dat kunnen.’

‘Je droomt niet, Jouna. Maar ik ben zeker geen godin. Je moet kalm blijven, ik heb tijd nodig om weer op krachten te komen. Mijn organen en wonden heb ik kunnen herstellen, maar ik heb ook bloed verloren. En dat kan ik niet in een twee drie aanvullen.’

Steunend op Jouna wankelt Sorane naar een stoel en gaat zitten. Verbaasd kijkt Jouna naar de naakte Sorane, want ze kan het nog steeds niet geloven. Maar ze ziet het met eigen ogen. Maar ze beseft dadelijk dat Sorane een harde tijd tegemoet gaat, want de dokters zullen haar willen onderzoeken.

‘Ben jij werkelijk de Sorane die als huurmoordenaars haar smerig geld verdiende?’ vraagt ze, terwijl ze een laken van een tafel trekt.

‘Dat ben ik zeker, Jouna. Maar nu ben ik niet echt meer dezelfde. Iets zegt me dat mijn oude ik, niet zo slecht was.’

‘O, nee. Ze werd dik betaald om te moorden.’

‘Daar was zij of liever ik voor opgeleid, Jouna. Maar ik besloot om te stoppen en ging voor de politie werken,’ antwoordt de roodharige, terwijl ze het laken dat de verpleegster haar aanreikt, aanneemt.

‘Dat weet ik, maar toen wilde je de rechter ombrengen.’

‘Toch niet, verpleegster. Ik wilde een nieuw leven, maar de rechter.... Nee, dat is niets voor jou.’

‘Wat is niets voor mij?’

‘Misschien kom je dat later wel op het nieuws te weten, Jouna. Maar ik lijk een beetje honger te hebben,’ fluistert Sorane.

‘Dat kan moeilijk anders. Je ligt hier bijna een week geloof ik. Blijf even zitten, ik zal snel iets te eten gaan halen,’ zegt de assistente en laat Sorane alleen.

Terwijl ze zich naar buiten haast, vraagt ze zich af:

‘Waar blijft Kion, met de professor?’

Ze ziet echter niet dat Sorane lacht.

‘Ik weet wat je denkt, Jouna. Je bent eerlijk, maar je bent zoals de anderen. Je ziet een kans om hogerop te raken. Toch is er maar een ding dat je echt wil. Dokteres worden, zodat je mensen kan helpen om weer gezond te worden. Ik denk dat je mij later misschien kan helpen. Maar ik kan hier niet op je blijven wachten, de dokters zullen te veel willen weten en dat kan ik op dit moment niet aan.’

Snel probeert Sorane op te staan, maar zakt dadelijk terug. Na een paar mislukte pogingen lukt het haar toch wel. Wankelelend, nadat ze het laken om haar naakte lichaam wikkelde, stapt ze naar de muur toe. Er tegen aanleunend schuift ze naar de deur toe. Voorzichtig kijkt ze de gang in, maar beseft dadelijk dat ze hier niet onopgemerkt kan weggelopen. Er zijn veel te veel mensen. Telepathisch scant ze de omgeving.

‘Dat lukt me nooit, toch niet met dit laken als enige kledij,’ denkt ze.

Plots ziet ze Jouna en een paar anderen naderen. Snel sluit ze de deur en denkt na.

‘Gelukkig bezit ik nu ook een groot deel van de kennis van Jakira en Megan. Ik kan maar een ding doen. Teleportereren. Ik hoop alleen dat het lukt.’

Maar hoe hard ze zich ook concentreert, het lukt echter niet.

‘Ik kan je helpen, Sorane.’

‘Ben je er nog steeds, Anya?’

‘Zeker. Je bent nu pas echt zo goed als mijn gebied.’

‘Ik ben nog steeds dezelfde.’

‘Uiterlijk wel, Sorane. Maar innerlijk ben je veel meer dan vroeger.’

‘Hoe kan je me helpen?’

‘Met een overbrengersveld.’

‘Een overbrengersveld. Kan je dat opbouwen?’

‘Waarom niet? Ik heb dat al een paar maal gevormd. Jij zou dat toch nog moeten weten.’

Even lijkt alsof de stem een spottende klank had, maar Sorane weet niet of dat echt was.

‘Ergens herinner ik me dat nog vaag, Anya.’

Sorane, die intussen de gang scant, beseft, dat het tijd wordt om te verdwijnen. Jouna en haar gezelschap van drie mannen in

doktersjas zijn bijna bij de deur. Ze praten over haar, maar ze lijken Jouna niet te geloven.

‘We moeten hier dadelijk weg, Anya?’

‘*Waarheen,*’ vraagt de stem.

‘*Mijn woonplaats, of liever die van Sorane. Of nee, Anya. Naar mijn villa in Mogwan.*’

Een seconde later wordt een licht blauw ovalen veld gevormd. Met twee stappen is ze voor het veld en stapt erin. Zodra ze onstoffelijk wordt verdwijnt het veld. Een paar ogenblikken later gaat de deur open. Jouna en de dokters kijken verbaasd naar de plaats waar de ‘dode’ Sorane lag. Maar ze zien haar nergens meer.

‘Ik denk dat jij je zal moeten verantwoorden, leerlingverpleegster. Het lichaam van Sorane stond onder jouw toezicht en nu is het verdwenen. Dat ziet er niet goed voor je uit.’

Jouna slikt even en stapt zoekend rond tot achter kasten en bedden, maar hoe ze ook haar best doet. Sorane is nergens meer te zien.

Intussen is Sorane in Mogwan gematerialiseerd. Ze kan zich bijna niet staande houden en staat te trillen op haar benen. Sorane beseft dat ze te veel van haar krachten gevegd heeft.

‘*Gelukkig heb ik niet geprobeerd om te teleporteren,*’ denkt ze.

Wankelend botst ze tegen een kast en slaakt een kreet. Op dat moment hoort ze stemmen en beseft dat ze hier niet alleen is. Ze is echter te zwak om zich te verbergen.

Ze hoort naderende stappen.

‘Ik ben zeker dat ik iets gehoord heb, Heneva,’ hoort ze een stem, die haar bekend voorkomt, zeggen.

Dan ziet Sorane een jonge vrouw de gang inkomen en verschrikt naar haar kijken.

‘So..Sorane.. Wat? Jij... Dat is niet mogelijk.’

‘Liese, jij hier,’ fluistert Sorane.

‘Sorane, dat kan toch niet waar zijn,’ stamelt Liese, terwijl Sorane dreigt te vallen.

‘Wil je me helpen, Liese?’

‘Heneva, kom snel. Ik heb je hulp nodig,’ roept Liese, terwijl ze zich naar, de in een wit laken gewikkelde, Sorane toe haast.

Als Heneva opdaagt, blijft die verschrikt staan zodra ze Sorane opmerkt.

‘Is dat echt wie ik denk.... Sorane, ben jij dat werkelijk?’

‘Ja, ik denk het wel. Ze herkende mij dadelijk. Kom, help me om haar naar de salon te brengen.’

Beide vrouwen ondersteunen de roodharige en even later ligt Sorane in een zetel. Ze heeft haar ogen gesloten, want ze is moe van de inspanning.

‘Hoe kan dit? We zagen toch allen op teevee dat ze dood was. Hoe komt ze dan hier en nog in leven?’

‘Ik weet het niet, Liese. Ik ga iets klaarmaken om te eten, want ze kan bijna niet op haar benen staan.’

Liese knikt en staart naar het naakte lichaam van de roodharige. Ze kan echter geen enkel spoor van de wonde meer zien. Dan gaat ze het laken halen dat op de vloer gevallen is. Nadenkend legt ze het laken weer over de uitgeputte roodharige.

‘Dit moet de dubbelgangster van onze gedode vriendin zijn of die dubbelgangster werd in haar plaats gedood,’ denkt ze, *‘Anders kan ze onze namen toch niet weten.’*

Dan richt ze zich op en haast zich naar de keuken om Heneva te helpen. Een paar minuten later komt Heneva met een dampende soep terug. Sorane zit alweer rechtop, met het laken opnieuw om haar naakte lichaam. Dankbaar neemt ze de soep aan. Als ook Liese nieuwsgierig komt kijken hoe het met haar vriendin gaat, zegt deze:

‘Dank je, allebei. Maar ik denk dat ik jullie een verklaring schuldig ben.’

‘Dat zeker, Sorane. Hoe is dit mogelijk? Of is het waar dat jij de dubbelgangster van Sorane Nador bent.’

Maar Sorane zegt niets meer. Ze drinkt langzaam van de soep en voelt de warmte door haar lichaam trekken. Als ze de kom op de tafel zet, kijkt ze beide jonge vrouwen, die haar aanstaren, aan.

‘Er is maar een Sorane. Nador is de naam van mijn stiefouders en Cobanon van mijn echte ouders.’

‘Maar je leeft nog, terwijl op het nieuws gezegd werd dat jij neergeschoten was. We hebben zelfs beelden gezien van je lichaam dat opgebaard lag in het ziekenhuis.’

‘Dat is ook zo, Liese. Ik was dood, maar ik heb een bestemming waardoor ik kon terugkeren en mijn lichaam regenereren. Ik ben niet echt de Sorane meer die ik was voor ik neergeschoten werd. Nu ben ik bewust van krachten die ik bezat, maar niet kende. Alleen het bloedverlies kan ik niet compenseren.’

‘Daarom ben je zo zwak.’

‘Ja, maar je lekkere soep heeft deugt gedaan, Heneva. Een paar dagen rust zal me goed doen.’

‘Dit is jouw villa, Sorane.’

‘Hoe komen jullie hier?’

‘Je weet dat Conney zwanger is, maar er zijn complicaties. Dus heeft je zus heeft ons na het nieuws van je dood de villa ter beschikking gesteld. Wij, Sina, en Noyane hebben hier onze in-trek genomen om Conney te helpen.’

‘Wat is er met Conney?’

‘Ze is twee weken geleden bevallen, maar haar kindje is te vroeg geboren. Ze hebben haar zoontje in een speciale couveuse met ondersteuning moeten leggen. De dokters hopen dat ze Conney’s kindje kunnen stabiliseren.’

‘En Conney?’

‘Niet zo best. Het was een zeer moeilijke bevalling. Ze hebben, omdat ze zo jong is, een keizersnede moeten uitvoeren. Nu vrezen ze voor haar leven. Mijn broer en haar vriend, Vano wijkt echter niet van haar bed.’

Sorane knikt even en fluistert:

‘Niemand mag wete.....’

Dan zakt ze opzij en blijft doodstil liggen. Liese springt op en knielt naast haar.

‘Wat heeft ze? Ze is toch niet opnieuw....’

‘Nee, Heneva. Ze lijkt te slapen.’

‘Dat is beter, Liese. Morgen zal ze zich beter voelen. Ze was zeer zwak, toen ze hier verscheen.’

‘Alleen weet ik niet hoe ze binnengeraakt is. Ik weet wel dat dit haar huis is, maar we waren allen beneden. Ik heb haar niet zien binnenkomen, jij wel?’

‘Nee, Liese. Ik niet en ik heb deze morgen nog alle kamers opgeruimd.’

Maar Sorane slaapt niet echt. Ze concentreert zich dieper en dieper en plots is ze ergens anders. Haar innerlijk is in het ziekenhuis en scant haar omgeving. Ze is maar vaag zichtbaar. Uit de gedachten van het verplegend personeel weet ze waar Conney zich bevindt.

‘Als Sorane kan ik mij niet buiten de villa begeven, Anya. Ik zou dadelijk herkend worden. Misschien kan ik de gedaante van iemand anders vormen.’

‘Het uiterlijk van een agente, met licht blauwe huid, die mij een paar maanden gedragen heeft, is mogelijk. Concentreer je op haar uiterlijk dat ik je toon.’

‘Wie was die agente, Ayna? Je zei dat ze jou gedragen heeft. Was ze dan, wat jij noemt, een gebieder.’

‘Nee, ze zat achter jou aan, want je had een van haar contacten, die een belangrijk misdadiger was, gedood. Daar maakte ik van gebruik om dichterbij jou buurt te komen. Maar dan kwam ze plots aan haar einde. Ze werd gedood in de hoofdstad, bij een gevecht met drugdelers.’

‘Had je haar dan niet kunnen beschermen, Anya?’

‘Dat stond mijn programma niet toe. Dat moet je toch al wel duidelijk zijn. Jij bent mijn enige gebieder, die mij opdrachten kan geven.’

Sorane vormt haar lichaam langzaam maar zeker, naar het beeld van deze Koraanse agente, terwijl Anya een kenteken van een speciale eenheid van de politie vormt.

‘Welke naam moet ik nemen? Haar naam?’

‘Nee, dat is beter van niet. Als haar naam ergens opduikt, zouden er vragen gesteld kunnen worden. Misschien het omgekeerde van je voornaam, Sorane. Je identiteit van Jakira deed dat soms ook.’

‘Enaros. Dat klinkt toch niet. Misschien kan ik het splitsen. Ena Ros. Ja, dat lijkt me beter.’

Even kijkt Sorane om zich heen, maar in de ruimte is er geen spiegel.

‘Je kan beter een verpleegster kledij vormen Anya,’ denkt ze.

Dadelijk verandert de kledij van de Koraanse. Dan stapt Ena/Sorane rustig door de gangen. In de kamer van de jonge vrouw kijkt ze even op haar neer. Intussen scant ze haar en stelt vast dat ze volledig gezond is. Maar uitgeput en vol zorgen. Daarom eet ze niet voldoende.

Vano kijkt op.

‘Hoe gaat het met haar?’ vraagt Ena.

‘Niet zo best, mevrouw. Conney heeft de wil om te leven verloren. Haar lichaam lijkt zich maar zeer traag te herstellen van de bevalling. Ze heeft al verschillende malen een kleine bloeding gehad.’

‘Mijn naam is Ena,’ zegt ze, terwijl ze naar het bed toestapt.

Naast het bed blijft ze staan en doet alsof ze haar polsslagen controleert. Vano kijkt naar het gezichtje van het meisje waar hij van houdt. Hij is nog maar zeventien, maar dolverliefd. Hij merkt het groene licht niet op dat over de hand van arm van Conney onder het laken glijdt. De jonge vrouw voelt het echter wel

en als de tintelingen over haar lichaam verspreiden. Plots opent ze haar ogen en kijkt Vano aan.

Die schrikt als hij haar aankijkt.

‘Vano, ik...’

‘Hai, lieveling. Voel je je beter?’

‘Ja, ik...weet...’ stamelt ze en richt haar blik op Ena.

‘Heb je lekker geslapen?’ vraagt de jongeman.

Ena heeft intussen de hand van Conney weer losgelaten.

‘Haar polsslag is in orde, jongeman. Ze wordt wel beter.’

‘Als ze maar wilde eten, dan zou het misschien goedkomen, maar Ergon, ons zoontje, is er niet al te best aan toe. Conney maakt zich zorgen om haar.’

Ena kijkt Conney in de ogen.

‘Conney, als je wil zal ik naar je zoontje gaan kijken. Maar jij moet eten om sterk te zijn om hem groot te brengen. Ik vrees dat dat een harde tijd zal worden, want jullie zijn beiden nog jong.’

‘Dank u. maar ik wil niet meer leven als Ergon zou sterven. Zijn toestand is niet goed,’ fluistert de jonge vrouw.

Ena kijkt haar met een strenge blik aan.

‘Ben jij het werkelijk waart om je een amazone te noemen, Conney,’ zegt Ena streng.

Verschrikt kijken beiden de Koraanse aan.

‘Een amazone geeft nooit de hoop op, dat moet je weten om een amazone te zijn, Conney. Als je niet eet, verdien jij het niet om jezelf een amazone te noemen. En je hebt een zoontje op te voeden.’

Er gaat een schok doorheen de jonge vrouw. Ze kijkt Vano aan en fluistert:

‘Deze verpleegster heeft gelijk, Vano. Ik moet sterk zijn voor Ergon en voor jou.’

Vano kijkt verbaasd naar de verpleegster, maar die heeft de kamer alweer verlaten.

‘*Hoe weet zij dat wij bij de amazones horen?*’ vraagt hij zich af.

Snel staat hij op en stapt naar de deur toe. Hij ziet haar iets verder aan de overzijde van de gang. Ze stapt juist de afdeling binnen waar de kinderen de nodige zorgen krijgen.

‘Vano,’ fluistert Conney.

Bezorgt gaat hij weer naast het bed zitten en kijkt de jonge vrouw aan.

‘Wordt alstublieft beter, lieveling,’ fluistert hij.

‘Die vrouw heeft iets met me gedaan, Vano. Mijn pijn is helemaal weg.’

‘Je pijn is weg. Dat is mogelijk, maar dat is dankzij de pijnstillers.’

‘Nee, Vano. Die verpleegster heeft iets met me gedaan. Ik voel met veel beter alsof ik plots genezen ben. Wie is zij?’

‘Haar naam is Ena Ros, schat.’

‘Dat weet ik, maar ze is geen gewone vrouw. Wil je haar gaan halen, Vano? Ik moet weten wie ze echt is.’

Vano staat op en kijkt door de verschillende vensters, maar ziet de verpleegster nergens in de gang. Hij vergeet echter naar de zaal met kindjes, die aan hun kamer grenst, te kijken. Daar staat Ena/Sorane de naamplaatjes van de, te zwak geboren, kinderen te lezen. Plots zucht ze als ze de naam van het zoontje van haar jonge vrienden afleest. Met een glimlach stapt ze op het bedje toe. Ergon is met smalle draden aan verschillende apparaatjes verbonden, die hem genezende en voedende stoffen toedienen.

Ena steekt haar onstoffelijke hand doorheen het glas en raakt het blote beentje van het kindje aan. Gedurende een minuut licht een groene gloed op omheen het zwakke lichaampje. De apparaten die zijn levensfuncties meten plots hogere waarden en die worden zichtbaar op het scherm. Even kijkt ze naar de andere kindjes, die in deze ruimte liggen. Allen zijn te zwak om op eigen kracht te overleven.

Ena glimlacht even en concentreert zich sterk. Langs de verbindingsdraadjes vloeit het groene licht naar de bedjes toe. De zes baby’tjes, worden ook even in een groene gloed gehuld en ook bij hen beginnen de geregistreerde waarden op de meters te verhogen. Dan trekt Ena haar hand terug en kijkt even om zich heen. Ze moet al haar krachten die ze nog heeft gebruiken om haar gedaante niet te laten vervagen. Snel draait ze zich om en haast zich naar buiten de gang in. Hier leunt ze even tegen de muur om zich te concentreren.

‘Voel je je niet goed?’ vraagt een andere verpleegster.

Ena kijkt haar aan.

‘Even moment van zwakte,’ fluistert ze.

‘Werk je niet te veel?’ zegt de verpleegster en wil Ena ondersteunen.

Snel trekt ze haar hand opzij en schudt haar hoofd.

‘Nee, ik heb geen hulp nodig. Maar je kan beter eens gaan kijken naar de kinderen, want de monitors wezen plots hogere waarde aan. Ik wilde juist gaan onderzoeken waarom, maar ik..’

‘Wat zeg je? Hogere waarden. Dat kan niet,’ zegt de verpleegster en stormt naar binnen.

Ena glimlacht even en maakt zich uit de voeten. Ze kijkt Vano die opnieuw aan de deur staat te kijken even aan en knikt hem toe.

‘Ik moet u nog bedanken voor je woorden, mevrouw. Conney voelt zich er veel beter door. Als u tijd heeft dan zou mijn vriendin u graag nog even spreken,’ zegt hij en wil haar een hand geven.

Hij schrikt hevig als zijn hand door die van de verpleegster gaat, alsof ze er niet is.

‘Ik kan niet, jongeman. Ik heb hier ook taken te volbrengen. Misschien kom ik straks nog wel even langs,’ zegt de Koraanse bijna fluisterend.

Voor hij reageert, gaat Ena/Sorane verder, terwijl ze al haar concentratie moet oproepen om de deur naar de trap te openen zonder er doorheen te gaan. Zodra de deur achter haar automatisch dicht klikt, lost haar gedaante op in het niets.

‘In de villa, zit Liese bezorgd naar Sorane te kijken. Op haar hoofd zijn zweefdruppels verschenen.

Als Heneva komt kijken, zegt ze vragend:

‘Zou ze koorts hebben?’

‘Ik hoop van niet, Liese, want een dokter halen bij iemand die als dood geregistreerd is zou opvallen.’

‘Misschien een natte doek.’

Maar Sorane opent haar ogen en kijkt Liese glimlachend aan.

‘Het is niets, Liese. Laat me maar slapen nu. Morgen zal ik me iets beter voelen. Mensen helpen is vermoeiender dan ik dacht.’

Liese kijkt verbaasd naar Sorane, maar die heeft haar ogen alweer gesloten.

‘Wat bedoelt ze nu weer met mensen helpen is vermoeiend?’

‘Dat zullen we morgen pas weten, Liese. Nu ze lijkt te slapen worden we toch niets wijzer.’

‘We kunnen best ook gaan eten, Heneva. We moeten je broer gaan aflossen. Die zal al wel aan het wachten zijn.’

De zus van Vano kijkt naar de wandklok.

‘Noyane en Sina zullen al wel bij hem zijn. Dus we hebben nog even de tijd om iets te eten.’

‘We kunnen Sorane toch niet alleen laten in haar toestand?’
Even kijkt Heneva naar Sorane.

‘We eten samen iets, Liese. Daarna ga ik naar het ziekenhuis en stuur Noyane naar hier. Dan kan jij even Conney even komen bezoeken, als je wil.’

Liese knikt even en haast zich naar de keuken om iets klaar te maken.

‘We kunnen dadelijk eten, Liese. Er is nog soep,’ zegt Heneva snel.

Als beiden aan tafel zitten, staat Sorane op en vormt een gepaste kledij om haar naakte lichaam. Beide jonge vrouwen kijken haar verbaasd aan als ze licht wankelend naar de tafel toekomt.

‘Alweer ter been, Sorane.’

‘Een beetje. Die soep van daarstraks heeft goed gedaan. Maar het zal nog wel een paar dagen duren voor ik echt beter ben. Is er nog genoeg soep voor ons allen?’

‘Voor ons drieën wel, Sorane. Als de anderen komen, dan zullen zij wel iets te eten moeten klaar maken,’ zegt Liese glimlachend.

‘Waar heb jij die kleding vandaan? Je ziet eruit als iemand die van het strand terugkomt.’

‘In de kast boven, Heneva. Ik kwam hier soms eens om uit te rusten. Maar ik heb niets kunnen meebrengen. Dus dit shortje en T-shirt moet voorlopig volstaan. Als ik geweten had, dat jullie hier waren, dan had ik meer dan een laken aangetrokken. Gelukkig waren jullie hier alleen. Want je broer zou nogal geschrokken zijn.’

Dat kan ik me voorstellen. Maar wij hebben ook wel een pak vragen te stellen.’

‘Later zal ik dat wel uitleggen, Liese. Nu zou het te veel van jullie tijd vergen. Ga maar allebei naar Conney en Vano toe, want ik denk dat zij wel zeer gelukkig zullen zijn om jullie te zien. Ik red me hier wel alleen. Eerst een lekker bad en dan een goede nachtrust.’

Beide vrouwen kijken Sorane verbaasd aan.

‘Ik hoop het, Sorane, want het gaat niet zo goed met Conney en Ergon, haar zoontje, is nogal zwak geboren.’

Vragend kijkt de roodharige Heneva aan.

‘Het komt door de moeilijke bevalling. Ergon ligt aan machines gekoppeld tot hij sterk genoeg is om zelfstandig te overleven.’

‘Dat komt wel goed, Heneva,’ zegt Sorane, terwijl ze even de vreemde blik van Liese opvangt.

‘Er is iets dat jullie moeten weten, vrienden. Toen ik in het dodenhuisje mijn ogen opende, stelde ik plots vast dat ik gedachten van de verpleegster kon lezen.

‘Ben je een telepate?’

Sorane knikt lichtjes naar Liese en gaat verder:

‘Als ik mij concentreer kan ik zelfs de gedachten van Conney opvangen. Maar het is op het moment zeer vermoeiend. Daarom was ik daarstraks zo hevig aan het zweten in de zetel, Liese.’

Even kijkt Liese naar Heneva.

‘Het zoontje van Vano en Conney is al veel beter, Heneva. En Conney mag op dit moment al uit haar bed,’ zegt Sorane.

Even slikt Heneva.

‘Dat is nogal een gave, Sorane. Als je dat werkelijk kan, dan moeten we allen oppassen met wat we denken.’

Sorane glimlacht even.

‘Alleen vraag ik mij nog altijd af hoe jij als dode hier aanwezig kan zijn.’

‘Dat leg ik een van volgende dagen wel uit, Liese. Ik moet eerst proberen om op krachten te komen.’

Liese knikt even nadenkend en schept even een kommetje vol met soep. Dat reikt ze aan de roodharige aan.

‘Dank je, Liese,’ zegt Sorane.

Stilzwijgend eten ze.

Als Heneva en Liese een kwartier later hun jas aan trekken, zegt Sorane:

‘Maak je maar geen zorgen ik voel me al een beetje beter. Ik zie jullie straks wel. Maar laat niemand weten dat ik hier ben. Ook jullie ouders niet.’

Heneva knikt even.

‘Tot straks, Sorane. Ik hoop allen dat we het niet gedroomd hebben en je hier nog aantreffen.’

Sorane glimlacht even naar Liese, die de deur achter zich dichttrekt. Langzaam gaat ze naar boven en kleed zich uit. Dan stapt ze onder het stromend water van de douche. Ze voelt zich dadelijk iets beter.

Als Liese, Sina, Heneva en Vano een uurtje of twee later binnenkomen, zien ze Sorane nergens. Noyane is in het ziekenhuis bij haar zus, die zich beter voelt, gebleven.

‘Jullie zullen wel iets gedroomd hebben, want Sorane is dood. En spoken bestaan niet, denk ik.’

‘Waarom staan hier dan drie gebruikte kopjes? En ook nog eentje in de salon,’ merkt Sina lachend op, terwijl ze zich naar boven haast.

‘Is dat misschien een grapje van jullie meiden, zus?’

‘Daar maak ik geen grapjes over, broertje.’

‘Je kan me beter geen verhaaltjes vertellen, zus. Anders krijg...’

‘Stop, Vano. Je bent nu geen kind meer. Want je bent zelf een vader van een jongen.’

Even slikt de jongeman en knikt dan.

‘Je hebt gelijk. Ik moet me leren als een man te gedragen.’

Op dat moment stapt Sina weer uit de lift.

‘Je zus heeft gelijk, Vano. Ik heb Sorane maar eenmaal gezien. De vrouw die boven in het bed ligt, te slapen, lijkt als twee druppels water op haar.’

‘Wat zeg je, Sina?’

Vano staart het meisje verschrikt aan en zegt:

‘Ze maakten geen grapjes, Vano. Ga zelf maar kijken als je me niet gelooft.’

Liese en Heneva zuchten opgelucht. Ook zij dachten even dat ze het toch gedroomd hadden.

‘We zullen haar maar laten slapen.’

‘Toch geloof ik jullie niet,’ zegt Vano en stapt de lift in.

‘Wek haar maar niet, want ze bijt misschien, Vano,’ grapt Liese.

Als Vano in een van de twee achterkamers kijkt, ziet de roodharige vrouw onder de lakens liggen. Even blijft hij naar haar staren. Dan haast hij zich naar beneden.

‘En ligt ze er.’

Even glimlacht hij knikkend, maar zegt niets.

‘Wat gaan we doen?’

‘Ik en Heneva nemen een kleine kamer, Liese en Sina de andere. Vano moet voor een keer maar op de zetel slapen. Morgen kunnen we misschien iets anders regelen.’

‘Ik kan toch ook op de tweede grote kamer slapen.’

‘Dat zou ik je niet aanraden, Vano. Je weet dat de kamers langs wasruimte door verbonden zijn.’

‘Liese, laat Vano maar het andere bed gebruiken. Ik zal de deuren naar de badruimte wel deactiveren,’ zegt een stem die ze allen kennen.

Liese kijkt als eerste naar de roodharige.

‘Hai, Sorane. Al iets beter.’

‘Een beetje wel, Heneva. Maar ik hoorde stemmen en scande een nieuwsgierige jongeman, toen hij even kwam kijken of ik wel echt was. Gelukkig gedroeg hij zich als een heer.’

‘Wat bedoelt u? Scande?’

‘Ik ben een telepate, Vano. Pas maar op wat je denkt, want ik weet als ik het wil am wat je in gedachten hebt.’

Vano slikt even.

‘Verdwaal maar niet, broertje, zo in je eentje in een groot bed,’ zegt Heneva lachend.

‘Zo groot is dat bed ook weer niet, zus. Ik kan er in ieder geval niet zo snel uitvallen.’

‘Op het einde van de week lig je er niet meer alleen in, Vano.’

Verbaasd kijkt de jongeman haar aan, Dan glimlacht hij.

‘Dus je weet dat Conney en onze baby op het einde van de week naar huis mogen, Sorane.’

‘Hoe kan ze dat nu weten?’

‘Je mag er niet aan denken, Sina. Sorane kan die gedachten opvangen. Ik zou ook wel willen dat ik dat kon.’

‘Och,’ schrikt Sina en werpt even een schuchtere blik op Sorane.

‘Het is nuttig, Vano. Maar het heeft ook zijn nadelen. Vooral als je iets te weten komt, dat je beter niet kan weten. En nu wil ik wel even weten wat wie die Ena Ros is, waar jij zo vreemd aan denkt?’

Even kijkt Vano haar aan.

‘Een verpleegster of een engel. Want toen ik haar een hand gaf, ging de mijne er gewoon doorheen.’

‘Ach zo. Dat zal wel inbeelding geweest zijn, jongeman,’ zegt Sorane, terwijl ze opstaat.

‘Daar ben ik nog niet zo zeker van. Ik zag het toch met eigen ogen.’

De roodharige glimlacht en stapt naar de keuken.

‘Ik ga iets te eten klaarmaken. Heeft nog iemand van jullie honger?’ vraagt Sorane en stapt naar de keuken toe.

Liese merkt dat de roodharige vaster stapt, maar nog steeds een beetje aarzelend.

‘Ik help je wel, Sorane.’

Terwijl beiden iets klaarmaken, komt Heneva naar hen toe en zegt:

‘Ik ben iets vergeten. Ik heb, Noyane, beloofd dat ik haar zou ophalen met de zwever.’

‘Mag ik mee terug, Heneva? Dan kan ik Conney en onze baby nog eens zien.’

‘Als je dat wil, oké, Vano.’

Wij letten wel even op onze gaste hier,’ merkt Liese op.

Even later nemen, Liese, Sina en Sorane weer plaats rond de eettafel. Als snel hebben ze elk hun kommetje soep naar binnen gewerkt.

‘Ik ga even een badje nemen,’ zegt Sina.

‘Doe maar, meisje. Ik ga even tv kijken, want ik wil eens weten wat er intussen allemaal gaande is,’ zegt Sorane.

‘Ik ook,’ zegt Liese glimlachend.

Beiden kijken Sina na als ze naar de lift toeloopt en omhoog zweeft. Sorane kijkt even naar Liese en gaat dan naar de Salon toe.

Drie dagen later neemt Sorane tegen valavond afscheid van haar vrienden. Rond de middag is Conney aangekomen met haar baby, die zoals alle andere baby’s in het zaaltje, plots een grote verbetering ondergingen.

Conney kijkt verbaasd naar Sorane. Maar die kijkt even naar Ergon, haar baby.

‘Dat zal een knappe jongeman worden, Conney,’ zegt ze, terwijl ze hem met haar krachten even onderzoekt.

‘Hij is gelukkig gezond en wel, Sorane. De dokters wisten een paar dagen nog niet of hij het zou halen. Maar zijn toestand en die van de andere baby’s verbeterde in enkele uren tijd. Ze zijn nu op zoek naar een verpleegster, die die zich Ena noemt. Misschien weet die wat er gebeurt kan zijn. Ze is echter spoorloos.’

‘Dat is ook zo, Conney. Ena Ros is een agente. Geen verpleegster.’

‘Is haar naam Ena Ros?’

‘Ja.’

‘Weet je waar ze is?’

‘Dat is iets voor later, Conney. Als ik meer tijd heb en bekomen ben van het bloedverlies.’

‘Is het dan toch waar, dat jij gedood werd en weer tot leven gekomen bent?’

Sorane knikt.

‘Ik leg dat later wel uit, Conney. Jullie kunnen hier voorlopig wel blijven, ik kan wel een beetje gezelschap gebruiken.’

‘Dank je, Sorane. Maar zou je niet op bezoek gaan bij je familie. Die denken nog steeds dat je dood bent,’ zegt Liese, die komt kijken waar Conney blijft.

‘Voorlopig moet dat zo blijven, Liese. Later zal ik hen wel voorzichtig iets laten weten. Het zal een schok voor hen zijn.’

Een paar uur later staat Sorane op en stapt de tuin in waar Liese en Noyane aan het zwemmen zijn.

‘Ik moet even gaan, meisjes. Maar ik kom terug, zodra ik een pak kleren gepakt heb. Want zoals ik hier nu gekleed bijloop kan ik de stad niet in.’

‘Je zou anders wel opvallen, Sorane. Je ziet er mooi uit.’

Sorane knikt even.

‘En jij, Liese. Heb jij nog steeds geen vriend of vriendin?’

‘Nee, Sorane. Mijn moeder vindt dat ik er nog te jong voor ben.’

‘O, te jong? Misschien heeft ze wel gelijk.’

‘Ik heb een week of twee geleden een meisje ontmoet, die me bevalt, maar of zij iets met een amazone wil, weet ik niet echt.’

‘En jij Noyane. Hoe is het met jou?’

‘Heel goed. Ik wil nog een tijdje alleen van het leven genieten. Mijn zus is veel te jong, maar ze heeft al een baby. Dat wil ik nog lang niet.’

‘Ja, Conney is jong, maar ik denk wel dat ze een goede moeder zal worden.’

‘Dat denk ik ook, maar ik ben graag op mezelf aangewezen en aan baby’s begin ik nog liever niet.’

Sorane glimlacht even en fluistert dan:

‘Schrik maar niet te veel. Ik ga even naar mijn oude flat in de hoofdstad.’

Beiden schrikken echter wel als Sorane in het niets oplost. In haar slaapkamer materialiseert ze. Even kijkt ze om zich heen en opent dat de kledingkast. Snel trekt ze haar T-shirt en short uit. Plots blijft ze verbaasd staan. Ze hoort stemmen en stappen. Snel grijpt ze een grote handdoek en slaat het om haar lichaam. Maar door de bruuske beweging, wankelt ze even en stoot tegen de deur van de kast.

‘We moeten die copy van de memorykristalen vinden,’ zegt iemand fluisterend.

‘Zeker, Serdon. Maar waar kan ze het verborgen hebben. Het kantoor van haar politievriendje hebben we al overhoopgehaald en niets gevonden...’

‘He, ik dacht dat ik iets hoorde,’ zegt een andere stem.

‘Ja, ik ook. Het was in de slaapkamer, denk ik.’

‘Dat kan niet. Die hebben we een paar minuten geleden doorzocht.’ zegt de derde man.

‘Er was niemand meer toen ik als laatste de kamer verliet,’ zegt een vrouwelijk klinkende stem.

Sorane kijkt intussen snel om zich heen, maar ze kan geen enkele schuilplaats vinden.

‘*Even proberen,*’ denkt ze en concentreert zich.

Ze stelt opgelucht vast, dat haar huid hard wordt.

‘*Oef, dat lukt ook,*’ lacht ze in gedachten.

De vier vreemden naderen met getrokken wapens de kamer, terwijl Sorane hun gedachten leest. Op dat moment vliegt de deur met een ruk open en een van de vier stapt op zijn hoede naar binnen. Hij schrikt als hij de jonge vrouw opmerkt.

‘Hoe... Wie b..’ sist hij verbaasd.

‘Dat is die verraadster. Jij!!! Levend, maar dat is onmogelijk,’ roept de tweede man uit.

Verschrikt staren ze de ‘dode’ aan.

Sorane herkent de tweede man die binnenkwam en fluistert:

‘Aqunok.’

Die kijkt haar verschrikt aan.

‘Hoe kan dat. Jij kan niet in leven zijn. Ben jij een geest of zoiets?’

‘Nee, Aqunok. Of moet ik zeggen Rechter Sodinor. Ik ben echt van vlees en bloed. Maar ik ben niet meer de Sorane die jij zo verraderlijk neerschoot.’

‘Steek je handen op, vrouwtje of,’ roept de derde, die even verbaasd naar zijn baas loerde, bevelend.

‘Of wat, man,’ vraagt Sorane met een spottende toon.

Maar de man merkt het niet op.

‘Doe het of...’

‘Ik weet als enige die weet dat er drie memorykristallen zijn, man. Als je mij neerschiet zal je die niet zo snel vinden.’

Als Sorane haar handen tot op schouderhoogte brengt, kijkt Sorane recht in de ogen van Aqunok. Die is nog steeds met zijn gedachten bij het moment dat hij Sorane voor zijn ogen in elkaar zag zakken.

Niemand merkt de vrouw op die achter hen gewapend binnenkomt.

‘Serdon, hoe komt die meid hier? Ik heb deze kamer toch doorzocht.’

‘Denk jij dat ik het weet, zusje. Daarstraks was hier niemand.’

‘Dat is toch niet mogelijk. Je kan toch niet meer in leven zijn. Hoe is dat mogelijk? Ben je werkelijk een dub.... Je lijkt als een tweelingszus op Sorane Nador.’ stamelt Aqunok verbaasd.

‘Ze i...s niet gewapend,’ zegt de eerste man, terwijl hij zijn wapen laat zakken.

‘Je hebt gelijk, Serdon. Haar vrouwelijke wapens kunnen haar deze maal niet meer helpen,’ zegt de zus van Serdon knikkend.

‘Mogen we ons eerst even met deze verraadster of wat ze ook mag zijn, amuseren, voor we haar...’ zegt Serdon, terwijl hij met zijn vinger een beweging langs zijn nek maakt.

Sorane die intussen de gedachten van Serdon, weet dat hij helemaal iets anders bedoelt dan wat hij zegt. Hij wil haar helpen, alleen kan ze niet uitvinden waarom of wat hij kan doen. Dan kijkt ze naar de vrouw. Zij is wel niet totaal verdorven. Maar uit haar gedachten kan Sorane opmaken, dat haar naam Kaeka is, maar ook dat zij haar broer, Serdon, niet zal steunen. Zij heeft angst voor de gevolgen. Even kijkt de vrouw naar Aqunok, maar die denkt ontstelt:

‘Ik heb die roodkop zelf gedood en nu staat ze in levende lijve voor ons. Dat kan toch niet. Misschien zijn de geruchten van een dubbelgangster toch waar.’

‘Jullie hebben het verkeerd, ik ben geen verraadster. Ik verhuurde mijn capaciteiten als scherpschutter,’ zegt Sorane.

Aqnok zucht op dat moment even en zegt:

‘Waarom werkte je dan met agenten samen?’

‘Ik werd gepakt en kon weer vrijkomen als ik hen hielp om jullie bazen voor het gerecht te brengen? Ik dank dat jij dat ook wel weet, rechtertje,’ zegt Sorane met een glimlach.

‘Hoe zit het met die dode, Nador? Tijdens de nieuwsberichten was er van een soort dubbelgangster, waar jij mee samenwerkte, sprake. Klopt dat?’

‘Misschien wel, Aqunok. Want ik lijk nergens een litteken te hebben.

‘Dat weet ik. Je dubbel werkte voor mij, Sorane. Of hoe je ook mag heten. Eerst wil ik de gekopieerde gegevens hebben.’

‘Spijtig genoeg kwam ik dat te laat te weten. Zijn die gekopieerde gegevens al wat je wil, valse rechter?’

Even kijkt Aqunok, die zich een beetje herpakt heeft, haar aan en zegt dan:

‘Je bent niet zo snugger, als je lijkt te denken, Nador. Denk jij werkelijk dat ze jou met een schone lei opnieuw zouden laten beginnen. Je hebt te veel op je kerfstok. Maar goed. Het zij zo. Nador, wil je dan zo vriendelijk zijn om al wat je over onze organisatie bezit aan ons af te staan. Of wil je naast je dubbelgangster begraven worden.’

‘En wat gebeurt er als ik weiger.’

‘Dan nemen zij je onder handen, roodkop. Daarna zal wat er van je overblijft, mij die memory kristallen moeten geven.’

Sorane merkt dat de zus van Serdon even schrikt. Serdon zelf is van plaats verandert en heeft zijn hand op zijn wapen gelegd.

‘En wie zegt dat ik weet waar mijn vermeende dubbelgangster het verborg.’

‘Ik hoop voor jou dat je het niet weet, Sorane. Want ik verlang ernaar om je mooie gezichtje een beetje te laten bijwerken voor je praat.’

Even tovert ze een glimlach op haar gezicht, maar haar ogen staren recht in de ogen van Aqunok.

‘Als je er zelfs maar durft denken om dat bevel te geven, zal je ondervinden hoe goed ik nu werkelijk ben, Aqunok. Een maal heb je mij kunnen verrassen, maar dat lukt je geen tweede maal,’ zegt ze sissend.

Even merkt ze, terwijl Aqunok hevig schrikt, de verbaasde blik van Serdon en zijn zus Kaeka op.

Snel scant ze hem weer. Tot haar verbazing is de man vastbesloten om zich aan haar zijde te scharen. Die beslissing nam hij al een tijdje geleden, toen hij als sluipschutter aan de overzijde van haar flat, op haar loerde. Even zucht ze.

‘Ik gun je dat plezier echter niet, valse rechter. De memory-modules heb ik niet meer nodig, want ik kan je gemakkelijk zelf doden. En als dode kan ik wettelijk niet meer daarvoor gestraft worden,’ zegt ze koel, terwijl ze hen lachend aankijkt.

Aqnok slikt, want ze heeft wel gelijk. Als ze werkelijk geen dubbelgangster is. Dan glimlacht hij.

‘En toch is de pers ervan overtuigd dat er wel eentje moet zijn, dus als ze niet kan bewijzen dat ze de echte is, dan.....,’ denkt hij.

‘Jullie hebben in het plafond vergeten te kijken,’ hoort hij haar spottend zeggen.

Dan merkt hij dat ze naar de lamp, die aan het plafond bevestigd is, wijst.’

Even kijkt Aqunok naar Serdon en stapt op het bed toe. Serdon volgt zijn baas, tot hij naast hem op het bed staat. Maar ze zien niet wat Sorane bedoeld.

‘Druk op de knop aan de linkerkant van de lamp, Aqunok,’ spot Sorane, terwijl ze verschillende concentratieoefeningen onopgemerkt uitvoert.

Dan merkt de man het kleine knopje op en drukt erop. De lamp schuift opzij en een kleine kluis wordt zichtbaar. Even twijfelt Sorane, maar ze wil Serdon sparen. Uit zijn gedachten weet ze dat hij een van de drie was, die haar moesten doden. Maar hij bewonderde haar omdat zij zich voor die agente inzette. Hij was de enige die ongedeerd weg geraakte. Met gevaar voor zijn eigen leven voerde hij de opdracht niet uit. Als de bom ontploft dan wordt Aqunok aan stukken gereten, maar Serdon ook. Daarom zegt ze:

‘Tip de code, C O B A N O N. Maar maakt geen fout, anders kunnen ze jullie allen van de muur schrapen,’ zegt Sorane koel.

Even kijkt Aqunok naar de roodharige. Zou ze wel de waarheid spreken? Als de code verkeerd is, dan zou het weleens zijn laatste minuten kunnen.

‘En jij ook, roodkop.’

‘Dat heb je mis, Aqunok. Als ik uit de dood kan opstaan zoals ik, dan lijken de goden mij nog niet te willen. Daarom voel ik me heel veilig in deze kamer.’

Aqnok staart haar verschrikt aan.

‘*Als wat ze zegt waar is, dan moet Jakira dat zo snel mogelijk weten,*’ denkt hij.

‘Waarom ga je het haar niet snel vertellen, rechtertje, Dat is toch veel belangrijker dan de memory-kristallen,’ zegt Sorane spottend.

‘*Is ze nu ook al een telepate, zoals ik?*’ schiet het door de gedachten van Aqunok.

Serdon merkt zijn aarzeling en doet het dan maar zelf. Als het afsluitdeurtje wegdraait, grijpt Serdon dadelijk de data modules. Even bekijkt hij de kristalen en geeft ze dan aan zijn baas. Aqunok rukt de data modules bijna uit zijn hand en stapt van het bed.

‘Zonder deze modules, de andere heb ik al vernietigd, kan niemand voorlopig nog iets tegen ons ondernemen en over enkele maanden is het te laat,’ lacht Aqunok triomfantelijk.

‘Alleen moeten we haar nog uit de weg ruimen,’ zegt de vrouw, die voor de eerste maal iets zegt, terwijl kijkt ze Sorane even van boven tot onder aankijkt.

‘Dat klopt. Ze mag hier niet levend weggkomen. Maar eerst is ze van ons.... Kom hier schatje,’ zegt de derde man dan.

‘Maar Sorane blijft op haar plaats staan.

‘Serdon, jij was erbij toen je maat Deanor wilde mij neerschieten. Jij moet dus weten hoe goed ik ben.’

‘Dus jij was dat toch echt. Misschien heeft die andere haar dood wel verdiend.’

‘Jij waagde het niet om te schieten, maar jullie vergissen jullie allen. Maar ik ben werkelijk de enige Sorane die bestaat. Er is geen dode dubbel van mij.’

Serdon kijkt haar verbaasd aan, terwijl zijn baas schrikt.

‘Aqunok, jij hebt de oude Sorane Nador werkelijk gedood. Ik, Sorane Cobanon, ben nu een met mijn innerlijke delen Jakira en Megan. Ik raad jullie aan om je wapens weg te bergen en zo snel mogelijk te verdwijnen.’

Aqunok schrikt even. De naam Megan kent hij niet, maar de andere is dezelfde als die van zijn bondgenote. Maar dan herpakt hij zich. Vermoedelijk heeft Sorane die naam ergens opgevangen, toen ze nog zijn vertrouwen genoot.

‘Aha, moordenares. Al heb je mijn poging om je te doden overleefd. Hoe dat is mij een raadsel, maar grapjes kunnen je nu niet meer redden. En voor een ongewapende vrouw onze wapens neerleggen. Jij bent niet goed snik, zeker. Dood haar dadelijk. Wat mij niet gelukt is, moet jullie wel lukken. Doorzeef haar desnoods,’ sist Aqunok, die zich terugtrekt.

Zelf heeft hij zo zijn twijfels. Heeft hij haar gedood of niet? Hij is er zeker van dat hij haar twee capsules door haar borst joeg. En ze lag in haar bloed op de vloer. Daar is hij zeker van. En toch staat ze hier levend en wel voor hun ogen.

‘Hoe kan zoiets? En ze zegt nu dat een deel van haar Jakira is. Dat is de naam van onze meesteres. Wat zou daarachter kunnen zitten. Ik moet zo snel mogelijk contact met haar opnemen. Misschien weet zij de verklaring,’ denkt hij en maakt zich snel uit de voeten.

Zijn lijfwachten, De derde man, Serdon, en zijn zus, trekken hun wapens.

‘Ik heb geen bewijzen nodig, Aqunok. Ik waarschuw maar eenmaal. Wapens neer of de dood komt jullie halen,’ lacht Sorane.

Maar de zus van Serdon en de derde man richten als op commando hun wapens en openen dadelijk het vuur.

Sorane wordt vol geraakt, maar de capsules ketsen af. Serdon wordt in zijn linkerarm getroffen door een weg ketsende capsule en wankelt achteruit. Sorane voelt plots een hevige pijn aan haar rechterschouder en een capsule haar een schampschot bezorgde. Snel duikt ze opzij en wordt nog tweemaal getroffen. Maar als ze achter het bed rolt, merkt ze dat maar een deel van haar lichaam van materie veranderd is. De vrouw loopt om het bed heen en richt haar wapen op Sorane.

‘Voorbij, Sorane. Ik zie dat je bescherming het laat afweten,’ sist ze en buigt haar vinger om de trekker van zijn pistool.

‘Zus, doe het niet. Sorane is ongewapend.’

Even aarzelt de vrouw en staart naar de roodharige. Haar broer heeft gelijk. Sorane heeft geen wapens.

‘Idiote, geef haar geen kans. Pomp haar vol lood,’ roept de derde man uit, terwijl hij de vrouw opzij duwt.

Dan richt hij zijn wapen en richt het op zijn slachtoffer. Maar het lukt hem niet om de trekker over te halen. Iets houdt zijn vinger vast. Verbaasd kijkt hij naar Sorane en merkt verbaast dat de roodharige lacht.

‘Te laat, moordenaar,’ spot Sorane.

Op dat moment voelt de misdadiger de verandering in zijn lichaam. Zijn hart lijkt wel samengeperst te worden en hij heeft een te kort aan lucht.

‘Dood haar snel,’ roept hij hees en probeert opnieuw te schieten. Deze maal lukt het omdat Sorane haar telekinetische krachten op de vrouw moest richten. Maar Sorane raakt hij niet meer, ze is onder het bed door gerold en met haar krachten smijt ze de vrouw tot tegen de muur.

Dan richt ze zich weer naar de man, die zijn wapen intussen van richting veranderd heeft. Maar voor hij kan vuren, grijpt ze hem telekinetisch vast, tot hij het bewustzijn verliest en in elkaar zakt. De vrouw ziet haar kans en richt opnieuw haar wapen en is vastbesloten om te vuren.

‘Nee, Kaeka. Stop of...’

Maar ze wil Sorane doden, want ze kan niet anders. Haar leven zou niets meer waard zijn. En ook haar man en twee kinderen zouden het ook moeten bekopen. Haar broer schiet naar haar wapen, maar ze beweegt zich, zodat hij zijn capsule maar heel even het wapen raakt. Daardoor verandert zijn baan en schiet doorheen de buik en zijde van zijn zus.

Serdon valt op zijn knieën, maar blijft zijn wapen naar zijn zus gericht houden. Sorane beseft dat hij niet op haar schoot maar op het wapen van zijn zus. Ze ziet de vrouw, die getroffen is, achteruit wankelen tot ze tegen de muur botst. Serdon schrikt, als hij zijn zus steun ziet zoeken tegen de muur, terwijl ze haar linkerhand tegen de wonde drukt. Woedend en maar ook ontsteld kijkt ze Serdon aan, ze snapt niet waarom hij op haar schoot en een wapen op haar gericht houdt. Haar eigen wapen ligt buiten haar bereik op de vloer en is nog kapot ook.

‘Het spijt me, zus. Ik wilde je alleen ontwapenen,’ zegt Serdon, terwijl hij naar de vrouw toestapt.

‘Raak me niet aan, Serdon. Jij schoot op mij. Dat vergeef ik je nooit,’ zegt ze kreunend van de pijn in haar buik.

‘Ik kon je haar niet laten doden, Kaeka, Maar ik wilde je niet verwonden,’ fluistert Serdon hees.

‘Je kon mij een vreemde vrouw niet laten doden, Maar op mij, je zus, schieten kon je wel, Serdon.’

‘Ik richtte op je wapen, niet op jou, Keaka.’

Ondanks de hevige pijn in haar buik, probeert de vrouw weg te komen en wankelt naar de deur toe. Serdon laat zijn wapen vallen en wil haar gaan helpen.

‘Als je dichterbij komt, steek ik je ogen eruit,’ sist ze.

Ze doet nog een stap en grijpt zich aan de deuroplijsting vast. Maar ze beseft dat ze hier niet wegraakt. Ze bloedt hevig. Dan ziet ze Sorane naar haar toestappen.

‘Wie ben jij?’ fluistert ze met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Sorane, zoals ik al zei,’ lacht de roodharige, terwijl ze de omgeving telepathisch scant.

‘Ver geraak je niet, Kaeka. Je bloed te hevig. Ik kan je helpen, maar laat je andere wapen vallen.’

‘Dat is de schuld van die daar,’ fluistert Kaeka, terwijl ze tegen de muur naast de deur leunt, om niet te vallen.

Serdon schrikt van het bloed, dat uit de wonde van zijn zus naar beneden loopt. Hij moet haar zwaar verwond hebben. Dan ziet hij Sorane naar zijn zus toe stappen, terwijl Kaeka probeert om haar tweede wapen te heffen, maar ze krijgt het niet omhoog.

‘Serdon, bekommer je om mijn man en kinderen, als ik er niet meer ben.’

‘Nee, zus. Nee.. Dat niet. Heb ik je zo erg....’

‘Ik beseft dat je het niet wilde broer, maar je capsule heeft mijn buik in stukken gescheurd. Maar ik vergeef je, al begrijp ik het niet nog steeds niet.’

‘Kaeka, kijk me aan. Jij denk toch niet dat jij je straf kan ontlopen.’

‘Daar is het te laat voor, Sorane of wie je ook mag zijn.’

‘Dat denk ik niet,’ glimlacht de roodharige en houdt haar linkerhand tegen de wonde van de vrouw. Intussen hebben haar aporatatiekrachten de capsule opgespoord en weg geapporteerd.

Serdon staart naar de capsule die plots in de lucht boven het bed verschijnt en op de lakens valt. Dan kijkt hij naar Sorane en zijn zus.

‘Over een paar minuten ben je weer de oude,’ zegt de roodharige, terwijl ze Kaeka’s gedachten scant.

Dan concentreert ze zich diep. Verbaasd kijkt Kaeka naar het groenkleurig licht, dat haar buik en zijde omgeeft. Als het licht weer verdwijnt, is ook de wonde verdwenen.

Verbaasd en ontstelt tast ze naar haar buik en zijde, maar de huid is weer gezond. Ook voelt ze geen pijn meer.

‘Hoe... Hoe doe je dat?’ zegt Kaeka ontsteld.

‘Ik heb een paar nieuwe gaven, die soms zeer nuttig zijn.’

De vrouw kijkt Sorane aan.

‘Het spijt me dat ik u wilde doden, Sorane. Maar...’

‘Ik weet het, Kaeka Dovorn. Wie eenmaal in dat wereldje verzeild raakt, geraakt er nooit meer uit. Zelfs als je dat zou willen. Maar daarom ben je nog je nog steeds verantwoordelijk voor je daden.’

‘Dat is juist, Sorane. Ik heb verschrikkelijke dingen gedaan. U doodde alleen mensen die het verdienden, maar ik... Nee ik wil er niet meer aan denken.’

‘Ik kan je niet helpen. Maar als je, je best doet, dan kan je misschien een normaal leven gaan leiden, na je opgelegde straf. En vergeef je broer. Hij is op de goede weg. Laat hem je helpen om een nieuwe weg in te slaan.’

‘Mijn broer. Hij is even erg als ik, roodkop. De doden die we beiden op ons geweten hebben, kunnen we zelfs niet meer tellen.’

‘Dat weet ik, Kaeka. Maar iets heeft je broer doen veranderen en dat zal hem, als hij deze weg volhoudt, op een ander pad brengen. Een pad dat ook het jouwe zou kunnen worden.’

‘Misschien, maar ik denk niet dat ik daar sterk genoeg voor ben en de gevangenis is geen lachertje. Daar komen meer misdad-

digers uit, dan mensen die een normaal leven willen leiden. En als ik het toch waag, dan zal mijn gezin ervoor moeten boeten.'

Sorane kijkt de vrouw diep in de ogen en weet dat ze gelijk heeft. Dan merkt ze de blik van Serdon op en beseft dat ze nog steeds in haar losse zomerkledij rondloopt. Dan voelt ze weer de pijn in haar schouder, die nog steeds lichtjes bloed.

Even concentreert ze zich en heel haar schouder wordt in een groen licht gehuld, waardoor de wonde langzaam voor de ogen van Kaeka dichtgroeit. Die staart er verschrikt naar en beseft nu pas dat de vrouw die ze wilde doden, haar leven gered heeft.

Sorane merkt intussen dat Serdon nog steeds in de deuropening naar haar te kijken. Het lijkt wel alsof hij verstijfd is van schrik.

'Heb je genoeg gezien, Serdon?'

'Tja, Sorane. Ik ben ook maar een man. Jij bent een zeer mooie vrouw en jij loopt daar ook nog bijna halfnaakt rond.'

'Waar wacht je nog op om ervandoor te gaan, Serdon? Je zus kan ik echter niet laten gaan. Maar jij kunt beter maken dat je wegkomt. Maar kruis nooit meer als misdadiger mijn pad.'

'Ik vlucht niet meer, Sorane. Ik en mijn zus, horen bij elkaar. Ik blijf hier als zij hier blijft. Ik was zoals zij een huurling en moordenaar in dienst van Aqunok en zijn meesteres.'

'Ken jij zijn meesteres?' vraagt Sorane.

'Niet persoonlijk. Je hebt toch al van haar horen spreken, denk ik. Wie ze is weet ik niet, alleen dat ze een blondine is.'

'Dat weet ik ook. Ik heb haar eenmaal gezien, nadat moordenaars, zoals jullie, Alon neergeschoten hadden.'

'Die is veel gevaarlijker dan Aqunok. Zij zou volgens de geruchten een godin zijn, die over deze sector heerst. Ze zijn iets van plan, maar ik weet niet wat,' fluistert Kaeka.

'Dan moet ik zelf uitzoeken wie ze is, Kaeka.'

Dan wendt ze zich tot Serdon:

'Zo te zien heb jij ook een beetje hulp nodig. Je hebt een wonde aan je schouder.'

'Dat is niet erg, Sorane. Het is maar een schampschot. Laat mij maar, Ik beseft dat je Aqunok wil grijpen, want hij heeft de data module.'

'Dat klopt. Maar die blijven niet lang bestaan. De echte zijn al in veiligheid bij de federale agente die ik redde,' luidt het antwoord van de roodharige, terwijl ze de omgeving scant.

Steeds verder dringen haar gedachten de stad in en plots ontdekt ze Seana opnieuw. Even glimlacht ze en concentreert zich

dieper. De federale agente schrikt als ze plots drie data kristallen voor haar op de tafel ziet vormen.

‘Erine, kom snel.’

De agente die boven is, hoort haar roepen en haast zich naar beneden. Ze ziet Seana naar de kristallen wijzen.

‘Ze verschenen plots zomaar uit het niets.’

‘Het zijn er drie. Zouden die de data van Sorane bevatten?’

‘Als dat zo is. Hoe komen die dan zo plots hier bij ons?’

‘Ben je zeker dat hier niemand geweest is, Seana? Misschien heeft een onbekende ze daar gelegd.’

‘Geloof je me niet, Erine. Ik zag ze eerst maar vaag, maar dan lagen ze echt voor mij.’

Intussen aan de andere kant van de stad. Even glimlacht Sorane en trekt haar gedachten terug naar haar appartement. Langzaam scant ze haar omgeving op zoek naar haar nieuwe doel, Aqunok. Als snel heeft ze hem gevonden en volgt zijn gedachten. Daaruit vormt ze een beeld van een jonge vrouw die hij vreest, maar ook bewondert als een goddelijk wezen. Uit zijn herinneringen van die machtige vrouw dringt het tot haar door op wie die vrouw als twee druppels lijkt. Jakira.

‘Jakira moet een kloon zijn. Zij zit hier dus achter. Daarom leidt Aqunok dus aan grootheidswaanzin,’ denkt ze verbaasd.

Sorane kijkt even om zich heen en ziet een handdoek op de vloer liggen. Als ze zich wil bukken, wankelt ze. Serdon grijpt haar bij de arm vast om haar te ondersteunen. Ze werpt hem een dankbare blik toe. Maar ziet hem in haar diepe decolleté kijken.

‘Ik beheers dit lichaam nog niet genoeg. Samen hebben we nog een lange weg voor de boeg voor we klaar zijn.’ denkt ze.

Langzaam kijkt ze de man even aan.

‘Je kan beter aan iets anders gaan denken, Serdon.’

Met een rood hoofd kijkt de man even naar Sorane en dan naar zijn zus.

‘Vergeef hem, Sorane. Mijn broer is maar een man, die denken maar aan een ding als ze mooie dames tegenkomen.’

De roodharige glimlacht even, maar voelt uit zijn gedachten dat hij het meent met een nieuw leven beginnen. Hij hoopt dat zijn zus hem volgt. Dan maakt ze zich van hem los en wendt zich tot Kaeka.

‘Kaeka, je broer wil een andere weg inslaan. Jij staat nog voor de keuze. De weg die tot nu de jouwe was of een nieuw leven opbouwen.’

‘Ik denk niet dat ik dat zal aankunnen, Sorane. Ontkomen aan mijn lot kan ik niet. Vandaag was ik bijna van dit misdadig leven verlost. Moet ik jou daarvoor dankbaar zijn? Nee, dat kan ik niet.’

‘Moest ik je dan laten sterven, Kaeka? Je gezin wacht op een levende moeder. Niet op een dode.’

‘Mijn gezin, Sorane. Als mijn man niet geslaagd is, in wat we afgesproken hebben, dan zal geen van hen op dit moment nog in leven zijn, dat weet ik zeker.’

Even kijkt Sorane naar Serdon. Die knikt lichtjes.

‘Mijn zus heeft gelijk, Sorane. Aqunok en die vrouw staan geen mislukkingen toe. En die vrouw geniet van pijn van anderen.’

‘Heb jij een gezin?’

‘Nee, niet meer. Ik was ooit getrouwd. Maar Menana werd gedood toen ze enkele jaren geleden een overval pleegde in dienst van de opklimmende Aqunok.’

Op dat moment richt Kaeka zich op en zegt bijna fluisterend:

‘Toch wil ik weten of je echt Sorane Cobanon bent. Alleen goden hebben de krachten, die jij ook lijkt te bezitten.’

‘Ik ben werkelijk Sorane Cobanon, Kaeka. Maar na mijn ‘dood’ werd ik mij bewust van mijn werkelijke ik. Zo werd ik opnieuw als Sorane wakker en nu sta ik hier met alleen een lichte zomer setje om mijn lichaam.’

‘Misschien ben jij een goddelijk wezen. Want zoals mijn zus zei. Je bezit krachten die de goden bezitten volgens de legenden.’

‘Goden, Serdon. Als die zouden bestaan, zou de wereld er misschien anders uitzien. Ik ken wel levende wezens die zich goden wanen, omdat zij krachten bezitten, die pas na een lange evolutie tot ontwikkeling komen.’

‘Daar snap ik niets van. Welke kracht...’ zegt Serdon, maar een handbeweging van Sorane doet hem zwijgen.

Sorane heeft telepathisch mensen opgemerkt, die het huis naderen.

‘Pas op er naderen agenten. Serdon, jullie kunnen je beter uit de voeten maken.’

‘Nee, Sorane. Waarheen zou ik moeten gaan. In de gevangenis is het nog veiliger dan daarbuiten. Ik heb vandaag besloten om te veranderen, dus ik blijf,’ zegt Serdon.

‘Ik kan niet weg, Sorane. Zelfs als ik levend al tot bij mijn gezin geraak, dan zal het te laat zijn.’

Even glimlacht Sorane.

‘Misschien heb jij gelijk, Kaeka. Aqunok zal hen niet sparen,’ zegt de roodharige.

Serdon schrikt even van haar gevoelloze stem en staart haar aan.

‘*Gelukkig ben ik niet echt meer diegene die ik was,*’ hoort Serdon een vreemde stem in zijn hoofd zeggen.

Schrikkend kijkt hij Sorane aan en ziet haar warme glimlach.

‘Maar het is jullie keuze,’ zegt Sorane koel en opent een kledingkast.

Snel neemt ze een lange broek van de lade en trekt hem aan. Dan bukt ze zich en grijpt een paar hemden. Ze kijkt om zich heen en merkt een paar turnpantoffels op.

‘En jij Kaeka. Ze zijn bijna bij het appartement? Nu kan je nog door het venster weg, maar over een paar ogenblikken niet meer.’ zegt Sorane.

Maar dan ziet ze dat de vrouw haar hoofd schudden.

‘Ik zie geen uitweg, meer Sorane. Of ik nu hier blijf of vlucht. Mijn leven is toch al voorbij. Ik heb alleen spijt dat in geen afscheid van mijn man kan nemen. Ik hoop alleen dat hij doet wat we afgesproken hebben als ik niet op tijd thuis ben,’ fluistert Kaeka ontmoedigd.

Snel staat Sorane op en kijkt even in de spiegel. Verbaasd staart ze naar haar spiegelbeeld. Ze heeft nu rode haren, iets donkerder dan haar vroegere vriendin, Quana.

‘Misschien kom ik jullie in de gevangenis wel eens bezoeken, vrienden,’ zegt Sorane nog, terwijl ze haar schouders optrekt.

Dan teleporteert ze naar de straat achter het huis.

Serdon merkt het niet op, omdat hij even naar de deur loerde. Maar als hij terug naar Sorane kijkt, schrikt hij hevig. Ze is verdwenen. Zijn zus staat verstijfd naar de plaats te staren waar Sorane plots onstoffelijk werd.

‘Ze verdween zomaar in het niets,’ hoort hij zijn zus fluisteren.

Op dat moment vliegt de buitendeur op en horen ze een stem zeggen:

‘Wat is hier gebeurd?’

Verschrikt kijkt Serdon om en ziet enkele agenten op die de hal inkomen. Ze houden hun wapens op hem gericht. Snel laat hij zijn wapen vallen en steekt zijn handen omhoog.

‘Ik geef me over,’ zegt hij.

‘En jij.’

Zijn zus knikt ook en heft haar handen omhoog, nadat ze heel even op een zendertje in haar riem drukte.

Dat zendt een signaal naar een ontvanger in haar woning om haar man te verwittigen, dat ze moeten maken dat ze weg komen. En snel.

Even kijkt de agent haar aan en vraagt dan:

‘Je broek is helemaal vol bloed. Ben je gewond?’

‘Nee, agent. Dat is van iemand die al gevluht is.’

Even kijken de agenten haar wantrouwend aan, maar als ze op het bed gaat zitten, wenden ze zich tot Serdon.

‘Wat is hier gebeurt?’

‘Ze lagen hier al zo, toen we hierbinnen kwamen. Ik zag nog juist Aqunok, die zich als laatste uit de voeten maakte.’

‘Aqnok. Ben je gek, man?’

‘Nee, agent. Hij was het wel degelijk. Ik hoorde hem iets fluisteren over Sorane. En dan vervloekte hij haar.’

Even kijken de drie agenten hem aan.

‘En denk jij dat je mij iets kunnen wijsmaken. Ik wil een verklaring waarom jullie allebei bloed op jullie kleren hebben. En jij, vrouwtje. Je ziet eruit alsof je leeggebloed bent. Ben je zeker dat je ongedeerd bent?’

‘Nu wel, agent.’

De agent kijkt haar even kwaad aan.

‘Speel maar rustig met mijn voeten, meid. Jullie gaan beiden mee naar het bureau. Ze zullen je daar wel even aan de tand voelen.’

Terwijl enkele andere agenten Serdon en Kaeka naar buiten brengen, slaan twee anderen de bewusteloze man in de boeien. Een paar minuten later worden zij ter ondervraging naar het hoofdbureau van de politie gebracht. Intussen doen andere agenten hun werk in het appartement van Sorane.

In een donker steegje is Sorane gematerialiseerd en kijkt even de straat in. Langs een kant ziet ze niemand, maar aan de andere kant staan vier jongemannen te drinken. Snel trekt ze haar pantoffels aan en bekijkt dan de hemden die ze meenam. Veel kan ze niet zien in het schemerdonker, maar op de drie hemden zitten allemaal bloedvlekken. Gelukkig merkt ze dat er twee shirts, zonder bloed erop, bij zijn.

‘Sorane, het wordt tijd dat u eens mijn mogelijkheden onder de loep neemt. Vormen van allerhande kledij en wapens behoort tot mijn mogelijkheden.’

Even staart Sorane voor zich uit. Dan merkt ze de gedaante van Anya op, die op een paar passen van haar zichtbaar geworden is.

‘Had je dat niet eerder kunnen meedelen, Anya? Die Serdon heeft intussen wel even van mijn laag uitgesneden shirt kunnen genieten.’

Maar Anya zegt niets.

‘Wat moet ik doen om iets te vormen?’

‘Eerst je kleding verwijderen en dan de kledij die u wil dragen in gedachten nemen.’

‘Alles uitrekken, bedoel je dat? Dat kan toch niet hier.’

‘Er is niemand die je kan zien, Sorane. Het vormen van de bedoelde kledij duurt niet langer van een tiental seconden, tenzij je te lang nadenkt.’

‘Ik wil de kledij die Sorane altijd droeg als ze als huurlinge haar werk uitoefende.’

‘Dat is geen probleem.’

Snel trekt Sorane haar bloeze over haar hoofd en dan laat ze haar short langs haar benen naar beneden glijden. Toch schrikt ze als er een vreemde stof over haar naakte lichaam glijdt.

‘Dat is beter, Anya,’ fluistert ze.

Even kijkt ze naar de jongemannen die zakjes met wit poeder uitwisselen.

‘Drugs,’ fluistert ze, terwijl haar gedachten telepathisch naar Aqunok speuren, die net in zijn zwever gestapt is.

In de zwever wil hij de geheugenkristallen weg bergen, maar die verdwijnen plots in zijn hand. Als Sorane’s gedachten hem vinden is hij nog steeds wezenloos naar zijn hand aan het staren. Plots kijkt hij op en staart paniekerig om zich heen. Maar nergens ziet hij een levende ziel in het halfdonker.

Even glimlacht ze. Snel start Aqunok zijn zwever en rijdt de steeg uit.

Intussen loopt Sorane de straat op in de richting waar ze niemand zag.

Op dat moment hoort ze een van de jongemannen roepen:

‘He, schat. Heb je geen zin in een pleziertje? Wij hebben een zakje voor jou, waar je zal van genieten.’

Sorane kijkt om en lacht:

‘Nee, vandaag niet.’

‘Wij wel, mooi schatje. Kom eens hier,’ roept een tweede, terwijl hij en de drie anderen dichterbij komen.

Sorane draait zich naar hen om en maakt enkele gevechtsbewegingen en kijkt de vier uitdagend aan. Ze beseft echter dat haar krachten nog steeds niet optimaal zijn.

‘Oef, Sorane was een goed getrainde atlete, maar ja dat zal wel nodig geweest zijn met haar beroep. Als ik nog enkele weken oefen, ben ik weer in mijn oude conditie,’ denkt ze.

De vier beseffen niet dat ze gevaarlijker is, dan ze eruitziet en gaan rond haar staan. Als een van hen naar haar wil grijpen, slaat ze toe en twee van hen liggen op de grond voor ze het door hebben, maar de derde raakt haar tweemaal hard. Sorane wankelt en de vierde schopt snel haar been onder haar uit. Sorane valt op de grond en rolt snel opzij. De man volgt haar echter en als ze wil recht, staan slaat de man tegen de zijkant van haar hoofd. De twee eersten zijn intussen recht gekropen en lopen op hun maten toe. Sorane geeft zich echter niet gewonnen en slaagt erin om een van de twee ten val te brengen.

Haar tegenstander geeft haar een stamp tussen haar ribben en Sorane valt opnieuw. Op dat moment daagt hulp op. Een haveloos geklede man van rond de vijfendertig trekt plots twee van de vier achteruit en slaat ze met hun koppen tegen elkaar. Half bewusteloos vallen ze op de grond. Dan richten de twee anderen zich tegen hem. Hij staat zijn mannetje, maar schrikt als een van hen zegt:

‘Jij bent die Teron uit de Resinstraat. Deze maal ben je te ver gegaan. Als de baas het hoort, dan zullen jij en je gezin het moeten bekopen.’

De man die Sorane te hulp kwam, schrikt en blijft staan.

‘Je hebt nu een zieke dochter en je vrouw is er ook niet veel beter aan toe. Maar over een paar dagen, voelen ze er niets meer van. Dan zijn ze er geweest.’

Op dat moment staan de twee anderen wankelend op, maar Sorane is ook terug op de been en twee klappen vellen hen dadelijk. Een van de twee die overblijven, draait zich verbaasd om. Maar Sorane is al bij hem. Een klap en hij stort bewusteloos neer. De laatste grijpt snel een wapen onder zijn jas uit, maar plots kan hij zich niet meer bewegen. Dan is Sorane bij hem en grijpt hem bij zijn nek en dreigt:

‘Jullie zijn op het verkeerde pad, jongetje. Als ik jullie de volgende maal tegenkom, dan kun je beter een beetje vriendelijker zijn. En waag het niet om het gezin van Teron ook maar een haar te krenken, of je zal me dan pas goed leren kennen.’

Ze geeft hem een duw zodat hij naast zijn maten op de grond valt. Dan geeft ze Teron een teken om haar te volgen. Verbaasd kijken ze haar na als ze verder stapt. Teron volgt haar aarzelend.

‘Mijn naam is Sorane Cobanon, Teron. Als ik het goed begrepen heb, dan zijn je vrouw en dochter ziek.’

‘Ja, maar niemand kan hen helpen. Ze leiden beiden aan een zeldzame ziekte. Ook de ouders van mijn vrouw zijn eraan gestorven.’

‘En jij, vrees jij niet dat je zelf ook ziek wordt.’

‘Jawel, Sorane. Maar ik houd van hen. Als ik hen niet verzorg, dan zal niemand zich om hen bekommeren.’

Sorane kijkt de man diep in de ogen en weet dat hij de waarheid spreekt.

‘Breng me bij hen, Teron. Jij kwam mij te hulp, dus misschien kan ik die schuld terugbetalen.’

Teron kijkt de roodharige verbaasd aan alsof ze niet goed weet wat ze zegt en ziet haar glimlachen. Dan trekt hij zijn schouders op.

‘Volg me maar.’

Sorane volgt de man door verschillende donkere straatjes en plots blijft hij staan.

‘Hier woon ik, Sorane. Maar blijf niet te lang, ik zou niet willen dat u deze vreemde ziekte overneemt. De dokter heeft me verboden om bezoek te ontvangen,’ merkt Teron op, maar ziet de vreemde vrouw alleen maar raadselachtig glimlachen, terwijl ze de deur opent.

Hij volgt haar naar binnen en ziet haar naar het bed van zijn vrouw toestappen, nadat ze even een blik wierp op zijn dochter. Het is alsof ze weet dat de toestand van Gayna minder erg is dan die van zijn vrouw. Hij schrikt als de roodharige de pols van de vrouw vastneemt. Als hij haar wil tegenhouden, schrikt hij nog meer. Een vreemde groene gloed lijkt uit haar hand in de arm van zijn vrouw te vloeien. De gloed verspreidt zich langzaam over heel het lichaam van zijn vrouw.

‘Hera, wat doe je?’ fluistert Teron en wil de roodharige vastgrijpen, maar plots merkt hij dat zijn vrouw haar ogen opent en hem gelukkig aankijkt.

Het is alsof haar pijn verdwenen is. Hij begrijpt het echter verkeerd.

‘Nee, ik smeeek je. Doe het niet, zonder haar kan ik niet leven,’ smeeekt hij, maar het vreemde groene licht verdwijnt alweer.

Ontsteld staart hij naar Sorane en ziet haar op zijn dochter toestappen.

‘Nee, raak haar niet aan, alstublieft.’

‘Teron, bekommer jij je om je vrouw. Ik heb de ziekte verdreven, ze heeft je hulp nodig heeft om weer op krachten te komen.’

Verschrikt kijkt Teron naar zijn vrouw, die hem met een blik vol van geluk, ligt aan te kijken.

‘Sorane, wat heb je...’ stamelt hij.

De roodharige voelt zich echter plots zo moe en wankelt naar een stoel toe. Gayna heeft intussen haar ogen geopend en richt zich op.

‘Paps, wie is deze vrouw. Ik voel me plots veel beter.’

‘Ik weet het niet, dochter. Haar naam is Sorane Nador of Cobanon,’ antwoordt Teron.

‘Sorane... Misschien, maar Jakira, Megan en een paar anderen maken deel uit van haar innerlijke,’ zegt Gayna.

‘Dat mag je niet doen, meisje. Niemand mag dat weten.’

‘Laat haar maar, Teron. Het kan geen kwaad. Haar krachten moeten zich nog ontwikkelen,’ zegt Sorane op dat moment.

‘Haar krachten.’

‘Ja, Teron. Als ik het juist heb, is Gayna zoals ik een esper. Als ze wil en jullie stemmen toe, kan ik haar wel helpen om deze gaven onder controle te krijgen.’

Iedereen kijkt haar verbaasd aan, dus glimlacht ze even.

‘Ik moet gaan, vrienden, want ik ben moet nog veel trainen, voor ik weer mijn oude peil terug ben.’

‘Sorane, kan ik je helpen?’ vraagt Teron dankbaar.

‘Nee, dit moet ik alleen doen. Geef je vrouw en dochter lekker eten en laat hen veel rusten, dan zijn ze over een week of twee weer de oude.’

Even strijkt ze over het hoofd van Gayna.

‘Denk aan mij als je me nodig hebt, als ik kan zal ik dadelijk komen,’ hoort het meisje een stem in haar hoofd zeggen.

Ze staren de roodharige alle drie na, als ze naar buiten stapt.

‘Ik moet toch oppassen, om mijn krachten te gebruiken. Eerst moet ik mijn lichaam opnieuw leren beheersen. Ik voel mij zo misselijk,’ denkt ze.

Even concentreert ze zich en voelt haar misselijkheid al snel verminderen. Maar het helemaal doen verdwijnen, lukt haar niet.

Als ze op straat staat, kijkt Sorane snel om zich heen en plots is ze echter verdwenen. Ze materialiseert op de plaats waar ze de

dood vond. Ze volgt het spoor van Tena en haar andere vrienden naar de grot en plots merkt ze hun gedachten op. Ze zitten naast de afgesloten ingang.

Even wil ze naar hen toestappen, maar ze stopt nog voor ze haar opmerken. Even denkt ze na en scant dan de piramide. Enkele mannen en vrouwen zijn erbinnen aanwezig. Uit hun gedachten komt ze te weten dat in de piramide onderzoek gedaan wordt naar vreemde voorwerpen uit verre vervlogen tijden. Al deze onderzoeken houden verband met het dode lichaam van een blondine? Zij ligt in een afgesloten sarcofaag op de top van de piramide.

Even glimlacht ze en met een gedachte wordt ze op de top weer stoffelijk. Ze staat vlak naast de sarcofaag met de dode. Even aarzelt ze. De identiteit van Jakira neemt de controle van Sorane's lichaam over. Even kijkt ze naar haar ontzielde lichaam, dat ze doorheen het glas kan zien. Het lichaam van Jakira ziet er nog steeds uit alsof ze pas gestorven is. Op verschillende plaatsen zijn er purper en blauw verkleurde plekken op de huid.

'Dat is het resultaat van dat gif genaamd Onvar,' denkt ze.

Dan kijkt ze ook naar twaalf zo goed als ronde gaten in het lichaam. In elke schouder een. Ook in elke dij is een rond gat van ongeveer twee centimeter doorsnede. Hierdoor geraakte ze volledig in armen en benen verlamd. Even lijkt ze dat ze de pijn in haar lichaam kan voelen. Dan voelt ze de pijn onder haar linker en rechter rib als de punten haar huid doorboren. Dadelijk gevolgd door twee anderen ongeveer twintig centimeter hoger.

Even wankelt ze, door de pijn die ze zich herinnert van wat er toen, vele jaren geleden, gebeurd is. Ze weet al wat komen gaat als ze de pijn in haar buik lijkt te voelen, als twee punten links en rechts van haar navel haar buik doorboren. Dan heeft het wezen dat als een deken vermomd was en paar seconden genoten van de pijn van de hulpeloze Jakira. Even ziet ze een deel van de deken in een grijnzend gezicht veranderen.

'Jodroan, de gont,' denkt ze plots bewust.

Dan vormde het wezen twee groeiende kegels die zich de borst van de blondine boorden. De kegels gingen doorheen het lichaam van Jakira in de matras waarop ze lag. Voor de ogen van Jakira vervaagd de omgeving als ze half bewusteloos achteruit wankelt. Met de grootste moeite slaagt Jakira erin om de controle van Sorane's lichaam te krijgen en zoekt steun op de glazen kist toe. Met tranen in de ogen kijkt ze op de gedaante neer. Ze

beseft dat ze haar dood als Jakira min of meer opnieuw beleefde. Dan concentreert ze zich en probeert haar oude lichaam te genezen, de huid herstelt zich maar langzaam. Maar het lukt niet, plots nemen haar krachten af en het lichaam vervalst snel in de oude staat. Even kijkt ze nog even naar haar oude lichaam, maar na een paar seconden wendt ze met een ruk haar hoofd opzij.

'Waar ben ik mee bezig? Zelfs als het lukt om haar lichaam te genezen, dan word ik als Jakira toch niet meer levend. Ik maak nu deel van Sorane uit,' denkt ze, terwijl ze om zich heen kijkt.

Dan stapt ze naar haar uitrusting toe, die boven haar hoofd op een nis ligt.

Ze neemt de Hypsoon in haar hand en dadelijk voelt ze dat ze niet herkend wordt.

'Verdomme, wat nu?' sist ze.

Dan schrikt ze.

'Dat is uw Hypsoon niet. Ik vormde deze hypsoon om anderen te misleiden, Sorane. Ik was en ben nog steeds je dienaar.'

'Wat... Wie? O, ja. Anya, de hypsoon van Sorane.'

'Ik zocht en vond na een zoektocht van veel tientallen jaren, mijn gebied. Maar ik besepte dat jij maar een deel was van de identiteit die ik lang geleden diende. Ik moest wachten op mijn oude meesteres, die mijn volle capaciteit zou herstellen.'

'Je bedoelt het deel van mij dat zich Jakira noemt, Anya.'

'Ja, Sorane. U bent nu opnieuw mijn gebied. Het is mijn taak om u te dienen, zoals vroeger.'

Op dat moment verstart ze. Ze heeft de gedachten van een 'jonge' vrouw, met de naam Arjina, opgevangen. De dochter van haar vriendin Quana, die al vele jaren geleden gedood wordt, komt recht op de piramide toe. Even twijfelt ze. Wat moet ze doen? Haar vroegere medestrijdster, die een even goede vriendin werd als haar moeder, tegemoet gaan, of maken dat ze wegkomt.

'Nee, het is nog te vroeg. Ik ben nog niet klaar om mijn oude vrienden te woord te staan.'

Snel concentreert ze zich en maar schrikt als ze geen greep op haar oude energiezwaard kan krijgen.

'Dat is niet nodig, Sorane.'

Sorane schrikt van de stem van Anya en verliest haar telekinetische greep op de cilinder die op de vloer valt. Verbaasd kijkt ze het wapen als het dat is.

'Ben je zeker, Anya.'

Maar Anya antwoordt niet.

‘Ik ben nog te zwak,’ denkt ze en probeert de cilinder met telekinese opnieuw uit de sarcofaag te apporteren.

Het lukt haar echter niet en roodharige vrouw, die de piramide gescand heeft en een vreemde identiteit waarnam, haast zich naar de piramide toe. Een man volgt haar terwijl hij de omgeving telepathisch scant.

‘Zal ik een overbrengersveld opbouwen, Sorane,’ klinkt de stem van Anya.

‘Ja, doe het snel. Ik wil niet dat ze mij hier ontdekken,’ denkt ze telepathisch.

Anya

Als Arjina een paar seconden later op haar hoede de grot betreedt, is er niemand meer. De man kijkt de groenheidige vrouw aan.

‘Er lijkt niemand te zijn, Arjina.’

‘En toch ging het alarm af.’

‘Misschien is een van de geleerden hier geweest.’

‘Volgens hun gedachten niet, Dargo. Ik voelde haar, toen ik beneden was, maar meer ook niet. En plots voelde ik niets meer.’

‘Wie zou het dan geweest kunnen zijn en waarom.’

Even kijkt ze nog eens om zich heen, maar kan niets verdachts ontdekken.

‘*Er moet hier nog iemand geweest zijn.*’, denkt ze, terwijl ze de omgeving scant.

‘Misschien die valse Jakira hier geweest. Als dat klopt, dan heeft ze zeker niet gevonden wat ze zocht.’

‘Om dat te weten, moeten we haar zien op te sporen.’, zegt de man.

Even blijven ze naast elkaar naar het lichaam van hun dode vriendin staren. Ze beseffen beiden dat ook zij kwetsbaar zijn, al leven ze, door hun Hypsoon, al duizenden jaren.

‘Ja, hebt gelijk, Dargo,’ zegt ze knikkend, voor ze na de man de top verlaat. Beiden dalen met een anti-zwaartekracht lift naar beneden. Enkele aanwezigen kijken hen verbaasd aan.

‘Een korte controle,’ zegt de groenheidige Arjina met een glimlach.

Arjina werpt een blik op haar lotgenoot en glimlacht. Dan lopen ze beiden naar hun zwever.

Als Sorane materialiseert, wankelt ze even en kijkt om zich heen. Ze staat in een groot woud. Het is nog steeds donker.

‘*Had ik mijn wapens maar kunnen meenemen. Ik had best een energiewapen kunnen gebruiken. Maar misschien zijn er in de kleine basis op het zuidelijk continent andere wapens. Maar zelfs dan kan ik alleen niet veel uitrichten. Ik heb bondgenoten*

en mensen die mij steunen nodig. Misschien, Serdon of zijn zus. Ja, als zij hun vrijheid willen, moeten ze mij helpen,' denkt ze.

'Sorane, er is iets dat je moet weten. Je wapens in de grot zijn niet echt. Alles behalve de resten van je oude lichaam is daar vals.'

'Is dat zeker? Ze leken mij anders wel echt. Alleen je energiezwaard is echt, maar het is het jouwe niet.'

'Waarom ligt het daar dan?'

'Om diegenen die je lichaam ooit vinden te misleiden. Ik vormde de wapens waarmee jij als Jakira vocht.'

'Jij? Kan je dat nu ook?'

'Waarom niet. Zoals ik kleding uit vormenergie kan scheppen, kan ik ook wapens vormen, Sorane. Of wil je Jakira of Megan genoemd worden.'

'Noem me maar, Sorane. Kan jij wapens vormen, ook energiewapens,' denkt Sorane verbaasd.

'Ja, maar alleen met uw hulp. Uw kracht en mijn mogelijkheden vormen een combinatie, die bijna alles kan vormen. Alleen hebben ik enkele aanvullingen nodig. En daarna moet u erin slagen om uw oude krachten terug op te bouwen.'

'We zien wel. Open een overbrengersveld naar de volgende coördinaten L55B243.'

Dadelijk is Sorane door een lichtblauw veld omgeven wordt doorzichtig. Als ze uit het veld stapt, verdwijnt het dadelijk. Ze kijkt op haar hoede om zich heen en merkt dadelijk dat ze zich nu in het gebergte, van het zuidelijk continent, bevindt. Ze kan echter niets van een basis ontdekken. Toch moet de vreemde basis zich hier ergens bevinden. Daar is ze zeker van. Telepathisch scant ze de omgeving, maar ook dat helpt niet. Maar ze wordt zelf wel ontdekt door iets diep onder de grond. Overal flitsen lichtjes en 3D schermen op.

'Meesteres, schrik niet. U werd gescand en herkend,' hoort ze de stem van Anya, maar dan voelt Sorane iets vreemds.

Een seconde later is ze in een overbrengersveld gehuld en materialiseert op hetzelfde moment later diep onder de grond.

'Welkom, gebieder. Ik ben Tara. U hebt mij lang op u later wachten,' zegt een menselijke gedaante, die voor haar staat.

Sorane kijkt op en ziet een jonge vrouw, die haar ergens bekend voorkomt, voor haar staan.

'Waarom noem jij mij gebieder?'

'Omdat ik in opdracht voor u gebouwd werd.'

‘Jij bent dus geen mens. Maar je zegt dat je voor mij gebouwd werd? Dat kan niet, ik heb nooit...’

‘Nee, Sorane. Ik ben een halogram, gevormd naar het uiterlijk van Tara Niyanta. Uit mijn gegevens kan ik niet opmaken wie de echte Tara Niyanta was, maar wel de ze miljoenen jaren geleden begon aan een project, waar ik een deel van ben. Voor ze haar weg verderzette, gaf ze mij speciale instructies, die ik nog steeds volg.’

Even kijkt Sorane voor zich uit en langzaam komen de vergeten herinneringen terug.

‘Ik herinner mij zoiets. Jij bent dus een kunstmatig wezen zoals Xan en de Anya van mijn Hypsoon.’

‘De term Xan is mij onbekend. Maar ik ben kunstmatig opgebouwd. Dus dat klopt, meesteres. Die Anya, van uw hypsoon ben ik ook. Wij zijn dezelfde schepping. Alleen ben ik in de gedaante van Tara geprogrammeerd. Ik ben een halogram, maar ook de centrale computer. Deze basis maakt deel uit van een klein netwerk, dat in verbinding stond met Taran 1.’

‘Dan kunnen we het best zo laten. Jij, Tara vormt het uiterlijk van de intelligentie in deze basis, terwijl Anya door de Hypsoons als uiterlijk gebruikt wordt. Maar je zei iets over Taran 1? Wat is dat?’

‘Een basis op een planeet ver van hier. Nadat mijn meesteres, Tara Niyanta ons verliet, voegde ik nog twee planeten toe tot de energie bel die om Taran 1 gevormd was. Zo ontstonden Taran 2 en 3.’

‘Waar zijn die drie planeten dan?’

‘Gegevens ontoereikend, Sorane. Die gegevens gingen verloren door een technische storing als gevolg van een nabije ontploffing tijdens de oorlog ongeveer dertig jaar geleden. De verbinding met Taran ging toen ook verloren.’

‘Dan is dat een van de eerste opdrachten, Tara. Die verbinding herstellen.’

‘Dat is van hieruit niet mogelijk, meesteres.’

Sorane kijkt Tara even aan.

‘Als ik het niet mis heb, moet er volgens mijn herinneringen als Megan, ook een vreemd voorwerp, dat een onvoorstelbare macht bezit, aanwezig zijn.’

‘Dat klopt, meesteres. Dat apparaat werd het Djakolum genoemd, Maar volgens mijn gegevens is dat apparaat, zoals uw identiteit Megan bevolen had, veilig opgeborgen op een verre onherbergzame planeet. Toen het schip terugkeerde, parkeerde

het zich volgens de bevelen in een lage baan omheen de zon. Daar bleef het, wachtend op uw terugkeer.'

'Is dat schip er nog steeds?'

'Zeker, Meesteres. Ik heb elk jaar eenmaal contact met de, in de oceaan verborgen, kruiser. Hij zorgt voor een directe verbinding met de Tiren 86. De robotbemanning doet zijn taak nog steeds volgens uw aanwijzingen en heeft regelmatig contact met het grote schip.'

'De Tiren 86?'

'Dat is de naam van het schip.'

'Waarom 86?'

'Onvoldoende gegevens, Sorane. Vermoedelijk zijn er meerdere van deze toestellen op Delos gebouwd.'

'In orde, dan laten we het schip voorlopig waar het is. Is de kruiser gevechtsklaar?' vraagt Sorane.

'Ja, meesteres.'

'Ik wil dat je mij Sorane noemt, niet meesteres of gebieder. Anya is mijn vriendin en ik behandel haar zoals een levend wezen. En jij Tara, wil ik ook zo zien.'

'Bevel begrepen, Sorane,' antwoordt het halogram.'

'Kan je mij een nieuwe basisuitrusting en een tiental Hypsoons bezorgen?'

'Die liggen al vele jaren op uw komst te wachten. Aan boord van het schip is de productie van Hypsoons en uitrustingen gestopt, wegens gebrek aan opslagruimte.'

Even flitst er een blauw licht links van Sorane op en als het verdwijnt, liggen er tien Hypsoons en vier kleine Pentagons.

'Voeg deze kleine Pentagons toe, Sorane,' hoort ze haar Hypsoon zeggen.

Sorane neemt de vier Pentagons een voor een op en drukt ze op de plaats waar haar Hypsoon zit in haar hals. Een voor een smelten ze samen en geven de Hypsoon meer mogelijkheden.

Dan neemt ze de datamodules uit het zakje aan haar riem.

'Dit zijn Enuroonse datakristallen. Tara, kan jij de gegevens laten analyseren? Maar wees er voorzichtig mee, er zijn twee goede vrienden voor gedood.' zegt ze vragend, terwijl ze haar hand uitsteekt.

Het halogram neemt het aan en kijkt er even naar.

'In orde, Sorane. Dat is geen probleem, al zal het wel enkele aanpassingen noodzakelijk maken,' zegt Anya en verwijdert zich.

‘Ik ga intussen een lekker bad nemen,’ zegt Sorane, terwijl ze haar kledij laat verdwijnen.

‘Wijs me de weg naar, de stortbaden,’ beveelt Sorane.

De computer, die haar bevel ook gehoord heeft, stuurt de plattegrond naar Sorane’s Hypsoon, zodat deze haar de weg kan tonen op een half doorzichtige map, voor haar ogen.

Plots ziet Sorane twee knappe jongemannen naar zich toelopen. Ze zijn beiden in een ijsblauw uniform gekleed. Ze zien er bijna hetzelfde uit als de uniformen van de basis op de maan van de zesde planeet.

‘Wauw, wat een mooie meid en nog in haar blootje ook,’ lacht een van de twee.

Sorane blijft verschrikt staan, terwijl ze zich met haar handen probeert te bedekken.

‘*Vorm snel nieuwe kleren. Ik dacht dat hier geen mensen waren,*’ denkt ze verschrikt.

‘*Niet nodig, Sorane. Dat zijn menselijke halogrammen. Ze zijn helemaal geprogrammeerd om als mensen te reageren.*’

‘Ach zo, Ze hebben me wel even laten schrikken.’

‘*Tara heeft het juist bevestigd. Er zijn geen mensen in deze basis,*’ antwoordt Anya.

Sorane trekt haar schouders op en wendt zich tot de twee.

‘Wat hebben jullie hier te zoeken?’

‘Wij werden door Tara gevormd om u te dienen.’

‘En? Ga maar verder met jullie taken.’

‘Het is onze taak om al uw wensen uit te voeren, Sorane.’

‘Al mijn wensen. Wat bedoel je daar nu weer mee? Maar goed, volg me maar...’

Beide halogrammen volgen de roodharige naar haar vertrekken, zonder dat er nog iets gezegd wordt. Als ze de stortbaden bereiken, kijkt Sorane de twee knappe mannen aan.

‘Blijf hier op me wachten.’

De twee zeggen niets, maar gaan elk langs een kant van de deur, met hun rug naar de muur toe, staan. Sorane glimlacht even, terwijl ze denkt:

‘*Het lijkt wel alsof ik bewakers bij me heb.*’

Dan stapt ze naar binnen en een paar minuten later staat Sorane heerlijk te genieten van het koele water dat over haar naakte huid glijdt. Als ze een uurtje later eindelijk onder het water uitstapt, voelt ze zich al heel wat beter.

Even kijkt ze in de spiegel, terwijl ze de warme lucht over haar natte huid voelt glijden.

‘Zo slecht zie ik er toch niet uit. Sorane heeft haar lichaam goed getraind. Alleen spijtig dat ze een misdadiger was,’ fluistert ze.

‘Ze was zo slecht niet, Sorane. Ze verdiende veel, maar ze besteedde het geld om mensen te helpen, die het nodig hadden.’

‘Wat bedoel je?’

‘In verschillende dorpen van het platteland, heeft ze scholen, fabrieken en ziekenhuizen gefinancierd. Door haar hulp werd het leven van de dorpsbewoners fel verbeterd. Twee villa’s heeft ze niet gekocht met haar geld, ze kreeg ze als geschenk. Van de drie andere en de ondergrondse verbindingen heeft ze zelf de constructie en betaald.’

‘Ben je zeker?’

‘Ja, ze staan alle vijf in Mogwan. In een ervan wou ze zich terugtrekken als ze opnieuw een normaal leven zou gaan leiden.’

Even staart Sorane nadenkend voor zich uit.

‘Ik begin me een paar dingen te herinneren. Twee van de vier villa’s staan op naam van mijn broer en zus. De andere twee worden door vrienden van mij bewoond. Ik zal die even moeten bezoeken. Alleen moet ik wel voorzichtig zijn, anders schrikken ze zich dood,’ denkt ze.

Dan stapt ze naar buiten. In de gang merkt ze dadelijk het halogram op dat naast de buitendeur staat.

‘Nog steeds hier aan het wachten, zie ik. Hebben jullie een naam?’

‘We hebben geen naam, Sorane. Het is lang geleden dat er nog levende wezens in deze basis geweest zijn.’

‘Zo te zien moet ik hier toch enkele dingetjes aanpassen,’ glimlacht ze.

Dan kijkt ze weer naar de twee en vraagt:

‘Tara, ik wil uitrusten, is er ergens een plaatsje vrij.’

‘Zeker, Sorane. De oude vertrekken van Tara zijn nog steeds beschikbaar,’ antwoordt het halogram.

Als de twee haar willen voorgaan, zegt ze glimlachend:

‘Hebben jullie geen andere taken? Ik heb jullie voorlopig niet nodig.’

De halogrammen blijven staan en verdwijnen dan plots.

Haar Hypsoon projecteert de weg naar de vertrekken van Tara in 3D. De roodharige kijkt er even naar.

Sorane haast zich door de gangen, geleid door haar Hypsoon naar de vroegere kamers van Tara. Als ze naar binnen stapt, blijft ze verrast staan. Verbaasd kijkt ze om zich heen en glimlacht als

ze merkt hoe goed de robots hun programma uitgevoerd hebben. Alles is tiptop in orde, alsof het pas gisteren was, dat die, voor haar, vreemde Tara hier leefde.

‘Kan je al nieuwe kleren vormen?’ denkt Sorane.

Dadelijk worden nieuwe, in deze tijd passende, kleren gevormd. Langzaam loopt ze naar de slaapkamer toe en gaat voor de spiegel staan. Even bekijkt ze zichzelf en glimlacht als ze de cilinder aan haar zijde opmerkt.

‘Any, laat alleen de normale dingen zichtbaar. Geen zichtbare wapens en zo.’

‘In orde, Sorane,’ antwoordt haar Hypsoon en even later ziet ze er als de normale Sorane uit.

Het model van de kledij haalde ze uit haar geheugen. De echte Sorane ging altijd zo gekleed.

‘Gegevens van de datamodule beschikbaar in de centrale,’ klinkt de stem van Anya plots in haar hoofd.

Sorane kijkt op en denkt:

‘Dat is snel.’

‘Gegevens waren niet beveiligd, Sorane. Dus er is alleen een aanpassing van structuur uitgevoerd.’

Even later staat Sorane voor de beeldschermen naar de verschillende data te kijken.

De meeste dingen gaan over steekpenningen en omkooppraktijken. Maar dan valt haar iets op. De verbanden met elkaar en benoemingen van beambten. Die zijn allen op een of andere manier verbonden met de organisatie van Aqunok. Ook van de meesteres is er sprake. Maar wie dat is weet ze nog niet tot ze plots een naam ziet staan.

‘Ik ken haar naam echter wel, Anya. Ze noemt zich Jakira, maar ze is de echte niet. Ik ben met de identiteit van de echte Jakira samengevloeid. En om de een of andere reden noemen ze haar de meesteres.’

‘Ik heb haar structuur gescand, Sorane. Uit die gegevens blijkt dat die blondine een kloon van de echte Jakira is.’

‘Een kloon. Ben je zeker, Anya?’

Maar Anya acht het niet nodig meer te vermelden en zwijgt.

Even wil de roodharige iets zeggen, maar dan bekijkt ze opnieuw naar de gegevens op het scherm. Naarmate ze verder leest, wordt haar steeds meer duidelijk dat ze een machtsovername plannen. De mannen en vrouwen van Aqunok, bezetten steeds belangrijker posten in het gehele land.

‘Als deze gegevens kloppen dan staat er iets vreselijks te gebeuren,’ denkt ze.

Nadenkend staart ze voor zich uit en probeert haar gedachten te ordenen.

‘Nee, het is nog te vroeg om in te grijpen. Ik ben nog niet in mijn oude conditie. En alleen kan ik niet veel doen.’

‘Wat zegt u, Sorane?’

‘Niets van belang, Anya. Ik was hardop aan het denken. Maar het wordt stilaan tijd dat ik terugkeer naar de stad. Er zijn daar een paar mensen die mijn belangstelling opgewekt hebben. Anya. Ik denk eraan om een groep te vormen zoals de groep waarmee ik en mijn vroegere vrienden, zoals wij het noemden, het zwarte niets bestreden. Heb jij nog contact met Xan of met de andere vrienden van Jakira?’ vraagt ze.

‘Nee, dat is al zeer lang geleden. De term Xan is mij onbekend. Ik heb geen gegevens over gebeurtenissen, die meer dan vijftig jaar geleden gebeurd zijn, Sorane.’

‘Dat is spijtig. Ik had graag meer geweten over de gebeurtenissen na de dood van mijn identiteit Jakira.’

‘Misschien zijn er meer gegevens in de databanken van de Tiren 86 over je leven als Jakira en daarna.’

‘Dat zal iets voor later zijn. Misschien kan ik het Erine eens vragen. Zij heeft nog meegevochten in de grote oorlog in dit stelsel zo’n dertig of veertig jaar geleden.’

‘Erine Rand. Over haar zijn gegevens in de gegevensbanken van Enuron te vinden. Ze werd na de oorlog met de graad van Kapitein ontslagen uit het leger, Sorane. Vele soldaten die onder haar bevel stonden kwamen om het leven. Er wordt ook een vermelding gemaakt van een zeker Avira Lorsano. Volgens die gegevens was zij een intieme vriendin van Erine Rand die jij als agente kent.’

‘Een vriendin of gewoon een collega?’

‘Dat staat er niet bij, Sorane. Erine Rand was tweeëntwintig toen ze dienst nam omdat na een zware aanval van zwarte schepen haar ouders en enkele andere familieleden omkwamen. Drie steden werden toen zo goed als helemaal weggevaagd.’

‘Heb je nog meer gegevens, Tara?’

‘Niet veel, maar toch iets belangrijks. De eerste jaren na haar ontslag uit het leger had Erine Rand het zeer moeilijk om weer een leven op te bouwen. Zo goed als heel haar familie en veel van haar soldaten zijn in die oorlog omgekomen. En haar ontslag moet hard aangekomen zijn. Pas na vijf jaar of zes herpakte ze

zich en begon weer te studeren. Tien jaar later werd ze politie-inspecteur. Haar leven kreeg van dan af weer zin.'

'Dan moet ze nu ongeveer vijfenzeventig jaar oud zijn,' denkt Sorane verschrikt.

'Dat is nog jong, Sorane. Nu de levensverwachting ongeveer driehonderd jaar is.'

'Dat is juist, Tara.'

Even denkt Sorane na en vraagt dan in gedachten:

'Tara, wil je een overbrengersboog naar Sorane's villa in Mogwan openen? Ik ga daar even mijn gedachten ordenen en iets plannen voor de toekomst. Ik wil mijn nieuwe vrienden ook nog eens spreken,' denkt ze bevelend.

Dadelijk is ze in een licht blauw gloed gewikkeld. Als het verdwijnt, staat ze in een ruim vertrek, met zetels en een lage tafel.

'Het is mooi ingericht. Maar waar zijn Liese en de anderen,' denkt ze.

Maar als de villa gescand heeft, beseft ze dat ze hier alleen is.

'Hier zou ik ook wel willen wonen, alleen zal er wel niet veel van komen,' zegt ze nadenkend.

Ze verkent de villa en zijn omgeving en voelt er zich meer en meer thuis. Wandelend gaat ze terug naar binnen.

'Ik vraag me af waar ze zijn?'

'Mag ik iets melden, Sorane?'

'Zeker, Anya.'

'Je vrienden zijn bij hun ouders op bezoek?'

'Hoe weet jij dat?'

'Ze hebben een taxizwever besteld en zijn ongeveer twee uur geleden vertrokken.'

'Ach zo, ik zie hen later wel. Wil je de naaste omgeving eens tonen?'

Anya zegt niets, maar vormt een 3D map om haar heen en duidt de belangrijkste gebouwen aan. Het ziekenhuis, enz. Ze bestudeert aandachtig de gegevens. Ze plant de belangrijkste dingen in haar hoofd, want misschien zal deze stad ooit haar thuis worden, zoals de oude Sorane het wenste. Maar innerlijk beseft ze echter dat dit nooit zal gebeuren. Haar taken zullen haar steeds weer naar onbekende plaatsen brengen. Eén van die taken is Delos bereiken, want ze weet niet hoelang zij en de andere identiteiten zich in dit lichaam kan handhaven.

‘De eerste twee jaar zal ik wel halen, denk ik. Maar daarna zal ik het vermoedelijk niet lang meer maken.’

Plots merkt ze dat het al tegen de morgen aanloopt. Ze beseft dat het tijd wordt om weer in actie te treden.

‘Een groep vormen is een van de belangrijkste dingen die nu moeten gebeuren. Enkele kandidaten weet ik al. Maar of ze zullen instemmen, weet ik niet,’ denkt ze.

Dan begint ze namen aan Tara door te geven. Zij moet deze personen onderzoeken, want ze wil alleen mensen die ze kan vertrouwen. Als Tara’s advies gunstig is, zal zij hen nog een strenge telepathische scan geven om zeker te zijn.

‘Serdon en Kaeka, zijn zus, staan als eerste op de lijst. Erine, Malon en Seana, die ook. En Liese, haar familie en haar vrienden misschien ook nog. Maar ik heb er nog meer nodig.’

‘Misschien die drie die hun leven wilden veranderen, toen ik Seana ging redden. Deno wil ik er ook bij. Daar ben ik zeker van. Nu ik aan Kaeka denk, moet ik een belofte die ik mezelf deed inlossen, Anya. Ik kom straks wel terug,’ denkt ze.

In de gedaante van de Koraanse agente met lichtblauwe huidskleur, met de naam Ena Ros, stapt ze een tijdje later het politiebureau binnen.

Een paar kijken haar met een vreemde blik aan, want ze zien hier niet veel Koranen. En deze heeft zich ook nog opgewerkt tot een special agente. Een tijdje praat ze met enkele agenten. Tot een van hen vraagt wat ze hier komt doen.

‘Ik ben op zoek naar een gevangene met de naam Serdon Dovern. Weet iemand van jullie waar hij opgesloten zit?’

‘Die is op weg naar de dodencel, agente Ros. Ze hebben bewijzen gevonden dat hij verschillende moorden gepleegd heeft. Maar hij is niet alleen. Zijn zus zal hem op zijn laatste reis vergezellen.’

‘Wanneer?’ vraagt ze kalm mogelijk.

‘Over een maand ongeveer denk ik. Maar meer kan ik niet zeggen.’

‘Ook niet waar hij opgesloten is tot hij zijn verdiende straf krijgt.’

‘Nee, agente Ros. Wie iets te veel zegt, wordt op staande voet ontslagen.’

‘Dank u, agent. Spijtig, ik had een paar vragen voor hem,’ zegt ze glimlachend, terwijl ze enkele agenten scant.

Zodra ze het bureau verlaten heeft verdwijnt ze tussen de struiken van het naburig park. Voor Anya contact kan opnemen,

is Sorane al in de gevangenis en staart naar Kaeka. Die zit daar op een gevangenisbed, huilend met haar hoofd tussen haar handen. Zij heeft Sorane nog niet opgemerkt. Zonder dat zij het weet scant de roodharige haar. Zo komt ze te weten waar zij woont en haar leven doorbrengt als ze geen taken heeft. Even wil ze de vrouw moed inspreken, maar intussen scant ze de omgeving van het huis waar Kaeka woont, maar ziet niets verdachts. Het is wel vreemd dat er niemand aanwezig is.

‘Tot later, Kaeka. Eerst wil ik weten wat er met je gezin gaande is,’ denkt ze en dematerialiseert. Een paar seconden later materialiseert Sorane in de hall van het huis. Er liggen verschillende dingen kapot op de vloer. Ook in andere vertrekken is het een chaos.

Plots ziet ze een beweging achter een kast. Een jongetje zit er trillend van angst achter verborgen. Ena knielt voor hem.

‘Je moet geen angst hebben, Lison. Ik ben hier om jullie te helpen. Je moeder heeft me gestuurd om je op te halen.’

Aarzelend staat de jongen op en komt achter de kast uit. Even kijkt hij Ena aan, terwijl de tranen over zijn wangen naar beneden glijden. Dan wrijft hij de tranen weg en vraagt:

‘Waar is pap?’

‘Je bent hier alleen, Lison. Je vader en je zusje zijn er niet. We moeten hen zoeken.’

De jongen knikt en zegt bijna fluisterend:

‘Er waren hier mannen die hem sloegen. Ze namen pap en mijn zusje mee.’

‘En jij verstopte je al een paar dagen. Dat was moedig, jongeman.’

‘Nee, ik was bang, zo bang.’

‘Dat is niet slecht, Lison. Gelukkig ben je ongedeerd. Heb je gegeten?’

‘Ja, er was nog eten in de kast.’

Sorane knikt even en vraagt:

‘Kende je die mannen?’

‘Nee, mevrouw.’

Ze scant de jongen snel en komt zo te weten wat hij gezien en gehoord heeft. Daaruit haalt ze enkele aanknopingspunten.

‘We gaan ergens ver weg en dan ga ik je vader en zusje halen,’ fluistert ze hem toe, op hetzelfde moment zijn ze beiden verdwenen.

Ze materialiseert in de basis waar ze Tara ontmoette. Verbaasd kijkt Lison haar aan.

‘Die is mijn echt uiterlijk, jongen. Mijn naam is Sorane. Als Ena word ik niet zo snel herkent.’

Lison knikt alleen maar, terwijl hij om zich heen kijkt. Dan ziet hij recht van hem een jonge roodharige vrouw opgebouwd worden.

‘Tara, ik heb gezelschap voor jou als ik weg ben. Dan ben je niet meer alleen,’ zegt ze met een beetje spot.

Sorane, je weet dat ik geen gezelschap nodig heb.... O, bedoel je die jongen?’

‘Ja, hij is de zoon van Kaeka. Zijn vader en zusje zijn verdwenen. Ik moet hen vinden.’

‘Zo jong is zijn zusje niet, Sorane. Ze is veertien. Ik heb haar al gevonden. Ze is twee dagen geleden een man verkocht, die ze een pooier noemen.’

‘Wat? Dan moet ik snel zijn. Weet je waar, Anya?’

‘Zeker, ik kan een overbrengersveld openen als je wilt.’

‘Doe het.’

‘Tot straks, Lison. Ik ga je zusje halen.’

Even later materialiseert Sorane in een kelder van een groot gebouw. Twee mannen zien haar verschijnen en trekken hun wapen. Sorane is echter sneller. Dodelijk getroffen storten ze allebei neer. Dan stapt ze over hen heen de gang in. Achteraan de gang hoort ze een woedende stem.

‘Ik heb voor jou en die meid daar betaald. Je zult doen wat er gezegd wordt of je krijgt een nog zwaardere afranseling. En als ze dan nog niet instemt dan zal de zweep wel overtuigend genoeg zijn.’

Met een paar snelle stappen nadert Sorane de woedende man. Beide meisjes staren haar verwondert aan, maar de man merkt het niet op, tot hij een dreigende stem achter hem hoort zeggen:

‘Mag ik u verzoeken om deze meisjes met rust te laten, man.’

Verschrikt kijkt hij om en ziet Sorane staan.

‘Wie ben jij?’

‘Sorane Cobanon, jij staat op mijn lijst,’ zegt ze eenvoudig.

‘Wat? Wie heeft je gezonden?’

‘Ikzelf, man.’

Dadelijk vliegt zijn hand naar zijn wapen, maar trekken kan hij het niet. Hij krimpt in elkaar van de pijn, die door zijn hand trekt.

‘Waar is de vader van Leina?’

‘Dat weet ik niet, vrouw. Vermoedelijk nog in de handen van de mannen van wie ik die meid daar kocht. Ik hoop dat je naar hen toegaat, want zij zullen je doden.’

‘Dat zullen ze proberen, man. Maar dat zal hen niet zo goed bekomen,’ zegt Sorane glimlachend.

‘Anya, open een overbrengersveld. Deze gaat recht naar de cel,’ denkt ze.

‘Sta op, man en stap hier maar er doorheen.’

‘Wat is dat voor iets?’

‘De weg naar de plaats waar je thuishoort.’

‘En als ik dat niet doe.’

‘Heb je nog niet genoeg pijn in je hand gevoeld, man. Als je wil kan ik je andere hand en dan je voeten ook eens laten genieten.’

De man staat snel op en stapt in de boog. Daar draait hij zich om en zegt:

‘Wat nu?’

Maar op hetzelfde moment is hij verdwenen. Als hij weer een omgeving waarneemt, ziet hij zich door energievelden omgeven.

Sorane heeft intussen de hand van beide meisjes vast en concentreert zich. Verschrikt kijken beiden naar de groene gloed die over hun handen en armen over de rest van hun lichaam verspreid. Maar de angst verdwijnt al snel als ze zien hun blauwe plekken genezen zijn.

‘Wie bent u, vrouwe?’ vraagt de oudste van de twee.’

‘Noem me, Sorane, zoals al mijn vrienden, meisje.’

Mijn naam is Tayra en mijn nieuwe vriendin is Leina.’

‘Dat weet ik. Jullie komen allebei mee. Zijn er nog die hier weg willen?’

‘Bijna allemaal, denk ik.’

Sorane knikt even en scant in steeds groter wordende kringen de omgeving. Er zijn verschillende misdadigers in de buurt. Plots ontdekt ze enkele agenten, maar die zijn corrupt. Dan stoot ze op eentje die voor interne zaken werkt en onderzoek doet naar corrupte agenten. Ze geeft hem telepathisch het adres van dit gebouw door en raadt hem aan om snel te komen met versterking.

De man schrikt van de vreemde stem die hij hoort, maar reageert dadelijk. Onderweg naar het adres, meldt hij zijn ontdekking, zonder de stem te vermelden. Maar Sorane ontdekt dat er mannen vrouwen naderen.

‘Anya, kan je een soort verdovingsbom vormen.’

Even is het stil in het vertrek.

‘Ik snap wat je bedoelt Sorane,’ antwoordt Anya, terwijl er in het midden van de hall een voorwerp opgebouwd wordt.

‘Wapen geactiveerd, Sorane. Ik kan dat maar voor een dertigtal minuten in standhouden.’

‘Dat moet voldoende zijn, Anya. Schakel het in als er zoveel mogelijk van die misdadigers in de omgeving ervan zijn.’

‘Programma doorgestuurd.’

Sorane kijkt de beide meisjes aan en neemt hun hand vast. Beide meisjes schrikken als ze hun omgeving zien verdwijnen. In een lange kunstmatige verlichte gang materialiseren ze. Beide meisjes kijken Sorane met een verbaasde blik aan. Dan merken ze de andere vrouw op.

‘Tara zal je bij je broertje brengen, Leina. Ik ga je papa zoeken.’

‘Dank je, vrouwe,’ fluistert het meisje.

Maar Sorane is er al niet meer. Ze materialiseert in de gedaante van een zwartharige Koraanse in een vuil gebouw en scant haar omgeving. Ze vindt de vader van beide kinderen al snel, omdat deze bezorgd aan hen denkt. Als ze de trap naar de kelder afloopt, ziet ze vier mannen die op wacht staan.

‘Wat heb jij hier te zoeken?’

‘Ik kom voor die man die jullie hier vasthouden.’

‘Ja, en. We zullen zo vriendelijk zijn om je bij hem te brengen. Maar eerst zul je ons moeten vermaken. Ik lust een mooi katje zoals jij wel.’

Ena glimlacht verleidelijk.

‘Ik mag hopelijk toch ook een beetje genieten.’

‘Zeker, meid. Kom maar.’

Maar hij heeft dadelijk spijt van zijn woorden als Ena in een monster veranderd, dat recht uit de hel moet komen. Ze trekken hun wapens, maar gebruiken kunnen zij ze niet. Hun gebrul van pijn klinkt zo luid dat ze in de cel waar ze de man van Kaeka onderhanden nemen, zijn pijnkreten niet meer horen.

Verschrikt kijken de drie aanwezigen op en trekken hun wapens. Morso, de man van Kaeka, hoort de kreten ook en merkt aan de reactie van zijn beulen dat het geen gevangenen zijn die zo schreeuwen.

‘Ik hoop dat de duivel jullie komt halen,’ fluistert hij.

Een van de drie keert zich en richt zijn wapen op het hoofd van Morso.

‘Laat hem, die komt later wel aan de beurt. Kom mee.’

Voorzichtig opent een van hen de deur en kijkt de gang in. Op het einde ziet hij een donkere schaduw langs de muur glijden. Als om de hoek een gedaante nadert, zien ze zijn schaduw op de vloer. Ze richten hun wapens, maar dan is de schaduw niet meer te zien.

‘Laat je wapens vallen, jullie drie,’ zegt een stem achter hen.

Ze herkennen de stem als ze een vrouwenstem en komen terug naar binnen.

‘Haha, een vrouwtje. Wie heeft je hierbinnen gelaten?’

‘Ikzelf, man. Je hebt je wapen niet neergelegd, zie ik.’

‘Nee, en dat zal ik ook niet doen, vrouwtje. Een beweging en we doorzeven je.’

‘Waag je kans, als je wil, maar je moet niet komen klagen als de gevolgen je niet bevallen.’

‘O, die zullen ons wel bevallen, als we je onderhanden nemen.’

Maar de zwartharige zegt niets meer, ze staat daar alleen maar.

‘Begin maar, vrouwtje.’

‘Met wat?’

‘Uitkleden?’

Langzaam brengt ze haar beide handen naar haar hals toe. De drie mannen staren haar met wellustige blikken aan. Dan schrikken ze als de handen van de vrouw veranderen in klauwen. Ze wijken achteruit als ze haar groter zien worden en haar huid pikzwart wordt. Dan krimpen in elkaar van de pijn. Luid galmen hun kreten door de gangen. Ze laat haar kloon monster op hen toestappen bevrijd zelf de man van Kaeka. Op hetzelfde moment dat die haar hand vastneemt, verdwijnen ze. Ook het monster is plots verdwenen.

‘Wat was dat voor een beest?’

‘Waag jij mij een beest te noemen, man.’

De twee schrikken op als dat monster opnieuw voor hun ogen zien zichtbaar worden.

‘I...kkkk...’

‘Doe dat nooit, maar dan ook nooit meer, of ik zal jullie weten te vinden,’ klinkt de dreigende stem van de Droak/Sorane door de gangen.

Dan is ze plots weer verdwenen alsof ze er nooit geweest is.

‘Wat doen we? Naar de baas of maken we ons uit de voeten.’

‘Ik weet het niet, Bovo. Maar ik vrees dat ons harde tijden te wachten staan.’

De derde knikt.

‘Ik vraag me af of de baas ons zal geloven. En wie was die vreemde vrouw.’

Even is het stil. Want ze beseffen alle drie, dat hun gevangene er niet meer is.

In de basis kijkt Morso, de man van Kaeka verbaasd om zich heen. Dan richt hij zich tot de vrouw die hem redde.

‘Dat monster, was u dat?’

‘Een halografische projectie, Morso. En de pijn die ze voelden was ook zoiets. Je moest eens weten wat je met suggestie en angst allemaal kan doen.’

Morso kijkt haar even aan.

‘Waar zijn we hier?’

‘Nog een gast, zie ik.’

‘Juist, Anya. Dit is de vader van Lison en Leina.’

‘Dat zijn mijn kinderen, zij die hier ook, vrouwe?’

‘Ja, ze bevinden zich in een woonruimte waar ze op hun beide ouders wachten.’

‘Mag ik je iets meedelen, Sorane. Tayra is een misdadigster. Ze wordt opgespoord wegens gewapende overvallen waarbij verschillende doden gevallen zijn.’

‘Dat weet ik, Anya. Maar Tayra heeft niet gedood en ze heeft zich over Leina ontfermt. Daarom geef ik haar een kans.’

‘Mijnheer Cenzono, ik wil je iets vragen.’

Morso kijkt haar aan.

‘Ik kan je niets weigeren, vrouwe. Je hebt mij en mijn kinderen geholpen, dus ik ben je iets verschuldigd.’

‘Leina heeft Tayra, een meisje, leren kennen. Samen hebben ze iets vreselijks meegemaakt. Maar ik kwam op tijd om erger te voorkomen. Mag ik je vragen om haar een beetje te helpen? Ze is helemaal alleen op de wereld. Maar ze heeft steun nodig om op het goede pad te blijven.’

Morso knikt.

‘Als ze mijn hulp wil, kan ze zolang ze wil bij mijn gezin blijven, vrouwe.’

‘Dank je. En nog iets. Ik zie er in werkelijkheid anders uit, mijnheer Cenzono. Mijn echte naam is Sorane Cobanon,’ zegt Ena, terwijl ze in Sorane transformeert.

Verbaasd kijkt hij haar aan.

‘In welke wereld zijn we nu weer beland?’

‘Eentje die jullie verdere leven zal bepalen, denk ik.’

‘Was mijn vrouw maar hier? Maar ze hebben haar gegrepen.’

‘Dat is niet juist, Morso. Zij en haar broer hebben zich overgeven. Daarom kwamen ze achter jullie aan. Ze wilden Kaeka treffen zo diep ze konden, maar dat is ze niet gelukt.’

‘Dankzij u.’

‘Vergeef me, ik moet gaan, mijnheer Cenzono. Tara zal jullie helpen om jullie aan te passen aan deze omgeving.’

‘Maar ik vrees dat ik mijn vrouw of haar broer nooit meer zal terugzien, vrouwe.’

‘Kaeka en haar broer willen een nieuw leven, mijnheer Cenzono. Ik wil hen dat geven, maar dat kan pas als zij de straf die ik beiden zal opleggen, uitgevoerd hebben.’

‘U, hebt u het recht om mensen te straffen? Dat kan alleen het gerecht. En voor hun misdaden zullen zij beiden de doodstraf krijgen.’

‘Misschien wel volgens de Enuroonse wetten. Maar ik bepaal wie ik als mijn medestrijder toelaat, mijnheer. Mensen die de Enuroonse wetten overtreden hebben, straf ik meestal zelf, voor ik hen toelaat in mijn organisatie.’

‘Zelfs als dat mogelijk is, dan hoop ik dat mijn vrouw het haalt. Zelfs in de gevangenis is ze niet veilig. Andere gevangenen kunnen omgekocht worden en de opdracht krijgen om haar te vermoorden.’

‘Dat weet ik, mijnheer. Alleen zou ik niet in de schoenen willen staan van diegenen die haar zelfs maar kwaad aankijken. Ik bescherm de mensen die gekozen heb met al de mogelijkheden die ik bezit.’

De man kijkt haar na als ze in een overbrengersveld gehuld wordt en verdwijnt. Dan kijkt hij naar Tara.

‘Wilt u mij volgen, mijnheer Cenzono? Ik zal je naar jullie woonruimte brengen.’

De man knikt even.

Intussen bevindt Sorane zich in haar villa en maakt iets te eten klaar. Daarna neemt ze een stortbad en gaat lekker slapen. Maar zeer vroeg in de morgen is ze alweer ter been haast zich naar beneden.

‘Het wordt tijd dat ik met mijn training begin, want ik moet klaar zijn om naar Delos te vertrekken als de tijd komt,’ denkt ze, terwijl ze op haar knieën op de vloer gaat zitten.

Dan begint ze zich te concentreren en haar gedachten verwijderen zich steeds verder van het huis en voorbij de grenzen van Mogwan tot ze de hoofdstad bereiken. Plots glimlacht ze. Ze heeft de gedachten van Deno opgevangen. Hij is op weg naar

zijn zus, die hopelijk bij haar villa is aan de oostelijke buitengrenzen van de hoofdstad. Sorane verandert haar gedachten van richting naar oosten in een poging om de zus van Deno te vinden. Maar in plaats daarvan vindt ze Erine, die zich in de villa van Seana bevindt.

‘Wat? Die twee willen samen.... Nee, dat kan niet waar zijn. Of toch wel. Alleen lijken ze ruzie te hebben of zoiets.’

Snel scant ze nog verder en ontdekt ook de gedachten van de zus van Deno. Sorane glimlacht even als de verwarde innerlijke gevoelens van de jonge agente observeert.

‘Dat zal me wat worden, die twee zijn bi. En het lijkt alsof Seana nog niet weet, dat Erine oud genoeg is, om haar moeder te kunnen zijn.’

‘Wie weet wat ze doet als ze dat te weten komt. Erine zou dat beter zo snel mogelijk opbiechten, want die is verliefd tot over haar oren, al beseft ze het zelf nog niet. He, wat? *Ze willen die blondine opsporen en aan het gerecht overleveren. En dat is iets dat ze beter niet kunnen doen.*’

Even verbreekt ze het contact om haar gedachten te ordenen, maar dan scant ze opnieuw en zucht opgelucht als ze uit de gedachten van Erine kan opmaken dat ze gisteren op een dood spoor terecht gekomen zijn. Maar als Erine aan de moord die ze Deno zag plegen denkt, schrikt ze.

Opnieuw zoekt ze met haar gedachten naar de agent en vindt hem een paar minuten later. Ook hij denkt aan Erine, maar hij kan maar niet begrijpen waarom ze in hem een moordenaar ziet. Sorane scant hem dieper en komt tot de conclusie dat Deno die moord niet gepleegd heeft.

Dan verbreekt ze haar concentratie en staat op. Nadenkend stapt ze naar de keuken en begint een licht ontbijt klaar te maken. Plots schrikt ze echter op van een geluid. Anya projecteert snel de omgeving en een man die de villa nadert.

‘Jenan, wat doet die hier? Zou een van de geburen iets gezien hebben?’

Op dat moment opent haar broer de buitendeur.

‘Wat moet ik doen, Anya?’

‘Te laat, Sorane. Je stiefbroer weet dat er iemand aanwezig is. *Verander in Ena Ros. Ik pas je kleding wel aan.*’²²²²

‘Goed idee, Anya. Ik zou niet graag hebben dat mijn broer zich doodschrikt.’

Dadelijk verandert ze van gedaante in de Koraanse geheimgente, Ena Ros. Op dat moment komt Jenan de salon binnen en

blijft verrast staan als hij de vrouw, met lichtblauwe huid, opmerkt.

‘Wat heb jij hier te zoeken? Dit huis is eigendom van mijn dode zus.’

Sorane/Ena keert zich naar haar broer om en zegt:

‘Wie bent u?’

‘Mijn naam is Jenan Nador. Sorane was een van mijn zussen.’

‘Ik ben agente Ena Ros, mijnheer Nador. Je vermeldde dat Sorane Nador je zus is of was.’

Jenan knikt even.

‘Het spijt me. U zult al wel weten dat je zus gedood werd, toen ze een aanslag wilde plegen op de rechter die haar een kans gaf.’

Jenan kijkt even naar het kenteken die de vrouw laat zien. Dan knikt hij.

‘Dat weet ik, agente.’

‘Ik ben hier om gegevens te zoeken en misschien kan ik mijn vermoeden staven dat Sorane Nador en Sorane Cobanon dezelfde persoon zijn en geen dubbelganger. En ik geloof ook dat ze onschuldig is. Ergens klopt er iets niet.’

‘Dan bent u een van de weinigen die dat geloofd, agente Ros.’

‘Je zus had gegevens in haar bezit die Aqunok voor het gerecht moeten brengen. Niemand kan die echter vinden. Daarom kwam ik naar hier, maar hier is niets te vinden van die kristalmodules.’

‘Misschien weten de agenten Erine Rand en Malon Garent iets van die bewijzen.’

‘Nee, zij zijn zelf ook naar die bewijzen op zoek. Het blijkt echter dat het lichaam van je zus nu ook nog verdwenen is. Dus behoort het nu ook tot mijn taak om haar verdwenen lichaam te vinden.’

‘Dat haar lichaam verdwenen is, kan me eigenlijk niet schelen, Mevrouw Ros. Wat Sorane gedaan heeft kan ik haar niet vergeven. Zelfs als u haar lichaam zou vinden, doe er dan mee wat je....’

‘Sorane werd vermoord, Mijnheer Nador. Ze stief omdat ze gerechtigheid wilde. Die rechter is in werkelijkheid Aqunok.’

‘Wat zeg je.... Dat... Nee, dat kan ik niet geloven.’

Even slikt Ena, omdat ze de waarheid moet zeggen, maar dat niet kan als Sorane, zijn zus. Daarom zegt ze, bijna fluisterend:

‘U kent Sorane beter dan ik, mijnheer. U zou moeten tot wat ze in staat is. Misschien zelfs wat haar doel was.’

Jenan beseft niet hoe moeilijk de agente het heeft, maar ze kan op het moment niet anders.

‘Misschien heb je gelijk, agente. Ik moet er eens over nadenken. Als het waar is wat u zei, dan heb ik haar onrecht aangedaan.’

‘Ik denk wel dat ze u zal vergeven, Mijnheer Nador.’

Even staart Jenan de agente aan. Dan zegt hij kalm:

Default Paragraph Font; ‘Het spijt me, mevrouw Ros. Maar ik denk niet dat u hier iets zult vinden. Sorane liet dit huis voor haar toekomst bouwen, maar ze heeft hier nooit lang gewoond.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Ja. Maar ik heb toestemming gegeven aan familie van de vriendin van mijn zus, om hier tijdelijk in te trekken.’

‘Bedoel je die jonge vrouw, die mij binnenliet, maar niet kon blijven wachten. Ze moest weg dringend weg, zei ze.’

‘En zij laat je gewoon hier alleen rondneuzen.’

‘Mijnheer Nador. Ik wil bewijzen dat je zus Sorane vermoord is. Daarom liet ze mij hier alleen. Er was iets met het pasgeboren zoontje van haar vriendin, geloof ik.’

‘Je bedoelt Conney en haar zoon.’

‘Dat kan. Ik weet hun naam niet, mijnheer Nador.’

‘Het is in orde, agente. Maar wil je in het vervolg wel even aan mij vragen, dan kan ik je toegang verlenen.’

Ena knikt even, terwijl ze denkt:

‘Zou ik Jenan niet beter de waarheid zeggen. Of niet. Misschien schrikt hij dan nog meer als ik hier zo plots voor hem kom te staan.’

‘Dan kan ik best vrijdag terugkomen, want ik heb nog andere onderzoeken lopen. Vergeef me, dat ik me zonder het te vragen toegang verschaft,’ antwoordt ze dan met een lichte aarzeling.

Even kijkt Jenan haar verbaast aan, maar vraagt dan:

‘Wilde u iets gaan eten, agente?’

‘Ja, ik ben gisteren hier aangekomen en Liese was hier alleen. Ze nodigde mij uit om samen iets te eten. Daarna gingen we in de salon een beetje praten.’

De broer van Sorane kijkt de agente wrevelig aan. Hij is kwaad omdat ze zich hier zomaar een slaapplek heeft verschaft.

‘Het spijt me. Mijnheer Nador. Ik had niet mogen blijven. Maar het was zeer laat en ik denk niet dat ik nog een hotelkamer zou gevonden hebben voor de nacht.’

‘U had het mij of Reysa, mijn zus moeten vragen, agente. Maar ik geloof niet dat ze het lichaam van Sorane hier in de villa verborgen zullen hebben.’

‘Nee, dat denk ik ook niet, mijnheer Nador. Ik kreeg het dossier van Sorane gisterenmorgen pas in handen. Ik had nog niet de tijd om het door te nemen. Ik was niet op de hoogte dat Sorane Nador nog familie had en waar die woonden.’

Even kijkt Jenan naar de agente, die moeite moet doen om hem te blijven aankijken, na al die leugens, die ze hem vertelt. Maar hij merkt niet dat ze gespannen is.

‘Laat ons erover zwijgen, mevrouw Ros. Ik zal u mijn gegevens geven voor het geval u nog iets nodig hebt.’

Ena glimlacht opgelucht.

‘Ik ben u zeer dankbaar.’

‘Geeft niets. Ik hoop alleen dat u het lichaam van mijn zus snel vindt. Als ze werkelijk vermoord is, dan willen we haar zeker ter ruste leggen.’

‘Dus als uw zus gedaan heeft wat ze zeggen en daarbij de dood vond. Dan wil u haar niet ter ruste leggen,’ zegt Ena hard.

Jenan slikt een paar maal, maar weet niet wat te zeggen.

‘Dat bedoel ik niet, mevrouw. Natuurlijk willen we onze zus begraven, maar...’

‘Niets maar. Ja of nee. Of is het beter dat ik of iemand haar lichaam niet kan vinden,’ zegt Ena nog strenger.

Jenan durft Ena niet in de ogen kijken en fluistert:

‘Ik weet niet wat ik moet doen, agente. Sorane was een van mijn twee zussen.’

‘Ik hoop dat u het juiste doet, mijnheer Nador. Familie is belangrijk, maar als mijn vermoeden juist is, dan is je zus nog steeds in leven.’

‘Hoe red ik mij hieruit? Ik ben al dat liegen moe en het is niet eerlijk tegenover mijn broertje. Maar als ik van gedaante verander dan schrikt hij zich dood,’ denkt ze.

Jenan staart de agente aan en weer valt hij op, dat haar manier van doen, ergens op zijn zus lijkt. Deze maal is het haar glimlach. Zo glimlachte Sorane ook bijna helemaal.

‘Mag ik een paar boterhammen meenemen?’

Jenan kijkt de vrouw verbaasd aan.

‘Als u wil kunnen we samen iets eten, voor u vertrekt.’

Nu kijkt Ena hem verbaasd aan en knikt dan.

‘U heeft het toch al klaargemaakt, dus het kan geen kwaad en mijn zus kan toch geen bezwaar meer maken.’

‘Dank u, mijnheer,’ zegt Ena glimlachend en loopt naar de eettafel toe.

‘Wilt u ook een kop koffie?’

Jenan knikt, terwijl hij haar aankijkt. Nadat Ena de koffie voor hen beiden uitgeschonken heeft plaats ze de boterhammen op de tafel en neemt plaats. Jenan gaat tegenover haar zitten. Terwijl Ena eet praten ze over van alles en nog wat. Ze weet echter niet dat Jenan haar aandachtig bestudeert en er meer en meer van overtuigd geraakt dat hij haar moet kennen.

‘Deze agente heeft een manier van bewegen die fel veel lijkt die van zijn zus,’ denkt hij.

Als Ena een tijdje later haar tas neerzet, kijkt ze even op de klok.

‘Laat ons snel opruimen, mijnheer Nador. Ik moet verdergaan met mijn onderzoek.’

‘Dat doe ik wel, Agente. Hopelijk kan u het dossier al snel afsluiten.’

‘Ik zal mijn best doen. Mag ik u bedanken voor uw gastvrijheid.’

Jenan knikt, terwijl de ‘agente’ haar jas opneemt en aantrekt.

‘Ik heb wel een vraag, als u mij toestaat?’

Ena knikt verrast.

‘Hopelijk kan u bewijzen wat er gebeurd is? Ergens had mijn twijfels maar het nieuws op teevee, nam die langzaam weg. Ik en ook mijn zus raakten er opnieuw van overtuigd dat ze ons weer voorgelogen had.’

‘Alleen vermoedens. Dat gedeelte behoort ook niet tot mijn onderzoek. Wel heb ik geruchten opgevangen, maar wat er juist waar of niet waarvan is, weet ik niet. Maar ik heb daar mijn twijfels over. Er zijn twee vrouwelijke federale agenten die denken dat alles in scène gezet is. Volgens mijn informatie zijn beiden het op dit moment aan het onderzoeken.’

‘Ik hoop dat ze die bewijzen snel vinden, want de wereld zou beter af zijn als Aqunok in de gevangenis beland.’

‘Alle agenten die aan deze zaak werken, doen hun uiterste best, mijnheer Nador.’

‘Dat begrijp ik?’ zegt Jenan en begeleidt de agente naar buiten.

‘De volgende maal zal ik eerst contact met u of uw zuster opnemen, Mijnheer Nador,’ zegt ze nog tot afscheid.

Jenan knikt nadenkend.

‘Ik zal mijn zus laten weten dat u onderzoek doet naar de dood van Sorane, agente.’

‘Beseft u wel dat de villa’s op naam van Sorane Cobanon staan, mijnheer Nador.’

‘Ja, dat weet ik. Mijn zus noemde zich soms zo, omdat dat de naam was die ze hier in het vroegere dorp gebruikte.’

‘Dat kan dan wel een probleem zijn in verband met de erfenis van Sorane Nador. Omdat beide familienamen verschillend zijn. Als de naam niet overeenkomt, zal u moeten bewijzen dat beide dezelfde persoon zijn. Ze denken dat je zus samen werkte met een dubbelgangster die de naam Sorane Cobanon gebruikte.’

‘En denkt u dat?’

‘Nee, de vinger afdrukken van je zus en Sorane Cobanon zijn dezelfde.’

‘Hoe is dat mogelijk?’

‘Dat is alleen mogelijk als beiden dezelfde persoon zijn. En Sorane Cobanon is op verschillende plaatsen opgemerkt na de dood van Sorane Nador.’

Jenan kijkt Ena verbaasd in de ogen.

‘Dat zou dan betekenen dat mijn zus nog in leven is, agente Ros. Is zoiets mogelijk? We zagen allen de vreselijk wonden, die haar doden. Niemand kan zulke wonden overleven.’

‘I.ikk weet het niet, Mijnheer Nador. Maar als het zo is en ze zijn beiden een en dezelfde persoon zijn, dan wordt mijn taak er niet makkelijker op. Sorane was een kei in haar vak.’

Jenan merkte even de aarzeling van de agente op en staart haar met een vreemde blik aan.

‘Weet u meer dan u zegt, agente?’

‘Ik heb dingen gehoord, maar of ze waar zijn, weet ik niet. E..en het li..chaam van uw zus is verdwenen, mijnheer Nador. Als Sorane Cobanon toch een dubbelgangster is, dan heeft zij daar misschien mee te maken.’

Weer kijkt hij haar in de ogen, maar ze kan hem niet aankijken. Ze fluistert alleen maar:

‘Misschien. Maar als uw zus nog in leven is dan moet ik haar vinden.’

‘Daar heb ik mijn twijfels over. Ik kan niet geloven dat dokters daarover zouden liegen.’ stamelt Jenan, terwijl hij Ena aanstaart.

Ena moet moeite doen om hem de waarheid niet te zeggen, maar ze moet voorlopig zwijgen.

‘Dat is iets dat ik probeer uit te zoeken, mijnheer Nador.’

‘Weet u dat u mij soms aan mijn zus doet denken, agente Ros.’

‘Ik?’

‘Ja, soms lijkt je bepaalde gebaren te maken, die mij aan Sorane herinneren. Draagt u soms een halovervormer?’

‘Zou ik dan kunnen eten en drinken zonder dat het opvalt, mijnheer Nador?’

Verbaasd kijkt hij Ena aan.

‘Nee, vermoedelijk niet.’

‘Het wordt tijd dat ik mijn taak verderzet, mijnheer Nador. Ik kom wel achter de waarheid,’ zegt Ena en steekt haar hand uit.

Jenan geeft haar een hand en knikt.

‘Veel geluk, agente. Neem contact met mij of mijn zus op als u nog eens logies nodig hebt. We zullen u met plezier toegang verschaffen.’

Dan kijkt hij Ena na, als ze naar het kruispunt toestapt. Plots schrikt hij.

‘Ik moet Liese of een van haar vrienden toch eens op hun vingers tikken? Een vreemde zomaar binnenlaten, dat kan ik niet dulden,’ denkt hij plots.

Als hij aan de agente denkt, verstijft hij heel even.

‘Is die soms te voet? Zou ze geen auto hebben?’ vraagt hij zich af.

Dan trekt hij zijn schouders op en gaat naar binnen. Hij ziet niet meer dat ze plots verdwenen is en ook niet dat ze op een kamer langs de straatkant van de villa materialiseerde. Van uit die kamer observeert ze telepathisch haar broer tot hij weggaat.

Intussen hebben Erine en Seana elkaar een paar uur eerder voor de tweede maal ontmoet. Beiden zijn op het spoor van die geheimzinnige meesteres van Aqunok maar op deze dag lost hun spoor op in het niets. Ze kijken elkaar moedeloos aan.

‘Het is al laat, Seana. Wat doen we?’

‘Iets gaan eten en dan een lekker badje nemen. Dat zou ik willen, maar ik ben ver van mijn appartement,’ zegt Erine.

‘Maar niet zo ver van mijn huis. Als je wil kan je meekomen en daar een lekker heet bad nemen.’

Even kijkt Erine Seana verbaasd aan.

Een paar dagen geleden heb je mij ook onderdak gegeven, toen ik mijn wonden moest verzorgen.’

‘J.ja.. dat is juist.’

‘Ik mocht zelfs blijven slapen.’

‘Dat was omdat ik je aantrekkelijk vond.’

Even staart Seana Erine aan.

‘En ik heb nog iets goed te maken. Ik reageerde nogal bot toen je mij op mijn voorhoofd kuste.’

‘Dat is niets, Seana. Ik ben dat al vergeten.’

‘Erine, ik was verschillende jaren geleden verliefd op een vrouw, maar ik betrapte haar een jaar later in de armen van mijn broer. Daarom spreek ik al een paar jaar niet meer met Deno.’

‘Dat is erg.’

‘Maar ik ben er intussen overheen, hoop ik. Maar al voel ik iets voor jou, toch wil ik niets overhaasten.’

‘Dat begrijp ik, Seana. We kunnen het dus beter kalm aanpakken. Misschien wordt het iets, misschien ook niet.’

Seana zegt vragend:

‘Dus je gaat met me mee.’

‘Dat lijkt me wel wat, Seana.’

‘Oké, sla twee straten verder rechtsaf en dan altijd maar rechtdoor. Een twintigtal minuten later draait Erine de oprit van Seana’s huis op.

‘Je had wel mogen zeggen dat het een villa was,’ zegt Erine lachend.

‘Tja, federale agenten verdienen een pak meer van gewone agenten.’

Lachend lopen ze naar binnen, maar zodra ze binnen zijn kijken beiden elkaar in de ogen.

Beiden voelen zich opnieuw tot elkaar aangetrokken. Wat doen we eerst. Eten of...’

‘Eerst een bad, als dat kan,’ lacht Erine.

‘Kom, ik toon je het stortbad.’

Terwijl Erine even later de badkamer binnenstapt en verbaasd blijft staan, haast Seana zich naar de keuken om iets te eten klaar te maken. Maar ongeveer halverwege houdt ze halt met een glimlach. Snel keert ze ook op haar stappen terug.

Erine heeft zich juist uitgekled en stapt naar een van de drie stortbaden toe. Dan hoort ze iets achter zich.

‘Hier zijn een paar handdoeken, Eri...ne.’

Verbaasd kijkt ze om en staart Seana. Die slikt even terwijl ze de handdoeken op een tafeltje dat tegen de muur staat, legt.

Voor ze het beseffen grijpen ze elkaar vast en kussen elkaar hevig. Maar plots maakt Seana zich los.

‘Nee, daar ben ik nog niet klaar voor, Erine.’

‘Ik dacht...’

‘Ik mag je graag, lieve meid, maar dat... nee...’

‘Het spijt me, Seana. Het was even sterker dan mezelf.’

‘Ik ga me omkleden en daarna eten klaarmaken.’

Even later stapt Seana haar kamer binnen en trekt haar kleren snel uit. Even kijkt ze in de spiegel en glimlacht als ze aan de lippen van haar nieuwe vriendin denkt. Ze voelt weer hun kus en likt even over haar lippen. Maar dan richt ze haar blik weer op haar spiegelbeeld en knikt goedkeurend. Ze heeft alleen een knalrode string aan. Uit de kast neemt ze een kamerjas en trekt hem aan. Als ze haar kamer verlaat kijkt ze even naar de deur van de badkamer. Even aarzelt ze, maar dan haast ze zich naar de keuken om iets te eten klaar te maken.

Voorzichtig houdt Erine haar hand onder de kraan. Nog ietsje warmer. Ja, zo is het perfect. Ze schakelt over op de douche en laat het water over zich heen stromen. Met gesloten ogen geniet ze van de warmte. Ze stapt onder de straal vandaan en pakt de zeep en begint zichzelf langzaam in te zepen. Beginnend bij haar gezicht. Daarna gaat ze met de spons langs haar hals en daalt af naar haar schouders. Vervolgens zijn haar armen aan de beurt en dan haar lichaam. Ze besteedt extra aandacht aan haar stevige ronde borsten. Met de spons gaat ze langs haar ene borst, terwijl ze met haar vrije hand zachtjes de andere streelt. Genietend voelt ze een rilling door haar lichaam glijden. Dan gaat ze verder met haar lichaam te wassen.

Even moet ze aan de lippen van Seana denken en voelt een hevig verlangen om aangeraakt te worden. Het veroorzaakt een rilling. Dan schudt ze even haar hoofd en fluistert.

‘Klaar met douchen. Ik moet snel aan iets anders denken, morgen is er een drukke dag voor ons beiden,’ schiet het door haar gedachten.

Het is tijd om zich af te drogen. Erine schakelt de kraan uit en pakt een handdoek. Toch kan ze het niet nalaten om opnieuw haar borsten extra aandacht te geven. Eigenlijk wil ze gewoon meer, maar het is spijtig dat Seana er nog niet klaar voor is. Ze kijkt naar zichzelf in de spiegel, terwijl ze haar haar kampt.

Juist als Seana de laatste hand legt aan het eten, komt Erine in een badjas gekleed binnen.

‘Dat ruikt lekker, Seana.’

‘Eten maken is een van mijn hobby’s, Erine. Maar ik krijg niet zoveel bezoek, waardoor bijna niemand mijn kookkunst kan waarderen.’

‘Pas maar op, Seana. Als het lekker is, dan raak je mij niet meer kwijt.’

‘Dat zou mij heel blij maken, Erine. Maar wil jij dat wel.’

‘Lekker eten of hier blijven bij jou?’ grapt Erine.

Even kijkt Seana Erine aan. Dan loopt ze om de lange tafel en neemt Erine bij de schouders vast.

‘Zeker wil ik dat, meisje. Ik voel het diep in mij en jij voelt het ook, denk ik.’

‘Maar ik dacht je mij niet...’

‘Dat heb je mis, Erine. Daarstraks twijfelde ik, maar ik moest mij dwingen om vol te houden.’

Even weet Erine niet wat te zeggen.

‘Nu gaan we van ons lekker eten genieten, lieve meid,’ hoort ze Seana tot haar verbazing zeggen.

Verbaasd gaat ze aan de tafel zitten en beiden laten het lekkere eten smaken. Maar intussen kunnen geen van beiden het laten om naar elkaar te loeren. Beiden worden steeds meer opgewonden en plots voelt Erine de voet van Seana langs haar benen omhoog glijden.

Vroeg in de morgen, wordt Erine langzaam wakker en kijkt om zich heen. Ze glimlacht als ze de zus van Deno naast zich ziet liggen. Even staart ze naar de naakte rug van Seana en denkt aan de heerlijk nacht met haar. Maar dan valt haar blik op de klok die op het nachtkasje, langs de kant van haar nieuwe vriendin, staat.

Even kijkt ze naar de klok.

‘Zeven uur al,’ denkt ze.

Langzaam staat ze op en loopt in haar blootje naar beneden. Daar neemt ze de kamerjas van de grond op en trekt hem aan. Even kijkt ze naar de keuken en glimlacht. Als Seana aangekleed van de laatste trede afstapt, is Erine een licht ontbijt, dat ze klaarmaakte op de tafel aan het zetten.

‘Ik kook misschien niet zo goed als jij, schat. Maar het is wel lekker.’

‘Erine, ik mag je graag, maar wat deze nacht gebeurd is, mag zich niet herhalen.’

Even is Erine van haar stuk gebracht en gaat met slappe benen zitten.

‘Niet zo droevig, Erine. Ik weet niet waarom we tot elkaar aangetrokken worden, maar...’

‘Ik voel hetzelfde als jij, Seana. En toch hou ik, zoals jij, ook van mannen.’

‘Jij dus ook, Erine.’

‘Ja, ik ook. Wat de toekomst brengt weet ik niet, maar laat ons genieten van de tijd dat wij met elkaar doorbrengen.’

Terwijl Seana aan de tafel plaatsneemt, knikt ze.

‘Dat lijkt me ook het beste, Erine. Maar we moeten ons op het werk concentreren.’

‘Zolang we hier met ons tweeën zijn, Seana, laat ik mijn hart spreken. Maar als we naar buiten stappen dan zijn we gewoon twee vrouwen die samenwerken aan een opdracht.’

Even glimlacht de zus van Deno.

‘Dat bevalt me wel, lieve Erine. Maar we mogen het niet te ver drijven.’

‘We zien wel, Seana,’ fluistert Erine, met een beetje hoop in haar stem, want ze is al meer dan tien jaar alleen.

Even denkt ze terug een vrouw die ze vele jaren geleden ontmoette tijdens de oorlog. Haar naam was Avina. Ze was zo verliefd op haar en het was wederzijds. Maar toen kwam de dag dat Avina bij een aanval zwaargewond werd. Ze slaagden erin om haar naar het hospitaalschip te brengen, maar paar dagen later stierf ze in haar armen. Dat is nu ongeveer zevenendertig jaar geleden. Als de herinneringen terugkomen, voelt ze weer de lippen van Avina die haar kusten. Even wellen tranen op, maar ze vaagt ze dadelijk weg.

‘*Het heeft niet mogen zijn,*’ denkt ze.

Sindsdien heeft nog een paar mannen en vrouwen gekend, maar van echte liefde was er geen sprake meer. En nu zit ze hier met een nieuwe liefde, die iets meer dan vijftig jaar jonger is, aan tafel. Dan slaat de schrikt haar om het hart. Als Seana zou weten hoe oud ze is, wat zal ze dan doen. Zoals Malon, haar vroegere collega, en miljarden andere mensen, draagt ze een speciale chip draagt die haar cellen te regenereren. Elke mens krijgt die als hij of zij leeftijd van dertig bereikt heeft. Seana draagt, omdat ze te jong is, die chip nog niet. Alleen wil ze niets overhaasten, want ze wil dit gevoel niet meer verliezen.

Seana merkt dat, terwijl ze aan het eten is, Erine in gedachten ver weg is. Zelf heeft ze ook haar gedachten, maar die gaan over haar twijfels over het al of niet een relatie beginnen met deze mooie vrouw. Ze merkt dat Erine soms wel naar haar loert, zoals zij ook naar Erine kijkt, maar ze zeggen geen van beiden nog een woord.

Plots vraagt Seana:

‘Aan wat zit je te denken?’

Erine schrikt uit haar gedachten op en slikt even:

‘Vele jaren geleden werd ik op een soldate verliefd. Haar naam was Avina Grison. We waren zo goed als onafscheidelijk. Maar toen vielen we in een kruisvuur en Avina werd door verschillende capsules getroffen. De dokters opereerden haar nog, maar ze stierf een paar dagen later in mijn armen.’

Erine merkt dat Seana haar aanstaart.

Dan zegt ze:

‘Ik weet het Erine. Ik vermoed dat dat tijdens de oorlog met de Olanen gebeurde.’

‘J..ja.. Wist je het?’

‘Ik vond je dossier tussen vele anderen nog voor ik je kende, Erine. Onze groep deed onderzoek naar corrupte agenten. Jij viel me op omdat jouw dossier een groene stempel droeg. De enige tussen en tiental anderen.’

‘Een groene stempel?’

‘Dat betekende dat jij geen steekpenningen aannam. Toen al voelde ik iets voor jou, maar kon er niet aan toegeven uit vrees dat er toch nog iets zou ontdekt worden. En toen bijna een jaar later ontmoette ik je pas echt. Op die dag noemde jij me idiote en je had gelijk. Sorane te willen arresteren te midden van een vuurgevecht was achteraf gezien een zeer stomme zet. Toen je zo plots voor mij stond kon ik mijn gevoelens maar net bedwingen. Maar het lukte en je merkte het zelfs niet.’

‘Nee, toen niet, Seana. Pas een paar weken later, toen we samen met jou auto naar mijn woning reden. Merkte ik dat je soms naar me loerde. Daardoor trok je echter mijn aandacht en toen je wonden ging verzorgen, bekeek ik je met andere ogen. Ook jij merkte niet dat ik je bijna met mijn ogen verslond, toen we een verzorgingskit zochten.’

‘Toch wel, Erine. Ik zag hoe je je ogen over mijn lichaam liet gaan, maar ik wilde niet reageren. Had ik dat wel gedaan, dan waren we misschien niet gaan samenwerken.’

‘Dus je weet hoe oud ik ben?’

Seana knikt lichtjes.

‘Ik ben al een tijdje op de hoogte dat je die levensverlengende chip draagt, Erine. Ik krijg die pas over een paar jaar.’

‘Maar ik blijf toch wel ongeveer vijftig jaar ouder. Wat doet dat nu met ons?’

‘Je vreest dat ik je nu zal laten vallen, mevrouw Rand. Dan ken je me slecht. Ik geef om je en ik weet dat jij om mij geeft. Je leeftijd kan mij niet echt schelen, al wil ik wel je echte afkomst weten. Want je bent meer dan een gewone agente.’

‘Dat is juist, Seana. Mijn familie behoorde tot de rijksten van Enuron, maar tijdens de oorlog kwamen ze bijna allen om. Ik, een verre nicht en haar twee zonen, zijn nog in leven. Zij erfde het fortuin van onze familie.’

‘Laat ons er maar over zwijgen, Erine. We leven nu. Dus we maken er maar het beste van. Maar de opdracht die we onszelf gegeven hebben, gaat voor. Daarna kunnen we pas aan ons denken.’

Erine knikt met een opgeluchte glimlach.

‘Je hebt gelijk. Eerst moeten we ons doel bereiken. Als Sorane vermoord werd, moeten we de schuldige ontmaskeren.’

Een uurtje later bergt Erine de borden en tassen in de afwasmachine. Daarna verlaten beiden de flat. Seana trekt de deur achter zich dicht.

‘Nu weer een lange uitputtende dag,’ zegt Erine lachend.

‘Hopelijk vinden we een spoor naar die dubbelgangster die zich Sorane Cobanon noemt noemen. Want ik wil die eens aan de tand voelen.’

‘Ik zou eerder je broer willen vinden, Seana. Want je weet dat ik hem iemand zag afmaken, zelfs al kan ik nu moeilijk geloven wat ik gezien heb. Maar toch was hij het en hij had met zijn wapen twee capsules afgevuurd. Maar iets in zijn blik deed me toch twifelen.’

‘Deno zou, zoals ik gisteren al zei, nooit een koelbloedige moord kunnen plegen.’

‘Ik weet het niet, Seana. Maar ik heb het hem zien doen.’

‘En ik kan het niet geloven, Erine. Het moet iemand anders geweest zijn.’

‘Ik hoop het voor jou. Kom, laten we voortmaken’, zegt Erine ernstig.

Een paar uur eerder is Sorane gematerialiseerd in het steegje, naast haar huis in de hoofdstad. Ze loopt naar de voorkant toe en ziet enkele agenten, die nog steeds met hun onderzoek bezig zijn. Dan merkt ze een detective op, die naast een auto een sigaret staat te roken. Plots voelt ze zich heel vreemd, het lijkt wel alsof ze die man al heel lang kent. Dan herkent ze hem, het is Deno Vergan, de geheimagent waar Sorane mee samenwerkte en ook nog voor een vluggertje met hem in bed dook.

‘Ik voel me al een tijdje niet erg lekker. Sorane zal... hm... ik zal toch niet zwanger zijn van... Nee, dat kan toch niet,’ denkt ze verschrikt.

‘Geen twijfel mogelijk, Sorane. Je vermoeden is juist. Je bent zwanger van een drieling.’

‘Een drieling? Ben je zeker?’ fluistert ze.

‘Mijn sensors vangen hun levenstekens op.’

‘Hoelang al.’

‘Ongeveer zes weken.’

Nadenkend staart ze voor zich uit.

‘Zouden de dokters dat niet gemerkt hebben, toen ik in het dodenhuisje lag?’

‘Als ze het merkten, zou het niet veel betekend hebben. Je was pas in verwachting,’ hoort ze de stem van Anya.

‘Zwanger!! En dat op dit moment. Dat kan ik nu niet aan. In deze toestand kan ik niet achter mijn kloon aangaan en ik moet ook nog een belangrijke taak uitvoeren. En wie weet wat zij allemaal uitbroedt. Er zit niets anders op dan het te... Maar drie onschuldige levens vernietigen. Nee, dat kan ik niet.’

Dan richt ze haar blik op de agent en loopt langzaam op hem toe, nadat ze haar lichaam veranderde in Ena Ros. Ze heeft nu zwarte haren en een licht blauwe huid, met een Nuroonse trekken, zoals alle Koranen.

‘Wat is er gebeurt, agent Vergan?’ vraagt ze.

De agent kijkt haar even aan en zegt:

‘Wie...’

Ena laat hem haar kenteken zien, dat haar Hypsoon voor haar uit vormenergie maakte.

‘O, geheime dienst, zoals ik was, Ben je hier soms voor mij?’ poogt de agent lachend te zeggen.

‘Ja, en...’

Deno kijkt haar op dat moment met een andere blik aan.

‘Ik laat mij niet arresteren, mevrouw.’

‘Waarom zou ik dat doen, agent Vergan? Heb je soms iets op je kerfstok? Ik ben op zoek naar Sorane Cobanon, want ik geloof dat Sorane Nador en zij een en dezelfde zijn.’

Deno zucht opgelucht, want hij vermoedde dat ze hier was om de moord die Erine hem heeft zien plegen.

‘Ik heb ooit wel een paar dingen gedaan die ik liever verzwijg, agente.’

Ena kijkt hem even glimlachend aan, want ze weet al wat Deno wil verzwijgen. Maar ze kan hem niet zeggen dat ze weet dat hij die moord niet gepleegd heeft.

Ze hoort Deno zeggen:

‘Sorane Cobanon is op verschillende plaatsen opgemerkt, terwijl die moordnares in het ziekenhuis opgebaard lag. Ik heb het lichaam van die bedriegster voor mijn ogen dood op de tafel zien liggen. Dus Sorane Nador kan het niet geweest zijn. Er moet nog iemand anders in het huis geweest zijn, misschien die dubbelgangster Sorane Cobanon. Maar er werden alleen vingerafdrukken van Sorane Nador gevonden,’ antwoordt hij.

‘Ben je daar zeker van? Volgens een agent waren ze hoogstens een paar uur oud. En als ik het goed heb, was Sorane toch al enkele dagen dood.’

‘Ik wil het er niet meer over hebben Agente Ros. Ik ben van Sorane gaan houden en al heb ik mijn twijfels. Toch denk ik dat ze me gewoon om haar vingers wondt om haar doel te bereiken. Gelukkig slaagde ze niet in haar opzet.’

Ena slikt even, want ze voelt dat Deno nog steeds twijfelt of hij Sorane schuldig acht of niet. Daarom zegt ze voorzichtig.

‘Ik heb al verschillende dingen ontdekt, Deno. Sorane heeft nooit mensen gedood die het niet verdienden. En als mijn vermoeden klopt, dan heeft die rechter Sodinor, zowel de agente als Sorane neergeschoten.’

Met grote ogen kijkt Deno haar aan en zegt een beetje tegen zichzelf:

‘Mijn zus heeft ook al zoiets laten horen. Maar ik dacht dat ze zich vergiste.’

‘Ik kwam om te vragen of jij me wou helpen, om Sorane Cobanon op te sporen.’

Even staart Deno haar aan.

‘Ik heb hulp nodig, Deno. Want ik heb gehoord dat het lichaam van de dode Sorane verdwenen is.’

‘Wat zeg je... Is haar lichaam verdwenen? Hoe kan dat?’

‘Er zijn vermoedens, Agent Vergan. Een ervan is dat een verpleegster, Jouna Vaneron, er iets mee te maken heeft.’

‘Wat zou ze dan met een dood lichaam kunnen doen? Verdomme, verkopen aan de meesteieder. Dat kan veel geld opbrengen. Dan moeten we dadelijk naar het ziekenhuis, Agente. Ik wil die verpleegster dadelijk spreken. Komt u mee...’

‘Zeker,’ zegt Ena lachend, terwijl ze om de zwever heen stapt.

De agent zit intussen achter het stuur en beiden rijden in de richting van het ziekenhuis waar ze Sorane heenbrachten.

‘Mag ik uw naam weten?’

‘Ena Ros, Deno.’

‘Een vreemde familienaam, Ros.’

‘Waar ik vandaan kom, Deno, is dat een normale naam.’ zegt Sorane, terwijl ze hem scant. Plots schrikt ze en fluistert even:

‘Giuvena.’

Maar Deno heeft het gehoord.

‘Wie is dat?’

‘Wie?’

‘Giuvena...’

‘O, een zeer oude vriendin, die ik al lange tijd niet meer gezien heb. Jij doet me aan haar denken.’

Plots zegt Ena:

‘Sla hier maar af, dat is korter.’

‘Hier, waarom?’ merkt Deno op, terwijl hij afdraait.

‘Dan zien ze ons niet van ver aankomen.’

‘Had ik nog niet aan gedacht? Als ze er vandoor gaat, dan komen we nooit te weten wat er echt gebeurd is. En hoe vinden we het lichaam van Sorane dan.’

‘Maar ik...’

‘Ik wil weten wat er gebeurd is. Een lijk verdwijnt niet zomaar.’

‘Oké, oké. Jij je zin. Ik zie wel wat er komt. Misschien geen slecht idee, dan hebben we zekerheid,’ glimlacht Ena.

Als ze een tijdje later aan de balie naar verantwoordelijke van het dodenhuisje vragen, reageert de assistente nogal vreemd.

‘Er klopt iets niet,’ zegt Ena, terwijl ze zelf heel goed weet wat er gaande is.

Deno merkt de lichte spot in haar stem echter niet op en volgt de aangegeven weg.

‘Misschien is ze er al vandoor,’ fluistert hij.

Sommige personeelsleden kijken hen met een terughoudende blik aan. Ena, die hun gedachten kan lezen, weet al dadelijk waarom en volgt Deno glimlachend. De twee dokters die voor het dodenhuisje verantwoordelijk zijn, zijn beiden op de hoogte gebracht van hun komst. Van hen komen ze te weten dat de assistente verdacht wordt, iets met het verdwenen lichaam van Sorane te maken te hebben.

‘Is er iemand die iets gezien heeft?’ vraagt Deno.

‘Nee, alleen de assistente de resten van het dode lichaam van Sorane Nador klaarmaakte voor transport naar Mogwan, waar ze zou begraven worden. Maar zij heeft heel veel fantasie.’

‘Wat bedoelt u met resten?’ vraagt Deno.

‘De organen die nog in goede staat waren, werden verwijderd om andere zieken te helpen, agent Vergan.’

Even slikt Deno, want dat betekent nu zeker dat zijn Sorane echt dood is.

‘Laat die verpleegster halen,’ zegt hij stroef.

Ena kijkt hem even en begrijpt wat er in hem omgaat. Daarom zegt ze:

‘We willen met haar praten, dokter. Misschien steekt er toch een zekere waarheid in haar verhaal.’

‘Ze heeft niet veel gezien, agent Vergan. Toen ze het lokaal verliet, was het lichaam er nog, maar toen we terugkeerden vonden we niets meer.’

‘Dat zien we wel, mag ik u vragen om te doen wat mijn collega vraagt?’

De dokters kijken Deno aan, alsof hij even gek is als de assistente. Een van hen loopt naar de intercom en zegt, nadat hij op de knop drukte.

‘Assistente Jouna Vaneron. U wordt verwacht in het kantoor van het dodenhuisje.’

Een paar minuten later stapt een jonge vrouw binnen en schrikt als ze de twee agenten opmerkt.

‘Miss Vaneron, wij zijn op zoek naar het lichaam van Sorane. Ik wil weten wat je gezien hebt.’

‘Ik was met de voorbereidingen bezig, maar miste een paar producten. Toen ik terugkeerde, was het lichaam van Sorane er niet meer.’

‘Hebben ze je verplicht om dit verhaaltje te...’

‘Ena, weet jij soms wat er echt gebeurde is,’ onderbreekt Deno.

‘Misschien niet, Deno. Maar ik kan zien wanneer iemand moeite doet om te liegen. Ik zie aan haar gezicht, dat ze de waarheid niet vertelt. Ik wil het hele verhaal horen.’

Jouna kijkt Ena aan en aarzelt. Dan kijkt ze naar de dokters. Zij hebben haar verboden om haar, wat zij noemen, fantasietje, te vertellen. Ze mag alleen de officiële versie van het ziekenhuis geven. Maar die vreemde agente kijkt haar zo vreemd aan.

‘Ik weet de waarheid, Jouna. Ook tot wat ze je verplichten. Maar ik wil dat je de waarheid zegt,’ hoort ze een vreemde stem in haar hoofd.

Ze zoekt naar een uitweg, maar kan er geen vinden.

‘Assistente, komt er nog wat van,’ dringt Deno op dat moment aan.

‘Assistente, dat klopt agent. Maar meer zal ik ook nooit worden. En ik zou zo graag dokteres geworden zijn, zoals mijn ouders wilden,’ denkt ze.

‘De waarheid, Jouna. Misschien kan ik je wel helpen.’

‘Niemand kan dat, zeker niet als de leiding van het ziekenhuis, mij een negatief verslag geeft,’ antwoordt ze onbewust in haar gedachten.

Even merkt ze dat de agente even glimlacht.

‘Het lijkt wel alsof ze weet, wat er zich in haar hoofd omgaat. Zou zij, nee, dat kan toch niet,’ denkt ze en kijkt weer naar Deno.

Ze ziet zijn streng gezicht en ze zucht. Dan begint ze het hele verhaal te vertellen. Aandachtig luistert Deno, maar Ena, houdt de gedachten van de twee dokters in het oog. Ze weet nu dat ze Jouna eens onder handen gaan nemen. Haar kans om ooit nog dokter te worden, heeft ze nu verkeken. De leiding heeft haar verboden om haar fantasie ooit nog aan iemand te vertellen.

‘Dank je, Jouna. Zelfs als we het verhaal zo goed als niet kunnen geloven, is de waarheid nog altijd beter dan een leugen,’ zegt agent Vergan op dat moment, terwijl hij denkt:

‘Is er wel iets van waar? Een lijk dat rechtstaat en gaat lopen. Haha... misschien heeft ze zelfs geld gekregen om het lijk te laten verdwijnen.’

Aandachtig met een glimlach kijkt hij de assistente aan, maar ze houdt stand onder zijn blik. Hierdoor geraakt hij verwart, want als ze loog zou ze hem nooit zo blijvend kunnen aankijken. En als het de waarheid is, dan moet Sorane nog leven. Wat al even gek is. Hij heeft de wonden in haar borst gezien, toen ze op de tafel lag. Iemand met zo’n wonden kan niet meer leven. En dan nog zonder lever, nieren en wie weet wat ze nog meer weggehaald hebben.

‘Deno, we weten genoeg. Of het klopt of niet, we hebben genoeg om ons onderzoek verder te zetten. Ooit zullen ze haar lichaam wel vinden,’ hoort hij Ena, met een spottende ondertoon, plots zeggen.

Hij kijkt haar aan en merkt de vreemde blik in haar ogen op.

‘In orde, collega. Maar eerst moeten we toestemming krijgen,’ antwoordt hij.

‘Ik dank jullie voor jullie medewerking,’ zegt Ena tegen de dokters en knikt nog even naar Jouna.

Dan volgt ze Deno de gang in. Plots blijft ze even staan.

Op de vlucht

‘Deno, ga jij al verder. Ik wil nog een ding weten.’

‘Ook goed. Ik wacht wel bij de zwever,’ glimlacht hij.

Ena haast zich naar het kantoor terug. Buiten blijft ze staan en merkt twee dokters en nog een man op. Deze man heeft een staaf vast en ongeveer veertig centimeter lengte.

‘Ik wil weten waar het lijk is, Vaneron.’

‘Ze heeft zichzelf genezen en was verdwenen als ik met deze dokters terugkwam.’

‘Zichzelf genezen, meid!!!! Je liegt dat je zwart ziet.’

‘Ik lieg ni...aaaaarrgh,’ kreunt Jouna als ze de staaf tegen haar dij voelt aandrukken.

‘Dat waarheid, Vaneron, of je krijgt nog meer van dit.’

‘Ik zeg de waarheid, heer.’

‘Jij moet het weten. Ik wil de namen van je medeplichtigen. Of ik takel je zo toe dat je ouders je niet meer herkennen. En dan neem ik hen misschien ook eens onder ha....,’ zegt de man, maar dan merkt hij een roodharige vrouw op.

‘Nu weet je waar dat lijk is, Nedresh.’

‘Ben jij die... dat kan niet.’

Voor zijn ogen ziet hij Sorane weer in Ena veranderen en hoort haar zeggen.

‘Jij geniet zo te zien van pijn die je anderen toebrengt. Wil je dat ook eens voelen, man?’

‘Kom maar, dan dood ik je zelf.’

Ena glimlacht alleen maar. Dan krimpt de man in elkaar van de pijn. Dezelfde pijn die Jouna daareven voelde, maar dan zeker vijfmaal sterker. Kreunend zakt hij op zijn knieën.

‘Stop... laat het ophouden.’

‘Uit je gedachten weet ik dat dat je slachtoffers daar ook om smeekten, maar je stopte niet. Dus waarom denk je dat ik ga stoppen.’

‘Ik... wwee...eett niieeetttts..,’ brengt hij kreunend uit.

‘Sommigen van je slachtoffers ook niet en hielt je op... O, nee, je ging door.

‘Hou op, agente. Verlaag je niet tot zijn niveau,’ zegt Jouna, terwijl ze haar hand op de schouder van Ena legt.

Dadelijk trekt ze haar krachten terug en kijkt Jouna aan.

‘Dank deze verpleegster maar dat ik gestopt ben, Nedresh. Maar als je een vin durft verroeren, dan stop ik niet meer.

Dan kijkt ze de twee dokters met een verontwaardigde blik aan. Jouna heeft een licht bloedende lip, die ze met haar hand bedekt, terwijl haar andere hand naar de brandplek op haar dij tast.

‘Je wist wat je opdragen is, Miss Vaneron. Waarom kan je zo iets eenvoudig niet uitvoeren?’ sist de dokter woedend.

De dokter, die met zijn rug naar haar staat, haalt juist uit voor een nieuwe klap. Maar hij houdt zich in, als hij de blik van zijn collega ziet. Op hetzelfde ogenblik kreunt hij van de pijn, die door zijn hand trekt. Een gedachte van Ena is genoeg om een hevige pijn te veroorzaken.

‘Kom, Jouna. En jullie kunnen beter geen leugens meer vertellen, anders krijg je nog een harde krachtiger behandeling. Zoals die man daar.’

‘Waag jij om een Enaarse dokter te bedreigen, Koraanse? Ik heb vrienden in hoge kringen en als je nog opdrachten wil, dan zou ik me maar koest houden.’

‘Dat betwijfel ik, dokter, want die hooggeplaatste kennissen van jou kunnen me geen haar schelen.’

‘Ga dan verder met je bedreigingen, vrouwtje en er zal zeker een contract op jouw naam gezet worden.’

‘Denk je dat ik daar angst van heb, doktertje. Aqunok heeft al een contract op mijn hoofd gezet, omdat ik te veel met zijn zaken bemoeide. En zijn wil is wet onder de misdadigers,’ zegt Ena met een glimlach.

Even glimlacht Ena en wendt haar hoofd naar de assistente, maar die kijkt haar verward aan. De agente stapt op haar toe en drukt een vinger even tegen de kleine wonde. Even is er een geelgroene gloed te zien. Aarzelend tast Jouna naar de wonde, maar die is er niet meer. Ook haar wang heeft terug zijn normale kleur. Dan voelt ze ook de pijn in haar rechterdij niet meer.

‘Wat heb je ged...’ stamelt Jouna en werpt even een blik op de twee dokters.

Maar die zijn even verbaasd als zij zelf.

‘Volg me, Jouna. Ik kan je helpen, als je mijn hulp wil aanvaarden,’ zegt Ena.

Bijna mechanisch volgt ze de agente.

‘Je opleiding als dokteres kan je vanaf vandaag vergeten, verpleegster. Maar als je gaat dan mag je ook je job, vergeten,’ hoort ze een van de dokters zeggen.

Jouna weet niet wat te doen. Ze wil hier alleen maar weg.

‘Jullie zeggen dokters te zijn om mensen te helpen. Maar jullie verdienen er zo goed aan, dat jullie alles doen om jullie job niet te verliezen. In mijn ogen is Miss Vaneron meer waard dan jullie. Kom, Jouna,’ zegt de agente plots.

De twee kijken de agente verbaasd aan, terwijl de verpleegster Ena Ros aarzelend volgt.

Zodra ze het kantoor verlaten hebben, stopt Ena.

‘Wacht even, Jouna. Ik mag toch Jouna zeggen,’

Verbaasd knikt de ontslagen verpleegster. Ena glimlacht even en stapt opnieuw het kantoor binnen.

‘En nu onder ons, dokters,’ zegt ze koel.

‘Je hebt hier niets meer te zoeken, agente.’

‘Agente Ena Ros bestaat niet, dokter. En een lijk kan je niet laten ontslaan.’

Voor de ogen van beide dokters verandert Ena haar uiterlijk in Sorane.

‘Alleen is dit lijk zo levend als jullie beiden,’ fluistert ze, terwijl ze in haar beide handen en licht bol vormt.

De twee dokters kijken haar verschrikt aan en staren dan naar de bollen.

‘Als een van deze bollen een van jullie raakt, dan blijft ze niet meer dan stof over. Indien een van jullie een woord van wat jullie hier gezien hebben, aan iemand meedelen, dan kom ik terug om te laten zien wat ik kan doen.’

‘Verontschuldig ons, Hera.’

‘Laat maar, Miss Vaneron staat vanaf nu onder mijn bescherming. Ik zal haar met plezier meedelen dat ze van jullie bevelen verlost is. En voor haar opleiding tot medisch specialiste zal ik zelf wel zorgen.’

Dan verandert ze weer van gedaante en verlaat kalm, nagestaard door beide mannen, het kantoor. Buiten staat de verpleegster te wachten en kijkt Ena vragend aan.

‘Kom,’ zegt Ena alleen maar.

Tot Jouna ‘s verbazing lopen ze niet naar de uitgang, maar naar de behandelingskamer waar Sorane verdween. Beide dokters blijven alleen achter.

‘Heb je dat gezien? Het leek wel alsof ze de wonde aan de lip van miss Vaneron genas, door ze aan te raken.’

‘Alsof dat belangrijk is, Obon. Die kan nog veel meer van een wondje helen. Ze was dood en ze moet zelfs haar verwijderde organen geregenereerd hebben. Weet je wel wat dat betekent?’

‘Ze heeft misschien een halo-opwekker gebruikt om haar gedaante te veranderen. Of ik denk dat we beiden aan het dromen waren. Zoiets kan niet, dat weet je. En we kunnen beter zwijgen, anders verliezen we onze positie.’

‘Misschien wel, Obon. Maar ooit heb ik iets gelezen over die vreemde voorvallen. Ik moet dat eens opzoeken.’

‘Doe het maar als je het niet laten kunt, maar ik raad je aan om er niets over te zeggen. Ze zouden je gek verklaren.’

Intussen volgt de assistente Ena de kamer binnen. Ze botst bijna tegen haar op, want Ena is blijven staan, zodra de deur achter hen dichtschooft.

‘Dit is voor u, Jouna.’

Verbaasd kijkt de jonge vrouw naar het kleine Pentagon in de hand van de agente.

‘Wat is dat voor ie...’ vraagt ze en kijkt de agente aan, maar schrikt hevig.

De agente verandert voor haar ogen in Sorane.

‘Sorane. Jij! Hoe kan...?’ klinkt haar stem ontsteld.

‘Neem het Pentagon aan, Jouna. Mijn groepje heeft ook een dokter nodig.’

‘Je groepje? Dokter? Wat bedoel je? Ik zal nooit de kans krijgen om een dokteres worden.’

‘Toch wel, assistentje. Je hebt er de capaciteiten voor, dat weet ik.’

Verbaasd kijkt ze Sorane aan.

‘Dat meen je niet, Niemand zal mijn opleiding betalen, als ze mijn negatief verslag lezen.’

‘Denk dat ik mij daar iets van aantrek, Jouna. Ik kan tot in het diepste punt van je ziel kijken, daardoor weet ik al je wensen en verwachtingen. Ik weet dat je ouders ontgoochelt zullen zijn, als je hen meedeelt dat je ontslagen bent. Maar als ik ze ooit eens op je nieuwe werkplek op bezoek laat komen, zullen ze weer trots op hun dochter zijn.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je diepste wens is dokter te worden, of heb ik het mis, Dokter Vaneron. Maar eerst zal je wel goed moeten studeren, voor je

die titel mag dragen, Maar ik weet dat je alles zult doen om te slagen.'

'Dokter Vaneron. Dat meen je niet.'

Opnieuw schrikt Jouna als Sorane haar hand vastgrijpt. Op hetzelfde moment zijn ze verdwenen.

Intussen knielt Seana in het kantoor van rechter Sodinor voor het bureau van de rechter en kijkt aandachtig naar het gat waar de capsule insloeg. Ook hier haalt ze de capsule uit het hout en bekijkt hem aandachtig.

'Hm, leeg. Vreemd. Volgens de rapporten gebruikte Sorane altijd capsules met een verdovend middel.'

Dan bergt ze de capsule weg in een speciaal zakje. Aandachtig kijkt ze om zich heen. Over de vloer kruipt ze naar de bloedplas waar de veiligheidsagente lag. Even kijkt ze naar het bureau om de richting te bepalen.

'Erine heeft gelijk. Sorane kan de agente nooit van waar ze stond linksvoor geraakt hebben. Er is maar een mogelijkheid de rechter of iemand die dicht bij hem stond heeft geschoten,' fluistert ze.

Dan keert ze om en wil naar de bloedplas waar Sorane haar laatste adem uitblies, kruipen.

'Al iets gevonden, agente Vergan.'

De agente schrikt want in de stem klonk een zekere dreiging. Met een ruk kijkt ze om en staart in de ogen van de dreigende blondine.

'Wie ben jij?'

'Mijn naam is Jakira. Ik ben de meesteres van Aqunok.'

'Jij bent die vrouw die... Hoe kom je hier zo plots?'

Jakira grijnst alleen maar, zonder de antwoorden. Seana richt echter haar wapen.

'U bent gearresteerd, mevrouw. Steek je handen maar omhoog.'

Jakira kijkt de agente met een spottende uitdrukking aan.

'Mijn handen omhoogsteken. Jij waagt het om een wapen op mij te richten, agente,' zegt ze.

Seana hoort de genietende klank ik haar stem, net voor ze kreunend van de pijn in elkaar krimpt. Haar wapen valt uit haar hand, terwijl ze met haar linkerhand naar haar rechter grijpt. De blondine kijkt spottend op haar van pijn kreunende slachtoffer. Seana kijkt haar kwelgeest met een pijnlijke blik aan.

'Ho...ee?' kreunt ze.

‘Jij zal nooit meer een wapen op mij richten, agente,’ hoort ze de blondine zeggen.

Angstig voelt ze de pijn toenemen, tot de beenderen van haar rechterhand op verschillende plaatsen breken. Ze hoort de been-tjes kraken als ze door de krachten van Jakira verbrijzeld worden. Van pijn verliest ze bijna het bewustzijn en valt op haar knieën. De blondine kijkt even genietend neer op haar slachtoffer.

‘Van jou zal ik in de toekomst nog meer genieten, meid.’

Seana staart alleen maar naar haar verbrijzelde hand en hoort de woorden van de blondine maar half.

‘Doet het pijn, meisje. Spijtig dat ik niet meer tijd heb, maar zie dit als een voorbode van wat je te wachten staat. Voorlopig kan je nog even van je vrijheid genieten. Maar besef goed dat ik je eender waar op deze planeet kan vinden en dat zal gebeuren zodra ik de tijd gekomen acht. En ik zal je zeker niet vergeten.’

‘O, ja. En doe ook je liefje Erine de groeten van me want haar wacht misschien nog een erger lot. En dat alleen maar om jou pijn te zien lijden als straf om mij met een wapen te bedreigen.’

Op hetzelfde moment is de blondine verdwenen. Enige tijd staart Seana naar de plaats waar ze stond, terwijl haar bloed uit haar hand op de vloer lekt.

‘Seana, wat is er... Je hand...,’ zegt een stem verschrikt.

De agente kijkt op en ziet Erine op zich toekomen.

‘Ik.. dat blonde monster. Ik zal haar doden.’

‘Laat me eens naar je hand kijken. Je bloed nog dood als ik er niets aan doe.’

‘Die vreemde meesteres van Aqunok was hier, Erine. Ze bezit krachten die niet normaal zijn.’

‘Bedoel je die blondine? Heeft zij je hand zo toegetakeld?’ fluistert Erine ontsteld, terwijl ze naast Seana knielt.

Ze schrikt als ze de gebroken stukjes been door het bloedend vlees ziet steken. Erine beseft dadelijk dat haar vriendin misschien haar hand kan verliezen. Ze kijkt snel om zich heen en ziet een paar doeken liggen. Snel bindt ze de arm boven de elleboog van Seana af. Dan maakt ze enkele andere doeken nat en legt een van hen open op de tafel.

‘Leg je hand hierop, Seana.’

Erine schrikt opnieuw als Seana haar hand probeert neer te leggen.

Het lijkt een brok vlees zonder beenderen erin. Voorzichtig probeert Erine de hand een beetje vorm te geven, maar handen eigen handen trillen, van emotie.

'Dat ziet er niet goed uit,' denkt ze.

Dan wikkelt ze de doeken snel om de hand van haar vriendin en helpt haar rechtop.

'Nu naar het ziekenhuis en snel. Daar zullen ze je hand wel kunnen spalken.'

Even kijkt Seana haar met een droevige blik aan. Dan kijkt ze om zich heen en zegt met een stem vol woede.

'Mijn wapen, Erine. Ik moet dat hebben, want de volgende maal schiet dadelijk.'

Erine neemt het gevallen wapen onder de kast uit en kijkt er even naar.

'Geef het mij. Ik ben links even goed als ik rechts was.'

'Haha... Seana toch... Denk je werkelijk dat je ook maar een klein kansje tegen mij hebt. Ik wil juist dat je hoopt om mij te kunnen straffen, maar ooit zal je weer voor mij staan en beseffen hoe nutteloos dat is,' hoort ze een stem in haar hoofd zeggen.

Schichtig kijkt ze om zich heen maar ziet haar kwelgeest nergens.

Even schrikt Erine van de woede van Seana, maar ze kan het wel begrijpen.

'Kom, we gaan,' zegt ze.

Even later neemt Seana geholpen door Erine plaats in haar zwever. Als Erine de zwever start, kreunt Seana lichtjes, maar ze blijft naar haar hand staren.

Met angst denkt ze aan die blonde en beseft dat het haar dood kan zijn, als ze weer naar haar op zoek gaat.

'Als die haar bedreiging waarmaakt, dan zal het mijn en Erine's dood zijn, Maar moet ik haar dan ongestraft laten. Nee, dat kan ik als agente niet,' denkt ze.

'Hoe kunnen we die vrouw laten straffen voor haar misdaad?'

'Door haar voor de rechtbank te dagen, Seana.'

'Dat lukt nooit, Erine. Ze is een machtige dat besef ik maar al te goed.'

'Zelfs een machtige kan laag vallen, Seana.'

'Misschien. Maar iemand moet haar tegenhouden.'

'Eerst je hand, lieveling. Dat is belangrijker, dan die blonde.'

Seana knikt en staart dan weer naar de bloede doek, die haar hand omringt. Een uurtje later bereiken ze het ziekenhuis. De

dokters onderzoeken de hand en nemen foto's. Maar de hand is zo zwaar toegetakeld dat ze maar een ding kunnen doen.

Een van hen verlaat de onderzoekingsruimte en gaat naar Erine toe.

'Ik vrees dat we niet veel kunnen doen voor je collega, agente Rand. Haar hand is te erg toegetakeld. Hoe is zoiets kunnen gebeuren?'

'Ik weet het niet zeker, dokter. Kan haar hand echt niet gered worden?'

'Het spijt me. Haar beentjes zijn zo erg geplet dat we de hand alleen maar kunnen afzetten. Doen we het niet, dan bestaat de kans dat agente Vergan zal sterven door bloedvergiftiging.'

Even weet Erine niet wat ze hoort, dan knikt ze even.

'Als je wil kan je je collega even spreken. We willen haar zo snel mogelijk opereren.'

Met tranen in de ogen kijkt Erine naar Seana.

'Niet huilen, Erine. Ik weet dat de dokters mijn hand niet meer kunnen redden. Maar als ik de volgende maal voor die blondine sta, dan zal ik geen seconde aarzelen.'

'Het spijt me zo. Als ik er geweest was dan...'

'Het is die blondine die moet spijt hebben, lieveling. Want een machtige of niet, ik zal haar doden, dat staat vast,' zegt Seana met trillende stem, terwijl diep in haar binnenste haar angst voor die blondine voelt toenemen.

Erine schrikt van de haat in Seana's stem.

'Goed zo, agente. Haat me met al je kracht. Misschien neem ik je later wel als dienaar. Als je me trouw dient, schenk ik misschien je hand wel terug,' klinkt een stem achter Erine.

Erine schrikt op en kijkt achter zich. Daar staat een bloedmooie blonde vrouw.

'Jou dienen, monster. Nooit zal ik jou dienen. Als ik een wapen had, dan was je nu dood,' zegt Seana woedend.

'Jij mij doden, Seana. Zelfs met een wapen in je beiden handen zal je dat niet kunnen. Denk je dat een godin zo gemakkelijk te doden is,' grijnst de blondine en richt haar blik dan op Erine.

'En jij, agente Rand. Jij hebt ook een wapen bij je. Trek het en waag je kans.'

Erine beweegt haar hand tot ze op haar de kolf van haar wapen ligt. Maar iets in de blik van de blondine doet haar aarzelen. Ze beseft dat ze net zomin kans heeft als Seana. Daarom trekt ze snel haar hand terug.

‘Jij bent tenminste verstandig, Erine Rand. Al vind ik het spijtig. Had je je wapen getrokken, dan was je niet alleen je hand kwijt geweest.’

‘Jij bent zoals Seana al zei, een monster. Maar zeker geen godin.’

Jakira grijnst even.

‘Waag het niet om mij te beledigen, Erine Rand. Zoals ik al zei, Je hand zal niet voldoende zijn.’

‘Jij...’

‘Zeg maar niets meer, mooie meid. Anders pletter ik voor de ogen van jouw mooi vriendinnetje hier, alle beenderen in je lichaam. En daarna zal zij jouw gebroken lichaam met haar gezonde hand in elkaar moeten te puzzelen.’

Slikkend kijkt Erine de blondine in de ogen.

Op dat moment gaat de deur open en twee verpleegsters komen binnen. Erine schrikt als ze Jakira voor haar ogen ziet verdwijnen.

‘Agente, u moet de zaal verlaten. Over enkele ogenblikken starten we met de operatie.’

Erine knikt en buigt zich nog even over Seana en wil haar kussen.

‘Kus me niet, Erine. Je had haar moeten doden en dat heb je niet gedaan. Jij houdt niet van mij. Verdwij, ik wil je niet meer zien.’

Erine schrikt hevig. Ze hoorde de woede in de stem van Seana. Met een ruk richt ze zich op en stapt met stijve vaste pas naar de deur. Seana beseft dat ze te ver gegaan is, maar ze kan haar woede niet meer bedwingen. Een van de verpleegsters kijkt haar met een beschuldigde blik aan.

‘Weet jij wel hoeveel pijn je je vriendin gedaan hebt?’ zegt ze streng.

Seana knikt met tranen in de ogen:

‘I...ik heb er spijt van, maar...’

De verpleegster ziet de tranen over de wangen van de zus van Deno naar beneden glijden en hoort haar fluisteren.

‘Kan u haar voor mij nog even halen?’

De verpleegster begrijpt haar en haast zich naar buiten. Maar nergens kan ze Erine vinden. Ongeveer een kwartier later keert ze terug. De dokters zijn al aanwezig, maar Seana wil wachten tot Erine er is. Maar als de verpleegster alleen terugkomt, voelt Seana pas de pijn in haar hart.

‘Het spijt me zo, Erine. Hopelijk vergeeft je me,’ fluistert ze.

Maar Erine is niet weggaan. Ze kan de woede van Seana wel begrijpen, al richt ze die op haar.

‘Waarom trok ik mijn wapen niet? Door die blik van haar. Die boezemde mij angst in. Ze zou zeker gedaan hebben waar ze mee dreigde. Die hoopte dat ze ik mijn wapen trok, om mij te kunnen straffen. Ze wilde van mijn en Seana’s pijn genieten,’ denkt ze.

Even kijkt ze naar de operatiezaal van Seana en ziet de dokters binnengaan. Snel haast ze zich naar hen toe en blijft naast de ingang staan. De verpleegster die haar is gaan zoeken, kijkt haar verbaasd aan.

‘Mag ik haar nog even zien?’

Even kijkt de verpleegster naar binnen en knikt dan even. De dokters kijken Erine vragend aan, maar maken toch plaats.

‘Ze is al lichtjes verdoofd, agente. Ik weet niet of ze je nog waarneemt.’

Erine kijkt even naar Seana, die daar hulpeloos ligt. Dan buigt ze voorover en fluistert:

‘Ik vergeef je, lieveling.’

Dan drukt ze haar lippen op die van Seana. Als ze zich opricht, merkt ze dat Seana even glimlacht. De verpleegsters slaat een arm om de schouders van Erine en zegt, terwijl ze haar mee naar de gang neemt.

‘Hoe komt wel goed met je vriendin, agente. Ik denk dat ze je begrepen heeft.’

‘Dat weet ik wel, maar wat daarna. Ze haat die blondine zo hard.’

‘Wie bedoel je?’

Erine trekt haar schouders op.

‘Ik weet haar naam niet, maar wel dat zij Seana zo toegetakeld heeft.’

Op dat moment materialiseert Sorane met de assistente in de flat van Jouna. De jonge vrouw wankelt naar een stoel toe en steunt erop.

‘Wat was dat?’

‘Een overbrengersveld, meisje. Zo kon ik ook in het ziekenhuis verdwijnen, maar ik had toen alleen een laken om mijn lichaam,’ antwoordt Sorane lachend.

‘Ik moet gaan, de ‘collega’ van Ena Ros, wacht op mij. Breng je ouders een bezoekje. Ik kom je daar wel ophalen.’

‘Ik kan beter hier blijven, want ik weet niet wat ik tegen mijn vader moet zeggen.’

‘De waarheid, Jouna. In het groepje strijders zal eerlijkheid en trouw vooraan op de lijst staan. Hier blijven kan je echter niet, want hier zullen ze je eerst zoeken.’

‘In orde, Sorane. Ik zal doen wat je zegt, maar het zal mijn ouders hun hart breken. Ze wilden zoveel voor mij.’

‘Vergeet niet om al wat je denkt nodig te hebben mee te nemen,’ zegt Sorane nog, voor ze in het niets oplost.

Even kijkt Jouna naar de plaats waar ze stond en begint dan een tas te zoeken.

Sorane materialiseert intussen in de gedaante van Ena in de tuin van het ziekenhuis. Dan loopt ze naar de straat toe en merkt al snel de wachtende agent, die tegen zijn zwever leunt, op.

‘Hela, agent Vergan, je lijkt wel te slapen,’ lacht ze als ze hem tot op een paar passen genaderd is.

Langzaam kijkt hij op en zegt bijna fluisterend:

‘Dat heeft wel lang geduurd, Ena. Wat ben je nog te weten gekomen?’

‘Niet veel, maar ik heb wel de kleren, die Sorane aanhad gezien en de twee grote gaten erin. Die moet zo goed als dadelijk dood geweest zijn,’ zegt ze koel, terwijl ze instapt.

‘Dus besef je toch wel, dat ze nooit op eigen kracht het ziekenhuis kon verlaten. Die assistente moet erachter zitten, of wel een van de dokters.’

‘Of Sorane is toch naar buiten gelopen,’ glimlacht Ena.

‘Begin jij ook niet, collega,’ zegt Deno spottend en start de zwever.

‘Wie weet, Deno,’ hoort hij haar nog zeggen en rijdt dan stilzwijgend weg.

Een paar straten verder rijden ze juist voorbij een winkel. Plots ziet ze twee verdachte mannen voor een winkel en scant snel hun gedachten en hun omgeving. Die winkel is van de ouders van Rinar.

‘Stop, Deno. In die winkel is iets aan de hand,’ roept ze plots.

‘Wat.’

‘Stop.’

De agent stopt de zwever en Ena is er al uit, voor hij kan reageren. Snel volgt hij haar, maar als hij in de winkel komt, schrikt hij. De agente staat links van hem kijkt naar enkele mannen, die naast een in hun bloed liggende man en een vrouw staan.

‘Jouw broer was een smerige verrader, meid. Je ouders hebben we al onderhanden genomen. Als we weggaan dan krijgen ze nog een capsule in hun kop als afscheidsgeschenk. Maar jij kan je leven redden. Maar alleen als je doet wat wij willen en misschien kan jij daarna nog wel enige waarde hebben voor onze opdrachtgever,’ roept een man woedend uit.

Een jong meisje van een jaar of achttien, wordt door een derde man vastgehouden. Haar kleren zijn gescheurd, waardoor haar lichaam voor een groot deel bloot is.

‘Nee, dat nooit. Dood me maar dadelijk.’

De man grijnst ook goed, meisje. Eerst ben je van ons drieën, terwijl je ouders toekijken. Als je daarna niet van gedachten veranderd bent, dan zijn jullie er alle drie geweest.

Ena merkt dat het meisje probeert los te komen, maar het lukt haar niet.

Deno die achter Ena staat, merkt de vrouw en de man op de vloer dadelijk op. Beiden zijn zwaar geslagen. Hij weet echter niet wat er juist gaande is. Dan hoort hij Ena zeggen:

‘Haar broer was geen verrader, moordenaar. Hij werkte voor mij. En ik heb hem beloofd dat ik zijn familie zou beschermen. Dus ik ben juist op tijd gekomen.’

Verrast kijken de drie om en grijnzen als ze Ena zien staan.

‘Wat doe jij hier, vuile Koraanse? Keer liever terug naar je slavenbestaan.’

Dan merkt Ena op dat twee van de drie Nuronen zijn.

‘Ik ben geen slavin, Nuroon. Maar een agente.’

‘En dan, voor mij ben je niet meer dan een slavin, die een Nuroon gehoorzaamheid verschuldigd is.’

Ena glimlacht even, terwijl haar ogen fonkelen.

‘Laat dat meisje los. Ik ben jullie tegenstandster. Maar ik waarschuw jullie allen. Zelfs vroeger hadden jullie geen kans tegen mij, maar nu zeker niet meer.’

De twee Nuronen grijnzen even, terwijl de derde het meisje tegen de grond werpt. Samen met beiden anderen naderen ze de agente. Deno hebben ze echter nog niet opgemerkt. Die heeft zijn wapen getrokken, maar merkt dat Ena hem een teken geeft. Dus doe hij snel een paar passen achteruit en houdt zich klaar om in te grijpen.

Dan storten de drie zich op Ena, maar die is veel sneller dan zij. Deno kijkt met stijgende verbazing naar de agente die met bliksemsnelle bewegingen haar tegenstanders steeds te vlug af is. Plots stuikt een van de twee Nuronen in elkaar, nadat Ena hem

een harde klap tegen de zijkant van zijn hoofd bezorgde. De andere Nuroon trekt zijn wapen, maar laat het even snel weer vallen, als Ena hem in het rondje gaatje van haar eigen wapen laat kijken. De derde trekt snel zijn hand van zijn wapen en kijkt Ena met ogen van angst aan.

‘Je hebt geluk dat ik een agente ben, man. Anders lag je daar op de vloer in je bloed.’

Langzaam steekt hij zijn handen omhoog.

‘Breng hen naar de zwever, Deno.’

‘In orde, Ena. Ik laat hen wel afhalen.’

‘Ik help deze mensen even. Wacht even op mij.’

‘Oké, tot straks.’

Nadenkend haast Deno zich met zijn gevangenen naar de zwever, maar moet aan de woorden van de agente denken.

‘Zij heeft beloofd aan Rinar om zijn familie te beschermen. Vreemd, want Rinar werkte met Sorane en Ora samen. En nu zijn die alle drie dood. Maar Sorane werkte toch voor Malon en Erine. Wat heeft Ena Ros met Sorane te maken. Dat zal ze mij toch weleens moeten uitleggen.’

Terwijl Deno de drie naar buiten brengt, knielt Ena naast de vader van Rinar en neemt zijn hand en die van zijn vrouw vast. Beiden voelen een vreemde tinteling als de licht bloedende wondjes in hun gezicht langzaam genezen. Dan volgt de rest van hun lichaam. Als Ena hen rechtop helpt, kijkt de man haar verbaast. Hij snapt niet hoe die agente dat deed. Maar hij voelt geen pijn meer. Ook zijn vrouw voelt zich beter, dat merkt hij als hij haar aan kijkt.

Dan stapt Ena naar het verbaaste meisje toe, dat intussen weer rechtop staat.

‘Kom, meisje volg me even. We moeten je kleding een beetje in orde brengen.’

Het meisje schrikt, want ze beseft plots weer dat ze hier met gescheurde kleding staat. Snel probeert ze haar borsten te bedekken.

Ena glimlacht en slaat een arm om haar schouders.

‘We brengen dat wel in orde, Viena,’ fluistert Ena.

Haar moeder en vader kijken beiden verbaasd na als ze in een kleine kamer verdwijnen.

‘Wie is die vrouw, schat?’

‘Dat weet ik zo min als jij. Maar ik denk dat ze ons wil helpen.’

‘Dat beseft ik wel, schat, maar straks is ze weer weg en wij staan er dan weer alleen voor.’

De vrouw schrikt even, want haar man heeft gelijk. Als ze weg is zullen anderen komen.

‘Trek die kapotte kleding snel uit,’ zegt Ena intussen.

‘Hier, maar ik heb hier niets anders om...’

‘Doe het maar, ik heb iets anders voor u, Viena.’

Aarzelend trekt het meisje alles uit en probeert zich toch verlegen te bedekken. Ena kijkt haar glimlachend aan, terwijl ze een klein Pentagon aanreikt.

‘Niet zo verlegen, Viena. Ik ben ook een vrouw.’

‘Misschien, Sorane. Maar ik ben geen...,’ zegt Viena, terwijl ze zich omdraait, nadat ze het pentagon aannam.

Zonder Sorane aan te kijken, vraagt ze:

‘Wat is dat voor een apparaatje?’

‘Druk het achteraan tegen je hals. Het zal dadelijk kleren vormen.’

‘Kleren, wat bedoel je?’ schrikt Viena, terwijl ze het Pentagon tegen haar hals drukt.

Dadelijk voelt ze het veranderen en verschrikt kijkt ze in de spiegel. Ze heeft nu een heel mooie jurk aan, zelfs gemakkelijke schoenen. Als ze beiden terug in de woonkamer komen, zitten haar ouders aan de tafel. Ze kijken hun dochter verbaasd aan, maar weten niet wat te doen.

‘Ik heb jullie zoon beloofd, dat ik jullie zou beschermen als hem iets zou overkomen. En die belofte wil ik inwilligen.’

‘Kende u onze zoon, agente?’

‘Ja, alleen niet in deze gedaante.’

‘Niet is deze??? Wat bedoel je?’

Ena glimlacht even en neemt terug haar normale gedaante aan.

‘Sorane Nador. Dat is toch niet mogelijk?’

‘Mijn naam is nu Sorane Cobanon. Je zoon en zijn vriendin hielpen mij om bewijzen te verzamelen, tegen Aqunok.’

‘Rinar heeft ons gezegd wat hij wilde, m..me...vrouw Cobanon. Maar het was ook zeer gevaarlijk.’

Sorane knikt even en kijkt Viena, die haar verbaasd aanstaart, even aan.

‘Jullie moeten hier weg, want ik kan niet blijven,’ zegt ze dan.

‘Dat weten we, agente. Maar waarheen. Dit huis is ons hele bezit.’

‘Ik kan jullie ergens naartoe brengen, waar jullie veilig zijn. En misschien kunnen jullie daar een nieuw leven opbouwen. En jullie dochter Viena hier zal er nieuwe vrienden en vriendinnen kunnen ontmoeten.’

‘Een nieuw leven, agente. Dat zou welkom zijn, maar we hebben er het geld niet voor.’

Ena glimlacht even. Dat is geen probleem, mijnheer Naiyant. Geld hebben jullie daar niet nodig. Een gedachtebevel laat Sorane’s hypsoon een overbrengersveld openen en aarzelend gaan de ouders en de zus van Rinar er doorheen naar kleine basis in de bergen. Tara heeft hier dadelijk vertrekken ingericht, zodat ze niet weten dat ze in een ultramoderne basis aangekomen zijn.

Sorane scant intussen even de omgeving en glimlacht dan. Deno wacht ongeduldig op haar komst, maar voor wat zij van plan is, is de agent op dit moment eerder een hinderpaal dan een hulp. Langzaam verandert ze opnieuw in de gedaante van Ena en stapt door een ander overbrengersveld. Als Deno een paar minuten later ongeduldig komt kijken waar Ena blijft, is niemand meer in het huis aanwezig.

‘Verdomme, Ena. Waar ben je naar toe?’ fluistert hij.

Met snelle passen haast hij zich naar zijn zwever en ziet de politiecombi juist aankomen.

‘Breng deze gevangenen naar het hoofdbureau, ik moet zo snel mogelijk weg.’ zegt hij en rent naar zijn zwever.

De agent kijkt hem na en slikt:

‘Was dat Vergan niet, wordt die niet gezocht?’ vraagt hij zich af.

Na een harde druk op het gaspedaal, schiet Deno’s zwever vooruit en mengt zich in het drukke verkeer. Een paar minuten later stapt Ena het hoofdbureau binnen.

‘Ik heb de opdracht om Serdon Dovorn en zijn zus Kaeka op te halen,’ zegt ze tegen de bediende aan de balie.

‘Daar weet ik niets van,’ zegt hij verbaasd, nadat hij op zijn scherm, de gegevens bekijkt die opvroeg.

‘Die twee hebben zeer veel op hun kerfstok. Ook de geheime dienst wil hen ondervragen voor ze de doodstraf krijgen. Een daar hebben mijn oversten mij dan weer mee belast.’

‘Ik zal de commandant contacteren,’ zegt de man en praat even met iemand langs een speciale communicator.

Als hij zich weer tot Ena wendt, zegt hij:

‘De commandant vraagt of u naar hem toe wilt komen.’

Ena knikt en neemt de weg naar het kantoor van de commandant, die de agent beschrijft, in haar op.

‘Dank u,’ zegt ze dan met een glimlach naar de man.

Die kijkt haar na als ze naar de lift toestapt.

Even later staat Ena voor de commandant, die haar aankijkt.

‘Bent u zeker, dat die beiden, diegenen zijn die u wil ophalen?’

‘Ja, commandant. Er zijn vermoedens dat ze beiden meegewerkt hebben aan wapentransporten. Onze mensen willen hen daarover ondervragen. Meer weet ik ook niet.’

Even kijkt de man Ena aan en knikt dan.

‘Wilt u dit papier even tekenen? Dan laat ik die twee even halen.’

Ena knikt en neemt de pen vast, die de man haar aanreikt.

Ongeduldig wacht Ena in de hal, tot ze de beide gevangenen opmerkt. Ze zijn door vier agenten omringt.

‘Kan je hen alleen wel aan, speciaal agente?’

‘Waarom niet? Ik heb al erger gespuis voor de rechter gebracht dan deze.’

‘Ik zou daar niet zo zeker van zijn. Ze weten dat hun de doodstraf wacht. Ze zullen misschien alles doen om daaraan te ontkomen.’

‘Dat kunnen ze altijd proberen, agent. Maar dan breek ik een paar minuten later hun beide benen. Ik wil dan nog wel eens zien of ze daarna nog willen gaan lopen.’

De vier agenten glimlachen even en een van hen zegt:

‘Dan zijn ze van jou, agente Ros.’

Ena knikt even en geeft een teken aan de gevangenen. Een paar minuten later volgen de twee misdadigers Ena naar buiten. Juist op dat moment komt de zwever van Deno met piepende remmen tot stilstand. Ena die links van die zwever staat, grijpt de handen van haar gevangenen vast en teleporteert met hen. Deno springt eruit en rent naar de ingang van het gebouw.

‘Deno, is die nu al hier?’ fluistert ze.

Deno is al het bureau binnen en merkt dat zijn collega’s, die buiten staan te praten, hem verbaasd aankijken. Plots ziet hij dat enkelen naar hun wapen grijpen.

‘Hé, wat doen jullie?’

Een van zijn collega’s wijst naar de overkant van de straat, waar een groot teeveescherm van de stad nieuwszender aan de muur hangt. Hij schrikt al hij zijn eigen portret ziet staan. Hij hoort de stem van een jonge verslaggever.

‘...ordt gezocht wegens moord, die hij voor de ogen van de agente Erine Rand gepleegd heeft. Het vermoeden bestaat dat hij ook met de dood van zijn eigen collega’s te maken heeft. Hij moet...’

Verder luistert Deno niet meer, maar duikt plots naar de vloer toe en rolt in de richting van de deur. Daar staat hij snel op, rukt de deur langs beide zijden open en springt door de deuropening. Zijn collega’s worden hierdoor verrast en enkelen wankelen achteruit. Deno kan niet naar zijn zwever, dus rent hij verder naar de hoek toe. Als de eerste schoten naar hem gevuurd worden, is hij al achter de hoek verdwenen. Vier mannen rennen achter hem aan, maar het is een drukke straat, waardoor ze niet kunnen schieten.

‘Verdomme, nu krijg ik mijn eigen collega’s ook al achter me aan,’ denkt hij verschrikt.

Even kijkt hij om zich heen en ziet plots een kans. Dadelijk wijkt hij naar links en bereikt de andere kant van de straat. Hier heeft hij een smalle gang opgemerkt. Als hij een paar meter in de gang is, bukt hij zich achter een paar vuilnisbakken. Zijn achtervolgers hebben het niet gemerkt en rennen voorbij. Deno zucht opgelucht, want hij zou niet graag op zijn eigen collega’s schieten. Hij mengt zich opnieuw tussen de mensen en slaagt erin om in de richting van het centrum te verdwijnen.

Intussen materialiseert Ena met beide verraste mensen, tussen de bomen op een paar kilometer van de stad. Serdon wankelt verschrikt, een paar passen van Ena vandaan. Ook Kaeka kijkt de vrouw ontsteld aan.

‘Wat was dat? Hoe komen we hier?’ stamelt Serdon op dat moment.

‘Teleportatie, Serdon,’ zegt de ‘agente’.

Serdon hoort iets vreemds aan haar stem en kijkt om. Hij schrikt hevig, als hij de vrouw in Sorane ziet veranderen.

‘He, jij... Sorane... Hoe?’

‘Dat is voor later, Serdon. Nu hebben we belangrijker zaken af te handelen.’

‘Ben jij nu die Sorane Nador, die uit het lijkenhuis verdwenen is of toch Sorane Cobanon, die ze zoeken als de dubbel van Sorane Nador?’

‘Ja en nee, Kaeka. Er is wel iets dat jullie moeten weten. Ik ben zowel Sorane Nador als Sorane Cobanon. Er is geen dubbelgangerster.’

‘Dat snap ik niet, Sorane. Sorane Nador werd toch gedood in het kantoor van de rechter. Toen ik je in je appartement zag, dachten we allen dat jij die dubbelgangster was, waar ze het over hebben. En jij zegt dat je een en dezelfde bent.

‘Of was dat een plan van Aqunok. Heeft hij je wel gedood of was dat comedy?’

‘Nee, hij dode me echt.’

‘Ben je dan een geest of zoiets?’

‘Nee, Serdon. Ik ben zo echt als jij. Alleen ben ik niet meer dezelfde als diegene die gedood werd. Het was het lot van de oude Sorane om daar te sterven. Hierdoor kreeg ik samen met haar een nieuwe kans om mijn taak verder te zetten.’

‘Zou Aqunok geweten hebben dat er geen dubbelgangster was?’

‘Dat weet ik niet, Serdon.’

‘Verdomme, als ik die in mijn handen krijg...’

‘Dan zal je niets. Het gerecht zal hem wel veroordelen.’

‘Ja, het gerecht, als hij zich niet vrijkoopt.’

‘Sorane, waarom heb je ons beiden daar weggehaald?’ vraagt Kaeka, die een beetje uit haar verstarring ontwaakt.

‘Omdat ik jullie een voorstel wil doen.’

‘Welk voorstel?’

Sorane kijkt Serdon aan.

‘Dat leg ik jullie later wel uit. En er zijn ook belangrijkere dingen op til dan Aqunok, al maakt hij er deel van uit. We kunnen hier niet blijven staan,’ zegt ze en grijpt opnieuw een hand van beiden vast.

Maar als ze wil teleporteren, schrikt ze fel en laat hun handen los.

‘Wacht hier op mij,’ zegt ze.

Op hetzelfde moment is ze verdwenen. Serdon kijkt verschrikt naar de plaats waar ze stond.

‘Hoe doet ze dat toch? Een overbrenger kan het niet zijn?’ hoort hij Kaeka fluisteren.

‘Sorane vermeldde daarstraks het woord, teleportatie. Ooit heb ik daarover iets gelezen, want er wordt onderzoek naar gedaan.’ antwoordt Serdon hees.

Even had Sorane de gedachten van Erine opgevangen. De dokters hebben de hand van Seana moeten amputeren om haar leven te redden. Seana kan ze maar zwak vinden. Erine is echter van haar stuk, door de woorden van Seana voor de operatie. Ze loog toen ze zei dat ze haar vergaf, want innerlijk ligt ze nog

steeds overhoop over het verwijt. Maar toch wil ze hun liefde een kans geven. Een gedachte van Sorane is voldoende om te dematerialiseren en een seconde later weer te materialiseren in een bergplaats van het ziekenhuis. Als ze door de gang loopt, scant ze de omgeving tot ze gedachten van Erine vindt. Zo wordt ze naar de kamer, op de achtste verdieping waar ze zich bevinden, geleid.

Als ze binnenstapt, zegt Erine juist:

‘Ik hou van jou, Seana. Of je nu een of twee handen hebt, dat maakt niet uit.’

‘Nee, Erine. Ik kan het niet. Ik wil jou hier niet in betrekken. Je was er niet bij toen ze haar krachten op mij losliet. De pijn was zo hevig dat ik bijna het bewustzijn verloor en ze genoot er nog van ook. Je had haar ogen moeten zien. Ik zie die duivelin nog steeds voor mijn ogen.’

‘Nee, Seana. Dat meen je niet.’

‘Jawel, Erine. Ik kan ook met mijn linkerhand schieten en die zal ik gebruiken om die blonde te doden. Maar ik moet mijn angst voor die vreselijke pijn overwinnen, anders maakt ik geen enkele kans tegen haar.’

‘Dan zal ik naast jou staan, lieveling.’

‘Nee, dat zal je niet, Erine. Want ik heb je belogen en misbruikt. Ik heb nooit van jou gehouden.’

Erine staart Seana verschrikt aan. Ze weet niet wat te zeggen.

‘Ik wil je niet meer zien, verdwij. Het is voorbij.’

Bijna mechanisch staat Erine op en rent bijna de deur uit. Ze merkt niet dat Seana met moeite de tranen kan bedwingen en nog even haar gezonde hand opheft in een poging om haar vriendin tegen te houden. Ena die juist de kamer nadert ziet Erine Rand haastig en huilend weglopen.

Kalm loopt ze op de deur toe en zegt:

‘Waarom lieg je, Seana Vergan? Erine verdient dat niet.’

Seana kijkt verschrikt naar de deur, waar ze een blauwhuidige Koraanse ziet staan.

‘Wie ben jij nu weer?’ vraagt Seana kwaad, terwijl ze haar tranen probeert te bedwingen.

‘Laat me geen spijt hebben, dat ik een paar weken geleden je leven gered heb, Seana.’

‘Wat bedoel je? Mijn leven gered? Ik ken je niet.’

‘Nee, je kent mij niet zoals ik nu ben. Voorlopig moet dat zo blijven. Ik ben Ena Ros, speciaal agente.’

‘Een speciaal agente? Wat doe je hier?’

‘Sorane Nador heeft in mijn district een paar moorden gepleegd. Ik werd belast met het onderzoek. Zo kwam ik hier. Maar ik kwam te laat. Sorane Nador, die zich een tijdje voor haar dood, Sorane Cobanon begon te noemen, was neergeschoten. En nu is haar lichaam ook nog verdwenen.’

‘Ja, dat weet ik. Vermoedelijk is die assistent verpleegster medeplichtig aan de verdwijning van het dode lichaam. Ben je daarom hier in deze streek?’

‘Zoiets, Seana. Maar de verpleegster is een eerlijke vrouw. De dokters daarentegen, die zijn bereid om te liegen, om hun job niet te verliezen.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Anders zou ik het niet zeggen,’ glimlacht Ena.

‘Hoe kan je daar zo zeker van zijn, mevrouw Ros. Je ben toch geen telepate.’

‘Misschien wel, Seana Vergan.’

‘Speciaal agente of niet, Ena Ros. Ga nu maar. Ik wil niemand zien.’

Ena zegt niets, maar gaat naast Seana gaat zitten. Die kijkt haar kwaad aan.

‘Ga, agente Ros.’

‘Dat zal ik doen, Agente Vergan. Maar eerst moet ik jouw helpen om te herstellen.’

‘Dat konden de dokters zelfs niet. Hoe ga jij dat dan kunnen?’

Ena glimlacht even en concentreert zich. Haar gedachten zoeken naar Erine, die juist voorbij het onthaal stapt. Ze is helemaal van de kaart. Ze wil Seana niet meer zien. Ze wil haar niet haten, maar haar gevoelens zaken af naar die gedachten.’

‘Seana, waarom toch? Is het je hand de oorzaak of iets anders... Die blonde Jakira. Dat is het. Die moet ik hebben.’

Nu ze aan de blonde Jakira krijgt Erine’s woede dadelijk een andere richting.

‘Die verdomde Jakira is de schuldige. Zij moet boeten voor wat ze gedaan heeft. Dat zal mijn nieuw doel zijn.’

Even legt ze haar hand op haar wapen. Maar dan haast ze zich naar buiten. Op het moment dat ze door de openschuivende deur wil stappen, hoort ze een harde stem in haar hoofd:

‘Erine, ga alstublieft niet achter Jakira aan. Als je haar zou vinden, zal je Seana nooit meer terugzien. Ze zal geen genade kennen.’

Even aarzelt Erine, maar stapt dan weer verder.

‘Erine, je houdt van Seana, die liegt om je te beschermen. En jij wil juist datgene doen waar ze zo voor vreest,’ hoort ze in haar hoofd zeggen.

Ze blijft verschrikt staan. Maar ze houdt standvastig vol. Ze wil Seana nooit meer zien.

‘Keer terug, agente. Of wil jij mijn woede opwekken. Ik weet dat Seana je hart zo goed als gebroken heeft, maar ze heeft er nu al spijt van.’

Erine wankelt naar de muur toe en leunt er even tegen. Ze wil weg maar, die stem bezit zoveel kracht dat ze die moeilijk kan weerstaan. Langzaam maakt ze zich los van de muur en loopt terug naar de lift toe.

Ena glimlacht even en zegt op dat moment.

‘Die blonde bezit krachten zoals ik, Seana. Maar zij gebruikt ze om anderen te overheersen en pijn te doen. Ik om anderen te helpen,’ legt Ena intussen uit.

‘Als die blonde ooit nog voor mij komt te staan, dan schiet ik haar zonder genade neer,’ sist Seana met een stem vol haat.

‘Nee, dat zal je niet, Seana. Ik vraag je maar een ding in ruil voor wat ik je ga geven. Ban de haat uit je wezen, voor het te laat is. Haat leidt naar de zwarte weg, een weg zonder liefde. Erine houdt van je en jij van haar, dat weet je.’

‘Je hebt gelijk, ik hou van Erine Rand. Maar ik vrees dat het te laat is. Ik heb haar hart gebroken. Dat had ik niet mogen doen, zelfs niet om haar te beschermen.’

‘Ze zal je vergeven, Seana.’

‘Misschien, maar ik kan haar niet meer onder de ogen komen.’

‘Ik ben zeker van wel, want ze is op de terugweg.’ fluistert Ena en begint het verband om de onderarm van de agente los te maken.

‘Wat doe je?’

‘Laat mij eens naar je arm kijken.’

‘Doe dat niet. Het is allen een stomp zonder betekenis.’

Even later is het verband volledig weg. Seana heft haar arm om en staart naar de stomp die verschillende kleuren heeft en gezwollen is.

‘Dit is juist wat ik Erine wil besparen, mevrouw Ros,’ zegt met trillende stem.

‘Maar is dat wel de juiste weg, Seana. Want zo zul je haar ook verliezen,’ zegt Ena, terwijl ze haar linkerhand boven de stomp van de agente laat zweven.

‘Dat is juist, agente. Maar ze zal in leven zijn.’

‘Ben je zeker dat Erine dat wil, Seana? Ze was zo zwaar geraakt, dat ze alleen achter Jakira wilde aangaan. Want ze ziet die als de schuldige van haar pijn, die jij veroorzaakt hebt.’

Seana schrikt en kijkt Ena aan.

‘Is dat werkelijk waar, agente? Dat mag ze niet doen.’

Dan valt haar blik op de groene gloed die plots haar arm omgeeft. Ze ziet dat de kleur verdwijnt en langzaam terug normaal wordt. Dan schrikt opnieuw, want ze ziet voor haar ogen uit de stomp iets groeien dan langzaam maar zeker de vorm van een hand aanneemt. Als het groene licht verdwijnt staart ze naar haar ongedeerde hand, die ze tot haar verbazing kan bewegen. Ze kan het bijna niet geloven, maar ze ziet het met haar eigen ogen.

‘Hoe heb je dat...’

Maar Ena trekt snel de gordijnen dicht.

‘Kom uit je bed en kleeed je zo snel mogelijk aan,’ zegt Ena glimlachend, terwijl ze de kledkast tegen de muur opent.

Seana is intussen opgestaan en kijkt weer naar haar rechterhand.

‘Agente. Niet zo staren. Over een paar jaar vind je zoiets heel normaal. Alleen als ze je hoofd afzetten, kan ik niet veel meer doen.’

Geen grapjes, Ena. Voor mij is dit nogal een vreemde belevenis.’

‘Trek je ziekenhuisshortje maar uit.’

Aarzelend maakt Seana de strik op haar rug en hals los, terwijl ze met haar rug naar Ena staat. Ena kijkt naar Seana’s naakte rug met bruine huid. Ze moet hierbij aan Deno denken. Deze agente is iets donkerder van huidskleur. Seana merkt het echter op en zegt wrevelig:

‘Je kijkt zo?’

‘Omdat je me aan je broer doet denken. Hij heeft ook een gebruide huid als jij.’

Seana glimlacht even en neemt het slipje en beha met haar linkerhand aan, dat Ena haar aanreikt. Even weet er niet wat te doen. Ze moet nog even wennen aan haar nieuwgevormde rechterhand.

‘Dank je, Ena. Ik weet dat Deno veel om Sorane gaf, maar hij denkt dat ze gedood werd en is zeer teleurgesteld.’

‘Dat weet ik.’

‘Dat voel ik nog steeds,’ zegt Seana lachend, terwijl ze haar rechterhand opheft.

Dan merkt ze de droevige blik van Ena op. Als ze iets wil zeggen, is Ena haar voor. Ze zegt met een glimlach:

‘Je bent mooi, Seana. Maar doe maar snel verder voor er iemand komt kijken.’

Seana glimlacht lichtjes en neemt haar slipje in beide handen en trekt het iets later over haar slanke benen omhoog.

‘Je valt toch ook niet voor mij, meid. Want een trio bevalt me niet?’

‘Het is niet omdat ik zeg dat je mooi bent, dat ik ook nog eens op je val, Seana. Ik hou hoofdzakelijk van mannen.’

‘Hoofdzakelijk? Dus je bent bi zoals ik en Erine.’ vraagt Seana, terwijl ze weer opstaat en haar beha over haar schouder trekt.

‘Zoiets, agente Vergan.’

Als Seana de beha hem achteraan wil vastmaken, mislukt het. Ena glimlacht en zegt:

‘Draai je om.’

Dan maakt Ena de beha langs achter vast. Seana zucht even en loopt naar de kast toe. Als ze helemaal aangekleed is, kijkt ze naar Ena.

‘Zo voel ik me beter, agente. Wat nu?’

‘Nu moeten we samen het verband weer aanbrengen, want niemand mag er iets van weten. Maak van je hand een vuist.’

Seana nog steeds ongelovig, doet wat de speciaal agente vraagt en kijkt toe hoe ze het verband om haar arm en hand aanbrengt.

‘Zo, dat houdt wel tot jullie beiden hier weg zijn.’

‘Kunnen jullie agenten dat allemaal?’

‘Ik wel, maar de echte speciaal agenten niet, Seana. Verlaat met Erine zo snel mogelijk het ziekenhuis.’

Even kijkt Seana, Ena in de ogen.’

‘Wat bedoelt je? Met Erine? Die zal mij niet meer willen zien, Ena. Ik heb haar zoveel pijn gedaan. Ik heb er spijt van, maar ik kan het niet meer ongedaan maken.’

‘Misschien komt het wel goed, Seana. Doe er in ieder geval alles aan.’

‘Wat ik zei zal ze mij nooit vergeven, Ena. Daar ben ik zeker van.’

‘Dan zal ik je wegbrengen, Seana. Want als iemand jouw hand bekijkt, dan zullen ze willen weten hoe zoiets kan.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Kom, doe alsof je op mij moet steunen.’

‘Dat zal misschien ook wel nodig zijn, Ena. Mijn kleren aantrekken heeft bijna al mijn kracht opgebruikt.’

Even kijkt Ena de zus van Deno nadenkend aan.

‘Ik had hier beter een paar minuten eerder aan moeten denken,’ denkt ze, terwijl ze een besluit neemt.

‘Mag ik je eerst iets geven, Seana?’

‘Geven?’

Dan staart ze naar de twee ijsblauwe pentagons in de hand van Ena.’

‘Wat is dat voor iets?’

‘Een Hypsoon, Seana. Een machtig hulpmiddel, dat ik ook draag. Deze zijn voor jou en Erine.’

Even twijfelt Seana.

‘Wie is deze vrouw? Kan ik haar vertrouwen? Maar dankzij haar heb ik mijn rechterhand terug. Of zou ik aan het dromen zijn.’

Dan neemt ze met haar rechterhand de pentagons aan. Op gelucht stelt ze vast dat ze niet op de vloer vallen.

‘Ik heb dus werkelijk een rechterhand,’ denkt ze.

‘Druk de jouwe tegen je achteraan tegen je hals, Seana. En geef de andere zo snel mogelijk aan Erine.’

‘Ik zal het proberen, Ena. Maar ik vrees dat Erine voor mij verloren is.’

Ena schudt haar hoofd.

‘Dat zal je moeten afwachten, maar ik zal je steunen zoveel ik kan.’

Even kijkt Seana Ena verbaasd aan, maar die glimlacht geheimzinnig. Dan legt Seana haar rechterarm over de schouder van de agente. Ze stappen zonder dat iemand hen opmerken door de gang. Sommigen mensen en verplegend personeel werpen wel even een blik op hen, maar meer ook niet. Plots stopt Ena en laat Seana tegen de muur leunen.

Even kijkt Ena nog om.

‘Ik moet weg, Seana Vergan. Maak het goed, want iemand heeft me nodig. Vergeet niet wat ik gezegd heb. Sla de witte weg, de weg van de liefde zonder haat, in. Anders zou ik weleens spijt kunnen hebben van mijn geschenk.’

‘Kan je mij eerst niet wegbrengen? Alleen geraak ik niet ver.’

‘Geen nood, Er is hulp op komst.’

Seana staart Ena na als ze naar de uitgang toestapt. Wat bedoelt ze?

Erine die juist de hoek omslaat, vertraagt, want nu aarzelt ze weer. Ze twijfelt of ze de moed kan opbrengen om Seana hulpeloos in haar bed te zien liggen. Maar dan schrikt ze als ze de gedaante van Seana opmerkt. Die staat in de gang leunend tegen de muur. En ze is zelfs gekleed.

Ze kijkt naar haar vriendin, maar kan niet bewegen. Ze staat daar maar. Weer voelt ze de pijn, die de woorden van Seana haar bezorgden. Dan merkt ze de vreemde blik van een licht blauwhuidige vrouw op, die haar nadert. Maar als ze haar blik weer op Seana richt, denkt ze:

'Nee ik kan het niet. Ik wil die pijn nooit meer voelen.'

Met een ruk draait ze zich om. Maar Seana heeft haar plots opgemerkt.

'Erine, vergeef me. Ik loog om je te besparen wat ik doormaakte,' fluistert ze.

Erine die haar hoort aarzelt, maar stapt toch verder van haar vriendin weg.

'Je kwam om het goed te maken, niet om er alsnog vandoor te gaan. Erine, is wat jij nu aan het doen bent, wat je echt wil? Of wil jij Seana in je armen houden,' hoort ze die vreemde stem in haar hoofd zeggen.

Dan valt haar blik op die vreemde licht blauwhuidige vrouw die naast haar is blijven staan en haar doordringend aankijkt.

'Je vriendin heeft hulp nodig, Erine. Ze wil weg uit het ziekenhuis. Meer dan ik gedaan heb, kan ik niet doen. Als je haar wil, dan moet jij haar helpen.' zegt deze Koraanse vrouw plots en draait zich om.

Erine krijgt een schok en staart de vrouw na die door de deur, de lift instapt.

'Wat heeft ze dan gedaan? Haar naar hier gebracht, terwijl ze in haar bed zou moeten liggen?'

Nog even vangt ze de vreemde blik van de vrouw op, voor de liftdeuren dichtschuiven.

'Wie was dat? Hoe kent die Koraanse mijn naam?' gaat het door haar gedachten, terwijl ze zich naar Seana wendt.

Ze wil hier weg, maar ze beseft ook dat ze haar vriendin, als ze dat nog is, geen hulp kan weigeren. Dan stapt ze op Seana toe.

Die probeert te glimlachen, maar de tranen lopen over haar wangen naar beneden. Erine merkt het en beseft dat deze harde agente toch een mens is met fouten. Maar haar vergeven?

'Ik moet het je nogmaals vragen, Erine. Kan je mij vergeven? Ik wilde je de pijn besparen die ik voelde toen mijn hand

verbrijzeld werd door dat monster. En ik was kwaad op jou omdat jij die blondine niet haar verdiende loon bezorgd had, toen ze in mijn kamer voor ons stond.'

'Ik weet het niet, Seana. Mijn hart doet nog steeds pijn, maar ik besef dat ik niet zonder je kan.'

Dan schrikt Erine als ze merkt dat Seana zich van de muur afduwt en even wankelt.

'Je moet terug gaan liggen, Seana. Je bent nog maar pas geopereerd.'

'Nee, ik kan niet... Help me, Erine. Ik moet hier zo snel mogelijk weg en wel voor iemand naar mij komt kijken.'

Even kijkt Erine verbaasd naar het verband om de pols van haar vriendin. Het is wel een zeer dik verband. Haar onderarm is gezwollen, lijkt het.

'Waarom moet je hier weg, Seana? Je kan beter in je bed blijven en de dokters naar je arm laten kijken, want die is nogal gezwollen, lijkt me.'

'Nee, Erine. Ik wil en kan het niet.'

'En als je je arm ook nog verliest.'

'Nee, agente. Ik word hier gek. Help je me of moet ik me alleen tot bij de zwever slepen.'

Erine schrikt van haar woorden en stapt op Seana toe.

'Ik snap er niets van, Seana. Maar ik wil je niet tegenhouden. Kom, sla je gezonde arm over mijn schouders. Dan kan ik je ondersteunen.'

Seana glimlacht even en heft haar linkerarm omhoog. Erine grijpt hem vast en samen wankelt ze met enige moeite verder. Ze vreest dat een van de verpleegsters hen zal opmerken, maar niemand schenkt aandacht aan de twee vrouwen, terwijl ze de lift instappen. Daar zijn ze even alleen.

'Vergeef me, Erine. Vergeef mijn woorden van daarstraks, alstublieft,' hoort ze Seana fluisteren, terwijl ze haar omarmt.

Erine wendt echter haar hoofd af.

'Je hebt me pijn gedaan, Seana. Ik weet niet of...'

Maar op dat moment schuift de deur open en ze moeten eruit, want ze bevinden zich op de gelijkvloers. Met enige moeite bereiken ze de auto van Erine, die op de parking staat en stappen in. Na een stilzwijgende rit van drie uur stopt Erine de zwever op de oprit van Seana's villa. Seana voelt zich buitengesloten, want in de lift van het ziekenhuis, stelde ze zich helemaal open, maar Erine niet. Ze deed zelfs geen poging om het goed te maken. Se-

ana weigert echter haar hulp bij het uitstappen en loopt naar de deur toe. Erine wil even terug instappen, maar ze kan het niet.

'Is dat al wat Seana voor jou betekende, Erine Rand? Een avontuurtje. Een relatie moet je koesteren,' hoort ze die vreemde stem weer zeggen.

Even aarzelt ze nog, maar moet ook denken aan het gevoel, dat ze had, terwijl Seana haar in de lift omarmde. Ze verlangt opnieuw naar dat gevoel. Aarzelend volgt de jonge vrouw dan toch maar naar binnen.

Als ze de deur achter zich dichtduwt, staart ze naar de rug van Seana, die juist haar jas aan de haak hangt. Dan stapt ze verder zonder iets te zeggen en werpt iets dat op een witte vod lijkt, in de afvalafvoer. Omdat Seana niets zegt, zegt ze zelf fluisterend.

'Vergeef me, Seana.'

Haar vriendin draait zich verbaasd om.

'Ik jou vergeven, Erine? Ik die moet hopen dat jij mij vergeeft. Waarom dan?'

'Omdat ik zo koel reageerde in de lift en in de zwever.'

'Ik ben gelukkig, Erine, dat jij hier voor mij staat. Maar ik zou nog gelukkiger zijn als jij mijn woorden kon vergeven.'

Erine voelt de pijn nog steeds, maar ze is lichter geworden en haar verlangen is gestegen.

'I..iikk vergee..f je,' stamelt ze verward.

Dan voelt ze dat Seana haar beide handen vastgrijpt. Dadelijk beseft ze dat dat niet kan, want haar vriendin heeft maar een hand meer. Verschrikt kijkt ze naar Seana en dan naar haar en Seana's handen. Met een ruk trekt ze haar handen terug.

'Niet schrikken, lieveling. Je hebt toch die agente gezien, die mijn kamer verliet.

'J..jaa.. Maar je hebt je hand terug. Hoe????'

'Dat deed die Koraanse agente. Haar krachten hebben mijn hand weer gevormd zoals ze was.'

'Dat kan toch niet? Alleen een machtige kan zoiets.'

'Of zij een machtige is, weet ik niet, Erine. Maar ze vormde mijn hand voor mijn ogen terug alsof het niets was. Ik moet me er nog steeds van overtuigen dat ik ze weer heb. Kijk maar, ik kan mijn hand bewegen zoals vroeger.'

Beiden kijken naar de rechterhand, die Seana opent en dan weer sluit. Plots doet Erine een stap vooruit en grijpt de rechterhand vast.

‘Het is echt alsof je opnieuw een hand hebt,’ fluistert ze verbaasd.

Seana glimlacht.

‘Geloof je het nu nog niet.’

‘Nu wel, denk ik.’

Dan slaat Seana een arm om haar vriendin en trekt haar met een ruk tegen zich aan. Even glijdt haar wijsvinger van haar rechterhand over de lippen van Erine en geeft ze zich aan het lekkere gevoel, dat hierdoor diep in haar binnenste opgewekt wordt, over.

‘O, wat ben ik gelukkig,’ fluistert Erine, maar in haar binnenste twijfelt ze nog steeds.

Seana heeft haar de voorbije uren veel pijn gedaan. Maar ze beseft dat ze het moet proberen. Ze kennen elkaar nog niet zo lang, maar hun liefde voelt juist aan. Alleen dat gevoel van onbehagen, dat nu bezit van haar genomen heeft, moet ze te boven zien te komen. Toch zegt ze, terwijl ze de hand van Seana vastneemt en naar voor trekt.

‘Ik zou willen, Seana, maar ik kan het nog niet.’

Even kijkt de zus van Deno Erine in de ogen en ziet de pijn die ze nog steeds voelt.

‘Ik begrijp het, lieveling. Maar het zal wel goedkomen. Dat hoop ik toch.’

‘Ik ook, Seana.’

Terwijl tranen in het ogen opwellen, omdat ze voelt dat er iets veranderd is. Seana beseft dat ze opnieuw het vertrouwen van haar vriendin zal moeten opbouwen. Maar Erine vraagt plots:

‘Wie was die vrouw?’

‘Ik weet het niet. Ze had een pasje van een speciale agente. Maar of ze echt een agente is weet ik niet zeker. Ze zei dat ik de haat voor die blondine moest onderdrukken, want haat leidt naar de zwarte weg.’

‘Dat lijkt me ook beter, want haat kan je verblinden. Die Ena Ros zal wel gelijk hebben.’

Even kijkt Seana haar verbaast aan.

‘Ze sprak van de weg die ik moest volgen. Een weg die zij de witte weg van de liefde of zoiets noemde.’

Erine kijkt in haar ogen en staart de vrouw die haar veel pijn gedaan heeft recht in de ogen. Langzaam beseft ze dat haar pijn en woede afneemt tot het laatste restje verdwenen is. Wie die

Koraanse vrouw ook mag zijn, zij heeft haar de weg gewezen die ze wil volgen.

‘Ze heeft gelijk. Liefde is een van de mooiste dingen die bestaat,’ fluistert ze.

Verbaasd kijkt Seana Erine aan en merkt dat haar ogen glinsteren. Verbaasd voelt ze haar armen om haar schouders glijden en plots wordt ze naar Erine toegetrokken, terwijl die fluistert:

‘Ik kan niet zonder je, Seana. Dus ik kan niet anders dan je vergeven.’

Dan voelt Seana, die even verrast is, de lippen van Erine naar de hare zoeken. Dadelijk beantwoordt ze de innige kus met alle vuur die ze nu kan opbrengen.

Het gezin van Teron

Ena/Sorane die een zwakke telepathische roep om hulp van Gayna ontving, is intussen gematerialiseerd tussen de struiken naast het huis waar het gezin van Teron woont. Ze merkt twee gewapende mannen op, die buiten de wacht houden. Zij kijken haar met verschrikte ogen aan, als ze tussen de struiken uitstapt. Aarzelend richten ze hun wapens op haar. Ze loopt op hen toe, terwijl ze hun wapen laten zakken.

‘Vrouw, je hebt hier niets te zoeken,’ zegt een van de twee, terwijl zijn maat schrikt, als hij haar herkent.

‘Ben je mijn woorden vergeten, Utano?’ vraagt Ena dreigend, terwijl ze in Sorane veranderd.

‘N..nee, maar ik....,’ stamelt de man schrikkend, maar zijn vriend brengt zijn wapen opnieuw omhoog.

Dadelijk vuurt hij, maar de capsules botsen tegen iets onzichtbaars die de vrouw lijkt te omgeven. Sorane heeft intussen deze man gescand en die verdiend geen enkele kans.

Toch wil ze nog een poging wagen om hem voor het gerecht te brengen. Ze activeert snel haar energiewapen.

‘Laat je wapen vallen, man.’

Aarzelend kijkt hij aan, maar weer vuurt hij driemaal. Maar dan maakt een fijne energiestraal een eind aan zijn misdadig leven. Een tweede straal schiet langs de hand van Utano, die ook een kansje zag. Verschrikt laat hij zijn wapen vallen en kijkt even naar zijn pijnlijke hand.

‘Jij hebt nog iets goeds in jou, Utano. Daarom heb ik je gespaard. Maar een tweede kans krijg je niet. Wil je me tegenhouden of laat je me door?’

De jongeman is diep onder de indruk en doet een pas opzij, terwijl hij zijn tweede wapen wegbergt. Even loert hij naar zijn dode maat. Dan kijkt hij de jonge vrouw na en ziet haar door de voordeur stappen. Even later staat ze in de woonkamer en kijkt de aanwezigen een voor aan. Er zijn drie mannen en twee van de jongemannen die haar een tijd geleden overvielen, aanwezig.

Teron ligt zwaar geslagen op de vloer. Eluna, zijn vrouw, wordt door een van de twee jongemannen vastgehouden en heeft een built op haar hoofd. Haar bloeze is gebeurd. Een van de twee heeft Sorane opgemerkt en slaakt een kreet.

Het wordt plots doodstil in het vertrek. De drie mannen draaien zich naar Sorane en kijken haar lachend aan.

‘Dat is die vrouw, baas,’ roept een van de jongemannen uit.

‘Een bemoeial, denk ik. Odan, ze overschat zichzelf. Want ze is maar een vrouw alleen,’ zegt hij dreigend en wendt zich dan tot Sorane.

‘Wat heb jij hier te zoeken, vrouwtje?’ sist de leider.

‘Ik kwam om mijn vrienden te bezoeken en vind hen geslagen door een paar bandieten.’

‘En dan, vrouwtje. Misschien wil jij ook een pak slag?’

‘Dat zou kunnen. Maar ik wil dat jullie wapens neerleggen.’

‘Ben je je leven moe, roodkopje? Maak je uit de voeten, dan overleef je deze dag misschien, of wil je dat we je even toetakelen,’ lacht de leider van de groep.

Sorane kijkt hem zelfs niet aan. Ze richt haar blik op beide jongemannen:

‘Als ik jullie was zou ik jullie buiten bij je vriend, Utano, voegen. Hij was verstandiger dan zijn collega, die mij wou neerschieten en nu dood op straat ligt.’

Een van de twee knikt en maakt aanstalten om naar buiten te gaan.

‘Neem Eluna en haar dochter mee. Deze drie willen dezelfde straf, als hun dode vriend daarbuiten.’

‘Stop, Yron. Als jullie gaan, dan hebben jullie geen enkele kans meer in deze wijk.’

Maar de twee zijn onder de indruk van de woorden van Sorane en helpen de vrouw en haar dochter naar buiten.

‘Ik vrees dat u deze vrouw niet herkent, baas. Als deze huurmoordenaars achter je aanzit, dan is je leven voorbij.’

Zijn baas kijkt Sorane plots met een angstige blik aan.

‘Ben jij die...’

Sorane knikt met een glimlach.

‘Wie heeft contract gegeven?’

‘Ikzelf, Grivan Loderu. En ik ken geen medelijden.’

‘Dat kan jij niet zijn. Je werd toch doodgeschoten,’ roept de man, terwijl hij onopgemerkt een teken geeft aan de twee anderen. De twee, die denken dat hun tegenstandster niets gemerkt heeft, trekken hun wapens. Maar de capsules lossen op in het

energiescherm om Sorane. Dan activeert de roodharige haar wapen en de straal doorboort de schouder van een van de twee.

Loderu probeert achter haar weg te komen, maar Sorane heeft het gemerkt en een gedachte is voldoende. Plots staat ze voor de man en slaat toe. Voor hij kan reageren raakt ze hem tegen de borst en naar adem snakkend wankelt hij tot tegen de muur. Op dat moment klinken politieszirenes.

Snel verandert Sorane van uiterlijk in Ena. Dan merkt ze dat de mannen haar aanstaren.

‘Verbaasd,’ zegt Ena, ‘de halografische gedaante van Sorane Nador, boezemt meer angst in dan mijn uiterlijk, vind je niet.’

‘Een Halo-opwekker. Hoeveel kost dat ding wel niet?’

‘Veel, man. Maar het is soms nuttig, dat hebben jullie daaraan wel gemerkt, denk ik. Je baas deed in zijn broek van angst.’

Even knikt de man met de schouderwond. Dan verandert de uitdrukking van zijn gezicht. Als hij de politiezwevers met een lichte schok tot stilstand ziet komen. Ena duwt hen naar buiten en laat haar kenteken zien. De agenten ontfermen zich snel over haar gevangenen.

‘Deze drie jongemannen willen getuigen tegen deze afpersers en drugverkopers. Ik sta voor hen in,’ zegt ze tegen een agent, die een van de drie boeien wil omdoen.

Even knikt hij hen toe.

‘Dank deze agente maar, dat ze jullie wil helpen,’ zegt de agent koel en steekt de boeien weer weg.

Als ze naar Teron en zijn gezin toeloopt, ziet ze plots Deno op haar toekomen.

‘Ena, hoe kom jij hier?’ roept hij uit.

‘Dit gezin had mijn hulp nodig, Deno.’

‘Ken jij hen dan?’

‘Teron kwam mij een paar dagen geleden te hulp. Maar hij werd hiervoor hard aangepakt.’

‘Gelukkig kwam jij dan op tijd.’

Ena glimlacht even.

‘Dan is alles in orde.’

‘Ja, als je mij wilde helpen, dan moet ik je bedanken.’

‘In zekere zin, Ena. Maar ik ga er nu maar snel vandoor, voor je op de gedachte komt om mij te arresteren.’

‘Waarom zou ik, Deno? Ik was hier voor Teron. Ik wist zelfs niet dat jij hier in de buurt was.’

‘Je bent niet hier voor mij, maar je bent toch een federaal agente, Ena, zoals ik ooit was.’

‘Ja en nee, Deno. Wat bedoel je met jou arresteren?’

‘Erine zegt dat ze mij een moord heeft zien plegen. Hoe dat kan weet ik niet, want ik herinner me er niets. En toch had ik het moordwapen bij me.’

‘Ik weet niet waarom, Deno, maar ik geloof je. Ga naar Mogwan en meld je bij Jenan. Zeg maar dat ik je gestuurd heb. Hij zal je helpen. Dit is zijn adres.’

Verbaasd neemt Deno het papiertje aan dat Ena in zijn hand drukt.

‘Ik wil bewijzen dat ik niet schuldig ben, Ena. Waarom help jij toch altijd gezinnen in nood. De vorige maal deed je dat ook en dan was je plots verdwenen.’

‘Ik had in beide gevallen een schuld in te lossen.’

‘Hopelijk zijn er niet te veel van die gezinnen, agente. Anders heb je geen tijd meer om agente te spelen.’

‘Er is er maar een wie ik nog iets schuldig ben, Deno.’

‘Ken ik die?’

‘Zeker, want dat ben jij.’

‘Ik. Wat bedoel je?’

‘Omdat ik je geloof. Jij pleegt geen moorden en ik wil weten waarom Erine zegt dat ze je de moord heeft zien plegen.’

‘Het was haar niet alleen haar getuigenis, Ena. Er zijn ook beelden van. En hoe het mogelijk is weet ik niet, maar het was ook mijn wapen dat gevuurd had. En nu heb ik de politie en mijn collega’s achter mij aan,’ legt Deno uit, maar stopt met spreken als Ena zegt:

‘En toch wil je blijven?’

‘Ik moet, Ena. Ik heb geen moord gepleegd en ik wil uitzoeken wie het dan wel gedaan en waarom.’

‘Wees dan voorzichtig.’

‘Geef jij dan om mij?’

‘Niet als Ena Ros, Deno Vergan.’

‘Niet als... Wat bedoel je nu weer?’

‘Ik ben je een verklaring schuldig, Deno. Er bestaat geen agente Ena Ros. Ga naar de flat waar je met je collega’s woonde. Ik zal je daar alles uitleggen.’

‘Wie ben jij dan?’

‘Op jullie oude flat, Deno. Niet eerder.’

‘Wanneer?’

‘Over drie dagen rond 20.00u’

‘Ik zal er zijn, Ena, tenzij ze me voordien arresteren.’

Even glimlacht ze.

‘Ik moet gaan, Deno. Ik heb nieuwe vrienden die naast mij willen strijden. Ik zie je wel op de flat,’ zegt Sorane/Ena geheimzinnig.

‘Waarom spreek jij in raadseltjes, Ena? Je vergeet dat ik mijn onschuld moet bewijzen.’

‘Dat is uw beslissing, Deno. Ik moet gaan. Vergeet niet te komen,’ zegt Ena, met een droevige blik in haar ogen.

Deno kijkt haar na, terwijl ze naar de hoofdstraat toestapt en zich in een taxizwever plaatsneemt.

‘Verdomme. Die Koraanse zei dat Ena Ros niet bestaat, maar wie is ze dan wel,’ gaat het door zijn gedachten.

Even kijkt hij nog naar de taxizwever, waarin de agente stapte, maar dan valt zijn blik op enkele agenten die naderen. Langzaam draait hij zich om en zucht. Even vreest hij dat ze hem opgemerkt hebben, maar ze lopen hem gewoon voorbij. Enkele omstanders worden, over wat hier gebeurd is, ondervraagt, terwijl hij zich snel uit de voeten maakt.

Intussen zweven Ena, die opnieuw naar normale uiterlijk van Sorane aangenomen heeft, en haar nieuwe vrienden in de taxi boven de weg. Een paar uur later bereiken zij de oostzijde. Als ze uitstappen hebben ze moeite om de roodharige te volgen. Telepathisch heeft ze Serdon al op de hoogte gebracht van hun komst. Kaeka en haar broer lopen Sorane tegemoet.

‘Je bent lang weggebleven, Sorane.’

De roodharige kijkt Serdon even aan en glimlacht.

‘Voor de verrassing van je leven, moet je ook wel een beetje geduld kunnen opbrengen.’

Kaeka kijkt Gayna even aan.

‘En wie zijn dat?’

Met een glimlach stelt Teron, zijn vrouw en dochter even voor.

‘Dit zijn Serdon en zijn zus Kaeka,’ zegt ze, terwijl ze een overbrengersveld voor de verbaasde ogen van haar nieuwe vrienden opent.

De twee mannen, de twee vrouwen en het twaalf jaar oude meisje volgen de vierentwintigjarige jarige vrouw langs het smalle pad tussen de rotsen en blijven plots achter haar staan.

‘We zijn er,’ zegt Sorane.

‘Waar?’ zegt Teron.

‘Ik moet jullie eerst iets vragen, vrienden. Ik zoek mensen, die naast mij strijden en mensen die daarbij helpen om de opdrachten tot een goed einde te brengen. Hier en nu kiezen jullie

voor een nieuw begin. Dat wil niet zeggen dat jullie daden in het verleden vergeten en vergeven zijn,' zegt Sorane, terwijl ze even naar Serdon en Kaeka kijkt.

Beiden knikken.

'Ik en Kaeka volgen je, Sorane.'

Even kijkt Kaeka haar broer met een kwade blik aan.

'Ik neem mijn beslissingen zelf, broertje. Vergeet niet dat je mij en tijdje geleden neergeschoten hebt. Maar hij heeft wel gelijk, Sorane, het is mijn wens. Ik heb toch niets anders meer,' fluistert Kaeka.

Sorane kijkt Kaeka even aan en zegt ernstig:

'Ik heb strijders nodig, Kaeka. Ik vraag het je nogmaals. Want deze weg zal lang en gevaarlijk zijn. Maar door deze weg te volgen, zal je weer trots op jezelf kunnen zijn. Ik wil je alleen toelaten, als het je echte overtuiging is. Meelopers kan ik genoeg vinden.'

Even kijkt Kaeka in de ogen van de roodharige.

'Ik sta achter je, Sorane. En niet omdat mijn broer dat doet.'

'Wij ook, Sorane,' zegt Gayna.

Even kijkt Sorane naar het meisje.

'Je ouders moeten dat beslissen, Gayna.'

'Je zei dat je Gayna zou helpen om haar gaven onder controle te krijgen. Dat is iets wat wij niet kunnen, Sorane. Daarom geven we haar toestemming.'

'Dat zal ik zeker doen, Elura. Maar Anya en Tara zullen haar onder mijn toezicht helpen. Maar mijn vraag geldt ook voor jullie beiden. Ik kan jullie een nieuw leven aanbieden en een baan als je het wenst.'

De vrouw knikt en kijkt even naar haar man. Dan richt Sorane zich tot Teron en ziet hem knikken.

'Om op je vraag te antwoorden, Teron. We staan vlak voor een van mijn basissen.'

Al de leden van het groepje kijken Sorane verbaasd aan. Ze zien alleen maar rotsen, nergens een spoor van een gebouw.

Als Kaeka iets wil zeggen, horen ze plots een stem.

'Sorane Cobanon. Uw gegevensstructuur werd goedgekeurd. Welkom gebiedier.'

Op hetzelfde ogenblik worden alle aanwezigen in een lichtgroen energieveld gehuld en een seconde later zijn ze verdwenen.

Sorane brengt het gezin van Teron naar een woonruimte waar ze kunnen verblijven. Terwijl de ouders van Gayna even

gaan uitrusten, neemt Sorane Gayna, Kaeka en Serdon mee naar de trainingsruimte.

‘Kaeka, Serdon. Vecht eens tegen elkaar. Ik wil zien hoe goed jullie beiden zijn. En Gayna hier kan er wat van leren.’

Beiden knikken even en gaan tegenover elkaar staan. Het jonge meisje en Sorane kijken toe hoe beiden elkaar vechten.

‘Je moet je zus niet sparen, Serdon,’ zegt Sorane.

‘Sorane heeft gelijk, broertje. Je bent sterker dan ik, maar ik ben veel leniger dan jij.’

Maar Serdon grijnst even en begin dadelijk harder te vechten. Zijn zus slaagt erin om toch al is het soms op het nippertje zijn slagen te ontwijken.

‘Dat is genoeg, vrienden. Nu mag jij het eens tegen Kaeka proberen, Gayna.’

Die glimlacht even.

‘Eindelijk actie,’ zegt ze.

De vrouw en het meisje gaan tegenover elkaar staan. Kaeka is wel verbaasd, het meisje kent niets van vechten, maar is haar toch steeds snel af. Het lijkt alsof ze weet waar ze gaat slaan en hoe. Ze weet niet dat het meisje haar telepathisch scant, waardoor ze weet wat haar tegenstandster wil doen.

Sorane observeert beiden en knikt goedkeurend naar Gayna. Dan geeft ze een teken om te stoppen.

‘Nu kunnen jullie verder oefenen tegen andere tegenstanders, vrienden. Dadelijk worden een man, een jongeman en een vrouw gevormd, elk aangepast aan de mogelijkheden van Serdon, Kaeka en Gayna. Het meisje staart verbaasd naar een jongeman van haar eigen leeftijd opmerkt, die rechts van haar staat te kijken. Ook Kaeka kijkt hem aan, maar de jongeman staart alleen voor zich uit.

‘Zijn hier nog andere knappe jongens, Sorane?’ vraagt Gayna, hoopvol.

De roodharige kijkt het jonge meisje glimlachend aan.

‘Nee, Gayna. Maar voorlopig zijn hier ook geen echte knappe jongemannen aanwezig. Jouw trainingspartner is een door de computer gegenereerd halogram. Hij heeft de taak om je gevechtstechnieken bij te brengen, maar hij kan ook esperkrachten nabootsen. Volg zijn instructies dus met de grootste aandacht. Over een paar dagen komt er nog een meisje van je leeftijd.’ legt ze uit.

‘Wie mag dat dan wel zijn, Sorane.’

‘Haar naam is Viena. Ook zij is een sluimerende esper zoals jij. Ik geloof wel dat jullie beiden de beste vriendinnen zullen worden.’

Het meisje kijkt de jongen even glimlachend aan en zegt:

‘Hij ziet er wel knap uit.’

‘Begin maar met de basis oefeningen. Hij zal je langzaam wel meerdere gevechtstechnieken aanleren.’

‘Hoe heet hij?’

‘Een naam heeft hij niet, Gayna. Maar als je wil kan je hem er een geven,’ antwoordt Sorane, terwijl ze haar oefenpartner activeert.

‘Ik zal hem Arin noemen,’ hoort ze Gayna nog zeggen, voor ze door het halogram aangevallen wordt.

Even houdt ze met moeite stand en krijgt een paar rake klappen, maar langzaam krijgt ze haar oude ritme terug. Gayna die plots naar haar kijkt, schrikt van de snelheid, waarmee Sorane zich verdedigt. Even kijkt ze bewonderend toe.

‘Dat kan jij misschien ook, Gayna. Maar je zult wel veel moeten trainen,’ hoort ze haar Hypsoon telepathisch zeggen, dan valt haar blik op Arin, die haar afwachtend staat aan te kijken.

‘Kijk niet zo naar mij, Arin of ik geef je een paar klappen,’ zegt ze kwaad.

Maar het halogram zegt niets, alleen neemt hij een gevechtshouding aan. Gayna valt hem aan, maar merkt al snel dat hij haar slagen steeds tijdig opvangt.

Sorane kijkt even naar Kaeka, die tegen de muur, voor zich uit starend leunt.

‘Jullie trainingspartner wacht op jullie.’

Even kijkt Serdon naar de halografische man, die hem afwachtend aankijkt. Maar dan wendt hij zich tot Kaeka.

‘Gaat het, zus,’ vraagt Serdon.’

‘Met mij wel, broer. Maar ik maak me zorgen.’

‘Je man en je kinderen. Daar denk ik ook aan. Ze zullen wel veilig zijn.’

‘Ik hoop het, Serdon. Wist ik maar hoe het met hen is?’

‘Dat komt wel goed, zus. Je man is een harde. Sorane kan jij mijn zus niet helpen.’

‘Ik denk niet dat we dat moeten vragen. Serdon. We horen in de gevangenis thuis, dat weet je. We hebben het aan Sorane hier te danken dat we vrij zijn.’

‘Hm, hm. Jullie praten alsof ik er niet meer ben.’

Serdon glimlacht even en kijkt de roodharige aan.

‘Dat doen ik en mijn zusje soms, Sorane. Voor ons lijkt het dan alsof er niemand anders is.’

‘Hoe moeten wij je noemen, Commander of mevrouw Cobanon?’

‘Wil je een straf, Serdon?’

‘Niet echt.’

‘Noem me dan, Sorane,’ zegt ze nadenkend na een korte blik op de jonge zus van Serdon.

Dan zucht Sorane, als ze merkt dat Kaeka zich moeilijk kan concentreren van bezorgdheid. Haar evenbeeld raakt haar zo gemakkelijk, dat ze telkens wankelt.

‘Stop maar, allebei. Jullie concentratie is niet wat het moet zijn om jullie evenbeeld zelfs maar te raken. Dus moet er iets aan gedaan worden.’

‘Het spijt me, Sorane. Maar ik..,’ zegt Kaeka.

‘Ik heb een opdracht voor jou, Kaeka. Volg me.’

Aarzelend kijkt Kaeka naar de roodharige.

‘Eindelijk iets te doen om mijn gedachten te verzetten, want de wil om te trainen kan ik op die moment niet opbrengen’ denkt ze en zegt:

‘Dat zal me goed doen, broer. Anders ga ik er kapot van de zorgen. Ik kan mijn gezin toch niet meer helpen. Ze zijn ofwel ontkomen of wel gegrepen. Als ik later de kans krijg, moet ik wel op weg om te weten wat er van hen geworden is.’

Serdon slaat zijn arm om de schouders van zijn zus.

‘Ik zal je helpen, zus. Want ik heb nog iets goed te maken.’

Even kijkt hij naar Sorane en ziet haar glimlachen. Maar die geeft hem een teken, zonder iets te zeggen.

‘Kom ook maar mee, Serdon. Ik vrees dat je zus je bij deze opdracht nodig zal hebben.’

Even kijkt hij Sorane aan, zich afvragend wat die nu weer bedoelt.

‘Kaeka is bijna evengoed als ik. Dus ze kan zeker elke opdracht die Sorane haar zou kunnen geven aan.’

De trekt hij zijn schouders op en een paar passen achter zijn zus volgt de roodharige door de gangen en liften. Serdon kijkt verbaasd naar Sorane en vraagt zich af, waarom ze zover stapt. Ze kan toch teleporteren.

Hij weet niet dat ze telepathisch een gesprek voert met een man. Plots blijft ze voor een deur staan en richt zich met hard klinkende stem tot Kaeka.

‘Als je voor deze opdracht mislukt, dan breng ik je terug naar de gevangenis, Kaeka.’

Serdon ziet zijn zus schrikken, maar merkt ook dat Sorane opnieuw glimlacht.

‘*Wat is er daarbinnen?*’ denkt Serdon verbaasd.

Dan geeft ze een teken met haar hand. Kaeka kijkt haar aarzelend aan, voor ze naar binnenstapt.

‘Serdon. Jouw woonruimte is hiernaast. Deze is aan Kaeka toegewezen. Maar ik denk dat je zus je steun nodig heeft. Dus ga ook maar naar binnen.’

Serdon volgt zijn zus dan maar en kijkt om zich heen. Ze staan in een mooie woonruimte.

‘Wauw,’ zegt hij.

‘Waar zijn we?’

‘Deze ruimte is voor jou, zus. Sorane zei dat ik hiernaast mijn intrek mag nemen.’

‘Het is mooi ingericht, Serdon. Maar...’

Dan kijkt ze naar Sorane.

‘Je wilde mij een opdracht geven, Sorane. Is dit alles wat ik moet doen, een flat onderhouden?’

‘Nee, Kaeka. Je opdracht is om de vrouw te zijn die je altijd wilde zijn. Niet de misdadigster die je geworden was.’

‘Zonder mijn gezin zal ik nooit die vrouw zijn, Sorane. Hier ga ik me nog meer zorgen maken.’

‘Dat denk ik niet, zusje,’ zegt Serdon, die over de schouder Morso ziet staan.

‘Lieveling, heeft Sorane je eindelijk laten komen, zoals ze me beloofde,’ hoort Kaeka achter haar zeggen.

De vrouw verstijft en voelt zich zwak worden in haar benen, als ze de stem van haar man herkent. Dan merkt ze dat Sorane even met haar hand wuift, voor ze in het niets oplost. Plots voelt ze twee handen op haar schouders, die haar omdraaien. Voor ze iets kan zeggen, voelt ze de lippen van haar man op de hare. Even beantwoordt ze zijn kus, maar dan duwt ze hem zachtjes weg.

‘Hoe ben je erin geslaagd om te ontkomen?’

‘Alleen Lison kon zich verbergen, Kaeka. Ik en onze dochter werden weggevoerd en gescheiden.’

‘Hoe?’

‘Dat hebben we aan Sorane te danken. Zij bevrijde eerst onze dochter en daarna mij. Je had haar moeten zien toen ze van ge-

daante veranderde. Mijn bewakers deden in hun broek van angst.'

'Was ze dan zo lelijk?'

'Als een monster van drie meter hoogte voor jou staat, dan zul je ook wel van angst wegkruipen, denk ik.'

Even kijkt Kaeka eerst haar man niet begrijpend aan en dan haar broer, maar ook die weet niet wat Morso bedoelt.

'Zijn Leina en Lison hier ook,' vraagt ze dan maar met trilende stem.

'Ja, schat,' zet Morso en laat zijn vrouw los.

Dan merkt ze haar zoon, die op haar toerent op. Snel knielt ze en slaat met tranen in de ogen haar armen om hem heen. Ook Leina knielt naast hen en kust haar moeder op haar wang.

'Jullie zijn veilig. Hoe komen jullie hier?'

'Sorane heeft ons allen uit de handen van enkele misdadigers gered, terwijl jij in de gevangenis zat.'

Even kijkt Kaeka naar haar broer.

'Was jij ervan op de hoogte?' vraagt ze, maar merkt aan zijn blik dat hij ook verbaasd is.

Dan merkt ze nog iemand op en kijkt naar Morso.

'Voorlopig hebben we nog een tweede dochter erbij. Haar naam is Tayra. Ze heeft Leina geholpen en gesteund, toen ze haar verkocht hadden.'

'Verkocht. Als wat... Een slavine...'

'Zoiets ongeveer, lieveling.'

'Toch niet als sekssl...', zegt ze.

Maar aan de blik van haar man merkt ze dat ze het juist heeft. Kaeka kijkt naar Tayra met een dankbare blik.

'Ze is alleen op de wereld, Kaeka. Haar ouders zijn jaren geleden omgekomen. Ze bezat niets meer. Hierdoor kwam ze in de misdaad terecht,' hoort ze haar man zeggen.

Dan stapt ze op het meisje toe en omarmt haar zacht.

'Welkom, Tayra. Het zal wel even wennen zijn, maar we zullen het wel met elkaar kunnen vinden.'

'Dank u, mevrouw,' fluistert ze onwennig.

'Noem me maar Kaeka, meisje.'

Als ze het meisje loslaat, vraagt ze:

'En je werk, Morso. Je deed dat zo graag.'

'Dat is juist, Kaeka. Maar hier is zoveel meer te beleven. Ik ben opnieuw aan het studeren, want in de groep van Sorane zijn er veel dingen waar we ons allemaal nuttig kunnen maken.'

‘Met Sorane heb ik nog een appeltje te schillen. Ze had me moeten zeggen dat ze jullie hier gebracht heeft.’

‘Dat ligt niet in haar aart, lieveling. Was ze niet gekomen, dan had je ons nooit teruggevonden, denk ik. Ze waren er zo snel, dat we zelfs de tijd niet kregen om het nieuws van je arrestatie te verwerken. Zelfs het alarm dat je activeerde, kwam een paar minuten te laat.’

‘Wat is dan gebeurd?’ Ik wil alles weten.’

‘Je kan beter gaan zitten, schat. En jij ook Serdon.’

Even later luisteren broer en zus naar wat Morso te vertellen heeft.

Die avond ligt Sorane op haar rustbed na te denken en plots valt haar een naam in. Jouna. Die is ze vergeten.

Met een ruk gaat ze rechtop zitten en staat op. Dadelijk vormt ze haar kleding en concentreert zich even. Een gedachte is genoeg en ze materialiseert in een tuin, van een woonwijk aan de rand van de stad. Even scant ze haar omgeving en glimplacht, als ze weet dat ze zich dicht bij de villa van Jouna’s ouders bevindt. Als snel heeft ze de assistente gevonden. Jouna is huilend haar koffers aan het pakken. Ze heeft al van haar thuiskomt na haar ontslag ruzie met haar vader en moeder, maar twee dagen geleden zijn er zware woorden gevallen. Alleen door de tussenkomst van haar moeder heeft Jouna tijd genomen om haar koffers te pakken. Maar de hoop van Jouna’s moeder valt ik duigen, als er weer harde woorden vallen.

‘Ik kon niet anders, vader. Ik wilde niet meer liegen. Dus de waarheid...’

‘De waarheid, Jouna? Dat Sorane zichzelf kan genezen, kan ik moeilijk geloven. Je droomt met je ogen open. Dat konden alleen de goden, die ons al lang in de steek gelaten hebben.’

‘Ik zag het, papa.’

‘Zwijg, Jouna. Ik wil niets meer horen.’

‘Dan ga ik.’

‘Jouna, kindje...’

‘Nee, moeder. Ik zal nooit dokter kunnen worden. Maar ik deed wat ik moest. En daar ben ik trots op.’

‘Trots. Zeg je. Je moest je schamen. Je bent een nietsnut. Mijn huis uit en snel.’

‘Laat haar tenminste blijven tot Jouna een andere flat gevonden heeft,’ smeekt haar moeder.

‘Nee, Dane. Ik wil dat ze onder mijn ogen verdwijnt. En waag het niet om die nietsnut te helpen.’

Helemaal alleen sleurt de jonge vrouw, met tranen in de ogen, de zware koffer de trap af. Maar als ze halverwege is, lijkt de koffer plots minder zwaar. Ook Dane merkt het, maar zoekt er niets achter. Geen van beiden beseft dat telekinetische krachten de koffer ondersteunen, waardoor ze zo licht als een veertje wordt. In de hall plaatst Jouna de koffer op de vloer en neemt haar jas van de hanger.

Sorane die geconcentreerd voor de deur staat, glimlacht even. Even wil ze naar Jouna teleporteren, maar besluit het niet te doen. Kalm loopt ze op de voordeur toe en belt aan.

Binnen kijkt Dane naar de deur en stapt dan licht mankend er naar toe. Even moet Sorane wachten voor een achtenveertigjarige vrouw de deur opent. Ze kijkt Sorane vragend aan.

‘Mijn naam is Sorane Cobanon. Ik ben naar Jouna Vaneron op zoek.’

‘Dat is mijn dochter, mevrouw. Mijn dochter is... Maar u lijkt zeer fel op die huurmoordenaress die neergeschoten werd.’

‘Ja, dat weet ik, mevrouw. Jouna heeft me een paar dagen geleden geholpen en daarom ben ik haar iets verschuldigd.’

‘Ze zeiden dat u dood was...’

‘Ook dokters kunnen zich vergissen, mevrouw,’ zegt Sorane met een glimlach.

‘Vergissen? Met twee gat...’

‘Ik kom voor uw dochter, mevrouw Vaneron. Kan ik haar zien?’

Even probeert de vrouw dit te verwerken en fluistert dan:

‘Jouna is niet hier, ik denk dat je beter naar haar flat in de stad kan gaan kijken.’

‘Ik weet dat ze hier is, want Jouna is door het bestuur van het ziekenhuis uit haar flat gezet. Maar ik ben ook hier om met u en uw man te spreken.’

‘Wie is daar, vrouw?’ roept een stem binnen.

‘Iemand voor Jouna. Ze wil...’

‘Verdomme, ze is hier niet meer,’ zegt de man en die zich met luidde stappen naar de voordeur haast.

Even werpt hij een woedende blik op zijn dochter.

‘Blijf hier, of...’ zegt hij en heft zijn hand op.

Jouna schrikt, maar voor ze iets kan zeggen, staat hij al in de deuropening.

Als haar vader Sorane opmerkt, zegt hij ruw:

‘Jij bent toch die dame, waar die gedode misdadigster mee samenwerkte. Wat wil je, vrouw?’

‘Mijnheer Vaneron. Ik kan begrijpen dat het bericht van het ontslag van je dochter hard aankomt. Maar ik heb een nieuwe baan voor haar. Om haar droom waar te maken zal ze jullie steun volledig nodig hebben.’

De vader kijkt Sorane woedend, maar verbaasd aan.

‘Wat bedoel je? Jij hebt een baan voor Jouna. Nee, dat kan je niet menen.’ zegt hij bijna fluisterend.

‘Ik heb in mijn organisatie verschillende mensen nodig. Een dokter is er een van. En mijn keuze is op jullie dochter gevallen.’

‘Op onze dochter, mevrouw. Dat kan je niet menen.’

‘Waarom niet, mevrouw. Jouna heeft er de kwaliteiten voor, dat weet ik zeker. En ik denk dat ze een van de beste in haar vak zal worden.’

‘De medisch raad zal nooit toestaan dat ze haar studies verderzet. Zeker niet na het rapport van de dokters.’

‘Mevrouw, ze stelden Jouna voor de keuze, liegen of de waarheid vertellen. Jullie dochter bleef echter eerlijk en weigerde te liegen, al koste het haar baan en toekomst. Dat is iets om trots op te zijn.’

Even kijkt Ven naar zijn vrouw.

‘En daardoor is ze ook ontslagen. Al onze inspanningen om haar een beter leven te geven, heeft ze gewoon weggesmeten. Ze verdenken haar ervan om geholpen te hebben om een dood lichaam te laten verdwijnen.’

‘Dat heeft ze in zekere, zin, mijnheer Vaneron, anders had ik hier niet gestaan.’

‘Je lijkt op haar, mevrouw, maar een dode staat niet meer op.’

‘Ik weet niet waarom je ons zoiets wil wijsmaken, mevrouw Cobanon. Maar jij bent vermoedelijk die dubbelgangster, die ze in het nieuws vermelden. Laat onze dochter met rust,’ roept de moeder uit, terwijl ze mankend voor haar man gaat staan.

Sorane kijkt de vrouw aan en scant haar. Daardoor ontdekt ze dat Dane ziek is. De beenderen van haar heup zijn zwaar aangestast door een aftakelende ziekte. Haar man weet het, maar Jouna is er niet van op de hoogte.

‘Dat ben ik niet, mevrouw. Jouna sprak de waarheid en werd daarom ontslagen. Ik ben uw dochter iets verschuldigd, daarom zal ik al het mogelijke doen om haar wens te laten uitkomen. Ik ben geen huurmoordenares meer.’

‘Het kan mij niet schelen, wat Jouna doet. Als ze maar ophoepelt.’

Sorane kijkt de man aan. Hij kan haar echter niet in de ogen kijken.

‘Ik begrijp je woede, Ven Vaneron. Maar je richt die op de verkeerde. Je dochter verdient dit niet.’

‘Laat maar, Sorane. Ik blijf hier niet meer. Ik ga met je mee, waarheen je maar wil. Als het moet schiet ik over een paar maanden de halve stad overhoop,’ zegt Jouna, die naar buitenkomt met twee koffers, die ze moeizaam meesleurt.

Sorane loopt op haar toe en neemt een koffer van haar over. Jouna’s moeder kijkt haar verschrikt aan.

‘Blijf, kindje. Loop je ongeluk toch niet tegemoet.’

‘Nee, moeder. Vader heeft me het huis uitgezet. Ik kan hier niet meer blijven. Als Sorane werk voor mij heeft, dan neem ik het met plezier aan.’

‘Werk, Jouna. Op het moment niet. Een assistente kan ik niet gebruiken. Maar je zult hard moeten studeren en dan als je dokter bent, dan pas kan je, je nuttig maken,’ merkt Sorane glimlachend op.

Jouna kijkt haar verbaasd aan.

‘Je hebt al zoiets gezegd, Sorane. Maar ik begrijp nog steeds niet wat je bedoelt. Als de medische raad van het ziekenhuis mij geen toestemming geeft, dan kan ik nergens in het land verder studeren.’

‘Je hebt hun toestemming niet nodig, assistentje. Die van mij wel en die heb je, omdat ik je volledig vertrouw. Maar ik vrees dat ook jij voor een verrassing zult staan, als je beseft welke baan je op jou genomen hebt.’

Jouna slikt even, maar knikt dan.

‘Als ik hier maar weg kan.’

‘Neem dan maar afscheid van je ouders. Misschien kan ik hen vragen om ons te vergezellen.’

‘Nee, Sorane. Ze hebben me het huis uitgezet, ik wil hen de eerste tijd niet meer zien, zeker mijn vader niet.’

‘Jouna.. ik...’

‘Nee, vader. Je hebt genoeg gezegd. Ik ga.’

‘Ga dan maar met die huurmoordenaars mee, je ongeluk tegemoet. Je bent niet goed bij je hoofd zeker?’

‘Zoals ik al zei, mijnheer Vaneron. Dat is verleden tijd.’

Op dat moment staat Jouna voor haar moeder en omarmt haar even.

‘Het spijt me, mama. Maar ik kan niet blijven,’ fluistert ze.

Als ze naar haar vader wil toegaan, draait die zich om en haast zich naar het huis.

‘Verdwijn maar.’

‘Mijnheer Vaneron. Ik weet dat je ontgoocheld bent, maar het is verkeerd om geen afscheid van je dochter te nemen.

‘Vertrek, misdadigster. En neem haar maar mee. Ze is mijn dochter niet meer.’

Jouna krijgt een schok en kijkt Sorane met tranen in de ogen aan.

‘Breng me hier weg en zo snel mogelijk. Maar ik moet eerst mijn koffer nog.....’

‘Is daar iets belangrijks in?’

‘Niet echt, Sorane. Een paar kleren en een klein popje, dat ooit belangrijk was, maar nu geen waarde meer heeft.’

Sorane merkt dat Dane schrikt als haar dochter het over het popje had, maar wend zich naar de jonge verpleegster. Ze heft haar hand en wil nog iets zeggen, maar kan geen woord over haar lippen krijgen.

Sorane grijpt haar hand echter plots vast en schudt ze. Dane kijkt Sorane aan, want ze houdt haar hand in een stevige greep.

‘Dane, waarom heb je je dochter niet op de hoogte gebracht van je ziekte?’ vraagt ze fluisterend.

‘Ik kon niet, mevrouw. Jouna deed haar best, maar nu... Waarom laat je haar niet hier bij ons?’

‘Omdat ik haar wil helpen, zoals ik ook jou wil helpen.’

‘Mij helpen?’

Maar Sorane zegt niets en kijkt haar alleen maar recht aan. Dane voelt haar hele lichaam tintelen, maar beseft niet wat er gebeurt. Dan laat de roodharige haar hand los en glimlacht:

‘Denk aan me als Sorane, Dane Vaneron. En noem me nooit Hera of zoiets.’

Verbaasd staart Dane naar de roodharige, die zich naar haar dochter omdraait. Dan hoort ze haar zeggen:

‘Kom dan maar, Jouna.’

Even kijkt Jouna naar haar moeder met een droevige blik. Dan wendt ze haar hoofd en kijkt nog even naar de deur van het huis, maar haar vader komt niet meer terug.

Dane ziet dat ze naar Sorane knikt. Jouna geeft Sorane een hand, terwijl ze haar moeder hoort zeggen:

‘Jouna, ik smeed je. Doe het niet.’

Maar ze kijkt niet meer om, als ze Sorane volgt. Maar Sorane kijkt wel om en richt haar blik op de moeder van Jouna. De

vrouw kijkt Sorane verbaasd aan, als ze een vreemde stem in haar gedachten hoort.

'Ik ben die Sorane niet meer, Dane. Ik volg de witte weg naar de toekomst en zal jullie dochter begeleiden op haar nieuw pad. Vergeet niet om morgen je eens te laten onderzoeken.'

Dan merkt ze dat de roodharige de hand van haar dochter vastneemt en op hetzelfde moment zijn beiden verdwenen.

Ze schrikt hevig, want ze zijn zo plots in het niets opgelost, dat het lijkt alsof ze er niet waren. Verschillende minuten blijft Dane naar de plaats staren. Plots komt haar man naar buiten en roept haar toe.

'Kom binnen, Dane. Jouna is weg en als het aan mij ligt, komt ze hier nooit meer binnen.'

Aarzelend stapt Dane naar haar man toe.

'Ze verdwenen zomaar ineens, schat. Hoe is dat mogelijk? En ik hoorde een stem die sprak van de witte weg, die ze volgen.'

'Sla geen onzin uit, vrouw. De witte weg? Wat is dat nu weer voor een fantasietje,' zegt Ven, terwijl hij de deur achter hen sluit.

'En nu laat ze haar koffer hier ook nog zo maar staan,' roept haar man uit en bukt zich.

Zijn vrouw kijkt hem aan als hij met de koffer die hij met moeite kan dragen de salon instapt en hem tegen de muur plaatst.

'Is die zo zwaar, Ven?'

Haar man knikt.

'Hoe heeft Jouna die de trap afgekregen?'

'Ze had er moeite mee, maar plots leek die koffer lichter, waardoor Jouna haar verder naar beneden droeg. Nog voor ze beneden was, ging de bel.'

'Dat moet je je ingebeeld hebben. Ze is zo zwaar alsof ze boordevol is.'

'We kunnen ze best hier laten staan, Ven. Misschien komt Jouna toch nog tot inkeer.'

Ven knikt even.

'Het maakt niet uit, Dane. Onze dochter is weg en komt toch niet zo snel terug.'

'Toch vraag ik mij af, want die Sorane bedoelde met hard studeren. Wat zou ze moeten studeren en waar. Nergens zullen ze haar zonder aanbeveling van de medische raad in een ziekenhuis een opleiding laten volgen,' denkt Dane, terwijl ze in de salon gaat zitten en haar man aankijkt.

Die ziet er echter niet zo best uit. Nu Jouna weg is, lijkt hij pas te beseffen, wat er gebeurd is.

‘Jouna komt wel weer, Ven,’ fluistert ze.

‘As ze iets van mij weg heeft, dan zal ze te trots zijn om hier nog ooit naar binnen te komen.’

‘Toch zal ze komen, Ven. Al zal het wel een hele tijd duren.’

‘En dan die moordnares. Wat is die met onze dochter van plan. Straks dood Jouna mensen en dan is ze voor altijd verloren.’

Dane knielt voor de koffer en legt ze plat. Als ze die opent ziet ze als eerste het popje, waar haar dochter het buiten over had. Toen ze jong was betekende dat popje alles voor haar, want ze kreeg het van haar vader toen ze ziek was. Aarzelend neemt ze het op en gaat naar de zetel toe. Maar dan blijft ze staan en laat het popje vallen, als ze plots merkt dat ze geen pijn meer in haar heup heeft.

Dan fluistert ze hees:

‘Ven, er is iets met me.’

‘Voel je je niet goed?’

‘Ja en nee. Ik voel geen pijn als ik stap en ik mank ook niet meer.’

‘Dat kan niet, vrouw. De dokters....’

‘Die roodharige. Ze heeft iets met me gedaan, toen ze mijn hand vasthad.’

‘Ik denk dat je ziekte op je hoofd overgegaan is, Dane.’

‘Nee, ik ben zeker dat...’

‘Dane!’

‘Ze zei dat ik haar nooit Hera of zoiets mocht noemen.’

‘Daar heeft ze dan gelijk in. Ze is een verachtelijke moordnares en die noem je zeker niet zo.’

Aarzelend bukt Dane zich en raapt het popje weer op. De pijn die ze verwachtte blijft ook deze maal uit.

‘Ik voel me opperbest, Ven. Bijna alsof ik niet meer ziek ben.’

Haar man let niet op haar worden Maar hij rukt het popje uit haar hand. Even kijkt hij ernaar en slikt even. Dan hoort zijn vrouw fluisteren, terwijl ze hem aankijkt:

‘Wat hebben we gedaan. Jouna zei dat dit niet meer belangrijk voor haar was.’

Haar man wendt zijn hoofd en staart zijn vrouw. Zijn keel wordt kurkdroog, waardoor verschillende malen moet slikken.

‘Kom, naast me zitten, Ven.’

Met tranende ogen neemt hij naast zijn vrouw plaats en legt het popje als een kostbaar iets op zijn dijen. Dane slaat aarzelend een arm om zijn schouders.

‘Onze dochter zal je wel vergeven, lieveling.’

‘Ik wil haar vergiffenis niet, Dane. Ze heeft gekregen wat ze zelf gewild heeft. Steek dat ding maar weer weg in de koffer. Als ze wil mag ze die komen halen en dan kan ze gaan.’

‘Ven, dat kan je niet zeggen. Dit heeft ze altijd gekoesterd en nu.’

‘En nu wat. Doe wat ik zei. Ik wil het niet meer zien.’

Aarzelend trekt Dane haar arm weg en staat op. Als ze het popje in de koffer wil leggen, schrikt ze van een telepathische stem die zegt:

‘Als je man bedaard is, probeer hem er dan van te overtuigen om eens een paar dagen vrijaf te nemen en maar Mogwan te komen, Dane Vaneron.’

Even kijkt ze nog om zich heen, maar ze is niemand te zien. Dan trekt ze haar schouders op.

‘Wie is...? Mogwan, waar ligt dat nu weer?’ denkt ze.

‘Ven.’

‘Ja.’

‘Ik wil me morgen eens laten onderzoeken in het ziekenhuis. Er is iets met me.’

‘Dat zei je straks ook al. Misschien beeld je je dat in. Alleen een kunstmatige heup kan je leven redden, dat weet je.’

‘Ja, maar toch. Ik voel me veel beter dan een tweetal uur geleden.’

‘In orde, We zien wel. Ik zal je morgen wel, voor ik naar mijn werk ga, naar de dokter brengen.

Aan de rand van het klein stadje in de bergen materialiseerde Sorane samen met Jouna een paar seconden geleden, in de tuin voor haar villa. Jouna staat nog te trillen van woede, maar ook tranen wellen in haar ogen op. Ergens heeft ze spijt van haar woorden. Ze kan ze echter niet terugnemen, want haar vader heeft ongelijk. Met moeite kan ze haar gedachten op iets anders zetten en kijkt verbaasd om zich heen.

‘Is deze villa van jou, Sorane?’

‘Ja, Voorlopig kan jij hier intrekken. Dan ben je niet alleen, want er wonen nog een paar anderen hier.’

‘Vrienden van jou, Sorane.’

‘Ja, mensen die ik voor mijn dood geholpen heb.’

‘En jij dan.’

‘Ik blijf niet zo lang, Jouna. Voorlopig kan ik nog in mijn appartement in de stad slapen. Maar eerst wil ik je in het ziekenhuis aanbevelen.’

‘Ben je dan zo rijk geworden, dat ze naar jou zullen luisteren?’

‘Ik heb een beetje geld verdiend, Jouna. En een deel heb ik hier aan de gemeenschap geschonken. Dus als ik je bekwaam vind, zullen ze je accepteren. De mensen zijn mij er zeer dankbaar voor.’

‘Was dat dan zoveel, Sorane?’

De roodharige glimlacht, maar gaat er niet op in.

‘Kom, nu gaan we de omgeving een beetje verkennen. Als je wil kunnen we ook even naar je toekomstige werkplek gaan kijken. Daarna eens goed uitrusten.’

Jouna kijkt Sorane verbaasd aan.

‘Meen je dat nu ernstig. Je weet dat ik zonder goed verslag geen studies meer kan volgen. Daarom was mijn vader ook zo woedend.’

‘Niet in, Mogwan. Mijn oordeel over jou zal vele deuren openen, Jouna. Ik ken je wensen en zal je steunen om die te bereiken.’

Jouna slikt even.

‘Maar waarom doe je dit? Is dat omdat ik dan zoals mijn vader zei, een financiële schuld moet terugbetalen?’

‘Je hoeft me niets terug te betalen, Jouna. Ik heb jouw gaven als dokter nodig en jouw als vriendin.’

‘Vriendin? Ik...’

‘Ik bedoel gewoon een goede vriendin. Niets meer, Jouna. Ik heb een oogje op Deno Vergan laten vallen, maar dat is ingewikkeld,’ antwoordt Sorane en concentreert zich even.

Naast de deur wordt de deurbel ingedrukt, door haar telekinetische krachten. Als de deur geopend wordt kijkt Liese naar buiten en lacht even als ze Sorane herkent.

‘Hai, Sorane en ook nog een nieuwe vriendin, zie ik. Kom maar snel binnen.’

‘Liese, Jouna,’ stelt Sorane beiden aan elkaar voor.

Jouna geeft Liese een hand.

‘Jouna blijft een tijdje hier wonen, Liese.’

‘Plaats genoeg, Sorane. Conney en Vano zijn naar de villa van mijn moeder verhuisd, want Vano heeft werk gevonden. Teira, mijn moeder, past soms op hun kindje.’

‘Is je moeder nog hier?’

‘Ja, zij en haar familie wonen ook in een van je villa’s. Ze heeft, samen met Worena, mijn stiefmoeder, een goede job gevonden als beveiligingsagente in een onderzoekingsbedrijf aan de rand van Mogwan in de nieuwe wijken.’

‘Dan zal ik haar later eens moeten bezoeken. En je vader?’

‘Het zal je verbazen, maar hij werkt in hetzelfde bedrijf als onderzoeker en ontwerper van nieuwe apparatuur voor de geneeskunde. Hij heeft van zijn hobby op Oran II in Mogwan zijn beroep gemaakt.’

Dan maken ze het allen goed, hoor ik.’

Liese knikt met een glimlach.

‘Ik zou ook wel een job willen, Sorane. Maar ik hou ook van uitgaan.’

‘Misschien zal ik morgen, dat bedrijf eens een bezoekje brengen.’

‘Kan ik meegaan, Sorane? Dan kan ik aan mijn moeder laten zien dat ik niet droom.’

‘Van mij mag je meegaan, Liese, maar je moeder zal aan het werk zijn. Ik wil eens met de leiding praten. Zoals je weet wordt mijn geld besteed om het leven in deze streken te verbeteren.’

‘Dat weet ik. Maar ik vind het spijtig. Mijn moeder zou verheugd zijn om je te zien. Ze geloofde ons niet, toen we zeiden dat jij in leven bent.’

‘Ik zou wel willen, Liese. Maar de politie zoekt mij, dus ik moet me een beetje gedeisd houden. Als ik gearresteerd word, dan kan ik minder mensen helpen.’

‘Zelfs je dood heeft je nog niet veranderd, hoor ik,’ zegt Liese met een glimlach.

Sorane knikt even.

‘Ik, Sina en Heneva passen nog wel een tijdje op je villa. En nu Jouna er ook nog bij gekomen is wordt het nog een beetje eenvoudiger.’

Jouna glimlacht opgelucht. Sorane zegt:

‘Kom, we gaan je nieuwe kamer eens bekijken.’

Jouna volgt Sorane de lift binnen en zweeft achter haar naar omhoog. In de gang op de eerste verdieping, kijkt Jouna even om zich heen.

‘Er zijn twee grote kamers en twee kleinere. In de rechtse achteraan, slaap ik als ik in Mogwan ben. De meiden hebben de tweede grote kamer. Jij kan kiezen welke van de twee kleinere kamers je neemt. Later moeten we zien dat we voor jou ook een woning of appartement vinden,’ zegt Sorane, die even in de ge-

dachten van Liese gesnuffeld heeft waardoor ze weet in welke kamers de jonge vrouwen slapen.

‘Ik zal de linkse nemen. Maar op voorwaarde dat het maar tijdelijk is, Sorane. Tot ik een beetje mijn weg gevonden heb.’

‘We zien wel, Jouna. Voorlopig zal je hard moeten werken om te bereiken wat je diepste wens is. Maar om tot mijn groep te behoren zal je nog harder moeten trainen.’

‘Wat bedoel je toch steeds met jouw groep? Ik weet niet of ik daar wel wil bij horen.’

‘Jouna, je moet begrijpen dat ik niet meer diegene ben die ik ooit was. Ik ben geen huurmoordenaar meer, al zal ik die last nog wel een tijdje moeten dragen. Er wacht ons een zware opgave,’ zegt Sorane terwijl ze de koffer op het bed neerzet.

Jouna plaats de tweede moeizaam naast de andere.

‘Kom, we gaan er even op uit. Maar eerst moet je iets anders aantrekken.’

‘Oei, ik had misschien toch beter mijn koffer meegenomen.’

‘Dat denk ik niet, Jouna. Ik heb een klein geschenkje voor u.’

Jouna kijkt Sorane verbaasd aan en merkt dan pas het pentagon op dat de roodharige haar aanreikt.

‘Wat is dat?’

‘Een hypsoon. Plaats hem achteraan tegen je hals.’

Aarzelend doet Jouna het en voelt het vreemde pentagon van vorm veranderen.

‘Tot over een paar minuten. Anya zal je wel helpen om nieuwe kleren aan te trekken,’ zegt Sorane lachend, terwijl ze de kamer verlaat.

‘Anya, wie is da....,’ hoort ze Jouna nog vragen, voor ze de deur achter zich sluit.

Jouna staart intussen de vrouw aan die uit het niets gevormd werd.

‘Ik ben Anya, je hypsoon.’

‘Een halogram? Ben jij dat voorwerp dat Sorane mij gaf?’

‘Ongeveer, Jouna. Sorane wil dat jij een training aantrekt om haar te vergezellen.’

‘Wil Sorane dat? En heeft ze ook gezegd waar ik die kan vinden.’

‘Eerste vereiste is om stoffelijke kleding te verwijderen.’

‘Zo is dat de eerste vereiste, Anya. Dus jij wil mij in mijn blootje zien.’

‘Als je het zo wil noemen, Jouna. Maar ik ben maar een halogram gevormd naar het uiterlijk van een lange geleden overleden vrouw.’

Aarzelend doet Jouna haar bloeze uit en staart Anya wantrouwend aan. Die staat daar alleen maar naar haar te kijken.

‘Wil je alstublieft niet zo naar mij staren, Anya?’

‘Als je je ongemakkelijk voelt dan....’

Op dat moment is Anya verdwenen.

Meer op haar gemak kleeft Jouna zich verder uit en kijkt even naar zichzelf in de spiegel. Dan schrikt ze als ze een vreemde stof over haar lichaam ziet vormen. Tot haar verbazing staart ze naar zichzelf gekleed in een blauwe training.

‘Je bent mooi in je blootje, Jouna. Je vergeet dat ik zie wat jij ziet. Dus als je niet wil dat ik je zie, dan kan je best niet in een spiegel kijken,’ hoort ze de stem van Anya in haar gedachten, gevolgd door een gegiechel.

‘Dan zal ik daar wel moeten aan wennen, Anya. Of moet ik je telkens verwijderen als ik in mijn blootje in een spiegel wil kijken.’

‘Daar beslis jij over, Jouna. Ik niet, want ik ben maar een computerbrein.’

Als Jouna even later beneden komt, wil ze zich tot Sorane wenden, maar hoort Liese vragen:

‘Heeft Anya je ook laten schrikken?’

Even glimlacht ze en knikt.

‘Draag jij ook zo’n dingetje in je hals?’

Liese knikt.

‘Pas maar op. Anya houdt er niet van als je haar een dingetje noemt.’

Jouna draait zich naar Sorane en trekt een kwaad gezicht:

‘Dat had je weleens mogen zeggen, Sorane.’

‘En de pret bederven, Jouna. Nee, dat doe ik liever niet. Kom, we gaan, want ik heb nog meer verrassingen voor jou.’

Dan kijkt ze Liese aan.

‘En jij, kom niet mee een beetje lichaamsbeweging zal je goed doen, Liesa.’

‘Gaan jullie maar, Sorane. Ik wacht op Heneva en Sina. Ze komen over een uurtje of zo.’

‘Tot straks dan, Liese.’

Als ze enkele minuten later door de straten lopen, merkt ze dadelijk dat de voorbijgangers Sorane groeten. Ze is er wel verbaasd over, maar besluit om dat later eens te onderzoeken. Sora-

ne vertelt haar vele dingen die ze over de stad weet. Plots verlaten ze echter het voetpad en lopen op een groot gebouw met vele grote glazen ramen. Het ziekenhuis van de stad. De bewaker die van verschillende mensen hun paspoort vraagt, knikt Sorane alleen maar toe.

‘Hallo, mevrouw Cobanon. Weer eens op bezoek? Wie is je mooie begeleidster?’

Even kijkt de roodharige om.

‘Dit is Jouna Vaneron, Elion. Ze is een verpleegster, maar met de ambitie om dokteres te worden. Ik wil haar hier verder laten studeren.’

De bewaker knikt.

‘Dat zal wel goed nieuws zijn, denk ik. Ze hebben hier, sinds de laatste uitbreidingen, handen te kort.’

‘Dan gaan we maar eens naar het hoofd van de afdeling.’

‘Biedt u aan bij de balie links van de hall. Zij zullen wel weten waar mijnheer Dirvan is.’

Sorane knikt even en zet haar weg verder. Jouna geeft de bewaker even een hand.

‘Hopelijk zie ik u later nog weleens.’

‘Dat is zeker en vast het geval, juffrouw Vaneron. Als mevrouw Cobanon iemand aanbeveelt dan stellen ze verder niet te veel vragen. Ze zullen u wel aannemen, want het is hier zeer druk en er is personeel te kort, zeker van mensen die dokter willen worden. Mijn naam is Elion Dochin.’

‘Dank u, mijnheer Dochin.’

Dan volgt ze Sorane naar binnen. In de hal zegt Sorane:

‘Wacht hier even, Jouna. Ik moet even een beetje over jou gaan opscheppen.’

Jouna kijkt Sorane verbaasd aan en ziet haar glimlachen voor ze in het kantoor van de directeur binnenstapt. Ze verwacht dat Sorane een tijdje binnen zal blijven en kijkt om zich heen. Aan de muur in de gang heeft ze al toen ze binnenkwam enkele mooie tekeningen zien hangen. Even kijkt ze naar de deur van de directeur voor ze naar een van de tekeningen toestapt. Ze vindt het niet echt mooi, maar ze stelt wel vast de tekenaar een goede technische kennis bezit. Als ze zich naar de tweede wil omwenden, staat Sorane alweer in de gang.

‘Nu is het jou beurt, om je te bewijzen, Jouna. Directeur Dirvan verwacht je?’

‘En ik sta hier in een trainingspak.’

‘Ik toch ook, Jouna. Hier gaat het om wie je bent en wat je kan betekenen voor dit ziekenhuis. Aarzelend gaat Jouna naar binnen en geeft de man die haar opwacht een hand.

‘Ik denk dat mevrouw Cobanon je goed beoordeeld heeft, miss Vaneron. Er wacht je een harde tijd hier in het ziekenhuis. Een job als hoofdverpleegster en assistente is zwaar en daarbij je opleiding.

Jouna staart de vrouw en mijnheer Dirvan verbaasd aan.

‘Dit is mijn assistente Miva Mooren. Mijn naam is mijnheer Edo Dirvan. Mevrouw Cobanon heeft ons al verschillende dingen over u verteld. Maar wij willen weten wat je drijft. Dus je zal enkele vragen moeten beantwoorden en daarna gaan we eens gezellig praten over wat je doel is.’

Jouna knikt en gaat gespannen voor hen aan het bureau zitten. Een uurtje of twee later is het onderhoud voorbij.

‘We verwachten u vanaf maandag over acht dagen, Jouna. Verken intussen rustig onze mooie groeiende stad,’ zegt mevrouw Mooren, die Jouna nog een hand geeft.

‘Dank u voor deze kans, mevrouw,’ zegt Jouna ten afscheid.

‘Volg de blauwe pijlen, Juffrouw, dan kom je zo aan de uitgang en zorg dat Sorane je niet te hard laat sporten.’

Jouna glimlacht en knikt even. Dan volgt ze de pijlen en al snel merkt ze de uitgang op, waar Sorane staat te wachten.

‘Dank je, Sorane. Zonder jou hadden ze me misschien niet aangenomen.’

‘Daar ben ik nog zo zeker niet, Jouna. Jij bezit de kwaliteiten om een goede, misschien zelfs een specialiste te worden. Alleen moet je iets zelf zekerder worden. Maar daar zal je bijkomende training wel voor zorgen.’

‘Training?’

‘Ja, zelfs een dokteres moet haar mannetje kunnen staan in gevaarlijke situaties.’

‘Leren vechten, bedoel je? Dat zal wel geen probleem zijn, Sorane. Ik heb al jarenlang gevechtssport als een soort hobby gehad. Ik trainde tot een paar weken geleden nog elke avond.’

‘Mogelijk, maar ik denk dat eerst zult moeten bewijzen dat jij jezelf kan verslaan.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je hebt de villa al een beetje leren kennen, maar sinds ik terug onder de levenden ben, is die ondergronds een beetje uitgebreid.’

‘Dan meen je niet en heeft niemand dat gemerkt.’

‘Niet dat ik weet. Het is op zeer korte tijd en in het geheim gebeurd.’

‘Ik vraag al af wat jij nog allemaal van plan bent, roodkopje.’ Sorane glimlacht even.

‘Kom, we lopen terug naar de villa.’

Glimlachend en tevreden rent Jouna opnieuw achter Sorane aan. Maar deze maal kan ze haar maar moeilijk bijhouden. Sorane rent in een rustig maar snel tempo voor haar uit.

‘Je moet wel een beetje meer trainen, Jouna. Want je lijkt wel een slak achter mij,’ hoort ze de telepathische stem van Sorane.

‘Jaja. Jij traint al je hele leven, roodkop. Maar ik geraak wel tot bij de villa.’

Als Jouna de villa nadert ziet ze dat Sorane haar aan het opwachten is. Maar dan ziet ze een andere vrouw naar Sorane staan kijken en hoort haar verbijsterde stem zeggen:

‘Nee, dat kan niet waar zijn. Jij kan Sorane niet zijn. Maar u lijkt als twee druppels water op mijn dode stiefzus.’

Misleiding

Verschrikt kijkt Sorane om en staart naar de vrouw die achter haar staat.

‘R..eysa,’ fluistert ze, terwijl haar zus haar met grote ogen aanstaart.

Even weet ze niet wat te zeggen, want ze heeft een fout gemaakt. Ze had de gedaante van Ena terug moeten aannemen. Maar daar is het nu te laat voor.

‘SORANE!!!!!! Je bent het werkelijk, zus,’ brengt de jonge vrouw hees uit.

Sorane slikt even, want ze weet niet goed wat te zeggen.

‘Als je haar dubbel zou zijn, dan gelijk je als twee druppels water op haar.’

Maar Sorane schudt haar hoofd.

‘Reysa. Ik ben het echt.’

Even slikt de vrouw.

‘Wat zeg je? Nee, jij kan mijn zus niet... Of toch... Jij moet echt mijn zus zijn. Dus die ander werd...’

‘Nee, Reysa. Er is geen dubbelgangster. Dat hebben ze moeten verzinnen omdat ze niet konden verklaren waarom mijn lichaam verdween en daarna nog opgemerkt ben. Maar ik ben ook nog steeds in leven, zoals je ziet.’

Reysa wankelt even, want het nieuws heeft haar hevig geschokt.

‘J...je bent in leven? Maar dat kan toch niet. Je lag daar toch dood voor mij en Jenan.’

Jouna ondersteunt haar snel.

‘Ik ben Jouna Vaneron, mevrouw.’

‘Ben jij niet die verpleegster die...’

‘Ja, dat ben ik. Maar ik werd ontslagen. Nu werk ik in het ziekenhuis van Mogwan, mevrouw Nador.’

Even kijkt Reysa naar de verpleegster.

‘Ik heb mijn zus toch dood op de tafel zien liggen, herhaalt ze nogmaals. Dit moet een droom zijn.’

‘Dat het een droom was, dacht ik eerst ook, mevrouw. Ik zag met ontstelling dat deze dode dame plots haar ogen opende en zich oprichtte. Ik moest haar zelfs helpen, want ze kon bijna niet op haar benen staan.’

Reysa staart Jouna met een verbijsterde blik aan, alsof ze gek is.

‘Zijn jullie beiden gek? Dat is toch niet mogelijk.’

‘Ik geloofde toen mijn ogen niet, mevrouw Nador. Maar je zus leefde echt. Haar wonden zag ik voor mijn ogen genezen tot ze er niet meer waren. Er was zelfs geen litteken achtergebleven.’

Reysa kijkt van de een naar de andere en staat op instorten.

‘Maar je organen. We hadden toestemming gegeven om die te gebruiken.’

Sorane wendt haar hoofd even naar Jouna.

‘Niets daarover zeggen. Reysa is er niet goed van,’ denkt ze naar de verpleegster.

Die knikt echter en zegt:

‘Voorzichtig, Sorane. Je zusje krijgt een kindje.’

Sorane schrikt even, want wat haar zus nu te verwerken krijgt, kan haar baby in gevaar brengen. Snel stapt ze op Reysa toe en neemt de hand van Reysa. Even concentreert ze zich en zend versterkende impulsen door de hand en arm van haar zus. Reysa voelt haar maag weer op orde komen en hoort haar zus Sorane zeggen:

‘Is dat werkelijk waar, zus? Ben je in verwachting?’

‘Ja, al drie maanden. Ik en Reno zijn zo gelukkig met elkaar. Maar hij weet het nog niet.’

‘Reno? Je was toch met Ferino samen.’

Reysa trekt haar arm weg en doet een stap achteruit.

‘Die zie ik al meer dan een jaar niet meer, Sorane. Ik betrapte hem met een andere meid en gaf hem de bons. En toen ik zeven maanden later Reno ontmoette.’

Even kijkt Sorane nadenkend naar haar zus.

‘En je viel voor hem.’

‘Nee, niet op dat ogenblik, Sorane. Ik was nog niet aan een andere man toe, omwille van Ferino. Pas na een maand of drie vier, waarbij ik eerst aarzelend uitging met Reno, dat hij me op een dag kuste. En die kus was het begin van een nieuw leven voor mij.’

‘Mag ik jullie beiden veel geluk met elkaar wensen, zusje? Maar word het niet stilaan tijd om te zeggen dat je in verwachting bent,’ zegt Sorane, terwijl ze haar zus even omhelst.

Haar zus knikt.

‘Alleen heb ik er de moed niet toe.’

‘Houdt hij niet van kinderen?’

‘Jawel, maar hij wilde nog even wachten. Hij heeft het zeer druk met zijn onderzoeken.’

Weer kijkt Reysa Sorane aan en begint nu pas echt te beseffen dat ze het werkelijk is.

‘En nu moet ik hem ook nog zeggen dat ons zusje nog in leven is.’

Even glimlacht Sorane en wendt dan haar blik op Jouna.

‘Reysa, Jouna is nu een studente geneeskunde in het ziekenhuis van Mogwan.’

Haar zus knikt even.

‘Haar naam kende ik nog niet, Sorane. Zoals ik al zei, heeft deze verpleegster mij en onze broer, toen jij in het dodenhuis lag, begeleid.’

‘Dat was me al duidelijk, Reysa.’

‘Het is bijna niet te geloven. Je had toch twee wonden in je borst en je leeft werkelijk. Hoe is dat toch mogelijk? Wilden de goden je soms niet tot het dodenrijk toelaten?’

‘Misschien is dat wel zo, zus. Kom je mee naar mijn villa. Dan kan ik een paar dingen uitleggen. Jouna hier woont voorlopig bij mij en enkele anderen in.’

‘Ik wil alles weten, Sorane. Maar ik niet alleen, ook onze broer Jenan.’

‘Bel hem even op, maar zeg dat je iets over mij te weten gekomen bent of zoiets. Maar zeg nog niet dat ik er ben.’

Terwijl Reysa nog eens, met een ongelovig gezicht, naar Sorane kijkt, neemt ze haar smartphone en selecteert de naam van haar broer. Na een minuut of drie, zegt Reysa:

‘Jenan was er niet, maar zijn vriendin, Deriva, nam op. Ze zullen beiden komen, Sorane.’

‘Dat is goed, zus. Ik wil dat jullie beiden op de hoogte zijn, want ik hou van jullie allebei. Wie is Deriva? Jenan had toch een vriendin Geevy. Als ik het goed begrepen had, dan gingen ze toch trouwen.’

Reysa knikt.

‘Geevy is er vandoor gegaan. En een paar weken later dan ontmoette Jenan een verlamde vrouw. Van dan af had Jenan geen

aandacht meer voor Geevy over. Wat er gebeurd is weet ik niet, maar Geevy heeft huilend bij mij thuis in de zetel geslapen, nadat Jenan haar de deur gewezen had. Ze wilde echter niet zeggen wat er gebeurd was. Ik kon niet meer vragen want ik moest naar mijn werk. En toen ik die avond terugkwam was ze weg. Ik heb haar sindsdien niet meer gezien. Die vrouw, Deriva zou door de nieuwe technieken, die ze in het ziekenhuis hier in Mogwan gebruiken, genezen zijn. Een tweetal maanden later bleken beiden verliefd op elkaar te zijn.'

Sorane kijkt haar zus even met een nadenkende blik aan, want haar broer hield zielsveel van Geevy en nu zou hij een andere hebben. Ze herinnert die Deriva, want ze heeft haar een paar maanden geleden al eens ontmoet.

'Wel jammer, want ik mocht Geevy wel,' fluistert Reysa nog en merkt dat haar roodharige zus haar aankijkt.

'Waarom zei je genezen moeten hebben, zusje?'

'Omdat ik later in het ziekenhuis geweest ben. Ze hebben er geen gegevens over Deriva's genezing. Ze is nooit in Mogwan behandeld. Maar ons broertje gelooft me niet.'

Verbaasd kijkt Sorane naar haar zus. Dit nieuwtje maakt haar nog meer bezorgd, want een ding weet ze zeker. Geevy hield van haar broer.

'*Daar wil ik het fijne van weten, zusje,*' denkt ze.

'En je vriendin hier. Weet zij ook wie jij echt bent?'

'Ja, Jouna weet wie ik ooit was en wie ik wil worden of beter gezegd geworden ben.'

Even slikt Reysa, terwijl ze de vreemde blik van de verpleegster opmerkt, want ook zij begrijpt niet wat Sorane daarmee bedoelt.

'Mevrouw Nador, kom mee naar binnen. Sorane heeft veel uit te leggen, maar ze geeft veel om jullie.'

'Dat weet ik. Mag ik je Jouna noemen? Want iets zegt me dat we in de toekomst misschien vriendinnen zullen zijn.'

'Dat hoop ik ook, Reysa.'

Dan kijkt ze weer naar haar roodharige zus en slikt even.

'Maar het is moeilijk te verwerken, want het bericht van de dood van mijn zus was een zware klap voor mij en Jenan. En toen bleek ook nog dat haar dode lichaam verdwenen was. Sommigen graptten, waarmee ik niet kom lachen, dat ze gaan lopen was. Maar nu blijkt dat ze het juist hadden. Mijn zus is werkelijk gaan lopen.'

‘Zoiets, Reysa. Maar gaan lopen was het niet echt. Al heb ik haar wel met haar eerste stappen geholpen. Ze was verdwenen toen ik met enkele dokters terugkwam.’

Even kijkt Reysa naar Jouna en zegt:

‘Ga maar binnen. Ik blijf hier nog een beetje in de omgeving rondwandelen, want dit moet ik toch alleen verwerken.’

Sorane knikt.

‘Ik hoop dat je er bent, als Jenan aankomt, want het zal voor hem een even grote klap zijn als voor jou.’

Reysa knikt met een zwakke glimlach. Sorane en Jouna kijken nog even naar Reysa en gaan dan naar binnen.

‘Dit heeft je zus zwaar getroffen, Sorane.’

Sorane knikt even.

‘Ik weet het, Jouna. Ik had moeten voorzien dat ik haar of mijn broer tegen het lijf zou kunnen lopen. Ik had me in deze buurt in Ena Ros moeten veranderen.’

‘Dan had je zus niet geweten dat je nog in leven was. Misschien was dat nog veel erger geweest.’

Even kijkt Sorane Jouna aan en knikt dan.

‘Misschien heb je gelijk. Reysa heeft hulp nodig en ik weet wie kan helpen.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Telepathie, Jouna. Ik weet waar haar vriend Reno zich bevindt.’

Even staart de verpleegster naar de plaats waar Sorane stond. Dan zucht ze en loopt naar het raam. Met nadenkende ogen kijkt ze naar de gedaante van Sorane’s zus, die over het gras wandelt. Na een korte aarzeling stapt ze naar buiten en gaat met Reysa praten.

Intussen is Sorane gematerialiseerd in de omgeving van de villa waar haar zus woont. Ze heeft gelijk. Er is iemand in de woning. Ze scant de man, die aan een tafel zit te lezen, wachtend op zijn vriendin. Even aarzelt ze, maar dan stapt ze op de deur toe en belt aan. Even later opent Reno de deur.

‘Ik ben de zus van Reysa en Jenan, kan ik je even spreken.’ zegt de roodharige.

‘Er is toch niets met haar.’

‘Nee, ze maakt het goed. Maar ze is door mij in de war.’

Reno verstart op dat moment.

‘Zus, dat kan moeilijk waar zijn. Jij moet die tweede Sorane zijn. Maar je lijkt als twee druppels water op die dode.’

‘Ik ben Sorane Nador of Cobanon, Reno. Maar ik was daar niet om de rechter doden. Mag ik binnenkomen?’

‘Nee, dubbelgangster of niet, maar je bent een huurmoordenaar. Dit huis is van Reysa Nador mijn vriendin. Ik weet niet wat je wil, maar binnen kom je niet.’

‘Reysa is mijn stiefzus, Reno. Ik zou haar nooit iets aandoen. Ze stond plots voor mij en schrok hevig. Ik heb je hulp nodig om haar te helpen. Misschien kan jij haar steunen om het te aanvaarden.’

‘Of je het echt bent, daar kan ik niet over oordelen, want ik heb haar zus alleen maar als dode gezien. Reysa zei dat je door capsules doorboort op de tafel lag.’

Sorane stapt plots vooruit en is binnen voor Reno kan reageren. Met gebalde vuisten kijkt hij haar aan.

‘Ik begrijp je woede, Reno. Maar ik ben de Sorane van vroeger niet meer. Jij bent een onderzoeker naar psy-krachten. Zoals jullie het noemen. Ik ben een esper. Je werkt in het onderzoekscentrum van de Mogwan.’

‘Hoe weet je dat? Wat is een esper?’

‘Telepatie, Reno. Geef me een hand. Mijn zus heeft je nodig, want jullie krijgen over een paar maanden een kindje,’ zegt Sorane, terwijl ze telekinetisch de deur sluit

Reno staart haar verschrikt aan en ontspant zijn vuisten.

‘Je zei iets van... Is Reysa zwanger?’

‘Ja, Reno. Nog maar kort, maar er groeit al een levend mensje in haar.’

‘Reno grijpt snel zijn jas en trekt hem aan. Dan kijkt hij even naar de sleutels van zijn zwever. Maar voor hij ze kan gaan oprapen, zegt Sorane.

‘Reno, jullie onderzoek, staat nog maar in zijn kinderschoenen. Laat je sleutels maar liggen.’

De man draait zich om naar de roodharige en stamelt:

‘Ons onderzoek in de kinderschoenen zeg je, Sorane. Daar wil ik het later wel even over hebben. Maar nu moet ik mijn sleutels...’

Als hij Sorane op zich ziet toestappen, reageert hij te laat. Ze heeft zijn hand vast. Beiden worden in een groen veld gehuld en lossen op in het niets. In de tuin van haar villa worden ze weer stoffelijk. Ze ziet een zwever op de oprit staan die er nog niet was toen ze teleporteerde. Even scant Sorane de omgeving en glimlacht even.

Jouna heeft Reysa naar binnen gebracht, toen Jenan en Deriva aankwamen. Ze zitten allemaal met elkaar over wat Jouna over Sorane weet te praten. Reno wankelt achteruit en staart Sorane aan.

‘Wat was dat?’

‘Een overbrengersveld.’

‘Hoe kom je daaraan? Ze hebben dat pas een paar maanden geleden voltooit, maar er worden nog steeds testen mee uitgevoerd om te zien of het veilig is.’

Sorane glimlacht even.

‘Deze techniek stamt uit een ver verleden, Reno. Later zal ik dat wel verklaren. Nu ontbreekt de tijd. Mijn vriendin Jouna heeft Reysa al een beetje gekalmeerd en zit binnen met haar te praten.’

‘Is Reysa binnen?’

‘Ja, volg me. We gaan ook. Ze zal blij zijn om je te zien.’

Als ze beiden naar binnen stappen, horen ze Reysa juist zeggen:

‘Het is werkelijk onze Sorane, broer. Ze zegt dat er geen dubbelgangster van haar rondloopt.’

‘Dat is ontstellend. We hebben haar toch allebei zien liggen. Hoe kan zij nog in leven zijn?’

Dan merken ze Reno op en schuin achter hem Sorane. Aarzelend staat Jenan op en kijkt de roodharige aan. Hij kijkt haar diep in de ogen.

‘Je bent het werkelijk, Sorane,’ fluistert hij, terwijl hij haar van kop tot teen aankijkt.

‘En of ik het ben, broer,’ fluistert ze.

Met een stapt staat hij voor haar en slaat zijn armen om haar heen.

‘Ik wist het. Jij lag daar niet dood op de tafel,’ fluistert hij.

‘Het spijt me, Jenan. Je hebt het mis. Ik lag daar wel.’

Verschrikt laat hij haar los.

‘Laat me het uitleggen, Jenan. Daarom heb ik Reysa gevraagd om jullie te bellen.’

Aarzelend volgt Jenan zijn slanke zus naar de salon waar de anderen op hen zitten de wachten.

Tot vroeg in de morgen zitten ze te praten over Sorane en later over de toekomstplannen van de zus en broer van Sorane.

‘Ik wil helpen, Sorane,’ zegt Jenan plots.

‘Dank je, broer. Ik zal je hulp goed kunnen gebruiken, want alleen kan ik zoiets niet organiseren.’

‘Ik ook, Sorane. Als je het wil.’

De roodharige kijkt haar zus glimlachend aan.’

‘Jij bent welkom, zus. Maar ik vrees dat jullie geen van beiden weten waar jullie aan beginnen.’

Dan kijkt Sorane even naar Jouna, want tijdens het gesprek voelde Sorane dat zij ergens verdriet om heeft als ze naar de gelukkige Reysa en haar vriend loerde. Beiden zijn met hun gedachten bij hun ongeboren kindje. Maar als Sorane Jouna scant, slaagt ze er niet in om de diepste gedachten van de verpleegster te weten te komen.

‘Je wil er niet aan denken, Jouna. Maar ooit kom ik wel te weten waarom je zoveel verdriet hebt.’

Plots vraagt de nieuwe vriendin van Jenan.

‘Hoe komt het dat jij hier zo een goede naam hebt, Sorane? In de rest van de wereld sta jij of je dubbel als een genadeloze moordenaars bekend.’

Even kijkt ze allen een voor een aan en begint te vertellen. Ze begint met haar leven na de ruzie met Reysa en Jenan en hoe steeds meer geld begon te verdienen. In het begin genoot ze van haar nieuwe rijkdom, maar plots veranderde iets. Ze ontmoette de ouders van Gerie, die niet veel hadden, maar toch hielpen. Niet lang daarna begon ze met haar geld de mensen in deze streek te helpen. Ze luisteren allemaal aandachtig naar haar worden. Ze konden met nieuw kapitaal een ziekenhuis, een school en enkele kleine fabrieken bouwen.

Hierdoor hebben de meeste dorpingen vast werk in hun buurt, terwijl ze vroeger moesten afzakken naar een grotere stad om werk te zoeken. Sorane benoemde enkele betrouwbare mensen, die het fonds, dat ze hiervoor gesticht had, beheerden. Hierdoor het dorp langzaam uitgroeide tot de kleine stad die ze nu is. Hoeveel ze besteedde weten maar een paar mensen in Mogwan. Maar op zeven jaar tijd veranderde het dorp en zijn omgeving helemaal en werd welvarend.

Als Sorane stopt met praten, is het even doodstil.

‘Dank je om het ons te vertellen, Sorane. Jenan en ik waren al van een groot deel op de hoogte, maar nu zie ik pas wie jij bent. Je geeft om mensen, zoals wij allemaal hier.’

‘Je moet me niet bedanken, zus. Ik vertelde het jullie omdat ik jullie allen op de hoogte wilde brengen van mijn leven voor mijn dood. Maar nu is alles verandert. Ik ben niet meer dezelfde die ik toen was. Reno hier heeft al een fractie van mijn gaven op-

gemerkt. Maar er is nog veel meer. En ik wil dat jullie allen daar deel uitmaken.'

'Wat bedoel je, Sorane?' vraagt Jouna.

'Ik ben van plan om een groep te vormen, die mij op mijn nieuwe weg zal helpen en bijstaan als het nodig is. En ik moet zo snel mogelijk naar Delos, want anders zal mijn nieuwe leven van korte duur zijn.'

'Wat? Sorane. Wat zeg je nu?'

'Ongeveer twee jaar, Jenan. Dan zou ik mijn greep op mijn lichaam kunnen verliezen. Alleen op Delos kunnen ze mij helpen.'

'Niemand weet waar Delos zich bevindt of wat het is, Sorane.'

'Ik ben de enige, Reno, die voldoende aanwijzingen heeft om de weg naar Delos vinden. Maar ik ben ook de enige die die weg kan volgen. Maar het is niet zonder gevaar.'

'Waarom kan je nu niet vertrekken, Sorane?'

Deriva staart Sorane aan, terwijl ze denkt:

'Die roodkop zegt de weg naar Delos, waar velen al naar gezocht hebben, te weten. Klopt dat werkelijk?'

De roodharige kijkt Jouna aan en zucht even.

'Hier is iets op til. Daarom wil ik eerst mijn groep vormen die hier als ik weg ben een oogje in het zeil kan houden.'

Deriva kijkt Sorane even nadenkend aan.

'Wat bedoelt ze nu weer? Ze kan toch niet weten wat Jakira van plan is. Ik moet meer te weten zien te komen,' denkt ze, terwijl ze naar Jenan kijkt, die juist vraagt.

'En jij wil dat wij tot die groep hier in deze stad behoren.'

'Ja, Jenan. Jij en Reysa hebben vroeger een harde leerschool doorstaan. Jullie zullen je mannetje wel kunnen staan. Maar ik heb nog andere mensen op het oog. Alleen moet ik hen op de hoogte brengen van wat ik wil. En hen dan overtuigen.'

'Dat is nogal wat, Sorane. En wat moet die groep dan uitvoeren.'

'Later zal dat wel duidelijk worden, Reysa. Nu is het nog te vroeg. Voorlopig blijven jullie allen een zo normaal mogelijk leven leiden. Intussen hebben ik nog vele dingen te doen.'

'Waar wordt onze groep dan ondergebracht, Sorane?'

De roodharige kijkt Deriva aan en scant haar nogmaals, maar ze slaagt er weer niet in om tot haar door te dringen.

‘Wie is die Deriva toch? Ik kan haar niet scannen en dat kan alleen een esper. Maar is zij er eentje. De vraag is of ik haar wel kan vertrouwen?’ denkt Sorane.

‘Daar heb ik nog geen enkel idee van, Deriva. Ik heb alleen een stuk of zeven kandidaten. Er moeten er nog veel meer komen.’

‘Als je wil doe ik ook mee. Voor ik verlamd raakte, was ik bij de speciale troepen. Getraind in infiltraties en opsporen van verdwenen mensen. Het was bij een van deze acties dat ik in mijn rug geraakt werd. Zo kwam ik in Mogwan terecht en ontmoette je broer.’

Sorane knikt even.

‘Dan ben jij al verder dan de anderen, Deriva. Misschien word je zelfs mijn vervangster. Maar zoals ik al zei zo ver zijn we nog lang niet.’

‘Nu moet ik zeker blijven, want misschien wordt die Sorane wel gevaarlijker dan Jakira denkt. Want ze probeerde mij te scannen, dus is ze minstens een telepate. Of is het beter dat ze elkaar afmaken. Misschien is het toch beter dat ik mijn meesters T’naka op de hoogte breng, als ik haar kan bereiken,’ gaat het door de gedachten van Deriva.

‘We zien later wel. Maar ik zal eraan denken.’

De vrouw knikt even en kijkt naar haar horloge.

‘Het is al twee uur in de morgen, vrienden. Word het geen tijd om eens te gaan slapen?’ merkt Deriva op.

‘Dat is zeker, schat. Sorane, we gaan eens naar ons eigen bedje. Ik breng Reno en Reysa wel even naar hun nestje,’ lacht Jenan.

Sorane glimlacht, maar schrikt als ze zijn gedachten opmerkt. Hij lijkt Geevy, de vrouw van wie hij zoveel hielt al helemaal vergeten te zijn. Ze scant haar stiefbroer nog dieper een dieper, terwijl hij Deriva kust.

‘Hé, hij denkt dat Geevy hem bedrogen heeft. Dat kan ik maar moeilijk geloven? Ik weet zeker dat Geevy zielsveel van mijn boertje hielt. En nu houdt hij op zo ’n korte tijd van een ander. Ofwel heeft Geevy hem zwaargekwetst of er is iets anders gaande. Kon ik zijn nieuwe liefde maar telepathisch scannen. Maar ik vermoed dat ze een esper zoals ik is. Minstens een hypno en een telepate. Welk speeltje speelt ze? Wie is ze werkelijk? Dat moet ik eens uitzoeken,’ denkt Sorane.

Dan slaat de schrik haar om het hart.

‘Maar waar is Geevy gebleven, zou ze haar vermoord hebben,’ denkt ze.

‘Jenan, je was toch gelukkig met Geevy. Is er iets gebeurd?’

Sorane die Deriva in het oog houdt, merkt dat ze dadelijk een gespannen houding aanneemt.

‘Geevy, die heb ik betrapt met een andere man, zus. De volgende dag heb ik haar de deur gewezen. Gelukkig ontmoette ik Deriva hier een paar weken later in het ziekenhuis, waar ik behandeld werd voor de depressie waar ik in belandde, door het bedrog van Geevy.’

Deriva moet moeite doen om Jenan het beeld voor te spiegelen, dat ze over Geevy opgebouwd heeft in zijn geest. Hierdoor vergeet ze echter haar gedachten volledig af te sluiten. Sorane dringt dadelijk doorheen haar zwakke geestelijk barrière. Snel herkent ze de vele gedachten van Deriva. Geevy is er vandoor gegaan voor Deriva haar kon aanpakken. Ze heeft haar nog wel gezocht, maar niet meer gevonden. Ze werkt echter voor Jakira, maar ook voor iets of iemand anders. Een naam komt telkens weer op de voorgrond. T’naka. Maar wie dat is kan Sorane niet te weten komen. Plots kijkt Deriva haar in de ogen.

‘We zullen maar naar huis gaan, Deriva,’ zegt Jenan op dat moment en opent de deur van zijn zwever.

‘Kan je ons naar de villa brengen, broer?’ vraagt Reysa.

Jenan knikt:

‘Stap maar achterin, zusje.’

Even later kijkt Sorane de zwever na als die om de hoek draait. Een uurtje later zet Jenan zijn liefje aan de ingang van het gebouw waar ze werk af.

‘Tot straks, lieveling. Ik moet naar de hoofdstad.’

Deriva geeft hem nog even een kus en wuift ten afscheid. Dan gaat zij naar binnen en verdwijnt in de lift. Daar drukt zij een speciale code in. Even later begint de lift te dalen naar een verdieping die diep onder de grond is. Als zij uitstapt begroeten de mensen die er hun taken uitvoeren haar koel. Deriva trekt zich er niets van aan en haast zich naar het kantoor van haar opdrachtgever. Maar die is niet alleen. Jakira is er ook. Ze heeft haar nog niet echt ontmoet, maar wel al een paar maal gezien in de hoofdstad. Maar die blondine heeft nooit enige aandacht aan haar geschonken. Dat lijkt nu verandert, merkt ze dadelijk. Toch begint Deriva kalm aan haar rapport. De blondine kijkt haar onderzoekend aan.

Alleen van Sorane zegt zij niets, want dat hoort niet tot haar opdracht. Zij wil echter eerst weten wat Sorane bedoelde, toen die zei dat ze de weg naar Delos kende. Wat niemand, zelfs haar opdrachtgevers weten niet dat zij op macht uit is. Zij heeft al lang genoeg gediend. Sinds zij voor T'naka werkt, is zij in aanzien gestegen en die zal haar rijkelijk belonen als ze haar de weg naar Delos kan wijzen. Of zou zij die macht voor zichzelf kunnen opeisen. De lessen die zij van haar meesteres kreeg, hebben haar veel nut opgeleverd. Zo kan zij bijvoorbeeld haar gedachten volledig afschermen en is zij ook het gebruik van telekinese en telepatie leren kennen. En zij is ook een anti.

'Hou je van die Jenan?' vraagt de blondine plots.

'Nee, Hera, die kan me gestolen, worden. In gedachten denk hij dat ik Geevy, de vrouw van wie hij schijnt te houden, ben. Ik speel mijn rol zo goed als perfect. Hij vermoedt niet dat ik er ben om hem te observeren.'

'Dat is goed, Deriva. Als je slaagt, dan zal je beloond worden. Maar mislukt je, dan zal ik van je lijden genieten, vergeet dat nooit.'

Deriva kijkt de blondine schrikkend aan. Maar innerlijk glimlacht zij grijnzend.

'Ik vrees dat je een verrassing te wachten staat, Jakira kloon,' denkt ze, want zij weet al lang dat die vrouw de echte Jakira niet is.

'Je kent mij nog niet, zie ik,' hoort ze de blondine zeggen.

Deriva schudt haar hoofd.

'Mijn naam is Hera Jakira. Ik steun Aqunok hier, want hij moet mijn plannen op de planeet ten uitvoer brengen. En jouw taak blijft dezelfde. Observeer Jenan Nador en probeer te weten te komen of ze de dubbelgangster van Sorane Nador, als die bestaat, kennen. En ik wil alles over zijn onderzoek weten.'

'Dat is mijn opdracht, Hera.'

Een paar dagen later gaat Jouna voor het eerst naar haar nieuwe job in het ziekenhuis. Op de eerste dag is ze stipt op haar afspraak en wordt even rondgeleid door een knappe verpleger. Als hij haar begeleid naar de afdeling waar ze haar werk en opleiding zal krijgen, is ze verrast door de hoogstaande techniek, die ze er aantreft.

'Dat wordt allemaal door een vreemde weldoenster mogelijk gemaakt, miss Jouna.'

'Ken je haar?'

‘Nee, niemand hier, al denken sommigen wel te weten wie het is, maar toch zijn ze er niet echt zeker van.’

‘Als ze liever buiten schot blijft, dan laten we het beter zo,’ zegt Jouna nadenkend, want zij weet al een tijdje wie het is.

Nieuwsgierig laat ze de werking van verschillende apparaten uitleggen en waar ze voor gebruikt worden. Sommige dingen hebben ze zelfs niet in het ziekenhuis waar ze assistente was. Ze vraagt zich af hoe Sorane aan die apparatuur komt. Maar ze is gelukkig en krijgt zelfs de kans om te studeren. Met volle ijver wijdt ze zich van haar taak.

Op een dag ziet Jouna, Sorane naderen.

‘Jouna, ik ben in verwachting van een drieling.’

‘Wat? Hoe weet je dat?’

‘Ik kan hun identiteiten telepathisch opvangen.’

‘Dat is toch goed nieuws.’

‘Nee, Jouna. Ik wil je hulp om hen te laten verwijderen.’

‘Een abortus. Nee, Sorane. Dat mag je niet doen. En de vader? Weet die het al?’

‘Nee, maar wat moet ik anders, Jouna? Ik moet naar Delos. Dat kan ik niet uitstellen. Ik voel nu al dat ik mijn greep begin te verliezen.’

‘Ik kan je niet helpen, Sorane. Dit gaat in tegen mijn geloof. Alle leven is veel te kostbaar om zo maar te vernietigen.’

Even weet de roodharige niet wat te zeggen, want Jouna heeft gelijk. Dat beseft ze maar al te goed.

‘In orde, ik denk nog even over na,’ zegt ze met een glimlach.

Gedurende de twee weken dat Sorane regelmatig komt kijken, hoe ze het maakt, voeren ze beiden lange gesprekken. Sorane geeft uiteindelijk toe en besluit om de zwangerschap niet te beëindigen. De avond van de veertiende dag zit Sorane urenlang geconcentreerd op de vloer. Zolang dat Jouna ongerust wordt. Als de roodharige uiteindelijk opstaat, glimlacht ze, als ze de ongeruste blik ziet van de brunette.

‘Het is gelukt, Jouna. De drie embryo’s zijn veilig, ik heb hun ontwikkeling zo sterk vertraagt dat het nog een heel tijd zal duren voor ik een dik buikje zal krijgen.’

Jouna kijkt haar vriendin verschrikt aan.

‘Kan dat dan?’

‘Als je weet hoe je het kan doen, kan alleen een echte esper dat, assistentje. Ik voel me al veel beter, nu ik een beslissing genomen heb. Eerst orde op zaken stellen en dan in alle rust beval-

len. Maar dan heb ik je hulp wel nodig. Voorlopig mag niemand het weten.'

'Je hebt het alweer over drie embryo's. Hoe weet je dat dan?'

'Zoals ik al zei kan ik telepathisch hun identiteiten waarnemen, Jouna. Zo weet ik dat het er drie zijn.'

Wauw, dan gaat de vader vermoedelijk schrikken. Drie baby's ineens verzorgen, dat is een hele brok.'

'Niet alleen de vader, Jouna. Ik ook. Daarom kan ik nu nog niet bevallen. Ik moet, tot ik denk dat het veilig is, wachten. Anders vallen we in handen van die kloon.'

'Is dat wel goed voor de embryo's?'

'Voor hen kan het geen kwaad, Jouna. Maar het mag ook niet te lang duren.'

'En hun vader, moet die het niet weten?'

'Nee, want ik weet zelf niet wie dat zou kunnen zijn. Als ik nog de oude Sorane was zou ik het weten, maar nu word ik mij maar sporadisch enkele van haar herinneringen bewust. Ergens vermoed is dat het de agent die toen bij mij was in het ziekenhuis, zou kunnen zijn. Maar zeker weet ik het niet.'

'Waarom weet je dat niet zeker? Heb je nog met meer mannen geslapen?'

'Ik denk het niet, maar ik heb sinds ik weer onder de levenden ben, nog niet alles verwerkt, daarom mis in een pak herinneringen. Ergens herinner ik mij ook een zekere Alon. Ik moet veel van hem gehouden hebben, maar ik weet niet waar die is. Van wat ik allemaal gedaan heb voor mijn dood, weet ik maar een deel.'

'Ga je het hem vertellen. Hé, wacht eens. Ik herinner me iets van een agent die dood werd teruggevonden. Zijn naam was. Alon... Ze spraken ook van Sorane Nador. Zij werd gezocht in verband met die moord.'

Dan schrikt Jouna, want Sorane wankelt en moet steun zoeken tegen de muur, als de herinneringen als een bom inslaan. Ze wankelt nog heviger dan begint ze te trillen. Een stortvloed aan herinneringen overvallen haar. Even lijkt het of haar lichaam licht uitstraalt. Jouna schrikt ervan en wijkt achteruit. Plots houdt het trillen op en het licht om haar neemt af.

Als Jouna naar haar kijkt, lijkt Sorane's blik veel helderder dan tevoren.

'Ik weet..., Jouna. Jouw woorden hebben een groot deel van mijn herinneringen naar voor gebracht,' zegt Sorane, maar dan herinnert ze zich de naam.

‘Alon... O, Alon. Wat hield ik veel van hem...’

‘Wat zeg je, Sorane?’

‘Je woorden hebben mijn herinneringen aan hem opgeroepen. Ik weet weer wie Alon was, Jouna. Ik moet toen veel van die man gehouden hebben. Ik vond hem dood, vermoord en ik dode zijn twee moordenaars uit woede.’

‘Zoiets ongeveer werd ook in dat nieuwsverslag vermeld. Is het mogelijk dat hij de vader was?’

Even kijkt Sorane Jouna aan, maar ze herinnert zich nog niet alles.

‘Nee, dat kan niet, want hij werd een bijna tien maanden geleden gedood. Als hij de vader was, dan zou ik nu al bevallen moeten zijn. Maar hoe gaat het met jou.’

‘Al veel beter. Ik leer elke dag bij en dan die vreemde hypno apparaten. Wauw, binnen een maand of drie weet ik meer dan na vijf jaar studies. Alleen de praktijk, dat is nog een probleem.’

‘Je kennis is nu het voornaamste. Later krijg je een andere taak in mijn groep.’

‘Toch heb ik spijt, dat ik geen afscheid van mijn vader genomen heb. Maar ik was toen zo kwaad. Weet je hoe het met mijn ouders gaat?’

‘Nee, als je wil, kan ik weleens gaan kijken. Misschien kan je meekomen.’

‘Dat zou ik op prijs stellen. Maar meekomen? Nee, dat kan ik nu niet aan. Ik hoop alleen dat ze het goed maken.’

‘In orde. Dat is voor morgen.’

‘Je hebt gelijk, Sorane. Het wordt tijd dat ik eens ga slapen.’

‘Daar is het nog een beetje vroeg voor, Jouna. Ik zou je nog iets willen leren, als jij het wil.’

‘Misschien wel. Wat wil je dat ik doe?’

‘Ga eens tegenover mij zitten, zoals ik.’

Verbaasd voldoet Jouna aan Sorane’s verzoek en zit even later tegenover haar.

‘Concentreer je nu, eerst langzaam en dan steeds geconcentreerder.’

‘Wat wil je doen?’

‘Niet nadenken, doe het nu maar eens.’

Jouna kijkt Sorane even aan en begint zich dan te concentreren. Steeds dieper en dieper. Plots hoort ze de gedachten van Sorane die haar nog dieper laten wegzinken in een nieuwe wereld. Plots voelt ze de gedachten van Sorane zwakker worden, maar ze wil haar nog iets vragen. Ze probeert Sorane’s gedachten weer

op te vangen en langzaam maar zeker worden deze duidelijker tot ze begrijpt wat Sorane denkt.

‘Heel goed, Jouna. Oefen dit maar, als je tijd hebt. Over een paar jaar of zo, zet je al je eerste stappen als esper in de wereld om je heen. En dan zal misschien zelfs mensen kunnen genezen zoals ik.’

Verschrikt opent ze haar ogen en kijkt de glimlachende Sorane aan.

‘Ik, een esper, zoals jij. Dat kan ik nooit.’

‘Toch wel, iedereen bezit die gaven, alleen heeft niemand er de tijd voor om ze te leren.’

‘Het was alsof ik jouw gedachten kon lezen.’

‘Dat heb je ook, dankzij mijn hulp, maar als je veel oefent, kan je het ook alleen. Misschien zelfs nog veel meer, want je hebt er aanleg voor.’

Een beetje in de war staat Jouna op en hoort Sorane zeggen:

‘Ga nu maar slapen. Ik zal geregelde tijdstippen je ouders wel een bezoekje brengen, zonder dat ze het merken.’

‘Oké, Sorane.’

‘Wacht even. Kan jij ook om mijn zusje, bekommeren, want die is ook in verwachting?’

‘Je zus, Reysa bedoel je. Die heb ik al een paar maal in het hospitaal opgemerkt. Maar ze is in behandeling bij Dokter Berosno.’

Sorane knikt.

‘Let een beetje op haar wil je.’

‘Zal ik doen, Sorane. Tot morgen.’

‘Slaap wel, Jouna.’

Een uurtje later kan Jouna nog steeds niet slapen. Plots schrikt Jouna als ze opnieuw die beelden ziet, die ze zag in het ziekenhuis. Een tijdje overloopt ze in gedachten de beelden. Tot ze opstaat en naar de kamer van Sorane stapt. Voorzichtig opent ze de deur en fluistert:

‘Sorane ben je nog wakker.’

‘Ja, Jouna. Is er iets?’

‘Ik moet iets weten. Mag ik binnenkomen?’

‘Kom maar op het bed naast me zitten en vertel,’ zegt Sorane glimlachend, terwijl ze het licht aandoet.

‘Ik ziet soms beelden voor mijn ogen, maar ik weet niet of dat werkelijk gebeurd is?’

‘Wat bedoel je?’

‘Toen ik in het ziekenhuis je wang even aanraakte zag ik beelden van jou. Maar je was ergens anders. Alles was er wit en je was niet alleen. Ook er waren twee blondines bij je was erbij. Eentje was gekleed en een andere even naakt als jij.’

Even kijkt Sorane haar verbaast aan.

‘Heb je dat gezien, Jouna?’

Jouna knikt.

‘Het was maar zeer kort. En toen leek het wel alsof die blonde in je lichaam samenging. En dan zei die andere blondine ook nog iets over Delos.’

Even kijkt Sorane nadenkend voor zich uit en kijkt dan weer naar haar nieuw vriendin.

‘De geklede blondine was Aveyana, Jouna. De andere ben ik ooit geweest en maakt nu deel uit van mijn innerlijke bewustzijn.’

‘Was dat de godin Aveyana, die sommigen aanbidden. Bestaat die dan werkelijk?’

‘Ja, ze bestaat. Maar ze is niet meer de vrouw die ik ooit kende.’

‘Heb jij haar gekend? Hoe kan dat?’

‘Misschien vertel ik dat ooit wel eens, Jouna, maar nu ontbreekt de tijd.’

‘Je hebt gelijk, want ik vermoed dat het een lang verhaal wordt.’

‘Zoiets, Jouna,’ zegt Sorane met een glimlach.

Even aarzelt Jouna, maar dan vraagt ze:

‘Meende je wat daarstraks zei, dat ik mensen zou kunnen genezen, gewoon door me te concentreren. Kan jij dat dan?’

‘Ik stond zelfs op uit de dood, Jouna. Alleen door mijn krachten kon ik mijn lichaam genezen. Maar iedereen bezit die gaven, alleen neemt niemand de tijd om ze te leren.’

‘Het was alsof ik jouw gedachten kon lezen.’

‘Dat heb je ook, dankzij mijn hulp, maar als je veel oefent, kan je het ook alleen. Misschien zelfs nog veel meer, want je hebt er aanleg voor.’

‘Dank je voor het korte gesprek, Sorane. Ik zal maar gaan slapen, anders kan ik er morgen niet uit.’

‘Gelijk heb je. Ik moet ook mijn oogjes toe doen, denk ik.’

Even later sluit Jouna de deur achter zich en laat Sorane met haar gedachten alleen. De volgende morgen komt Jouna beneden en merkt dat Sorane al op is. Samen met Liese heeft ze een ontbijt klaargemaakt.

Een beetje in de war staat Jouna op en hoort Sorane zeggen:

‘Mag ik je nog een gunst vragen, Jouna?’

‘Alles wat je wil, Sorane. Jij hebt al veel voor mij gedaan.’

‘Ik heb een afspraak met Deno om 20.00 uur deze avond. Ik zou graag hebben dat jij met hem praat over wat er in het ziekenhuis gebeurd is.’

‘Kan jij dat niet?’

‘Niet echt, Jouna. Ik heb hem al gezegd, dat Ena Ros niet echt bestaat, maar of hij dat begrepen heeft weet ik echter niet. Als ik plots in Sorane verander dan zou het weleens een zware klap kunnen zijn. Dus ik wil dat jij hem een beetje voorbereid.’

‘Dat is geen probleem, want ik sta wel een beetje bij jou in de schuld.’

‘Maar wees wel voorzichtig, want hij is diep in mij ontgoochelt om wat er in de nieuwsberichten over mij verteld wordt.’

‘Dan heb jij hem veel uit te leggen.’

‘Dat is juist. En het wordt tijd om dat eens te doen. Want als wat ik denk juist is, dan is hij de vader van mijn ongeborn kindjes.’

‘Deno, je bedoelt toch die agent die in het hospitaal was, toen ik ontslagen werd. Is dat zeker?’

‘Ik denk het wel. Want Alon is al te lang dood om de vader te kunnen zijn. En Deno, daar is Sorane, ik dus, een paar weken later mee in bed gedoken.’

‘Je gaat toch weer niet met mij teleporteren, hé.’

Sorane glimlacht en grijpt snel haar hand vast. In de hal van het gebouw waar Deno een flat huurde met zijn collega’s materialiseren ze. Verbaasd kijkt Jouna Ena aan.

‘Hij kent Ena Ros, Jouna. Dus in deze gedaante kan ik mee naar binnen,’ geeft ze als uitleg.

Als Deno de deur opent kijkt hij beide vrouwen verbaasd aan.

‘Agente Ros, ik dacht u alleen kwam.’

‘We moeten iets uitleggen, agent Vergan. Jouna, hier maakt daar deel van uit, want zij was erbij toen het lichaam van Sorane verdween.’

Deno knikt.

‘Dat weet ik al. Wij zijn haar samen in het ziekenhuis gaan ondervragen.’

‘O, dat was even uit mijn gedachten geglipt, mijnheer Vergan.’

Deno kijkt haar even met een vreemde blik aan. Dan zegt hij:
‘Kom binnen. Ik ben benieuwd naar wat jullie te vertellen hebben.’

Een hele tijd later heeft Jouna alles uitgelegd.

‘Dus jij zegt dat Sorane Cobanon nog in leven is.’

‘Ja, mijnheer Vergan.’

‘Dan wil ik haar spreken, want mijn zus heeft me vertelt dat Sorane onschuldig zou zijn en in werkelijkheid vermoord werd. De rechter zou Aqunok zijn. Al kan ik dat moeilijk geloven.’

‘Sorane zegt dat je om haar geeft, mijnheer Vergan.’

‘Ik gaf veel om haar, mevrouw. Maar ik weet niet wat ik van haar moet denken. Is het waar wat ze rapporteerden of heeft mijn zus gelijk?’

Even kijkt Jouna naar Ena, maar die durft niets zeggen.

‘Je moet geloven wat je hart je ingeeft, mijnheer.’

De man staart even voor zich uit.

‘Dan moet ik de woorden van Seana geloven. Maar ik heb Sorane vervloekt. Alleen weet ik niet of een dode nog iets kan horen.’

‘Als Sorane’s ziel nog aanwezig was, misschien wel, mijnheer Vergan. Maar ze zal je woorden uit ontgoocheling wel vergeven.’

‘Ik hoop het. Maar dat zal ik pas weten als ik voor haar sta.’

Dan neemt Ena het woord.

‘Deno, weet je nog drie dagen geleden toen ik deze afspraak maakte. Toen ik zei ik dat de agente Ena Ros niet bestond.’

Even kijkt Deno Ena aan.

‘Ja, ik dacht dat ik je verkeerd verstaan had.’

‘Nee, dat had je niet. Ena Ros heeft nooit bestaan. Keer de volgorde van de letters eens om, Deno.’

In gedachten doet Deno wat Ena zegt en fluistert plots:

‘Soran... Nee, dat kan toch niet. Ben jij!!? Zit je hier werkelijk levend met ons te praten, Sorane?’

‘Ja, mijnheer Vergan.’

Even staart Deno Jouna aan. Maar aan haar ogen kan hij zien dat ze het meent.

‘Deno,’ fluistert Ena slikkend, terwijl ze in Sorane verandert.

Met grote ongelovige ogen zit Deno naar Sorane te staren. Dan richt hij zich naar Jouna.

‘En ik dacht dat u iets te maken had met een soort lijkenroof, mevrouw Vaneron. Wilt u mij vergeven?’

Jouna glimlacht.

‘In zekere zin was dat ook zo. Alleen leefde dit dode lichaam, dat naast mij zit, nog steeds. Ik hielp haar alleen rechtop zitten. Want zoals ik al zei, Sorane was zwak door het bloedverlies.’

Deno schudt even zijn hoofd.

‘Maar ze hadden toch de toestemming van je zus en broer om jou organen te verwijderen.’

‘Dat is juist, mijnheer Vergan. Maar je had moeten zien hoe die voor mijn ogen weer aangroeiden.’

‘Aangroeiden. Dat kan toch niet.’

‘Deno, ik ben niet echt meer dezelfde dan wie ik voor mijn dood was. Ook ik moet nog aan deze nieuwe krachten wennen.’

‘Droom ik nu, of zijn jullie beiden hier niet echt aanwezig.’

Sorane staat op en stapt naar Deno toe. Ze steekt haar hand uit en hij kijkt naar haar bewegende vingers. Aarzelend neemt hij haar hand vast en kijkt omhoog naar haar gezicht. Zo zit hij even naar haar te kijken.

‘Je bent het werkelijk, Sorane.’

Sorane gaat naast hem zitten en kijkt hem aan.

‘Ja, Deno. Ik ben in leven. Maar dat blijven, kan alleen als ik kan Delos bereiken. Daarvoor heb ik echter ook jouw hulp nodig.’

Deno zegt echter niets, maar grijpt haar plots vast en trekt haar tegen zich aan. Voor ze kan reageren voelt hij zijn lippen op de hare. Even wil ze zich terugtrekken, maar dan beantwoordt ze zijn kus met heel haar hart.

Verbaasd en onwennig kijkt Jouna beiden aan. Ze kan zien dat beiden gelukkig zijn, nu ze elkaar opnieuw gevonden hebben. Even denkt ze aan haar gelukkige tijd en voelt een traan in haar ogen opwellen.

‘Was ik ook maar zo gelukkig,’ denkt ze, *‘Als Aenon mij maar niet bedrogen had met een ander, dan zouden we elkaar nog steeds liefhebben.’*

‘Wie is Aenon, Jouna?’ vraagt Sorane plots, terwijl ze zich van Deno losmaakt.

Even verstart de verpleegster.

‘Hoe weet je d... o, zo... Die man bestaat voor mij niet meer, Sorane. Ik wil over hem niets zeggen.’

Even kijkt Sorane haar vriendin in de ogen, maar besluit om nu niets meer te vragen. Ze knikt even. Dan kijkt ze Deno even aan.

‘Kom jij ook mee met ons, Deno?’

‘Nu, nog niet Sorane. Ik wil eerst mijn onschuld bewijzen.’

‘Dan zal ik Jouna terugbrengen naar Mogwan, want ze heeft morgen een drukke dag, denk ik.’

‘Naar Mogwan. Dan zie ik je pas morgen of zo terug.’

Sorane glimlacht even en geeft Jouna een hand.

‘Tot over een paar minuten,’ zegt ze nog.

Voor de verschrikte ogen van Deno verdwijnen ze.

‘Daar zijn ze weer,’ zegt een stem achter een paar jonge vrouwen, als ze materialiseren in een groen veld.

‘Hai, Liese. Zijn dat je beide vriendinnen?’ zegt Sorane glimlachend.

Liese knikt lichtjes.

‘Heneva en Sina,’ zegt de jonge vrouw, terwijl op beiden wijst.

‘Hai, Sina en jij ook Heneva,’ begroet Sorane hen.

Jouna knikt hen glimlachend toe.

‘Ik ben Jouna Vaneron,’ zegt ze.

‘Blijf je?’ vraagt Liese intussen.

‘Over een paar dagen kom ik terug, Liese,’ antwoordt Sorane en richt zich dan tot de verpleegster:

‘Jouna, ik ga nog een tijdje naar Deno, want we hebben veel bij te praten.’

‘Bijpraten, noem jij dat, Sorane. Ik niet. Jij keek veel te verliefd naar die agent. Ga maar. Ik moet er morgen toch vroeg uit.’

Even trekt er een glimlach over haar gezicht, voor ze zegt:

‘Ik zie jullie later wel. Morgen ga ik eens bij je ouders kijken, zoals ik dat al een paar maal gedaan heb, zonder dat ze het merkten.’

‘Oké, Sorane.’

‘Ik zie je later, Jouna,’ zegt Sorane en is verdwenen.

Jouna kijkt de drie andere vrouwen, die haar verbaasd aankijken.

‘Sorane heeft het goed gemaakt met haar vriend en wil hem een beetje inwijden, denk ik.’

‘Ik hoop dat het niet meer is dan inwijden, want als je Deno bedoelt. Daar is ze gek op, denk ik.’

Jouna kijkt Heneva even aan en glimlacht.

‘Hoe weet je dat?’

‘Toen we haar ontmoeten, nog voor dat ze door de rechter neergeschoten werd, was ze al gek op hem,’ zegt Liese.

‘Misschien is haar vermoeden dan toch juist. En is Deno de vader van haar ongeboren drieling,’ denkt ze, maar zegt met een glimlach.

‘Dan hoop ik maar dat ze hem niet verslindt.’

Verbaasd kijkt de drie jonge vrouwen haar aan. Dan glimlachen ze ook, als ze doorhebben wat Jouna bedoelt. Die zegt op dat moment:

‘Ik ga slapen, want het is al laat.’

‘Wij over een paar minuten ook, Jouna,’ merkt Sina op.

Als Sorane materialiseert, staart Deno haar aan.

‘Ik heb dus niet gedroomd.’

‘Nee, Deno. Ik sta werkelijk voor jou,’ fluistert Sorane.

Beiden staren elkaar aan en weer voelt Sorane die vreemde aantrekkingskracht.

‘Je moet weten dat ik op je verliefd was en nog steeds ben.’

‘Ik geef ook veel om jou, Deno. Weet je nog, dat ik een tijdje de naam Guineva noemde, toen ik je aankeek.’

‘Niet echt.’

‘Ik weet nu dat jij die Guineva in een vorig leven was.’

‘Ik.. in een vorig leven. Die Guineva was toch geen vrouw?’

‘Ja, dat was ze zeker. En ik was een man, met de naam Achnac.’

‘Achnac, daar heb ik ooit over gelezen, was dat geen goddelijk wezen?’

‘Hij was een machtige, maar werd ten val gebracht door een verrader die op macht uit was. Bijna heel zijn familie werd nadien uitgeroeid.’

‘Gelukkig herinner ik me daar niets van. Ik als vrouw??’

‘Zo erg is dat niet, Deno. Maar ik hou van mannen, dus...’

Deno merkt dat ze hem plots met een verlangende blik aankijkt. Even aarzelt hij.

‘Sorane, ik...’ fluister hij, voor hij haar voorzichtig in zijn armen neemt. Dan kust haar. Een kus die ze dadelijk beantwoordt. Als ze elkaar iets later in de ogen kijken, grijpt Deno haar stevig vast en draagt haar naar de slaapkamer. Hij is wel even verbaasd als haar kleding zomaar in het niets lijkt op te lossen. Maar dan kust ze hem opnieuw, terwijl ze onhandig zijn hemd losknoopt. Met een glimlach werpt hij haar op het bed en kleed zich is een mum van, tijd uit. Even staren ze elkaar aan, terwijl Sorane rechtop gaat zitten en hem verleidelijk aankijkt. Als Sorane de volgende morgen wakker wordt, is Deno verdwenen. Op de tafel ligt een briefje.

Terwijl ze haar kleding vormt, stapt ze langzaam op de tafel toe. Aarzelend neemt Sorane het op en leest het.

Ik kan niet blijven en je ook niet vergezellen, Sorane. Ik word van een moord, die Erine mij heeft zien plegen, verdacht. Ik weet niet wat er gebeurd is maar ik wil mijn onschuld bewijzen. Pas dan kan ik in alle vrijheid een beslissing over mijn verder leven nemen.

Deno.

Langzaam knijpt ze met tranen in de ogen het papiertje dicht en steekt het in haar broekzak. Heel even denkt ze eraan om naar Deno te scannen, maar laat het dan toch maar. Langzaam kijkt ze om zich heen, voor ze dematerialiseert.

Twee maanden gaan voorbij, terwijl Sorane en de anderen afwisselend trainen, mediteren en hypocursussen volgen. Ze is al verschillende malen bij de ouders van Jouna gaan kijken. Hun toestand verslechterde zienderogen in de weken nadat Jouna het huis verliet. Ven is ontslagen en beginnen drinken. Als ze het aan Jouna vertelt, komen er tranen in haar ogen, maar ze zegt:

‘Je moet je er niet mee bemoeien Sorane. Hier ben ik gelukkig, maar mijn vader heeft me diep gekwetst. Voorlopig wil ik hen niet meer zien.’

‘En later?’

‘Dat is voor later, Sorane. Maar als je mijn vriendin wil blijven, dan laat je hen waar ze zijn, tot ik er klaar voor ben.’

‘Ik zal doen wat je wenst, Jouna. Maar ik hoop dat ze het bijleggen.’

‘Dat is hun schuld, Sorane. Ze hadden me moeten steunen, zoals jij mij steunde.’

‘Je moet je vader vergeven Jouna. Als hij geweten had, wat jij hier kan bereiken, dan was hij zeker niet uitgevlogen. Hij dacht dat ik van jou een huurmoordenares zou maken.’

‘Genoeg over mij, roodkop. Hoe is het met jou en Deno?’

‘Na die nacht heb ik hem niet meer gezien, Jouna.’

‘Hoe was het? Hebben jullie...’

Sorane knikt met een glimlach.

‘Ik besepte, toen ik in zijn armen lag, dat ik van hem hield, maar toch moet ik afstand houden tot mijn gedachten opgeklaard zijn. En Deno heeft het ook moeilijk.’

‘Denk er maar niet te lang over na, Sorane, anders raak je hem kwijt. Zoals ik de liefde van mijn leven kwijtraakte. Ik vond mijn opleiding belangrijker dan Aenon en hij begreep dat niet.’

‘Waarom ga je niet naar hem toe?’

‘Hij heeft een andere, Sorane. En ik wil hem niet meer zien.’

‘Denk er ook maar goed over na, Jouna. Ik denk bijna elke dag aan Deno. Het enige dat ik nog van hem heb is dit,’ zegt Sorane en neemt het briefje dat ze nog altijd bewaard uit haar zak.

Dan geeft ze het aan Jouna, die er even een blik opwerpt.

‘Ik kan hem begrijpen, Sorane. Hij wordt opgespoord, dus kan hij zich niet binden.’

Op dat moment komen Liese en Sina binnen.

‘We gaan een beetje trainen, Jouna. Kom je mee.’

‘Vandaag niet, Liese. Ik ben nog te moe van gisteren, toen kon ik bijna niet meer op mijn benen staan.’

‘Tja, Sorane heeft je nogal afgebeeld, hoorde ik.’

Een lichte glimlacht trekt even over het gezicht van Jouna.

‘En ik moet ook nog studeren.’

Liese en Sina knikken haar toe, terwijl ze zich naar buiten begeven.

Geevy

Haar nieuwe vrienden kijken verrast toe, hoe Sorane haar lichaam traint. Zij hebben het allang opgegeven. Sorane voelt zich gelukkig in haar nieuwe leven. Toch mist ze iets in haar leven. Een man waarop ze als het nodig is kan steunen. Even gaan haar gedachten naar Deno Vergan. Dan schudt ze haar hoofd.

‘Dat is voor later,’ denkt ze en gaat op de vloer zitten.

Daar concentreert er zich.

‘Wordt ze nooit moe?’

‘Sorane was een van de besten, Heneva. En ze wil dat weer worden,’ zegt Liese.

‘Ik maak me wel zorgen. Ze wil te veel ineens,’ merkt Jouna op.

‘Jij bent er toch om haar te helpen, dokter in spe.’

‘Soms wel, Heneva. Maar ik ben ook veel in het ziekenhuis en dan kan ik te laat komen.’

‘Sorane weet wel wat ze doet, Jouna.’

Toch is de roodharige uitgeput als ze eindelijk gaat slapen. Jouna die haar observeert, merkt het en begint zich nog meer ongerust te maken. Als ze Sorane erover aanspreekt, antwoordt die:

‘Je hebt gelijk, Jouna. Ik wil te veel en te snel. Maar ik heb maar weinig tijd.’

‘Als je instort dan verlies meer tijd dan je gewonnen hebt.’

Even kijkt Sorane haar vriendin met een ernstige blik aan.

‘Een goede raad, dokter. Ik zal het een beetje kalmer aandoen.’

‘Dat zal nog een paar maanden duren. Maar ik heb het al tot assistente gebracht.’

‘Daar kan je trots op zijn. En je ouders zullen dat ook wel zijn.’

Jouna knikt.

‘Ik hoop dat ze het goed maken. Ik ben tegen mijn vader nogal te keer gegaan die dag.’

‘Misschien kan ik hen uitnodigen.’

‘Nee, Sorane. Ik kan hen niet onder de ogen komen, voor ik geslaagd ben. Ik wil zeker mijn vader bewijzen dat ik gelijk had om met je mee te gaan.’

‘Weer die trots, Jouna. Je hebt al bewezen dat je gelijk had, want in de hoofdstad zou je nog minstens twee jaar als verpleegster gewerkt hebben.’

‘Eerst wil ik slagen, Sorane en dan pas zal ik hen bezoeken.’

Sorane knikt even, al zou ze het liever anders willen.

‘Laat ons maar gaan slapen.’

Met een glimlach knikt Jouna en volgt Sorane naar boven.

‘Ook naar jullie bedje toe,’ vraagt Liese, die van de badkamer komt.

Twee weken later zit Sorane s’avonds alleen in de villa concentratieoefeningen te doen. Elke dag scant ze een paar minuten naar het gedachtepatroon van Geevy en plots glimlacht ze.

‘Ik heb haar. Ik weet waar Geevy is,’ denkt ze.

Het vroeger liefje van haar broer bevindt zich in een afgelegen chalet, die aan haar ouders toebehoort. Geevy zit aan de tafel met haar hoofd in de handen. Haar gedachten zijn bij die Jenan, waarvan ze hield, maar die ze met die vreemde mooie vrouw betrapt. Nooit wil ze die nog terugzien. Maar toch houdt ze nog steeds van hem.

Een gedachte van Sorane is voldoende om te dematerialiseren. Plots schrikt Geevy op als ze iemand aan de deur hoort kloppen en schrikt op.

‘Wie kan dat zijn? Hier komt nooit niemand?’ denkt ze.

Ze grijpt een lang mes, dat boven de haard hangt en loopt voorzichtig naar de deur toe. Als ze voorzichtig de deur opent, is ze klaar om zich te verdedigen, als het nodig moest zijn. Maar ze staart recht in de ogen van een roodharige die ze een paar maal ontmoet heeft. Schrikkend laat ze het mes zakken.

‘De zus van Jenan. Maar die is toch neergeschoten,’ denkt ze en vraagt verbaasd:

‘Leef jij nog, Sorane?’

‘Zoals je ziet wel, Geevy.’ hoort ze de vrouw zeggen, terwijl ze het mes opnieuw laat zakken.

‘Ga weg, Sorane. Ik wil niemand zien, zeker geen zus van die man.’

‘Jij houdt nog steeds van mijn broer, Geevy. Dat voel ik.’

‘Gevoelens kan een mens niet zomaar wegwerpen, Sorane.’

‘Dat is juist, Geevy. En Jenan ook niet. Zijn liefde voor jou is even sterk als jouw gevoelens voor hem. Jenan heeft jou nodig.’

Geevy aarzelt, maar dan zegt ze:

‘Als hij van mij hield, dan had hij die vrouw nooit aange-
raakt.’

‘Ik wil jouw versie van het verhaal, dat mijn broer mij vertel-
de eens horen.’

Even kijkt Geevy Sorane aan.

‘Kom binnen en neem plaats, Sorane.’

Geevy gaat tegenover de roodharige in een zetel zitten. Dan begint ze met trillende stem te vertellen. Een paar minuten later kijkt Sorane nadenkend voor zich uit. Dan zegt ze:

‘Deriva heeft jouw gedaante aangenomen, meisje. Ze werd in jouw gedaante door mijn broer betrappt. Daardoor was hij ervan overtuigd dat jij ontrouw was. Een paar maanden na jullie ruzie kwam Deriva in zijn leven en speelde haar rol van hulpelo-
ze vrouw zo goed dat ze hem niet zoveel moest beïnvloeden om hem op hem verliefd te laten worden.’

‘Dat snap ik niet. Wat bedoel je daarmee?’ stamelt de vrouw.

Sorane duwt de deur verder open en stapt naar binnen.

‘Die Deriva moet van gedaante kunnen veranderen en ook nog een hypno of zoiets zijn. Jenan denkt nog steeds aan jou als iemand die zijn liefde misbruikt heeft. Hij weet niet dat Deriva hem beïnvloed. En die vrouw voedt zijn gedachten dat jij hem bedrogen hebt.’

Geevy kijkt haar met niet begrijpende blik aan.

‘Gedaanteverandering en hypnotisch beïnvloeding. Je bent niet goed bij je hoofd, Sorane. Ben je gek of zoiets? Je denkt toch niet dat ik dat geloof.’

‘Deriva is goed, Geevy, maar toch heeft hij twijfel want hij denkt nog steeds aan die tijd met jou. Dus moest ze zich aanpas-
sen en hem telkens opnieuw ‘jouw daden’ voor zijn ogen bren-
gen. Daardoor zet ze zijn liefde die hij voor jou voelde om in
woede, die op jou gericht is.’

‘En dat moet ik geloven, Sorane. Je probeert de daden van je
broer goed te praten.’

‘Zou ik dan zoiets verzinnen, Geevy? Wat ik zeg is de waar-
heid. Jij zag hen beiden samen, misschien per toeval, of Deriva
heeft dat gepland. Jij ging er woedend vandoor, zonder mijn
broer nog te zien. Voor Deriva was dat een zorg minder en dat
was jouw geluk, want anders had ze je vermoedelijk om het
leven gebracht.’

Geevy staart Sorane ontsteld aan.

‘Wie is die Deriva dan? Waarom zou ze mij vermoorden, als zij Jenan al voor zichzelf had?’

‘Omdat Jenan nog steeds van jou houdt, meisje.’

Geevy staart Sorane aan. Ze kan niet geloven wat Sorane zegt, maar waarom zou ze liegen.

‘Hou je genoeg van hem om voor Jenan te vechten, Geevy?’

‘Ik weet het niet, Sorane. Hoe kan iemand tegen zijn wil gedwongen worden om.... Nee, dat geloof ik niet.’

Sorane kijkt Geevy aan en zegt, terwijl ze opstaat:

‘Mag ik je iets vragen, Geevy, maar ik wil een eerlijk antwoord.’

‘Zeker.’

‘Ben ik een koningin?’

‘Nee, Sorane. Daar ben ik wel zeker van.’

‘Zou je voor mij knielen?’

‘Je bent nog gekker dan in dacht. Ik zal nooit voor jou knielen, Sorane, zelfs al ben je een geest of zo.’

Maar Sorane zegt niets meer. In plaats daarvan sluit ze haar ogen. Hoeveel moeite Geevy ook doet om het te voorkomen, ze staat ook recht en stapt wankelend naar Sorane toe. Met al de kracht dat ze in zich heeft, probeert ze rechtop te blijven, maar ze knielt voor Sorane en buigt onderdanig haar hoofd.

‘Ga op je buik liggen, kruip voor je meesteres over de vloer en kus mijn rechtervoet.’

‘Het spijt me, Geevy. Maar ik moet je overtuigen,’ denkt ze.

Geevy kruipt naar de eettafel en dan, terwijl ze moeite doet om te stoppen, naar de roodharige toe. Maar ze kan niet stoppen, iets dwingt haar om de woorden van Sorane te gehoorzamen. Voor de benen van de vreemde vrouw houdt ze halt en buigt haar hoofd naar de rechtervoet toe. Ze verzet zich met al haar macht, maar tevergeefs. Als ze haar lippen op het leer van de schoen drukt, hoort ze koele stem van de vrouw zeggen:

‘Opstaan, slavin.’

‘Hoeveel moeite Geevy ook doet, ze houdt het maar een paar seconden vol voor ze moet toegeven en langzaam opstaat.

‘Neem die fles met water en giet die over je hoofd.’

‘Ja, meesteres.’

Dan neemt Geevy de les en draait de dop eraf. Maar als ze die boven haar hoofd wil uitgieten, laat Sorane haar los uit haar hypnotische ban. Even staat ze daar met de fles boven haar hoofd.

Dan laat ze de fles kalm zakken en zet ze weer op de tafel neer. Verbaasd kijkt ze Sorane aan.

‘Hoe is...’

‘Begrijp je nu wat Jenan ongeveer doormaakt, meisje.’

Even staart de jonge vrouw Sorane aan.

‘Ik kon het niet weerstaan, al wilde ik niet knielen of kruipen en zeker je voet niet kussen. En dan dat met die fles... Ben jij een godin, Sorane?’

‘Nee, Geevy. Zelfs diegene die zich goden en godinnen noemen, zijn dat niet. Alleen hebben we dezelfde krachten, maar ook die zijn niet goddelijk. Elk levend wezen zal die ooit machtig worden in zijn evolutie. Maar velen zullen vallen voor de zwarte weg en deze krachten gebruiken om hun macht te vergroten.’

‘Duizenden jaren geleden, in een ander leven, vocht ik zij aan zij met mijn vrienden tegen deze zwarte krachten.’

‘Maar zelfs ik, werd als Jakira gedood. De volgers van de zwarte machten wonnen die strijd uiteindelijk, maar ik zal nooit opgeven. Dat is de reden waarom ik een groep vorm om mijn eeuwige strijd verder te zetten.

‘Dat is niets voor mij Sorane.’

‘Ik weet het niet, Geevy. Jenan, Reysa en ik hebben onze ruzie bijgelegd. Jij houdt van mijn broer en beiden hebben besloten om mij te helpen op mijn nieuwe weg. Maar ik wil je niet voor de keuze stellen. Mijn nieuwe groep of de liefde van Jenan.’

Slikkend kijkt Geevy Sorane aan.

‘Sorane, ik weet dat je broer van jou houdt, zoveel als je van een zus kan houden. En Reysa zal dat ook weer doen.’

‘Dat van die ruzie is al opgeklaard, Geevy.’

‘Wat?’

‘Je hebt wel een paar dingen gemist. Maar nu wil ik dat ook jij weer de weg van de liefde volgt. Er is een plaats voor jou in mijn groep, maar alleen samen met Jenan als jullie voor elkaar kiezen. Dat moet je mij beloven, Geevy.’

Geevy staart Sorane aan.

‘Dat belof ik, Sorane. Maar je moet mij toestaan om al mijn liefde in te zetten om Jenan te overtuigen.’

‘Daar kan ik mee leven, Geevy,’ knikt Sorane.

‘Gaan we of blijven we hier nog lang praten. Mijn zwever staat achter het chalet. Ik wil zo snel mogelijk bij Jenan zijn, want die heks wil ik geen minuut langer in zijn buurt.’

‘Als je ooit tot mijn groep zou willen toetreden, dan zal je wel een paar dingen moeten gewoon worden, meisje,’ glimlacht Sorane en grijpt snel de hand van de vrouw vast.

‘Wa...,’ zegt Geevy nog.

Geevy staart verbaasd naar Sorane, als ze in de villa van Jenan materialiseren.

‘Wat was dat?’

‘Ik ben een esper en een teleportrice, meisje. Ik kan met een gedachte eender waar naartoe gaan.’

‘Gelukkig kon ik dat niet, want dan had jij me nooit gevonden?’

‘Ooit zal je dat misschien wel kunnen, meisje. Maar nu moeten we ons concentreren op mijn broertje of wil je dat niet meer.’

‘Eerst wil ik die vrouw zien, Sorane. Maar om haar eens goed de waarheid te zeggen. En dan kan zelfs jij mij niet meer tegenhouden om Jenan terug te winnen.’

‘Ik vrees dat dat niet nodig zal zijn, Geevy. Jenan komt naar beneden,’ hoort ze de stem van Sorane, zonder dat de roodharige haar lippen beweegt.

Dan lijkt Sorane voor haar ogen te verdwijnen en een paar seconden later is ze alleen. Verbaasd kijkt ze om zich heen, maar dan valt haar blik op de trap. Daar staat Jenan, gekleed in een badmantel. Verbaasd staart hij haar aan.

‘Jij. Hoe kom jij hier? Wie heeft je binnengelaten? Heb je mijn woorden niet begrepen. Ik wil je nooit meer zien,’ zegt Jenan trillend van toenemende woede.

Weer ziet hij de beelden van zijn Jouna in de armen van die man voor zijn ogen voorbijtrekken, maar langzaam merkt hij toch een verschil. De vrouw in de arm van die man, begint steeds meer op iemand anders te lijken.

‘Ik hou nog steeds van jou, Jenan?’

‘Dat had je moete... Deriva wie? Wat is er gaande?’

‘Wat is er, Jenan? Ik ben Geevy...’

‘Geevy... Nee, j...Jee... bedroog me... of nee.. Deriva...,’ fluistert Jenan.

‘Lieveeling, waar blijf je?’ vraagt een stem bovenaan de trap.

Jenan kijkt naar de vrouw die voor hem staat en dan naar boven en weer naar de vrouw die voor hem staat.

‘Wat is er toch, Jenan? Je staat daar zo gek te doen.’

‘Deriva, J... iijjj was het.. Niet Geevy... Hoe is da...’ fluistert Jenan plots, terwijl hij naar een stoel toe wankelt.

Hij moet gaan zitten. Geevy helpt hem.

‘Wat is? Waar is die Deriva?’

‘B..boven...’

‘Lieg alstublieft niet tegen me, Jenan. Ik zag je met die andere...’

‘Er is geen andere, lieveling. Ik was de hele tijd bij... Nee, dat kan niet, Deriva. Ik noemde je Deriva. Wat is er met mij gaande?’

Deriva heeft intussen haar wapen uit haar riem, die op een tafeltje ligt, genomen, want ze beseft dat er beneden iets gaande is, dat ze niet onder controle heeft. Langzaam daalt ze de trap af. Ze schrikt als ze Jenan en Geevy ziet zitten. Dadelijk beseft ze dat ze Jenan niet meer onder haar invloed heeft. Als Jenan omkijkt, weet ze het zeker.

‘Verdomme. Ik had je toen moeten opsporen en doden, Geevy,’ zegt ze woedend en richt haar wapen.

‘Als je schiet, kan zelfs T’naka je niet meer helpen, Deriva,’ klinkt plots een stem in haar hoofd.

Verschrikt kijkt ze om zich heen, terwijl ze haar wapen nog steeds op Jenan en Geevy gericht houdt. Dan ziet ze Sorane zichtbaar worden.

‘Je spel is voorbij, Deriva. Leg je wapen neer.’

‘Heb je een deflector buit gemaakt, roodkop?’ grijnst Deriva, ‘Ik weet dat je snel bent, Sorane. Zelfs jij bent niet snel genoeg om een energiestraal tegen te houden.’

‘Als ik de dood kan overwinnen, Deriva. Dan zou jij toch moeten beseffen dat ik je zonder zelfs te bewegen kan tegenhouden. Probeer maar als je wil, maar verwacht geen genade van mij, als je afdrukt.’

Deriva kijkt in de ogen van Sorane en begint te beseffen, dat hier een andere Sorane voor haar staat.

‘Wie of wat ben jij, roodkop?’

‘Vraag het aan je meesteres, Deriva. Als je ooit nog eens voor T’naka staat, vraag haar dan of zij Jakira nog herinnert.’

Deriva schrikt hevig, want dat haar meesteres T’naka is, weet niemand op deze planeet. Zelfs die machtige kloon van Jakira niet.

‘Dacht dat ik je niet kan scannen, Deriva. Als ik eerder geweten had, welk spel je speelde dan had ik je al eerder grondig gescaand.’

‘Wat heeft dat voor belang, roodkop?’ zegt Deriva die zich herpakt heeft.

‘Ooit was ik de echte Jakira, T’naka deed zich in de gedaante van N-jora voor als mijn vriendin. Daardoor kon ze mij met Onvar besmetten. Maar mijn identiteit kon ze niet doden, dus sta ik hier als een deel van Sorane.’

Deriva’s hand trilt. Als deze roodkop de waarheid zegt, dan heeft ze geen enkele kans.

‘Als je je wapen neerlegt, mag je zelfs gaan, Deriva. Met een beetje geluk blijf je uit de handen van die kloon. Misschien kan je zelfs de planeet verlaten en T’naka zeer belangrijk nieuws brengen. Maar voeg er dan bij, dat ik haar zal opwachten.’

Deriva kijkt even naar de vloer en steekt dan haar wapen in haar schouderholster.

‘Meen je, wat je zegt, Hera Sorane?’

‘Wat ben je opeens beleefd, dienaars van T’naka. Ga maar. Ik zal je niet tegenhouden. Maar als ik je ooit nog zie of ik hoor dat jij je in deze streek nog durft vertonen. Dan zal ik niet zo genadig zijn.’

‘Als ik terugkom, Sorane. Dan zal dat met de macht van mijn meesteres zijn.’

‘Doe dat dan maar als je het niet laten kunt, Deriva. Verdwij nu voor ik van gedachten verander.’

Deriva draait zich om en gaat langzaam de trap op. Daar kleedt ze zich zo snel ze kan aan. Even wil ze nog iets ondernemen, maar ze hoort de gedachtstem van Sorane weer:

‘Dacht je soms dat ik je vergeten was, Deriva.’

Even later stapt ze weer naar beneden en staart even naar Sorane. Dan stapt ze naar buiten en gebruikt haar overbrenger.

‘Van die zijn we af.’

‘Wie was die Deriva, zus?’ vraagt Jenan met trillende stem.

‘Iemand die je in zijn ban had, lieveling,’ antwoordt Geevy in de plaats van Sorane.

Jenan kijkt Geevy aan en schudt zijn hoofd.

‘Ik had het moeten voelen. Het spijt me, Geevy. Ik kan niet...’ zegt Jenan en haast zich naar boven.

Geevy kijkt Sorane even aan. Ze weet niet wat te doen.

‘Hier kan ik je niet bij helpen, meisje. Ik weet dat hij nog evenveel van jou houdt, maar ik voel dat hij het zichzelf niet zo gemakkelijk zal vergeven.’

De jonge vrouw staat daar besluiteloos. Ze weet dat Jenan geen enkele schuld treft. Maar zelf heeft ze ook haar twijfels aan hun samenzijn.

‘Kom eerst in reine met jezelf, Geevy. Zoek uit wat je wil en als je voor Jenan kiest, helpt hem dan zijn vertrouwen te herwinnen.’

Geevy knikt even en kijkt naar een portret van Jenan en Deriva, dat op de kast staat. Ze pakt hem op en werpt hem tegen de vloer in stukken.

‘Ik weet wat ik wil, Sorane. Je broer zal de mijne worden.’

Sorane glimlacht:

‘Weet je wel hoezeer jij nu op een amazone lijkt, Geevy. Veel geluk,’ zegt Sorane nog.

Verbaasd staart de jonge vrouw naar de plaats waar de roodharige stond en glimlacht.

‘Een amazone ben ik echter niet, Sorane. Maar ik zal vechten voor Jenan en ons geluk als het nodig is,’ denkt ze.

Dan gaat ze naar boven en gaat naast de ontredderde Jenan zitten. Ze slaat een arm om zijn trillende schouders en fluistert:

‘Ik heb je niets te vergeven, Jenan. Je zus heeft mij zelf laten voelen wat jij ongeveer doorstaan hebt. Deriva is de schuldige, niet jij.’

‘Ik weet het niet, Geevy. Misschien ik had het moeten weten.’

‘Laat ons praten, Jenan. We moeten dit te boven komen.’

‘Ik heb gehoord wat je tegen mijn zus zei, Geevy. Je zal vechten, maar wil ik dat wel. Ben ik jouw liefde nog wel waard?’

Geevy kijkt hem recht in de ogen.

‘Je stiefzus stamt af van amazones, Jenan. Toen ik daarstraks die woorden tegenover Sorane zei, antwoorde zij dat ik als een amazone gesproken had. Daarom ga ik je een belangrijke vraag stellen.’

Jenan staart haar verbaasd aan.

‘Ik ben van jou, als jij van mij wil zijn.’

‘Wat bedoel je?’

‘Dat is een wat ze bij de amazones ongeveer zeggen, als ze iemand ten huwelijk vragen. De man of de vrouw zegt dan ongeveer hetzelfde.’

‘Jij wil met mij... Je bedoelt... Dat je mijn vrouw wil worden.’

‘Met heel mijn hart, Jenan.’

Sorane’s broer neemt Geevy bij de schouders vast en kijkt haar in de ogen. Hij ziet aan haar verlangende blik dat ze het meent. Even wil hij nog afwijzend reageren, maar hij wil haar ook. Hij weet niet wat te zeggen en knikt alleen maar. Dan slaat

zij haar armen om zijn nek. Even kijkt ze hem aan voor ze hem vurig kust. Als Jenan haar kus beantwoordt, vallen hun eerste kledingstukken op de vloer. Een minuutje later zweven ze in elkaar armen in de lift omhoog.

In de hoofdstad hebben Erine en Seana de zoektocht naar Sorane en Ena Ros nog niet opgegeven, maar ze merken niet dat ze beslopen worden. De man richt zijn wapen op Erine's rug en grijnst, als hij zijn scherpshutters wapen omhoog brengt tot het op haar achterhoofd richt. Dan buigt hij zijn vinger om de trekker.

Hij heeft echter niet gemerkt, dat door het bewegen van zijn wapen even een weerkaatsing weerspiegeld. Seana die naar Erine kijkt, merkt het echter wel en reageert dadelijk. Maar ook haar Hypsoon heeft de man bemerkt en reageert. Seana rukt de agente aan haar arm opzij en nog nooit heeft ze haar wapen zo snel getrokken. Ze vuurt nog voor het schot van de onbekende afgaat. Ze raakt echter het wapen in plaats van hem. De straal raakt de schouder van Seana, maar kaatst op het scherm dat haar omgeeft af. Erine, die over de grond rolt, ziet Seana schieten. Haar schoten dwingen de man zijn wapen te laten vallen. Maar hij geeft het nog niet op. Hij grijpt naar de twee wapens in zijn riem holster.

'Dan maar allebei,' grijnst hij, terwijl hij zijn gedaante verandert in het uiterlijk van Deno.

Dan springt hij vooruit en vuurt met beide wapens op Erine. Maar Seana duikt tot voor haar collega en richt haar wapen.

'Deno, wat?' stamelt Seana verschrikt, waardoor ze even verstijfd.

'Seana, nee...' roept Erine uit, als haar vriendin vol in de borst geraakt wordt.

Ze valt echter niet neer en in een automatische reactie schiet ze tot Erine's verbazing echter terug. Even voelt de aanvaller een schok aan zijn rechterschouder als ze hem raakt. Als hij wegduikt, vuurt hij nogmaals en raakt opnieuw. Maar weer nutteloos. Hij glimlacht even en activeert zijn eigen energiescherm.

'Verdomme, die agente moet ook een scherm dragen. Waar heeft ze dat vandaan gehaald?'

'Maar ik kan niet opgeven. Die Erine Rand moet ik doden. Die andere komt later wel'

Terwijl Seana moet herladen, begint Erine te vuren. Maar de onbekende is al weggeslopen.

'Dat is toch je broer, Deno,' roept Erine.

‘Mijn broer zou niet op mij schieten. Die moordenaar gebruikt een haloprojector of zoiets,’ roept Seana terug, terwijl ze een voorwerp uit haar riemzakje neemt.

‘Vang dit en druk het snel tegen de achterkant van je hals,’ roept Seana en werpt het pentagon naar haar vriendin.

De agente kan het nog juist opvangen, maar wordt hierdoor door de moordenaar opgemerkt. Die vuurt met zijn beide wapens, maar nu Erine het pentagon vastheeft, wordt ze plots beschermd. Zijn schoten worden door een scherm opgevangen. Maar ze schrikt en duikt weer weg achter haar dekking. Seana heeft echter opgelet en zijn schaduw maak haar op de moordenaar attent. Ze vuurt op hem, haar stralen raken hem niet echt.

‘*Nieuw wapen gevormd, Seana,*’ hoort ze een stem plots zeggen.

Verbaasd kijkt ze om zich heen. Erine heeft het gevaar nu ook bemerkt en rent naar een betere dekking. De onbekende vloekt en vuurt naar de agente en raakt het scherm meerdere keren, voor ze achter een muurtje kan wegduiken.

‘*Mijn doelwit is ongevaarlijk, dus eerst die andere,*’ denkt de onbekende.

Maar als hij op Seana wil richten, opent Erine nu ook het vuur. Hierdoor schrikt Seana op en merkt dat Erine op dat moment weer geraakt wordt. Haar scherm houdt echter stand. Seana vuurt als een wilde naar de schutter, om de aandacht van Erine af te leiden, terwijl ze recht op hem afstormt. Die ziet haar komen en richt kalm zijn beide wapens. Maar als hij vuurt, duikt ze juist opzij en rolt een paar maal over kop. Als ze achter een muur verdwijnt, richt hij zijn wapen op de andere zijde.

Maar ze komt niet tevoorschijn. Op zijn hoede sluipt hij tussen de struiken door in de richting van Seana. Maar die heeft, gemerkt dat ze een vreemde cilinder aan haar zijde heeft hangen. Ze neemt hem vast in haar linkerhand en kijkt er even naar.

‘Wapen? Is dit een wapen?’ fluistert ze.

‘*Druk de rode knop boven aan in, Seana. Maar richt hem niet naar je toe,*’ zegt de stem weer.

Dadelijk doet ze het en een blauwe energiestraal met een lengte van ongeveer een meter twintig vormt zich uit de cilinder.

‘Wauw, een energiezwaard. Gelukkig heb ik, als agente, met een politieknuppel leren vechten,’ denkt ze.

Als de schutter haar opmerkt is, duikt ze op hem af van de plaats waar ze achter de muur verdween. Hij schrikt als hij haar energiezwaard opmerkt. Hoe ze aan dat wapen komt, weet hij

niet. Dadelijk laat hij zijn rechter wapen vallen en grijpt de cilinder aan zijn zijde, maar hij is te verrast.

Met moeite kan hij haar eerste slagen opvangen en probeert achteruit te wijken. Maar Seana geeft hem geen kans en plots doorboort haar energiezwaard zijn scherm, zijn arm en borst. Rochelend zakt hij in elkaar, terwijl zijn gedaante opnieuw verandert. Even zucht Seana opgelucht, want ze zou niet graag haar broer dood voor haar voeten zien liggen. Ze staart naar het onbekende gezicht, dat vertrokken is van de pijn en de inspanning om zijn opdracht alsnog uit te voeren. Ze merkt dat zijn wapen weer omhoogkomt en reageert dadelijk. Haar schop slaat het wapen uit zijn linkerhand.

Dan zakt de man op de stenen en kreunt luidt.

‘V..erg...eef me mee...steres.....,’ hoort ze hem fluisterend kreunen.

‘Wie ben jij?’ vraagt ze snel.

‘Kkk...eeennn ooo ss.. Mii jjjj nnnn mmeeee...’ stamelt hij, nog, voor de dood hem in zijn greep krijgt.

‘Hoe kom jij aan dat wapen, Seana?’ vraagt een stem achter haar plots.

Seana kijkt om en merkt Erine op die op haar toekomt.

‘Weet ik niet? Ik had dat plots,’ antwoordt Seana, maar schrikt als het wapen alweer in het niets oplost.

Even staart ze naar haar lege hand.

‘Wie is dat?’

‘Ik meende iets van Kenos en meesteres te verstaan.’

‘Dus die blondine wil me dood.’

‘Ik denk het, Erine. Kom, we moeten hier weg. Misschien zijn er nog meer.’

‘Waarom deed hij zich als je broer voor?’

‘Ik denk eerder dat hij jou moest uitschakelen, Erine. Ik was maar een toemaatje, dat te gevaarlijk werd.’

Even kijkt Seana nog even naar de dode.

‘Jij hebt Deno een moord zien plegen. En die man wilde je doden in zijn gedaante.’

‘Seana, je wil toch niet zeggen dat Deno de schuld moest krijgen.’

‘We denken beide hetzelfde, Erine. Maar die Kenos had geen rekening gehouden met het feit dat een van ons hem zou kunnen doden.’

‘Dan heb ik geluk gehad, dat we beiden zijn gaan samenwerken. Was dat niet gebeurt, dan zou ik hier alleen geweest zijn.’

‘Gelukkig maar, Erine. We moeten Ena Ros bedanken, want zij heeft mij die Pentagons gegeven.’

‘Ena Ros weer. Wat is die agente toch vreemd. Het lijkt wel alsof ze alles voorziet.’

‘Dat kan ze vermoedelijk niet echt, Erine. Maar ze wil ons helpen, dat is zeker. Alleen vraag ik mij af waarom.’

‘Dan moeten we haar zien te vinden, Seana.’

‘Dat proberen we al een tijdje, Erine. Maar we zijn nog geen stap dichterbij haar gekomen. Ze daagt tekens op iemand haar nodig heeft.’

‘Vind je dat niet vreemd?’

‘Je hebt gelijk, vreemd is het wel. Kom, we maken ons uit de voeten.’

Erine slikt even en volgt dan snel haar vriendin. Met grote snelheid rijden ze weg en bereiken tegen de avond de villa van Seana. Als ze Erine de deur achter haar dichtduwt, schrikken ze beiden als een bijna doorzichtige vrouw zichtbaar wordt.

‘Wie...??’

‘Ik ben Anya, jullie dienaar,’ zegt ze.

‘Waar kom jij zo plots vandaan?’

‘Mijn gebieders gaf jou twee Pentagons, Seana. Eentje voor jou en eentje voor Erine. Ik ben een halogram dat door een Pentagon geschapen wordt om te communiceren.’

Verbaasd neemt Erine haar pentagon uit haar zak en bekijkt het nog even. Dan drukt ze het achteraan tegen haar hals, zoals ze Seana daarstraks, tijdens het gevecht, heeft horen roepen.

‘Zijn die Pentagons eigendom van Ena Ros? Maar hoe komt zij daaraan?’

‘Mijn gebieders kan mij aan iedereen schenken die ze waardig acht om mij te dragen,’ zegt Anya.

‘Wie is Ena Ros, Anya?’

‘Dat is aan de gebieders om dat aan jullie mee te delen. Ik heb daar geen bevoegdheid toe.’

‘Is Ena Ros je gebieders?’ vraagt Seana.

‘Dat is iets wat mijn gebieders jullie moet uitleggen,’ zegt Anya nog, voor ze verdwijnt.

Seana en Erine kijken elkaar even aan.

‘Dat ding kan nogal vreemde dingen, Erine. Zelfs wapens vormen.’

‘Kwam je zo aan die cilinder van daarstraks, Seana?’

‘Ik denk het. Het ging gewoon door zijn scherm heen.’

‘Spijtig dat hij dood is. Misschien waren we van hem te weten gekomen wie hem gezonden heeft.’

‘Ik kende toen de kracht van dat vreemd wapen niet, Erine. Maar echt spijt heb ik echter niet. Hij wilde jou doden. Dat weet ik zeker.’

Erine staart even naar de grond.

‘Waarom zag hij er eerst als jouw broer uit?’

‘Dat raadsel heeft hij mee in de dood genomen, Erine.’

‘Ik denk dat ik het weet, Seana. Hij wilde dat iemand hem, als jouw broer, opmerkte.’

‘Da...dat zou kunnen. Als hij geslaagd was zou iedereen denken dat mijn broer jou gedood had. Zelfs ik zou ervan overtuigd geweest zijn.’

‘Nu begin ik echter te twijfelen of ik jouw broer wel de moord in de stad heeft gepleegd.’

‘Wie zou daar dan achter zitten?’

‘Misschien die Jakira, die je hand zo toetakelde.’

Even gaat er een rilling door Seana, als ze weer aan die pijn terugdenkt.’

‘Dat is nog iets dat we zullen moeten uitzoeken, Seana. Eerst hebben we nog een taak die we op ons genomen hebben, Seana. We moeten die dubbelgangster van Sorane opsporen en arresteren,’ zegt Erine.

‘Dat zal niet zo eenvoudig zijn. Misschien moeten we Ena Ros ook zien te vinden, want zij heeft krachten die maar een paar mensen en goden bezitten.’

‘Is zij diegene die je hand genezen heeft?’

‘Genezen, Erine. Ik had geen hand meer na de operatie. Ze vormde met haar krachten een nieuwe hand.’

Even slikt Erine.

‘Dan moeten we voor haar oppassen. Wie weet wat ze van ons wil?’

‘Iets zegt me dat ik haar kan vertrouwen. Dat Pentagon heeft ons ook geholpen met die moordenaar.’

‘Dat is juist. Seana. Maar wat is haar bedoeling achter dit alles.’

‘Misschien kan Anya ons zeggen waar ze is?’

‘Ze zal vermoedelijk zeggen dat ze daar geen bevoegdheid voor heeft.’

‘Anya, antwoordt,’ zegt Erine.

Maar Anya laat niets van zich horen. Glimlachend kijkt Erine Seana aan.

‘Zie je wel, dat ik gelijk heb?’

‘Ook goed, Erine. Maar ik wil weten waarom ze dat doet. Dus hebben we twee taken. Sorane en die Ena Ros.’

‘Geen van beiden zal een gemakkelijke klus worden, Seana.’

‘*Vindt een van beiden en je vindt hen allebei,*’ horen beiden een stem giechelend zeggen.

‘Wat bedoel je Anya?’ vraagt Erine.

‘*Dat was ik niet, agenten. Maar de stem van de gebieder.*’

‘Weer die gebieder? Aan de stem te horen is die vrouwelijk. Of is dat een truck om ons te misleiden.’

‘Mogelijk,’ zegt Anya, waarbij zowel Erine als Seana het gevoel hebben alsof har woorden een spottende klank hadden.

‘We zullen maar best eens goed uitrusten.’

‘Dat lijkt me een goed idee Erine. Maar dan wel apart.’

Even kijkt Erine Seana verbaasd aan en ziet haar glimlachen.

‘Je hebt gelijk, schat. Anders zou er niet veel van slapen komen, denk ik.’

‘Eerst iets eten en dan onder de wol kruipen.’

‘Dat zeker, want mijn maag knort.’

Sorane is intussen gematerialiseerd in de buurt van de woning van Jouna’s ouders. Jouna weet niet dat Sorane hen bezorgd in het oog houdt, want het gaat niet goed met hen. Toch kan ze uit de gedachten van Dane opmaken dat ze vijf weken geleden gelukkig weer thuis is gekomen, nadat ze in het ziekenhuis onderzocht werd. De dokters konden het niet verklaren, maar er is geen spoor meer van de aftakeling van haar heup.

Ook Ven was gelukkig, maar een week later veranderde dat zeer snel. Wat er gebeurd is met zijn dochter, waar hij nog steeds van houdt, zorgde ervoor dat het op zijn werk slechter en slechter ging en toen begon hij te drinken. Een week geleden werd hij ontslagen. Jouna’s vader kan niet meer en is meer dronken dan nuchter.

Als Sorane onzichtbaar in het huis rondloopt, schrikt ze. Door het venster ziet ze beiden tegen over elkaar staan. Straalbezopen staat de man voor zijn vrouw, die van angst achteruit wijkt. Jouna’s vader heft zijn hand, die hij tot een vuist gebald heeft, op. Maar nog voor hij toeslaat, trekt de vlaag van waanzin voorbij. Hij laat zijn hand zakken en wankelt achteruit. Snikkend zakt hij in de zetel, terwijl Dane, zijn vrouw langzaam aarzelend op hem toe stapt.

Sorane haast zich naar buiten en belt aan. De moeder van Jouna schrikt op en kijkt naar de deur.

‘Wie kan dit nu nog zijn?’ fluistert ze.

Als Sorane voor de tweede maal belt, staat ze toch op en opent even later de deur. Dane verstart als ze Sorane herkent.

‘Jij. Wat kom jij hier doen?’ vraagt ze afwijzend.

‘Jullie helpen.’

‘Ons helpen. Haha. Je hebt onze dochter afgenomen en...’

‘Dane, jij en je man hebben hulp nodig. Als Jouna daareven door het venster zou gekeken hebben, in plaats van ik, dan zou ze zich voor haar vader schamen.’

‘Heb jij staan kijken... Verdomme, Sorane. Waarom bemoei jij je toch altijd met anderen? Jij bent de oorzaak dat mijn man zijn werk verloor.’

‘Ik kan zorgen voor een nieuwe job, Dane.’

‘Een job, bij jou. Daar zal Ven nooit willen aan denken. Je kan beter maken dat je wegkomt, voor mijn man komt kijken wie gebeld heeft.’

‘Dat kan ik niet, Dane. Je dochter heeft mij verboden om mij om jullie te bekommeren, uit trots. Maar dat kan ik echter niet. En zeker niet nu ik jullie hier zo zie. Jouna zou mij nooit vergeven, als ik jullie niet hielp.’

‘Wat maakt dat uit, nu ze onder jouw invloed staat?’

‘Dane, je moest eens zien hoe gelukkig je dochter is. Ze studeert hard en zal haar doctoraat zeker halen. Alleen mist ze jullie, al wil ze dat niet toegeven.’

‘Doctoraat? Wat heb je met haar gedaan?’

‘Ze doet het werk dat ze het liefst doet, mensen genezen. Dat is wat jullie ook wilden.’

‘Wat bedoel je?’

‘Als ik het niet mis heb, is ze op dit moment assistent dokter.’

‘Wat? Waarom lieg je toch altijd, mevrouw Cobanon?’

‘Waarom zou ik moeten liegen, Dane? Als jullie willen dan breng ik jullie dadelijk tot bij haar, dan kan je het met eigen ogen zien.’

‘Maak dat je wegkomt of ik druk af,’ roept Jouna’s vader, die wankelend naar buiten komt.

Sorane kijkt hem aan en merkt dat hij een geweer, dat met capsules vuurt, in handen heeft. Maar hij staat onvast op zijn benen, waardoor de loop heen en weer zwaait. Sorane beseft, dat hij als hij schiet, ook zijn vrouw zal raken. Het is echter te laat om de capsules onklaar te maken. Snel vormt ze een energiescherm omheen zichzelf en Dane. Net op tijd. Luidt klinkt de

knal doorheen de smalle gang. De golf mini capsules slaan in op het onzichtbare scherm en barsten open. De stukjes ervan vallen rinkelend op de vloer. De man laat van schrik het wapen vallen en staart naar Sorane en zijn vrouw.

‘Hoe.. Wat... nee, wat heb ik gedaan?’ roept de man met trilende stem uit.

Zijn vrouw kijkt Sorane met grote ogen.

‘Wat was dat?’

‘Niets belangrijks, Dane. Help je man. Hij heeft je nu nodig.’

De vrouw kijkt Sorane even onderzoekend aan, maar loopt naar haar man en helpt hem naar de salon toe. Ze laat hem in de zetel zakken en slaat een arm om de schouders haar huilende man.

‘Wat heb ik gedaan, lieve schat? Je had dood kunnen zijn.’

‘Iets heeft mij en Sorane beschermd, Ven. Ik denk dat mevrouw Cobanon ons een beetje uitleg verschuldigd is.’

‘Dat zal wel nodig zijn, Mevrouw Vaneron,’ zegt Sorane, terwijl ze beiden naar binnen volgt.

‘Dat denk ik ook, Sorane. Ik zal je maar zo blijven noemen, al denk ik dat ik u beter met Hera zou aanspreken.’

Dan gaat de moeder van Jouna naast haar man zitten.

‘Waag dat niet,’ zegt Sorane met een glimlach, terwijl ze in de deuropening blijft staan.

‘Noem me maar, Dane. Anders moet ik je toch liever met Hera aanspreken.’

‘Dat je dat maar laat, Dane. Ik hou niet van titels.’

‘Toch wil ik iets weten. De dag dat Jouna met u meeging, was ik nog zwaar ziek, maar toen jullie wegwaren plots weer gezond. Na onderzoek bleken mijn beenderen geen enkel teken meer van verval te vertonen.’

Even glimlacht Sorane.

‘Ik doe altijd wat ik denk te moeten doen, mevrouw. Mijn verwijderde organen herstellen kosten me meer krachten, dan toen ik je ziekte bestreed.’

‘Dus mijn vermoeden was juist.’

‘Ik moest je helpen, om Jouna.’

‘Is het werkelijk waar, dat onze dochter verder studeert?’

Sorane knikt.

‘Zoals ik zei, is Jouna nu assistent-dokteres, Dane. En over een tweetal maanden start ze haar studies een paar specialisaties die ze gekozen heeft.’

‘Kom hier naast ons zitten en vertel een beetje over haar en haar werk.’

Als Sorane de salon wil binnenstappen, klinkt achter haar een bevelende stem.

‘Wat is hier gaande? Ik hoorde een schot.’

Als Sorane omkijkt, herkent hij haar van de beelden op de teevee.

‘Jij,’ roept hij en grijpt naar zijn wapen.

‘Halt, jongeman. Laat je wapen in je holster. Ik ben hier om te helpen.’

Met het wapen half uit zijn holster, zegt hij:

‘Jij bent diegene die Jouna heeft meegenomen. Haar ouders...’

‘Nee, Aenon. Steek alstublieft dat wapen weg. Mijn man heeft onze dochter het huis uitgezet. Daarom ging ze uit vrije wil met Sorane mee. Dat is de waarheid, al keurde ik het niet goed. Ven heeft spijt van wat hij gedaan heeft en mist haar. Daarom is hij na zijn ontslag beginnen drinken.’

De jongeman kijkt even naar Sorane en dan naar de smekende ogen van Dane. Even twijfelt hij, maar dan laat hij zijn wapen weer in zijn holster glijden.

‘Ik hoop dat je mijn vriendin goed behandeld hebt, Cobanon. Anders krijg je met mij te maken.’

Sorane kijkt hem glimlachend aan.

‘Jouw vriendin, Aenon. En dat terwijl ze jou nooit meer wil zien. Ik vraag me af wat jij haar aangedaan hebt. Jouna is gelukkiger waar ze nu is.’

Aenon kijkt Sorane verschrikt aan, want hij beseft ze gelijk heeft.

‘Jouna is mijn vriendin en maakt nu deel uit van mijn pas opgerichte organisatie, Aenon.’

‘Ze zouden je moeten opsluiten, Sorane. Misschien geraakt Jouna, dan uit je bederfelijke invloed.’

‘Je houdt van haar, dat voel ik. Maar je hebt haar bedrogen,’ merkt de roodharige op.

‘Aenon, is dat waar? Is het daarom dat mijn dochter je aan de deur gezet heeft?’

De jongeman durft de moeder van Jouna niet aankijken, maar knikt lichtjes.

‘Ja, ik was dronken die jonge vrouw ook. Ik hoop dat Jouna mij ooit vergeeft.’

‘En toch hou je van haar, Aenon. Ik weet dat je wens om met haar te praten. Misschien zal ze je vergeven als je voor haar staat en alles opbiecht,’ vraagt Sorane plots.

‘Ja, dat wil ik zeker. Maar dat zal jij niet toelaten.’

‘Waarom niet?’

‘Zou je dat dan doen, terwijl je weet dat ik als ik de kans krijg haar uit je handen zou halen.’

‘Die kans krijg je, Aenon. Alleen denk ik niet dat je het zult proberen, als je ziet hoe gelukkig ze is. Alleen heeft ze verdriet om iets dat ik eerst niet kon achterhalen. Maar dat is mij nu duidelijk geworden.’

‘Dat zullen we nog eens zien.’

‘Geef me een hand, jongeman,’ zegt Sorane.

De familie van Jouna

Aenon kijkt haar verbaasd aan en steekt zijn hand uit. De roodharige grijpt ze vast en op hetzelfde moment zijn ze beide verdwenen. Nog voor de ouders van Jouna van hun verbazing bekomen zijn, is Sorane alweer terug.

‘Ik dacht er pas aan. Ik denk dat Jouna jullie ook zal willen weerzien,’ zegt ze.

De man en de vrouw kijken haar verschrikt aan.

‘Wat was dat? Je verdween gewoon met...’ stamelt de man, maar dan wordt alles donker om hem heen.

Als hij weer kan zien, dan staan ze in de villa van Sorane in het dorpje Mogwan. Aenon, die al in een zetel gaan zitten is, lacht:

‘Een overbrenger. Hoe kom jij aan zo een ding? Zoiets is zeer duur, Sorane.’

Als Sorane iets wil zeggen, gaat de Aenon verder:

‘Zeg maar niets. Je verdiend geld alsof het aan de bomen groeit. En zo te zien geniet je hier lekker van je misdaadgeld, Sorane.’

De roodharige antwoordt er niet op. Ze glimlacht alleen even.

‘Dit is jullie voorlopig onderkomen. Morgen zal ik aan het bestuur van het dorp vragen om jullie een nieuw verblijf ter beschikking te stellen.’

‘Heb je de bestuursleden van het dorp ook al omgekocht, schatje?’

Kalm kijkt Sorane de jongeman aan.

‘Gelukkig voor jou ben ik in een goede bui, anders zou ik je een lesje leren, jongeman.’

‘Een lesje. O, ik snap het al. Je wilt je gevechtskunsten eens vertonen. Dat is niet nodig, ik zwijg al.’

Sorane glimlacht.

‘Gelukkig gebruik jij je verstand. Een blauw oog staat je niet zo, denk ik.’

‘Laat maar, Sorane. Maar ik zou graag weten waar je dat onzichtbaar overbrengersveld gekocht hebt, want een veld als dat is toch meestal groen of blauw gekleurd.’

‘Een onzichtbaar overbrengersveld? Bestaat dat wel, Aenon. Maar waarom zou ik het uitleggen? Jij bent al vele jaren geïnteresseerd in paranormale verschijnselen, dus moet je ook vermoeden wat ik ben.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je teleportatie kan toepassen.’

‘Ik ben een esper, Aenon. Jouna ook, al moet zij nog veel oefenen.’

‘Jouna, een esper. Wat bedoel je?’ vraagt Dane.

‘Leg jij, maar uit wat een esper is, Aenon. Ik heb andere dingen te doen.’

‘Ik moet uitleggen...’ stamelt de jongeman, maar de roodharige stapt op Ven toe en neemt zijn beide handen in de hare.

Verbaasd kijkt hij haar aan, als hij haar krachten naar hem voelt grijpen. Hij probeert zijn handen los te trekken, maar het lukt hem niet. Langzaam voelt hij zijn blik opklaren, terwijl Sorane’s krachten de alcohol in zijn bloed transformeert tot iets onschuldigs.

Als ze zijn handen losmaakt, wordt hij bleek als hij nu pas ten volle beseft wat hij gedaan heeft.

‘V..er..geef m..e, lieveling. Ik was mezelf niet meer,’ zegt hij, terwijl hij naar Dane kijkt.

Sorane doet een stap opzij en wendt zich tot de moeder van Jouna.

‘Dane, wil jij je man even opknappen, want hij zou zich schamen als zijn dochter hem zo zou zien. In de slaapkamer vind je wel kleren die je man zullen passen, denk ik.’

Even lijkt het alsof Ven haar en bitsig antwoordt wil geven, maar hij beseft dat die huurmoordenaress gelijk heeft.

‘In deze toestand zal ik Jouna nooit kunnen overtuigen om zich van Sorane af te keren,’ denk hij.

Hij ziet Sorane echter glimlachen, voor ze zich concentreert. Voor zijn ogen ziet hij haar verdwijnen. Ook Dane en Aenon staren naar de plaats waar ze stond.

‘Kom, schat. Die misdadigster, als ze er eentje is, heeft gelijk. We moeten je zo snel mogelijk weer toonbaar maken.’

‘Als ik kon zou ik die roodkop een lesje leren, maar ik vrees dat ze de vechtkunst te goed beheerst.’

‘Zet die gedachte maar uit je hoofd, Aenon. Denk eerder aan mijn dochter. Hoop maar dat ze je vergeeft. Want zo te zien hou je nog steeds van haar.’

Even kijkt de jongeman Dane aan en knikt nadenkend. Want hij wil koste wat kost Jouna uit de klauwen van die roodkop halen. Zelfs als zij hem niet kan vergeven. Dane en Ven stappen de badkamer binnen, waar Dane haar man helpt om zijn vuile kleren uit te trekken.

Maar als ze nieuwe kleren gaat zoeken, vindt ze niets in de kasten.

‘Dat moet Sorane toch weten.’

‘Dane, kom eens snel,’ hoort ze haar man roepen.

Als ze de kamer weer instapt blijft ze verrast staan. Haar man staat daar gekleed in een kostuum dat pas gewassen lijkt.

‘Waar heb je dat vandaan, Ven?’

‘Dat weet ik niet. Ik nam een van deze drie dingen van het tafeltje in mijn hand en ik had plots dit kostuum aan,’ zegt Ven.

‘Hoe kan???’

Maar kijkt nu goed, Dane,’ zegt Ven weer, terwijl hij het pentagon op het tafeltje neerlegt.

Zodra hij het loslaat verdwijnen zijn kleren. Aarzelend neemt hij het weer op en weer heeft hij hetzelfde kostuum aan. Met een nadenkend blik kijkt Dane even naar de twee Pentagons die op de tafel liggen.

‘Ik ben Anya, uw dienaar. De gebieder heeft mij voor jullie beiden en Aenon klaargelegd.’

Ven staart de mooie vrouw nog steeds verbaasd aan, maar merkt ook dat Dane hem met een vreemde blik aankijkt.

‘Waar kom je vandaan?’

Anya zegt echter niets, ze wijst alleen op de twee Pentagons die nog op het tafeltje liggen.

‘*Dat ben ik,*’ hoort hij haar zeggen.

‘Dane wil je een van die Pentagons daar opnemen. Anya zegt dat je haar dan ook zult zien.’

‘Anya, wie is Anya?’

‘Ze zegt dat je dat pas zult weten als je doet wat ze vraagt.’

Aarzelend kijkt Dane naar de twee Pentagons en met trillende hand neemt ze er eentje in haar hand. Op het hetzelfde moment ziet ze Anya staan.

‘Wie is??’

‘Ze noemt zich Anya, Dane. Maar ze lijkt niet echt te bestaan.’

‘Dat zal ik later wel uitleggen, Dane. Om kleding te vormen, moet je wel even je stoffelijke kleding verwijderen. Ik kan eerder welke stijl die je wenst vormen.’

‘Kan jij dat werkelijk? En dat is voor ons.’

‘Dat is de wens van de gebieders, Ven. De derde is voor Aenon. Je moet mij achteraan in je hals plaatsen.’

‘En onze dochter.’

‘Zij draagt mij al een tijdje.’

‘Wat?’

‘Je kan zelfs met haar praten, als je het wil en je dochter toestemt, Dane.’

Dane drukt het als eerste aarzelend tegen haar hals en voelt dat het zich aanpast.

‘Wat is dat voor iets? Ik zie er zelfs niets meer van, Dane. Het lijkt wel alsof je het niet draagt.’

‘Zeg, vrouwtje ik vraag me wel af, wat er gebeurt als dat ding uitvalt.’

Even kijkt Dane haar man verschrikt aan.

‘Wat je man vreest is niet mogelijk, Dane. Alleen als je mij zou verwijderen, dan sta je in een paar seconden in je blootje.’

‘Dan kunnen we beter reservekleding in de buurt hebben, Anya. Want ik zou niet graag in het midden van de straat zonder kleding willen vallen.’

‘Zoals ik zei, zolang u mij draagt hebt u niets anders nodig, Ven.’

Even kijkt de man Anya aan en ziet haar in het niets oplossen.

‘Kom, we gaan snel deze aan Aenon geven. Ik hoop dat bij hem geen mooie vrouw verschijnt,’ zegt Dane met een glimlach.

‘Ik ook, want als Sorane het juist heeft, dan kan hij er niet van afblijven.’

Dane schrikt van de woorden van haar man.

‘Je hebt gelijk, Ven. Maar als hij Jouna wil, zal hij wel moeten of ze vergeeft hem nooit.’

Als beiden de kamer verlaten, botsen ze bijna op Aenon, die komt kijken waar ze blijven.

‘We gingen juist naar beneden, Aenon. Maar ik moet je dit geven.’

Verbaasd kijkt de man naar het pentagon in de hand van Dane.

‘Ga binnen, jongeman en druk dat ding tegen de achterzijde van je hals,’ zegt Ven lachend.

‘Vergeet niet om je eerst uit te kleden, Aenon. Wij hebben dat ook even moeten doen.’

Aenon neemt het Pentagon aan en kijkt het echtpaar even na, als ze naar de lift toestappen. Dan stapt hij de kamer in en ziet de kleren van Ven en Dane op een stapeltje liggen. Nieuwsgierig kijkt hij naar het pentagon in zijn hand. Op hetzelfde moment wordt Anya gevormd. Verschrikt kijkt hij de mooie vrouw aan.

‘He, wie ben jij nu weer?’

‘Ik word Anya genoemd, Aenon. Maar als ik je goede raad mag geven. Raak me nooit aan, als je van Jouna houdt en niet wil schrikken.’

Op dat moment verandert de gedaante in Jouna. Hij kan haar alleen maar aankijken.

‘Ben jij echt of beeld ik het mij in?’ vraagt hij.

Tot zijn verbazing antwoordt die Jouna.

‘Je beeld je niets in. Ik vermoed dat Sorane jou ook een hypsoon gegeven heeft. Daardoor kan ik jou voor mij zien staan en jij mij, zodat we over grote afstanden tegen elkaar kunnen praten.’

‘Dat Pentagon is dat het ding dat je hypsoon noemt, schat.’

‘Schat, Aenon. Ik was dat ooit. Maar dat is voorgoed voorbij. Ik zal Anya verbieden dat jij nog met mij contact kunt opnemen. Ik wil je nooit meer zien,’ zegt Jouna.

‘Het spijt me, Aenon. Je hebt me te veel pijn gedaan,’ hoort hij haar nog zeggen, voor haar gedaante helemaal verdwenen is.

Dadelijk na haar woorden, verandert de gedaante weer in Anya.

‘Ik wil haar terug voor me zien en met haar praten.’

‘Dat kan ik niet meer. Jouna heeft je geblokkeerd, alleen als zij die opheft kan ik je met haar in contact brengen. Ik kan haar niet meer voor jou oproepen.’

Even stampst hij met zijn voet op de grond.

‘Als je me maar kon vergeven, lieve Jouna.’

Intussen is Sorane in de basis gematerialiseerd en bestudeert de vorderingen van haar volgelingen. Gayna heeft de lessen van Anya aandachtig gevolgd en haar espergaven al aardig onder de knie. Ook Serdon en Kaeka hebben zich van hun beste kant laten zien. Maar zij waren al getrainde vechters, alleen in dienst van misdadigers. Of zij zich allebei in Sorane’s omgeving kunnen waarmaken, weet Sorane echter niet. Alleen de ouders van Gayna, Teron en Eluna, al hebben ze hun uiterste best gedaan, zullen nooit echte strijders worden. Eluna blinkt echter uit in computer-

kunde en elektronica, terwijl Teron vermoedelijk binnenkort een navigatie expert kan zijn. Sterrenkaarten lijken hem te boeien, wat ook niet anders kan. Want hij houdt zich al van jonge leeftijd bezig met Astronomie en planeetkunde.

‘*Wat zal hij staan kijken, als we binnenkort naar de Tiren gaan,*’ denkt Sorane innerlijk lachend.

‘Sterrenkaarten, Sorane. Wat kunnen we daarmee doen? En wat is de Tiren?’ vraagt Gayna plots.

‘Veel vragen voor een jonge meid, Gayna. Maar dat is een verrassing voor later, als jullie allemaal klaar zijn voor het grote werk,’ glimlacht Sorane.

Het meisje kijkt haar echter met een nieuwsgierige blik aan.

‘Nee, meisje. Vandaag kom je niets meer te weten. En niets aan je ouders zeggen, want dan is het geen verrassing meer.’

‘Ik zal niets zeggen, Commandante,’ zegt Gayna met lichte spot.

Sorane geeft haar een teken.

‘Kom, we gaan naar de eetzaal.’

De volgende dag staat Sorane vroeg op en bespreekt een paar dringende zaken Teron en enkele andere. Rond negen uur staat Sorane op en neemt afscheid van haar vrienden. Even wuift ze met haar hand en dan is ze weer verdwenen.

Vlak voor Aenon materialiseert ze. Van schrik doet hij een stap achteruit.

‘Ben je gek, Sorane? Ik had me dood kunnen schrikken.’

‘Oeps, foutje. Je hebt gelijk. Jouna zou mij vermoedelijk nooit vergeven, als je door mijn schuld, onder haar mes komt te liggen.’

‘Onder haar mes? Ik geloof zelfs niet dat ze je het kwalijk zal nemen, Sorane. Ze haat me en terecht, want ik had zelfs niet in een dronken bui met Mida in bed mogen duiken.’

‘Ze haat je niet echt, Aenon. Ze geeft nog steeds om je, al wil ze dat, uit trots, niet toegeven. Maar ik kan mij er niet tussen mengen. Jullie beiden moeten dat oplossen.’

‘Ergens voel ik dat je mij hoop wil geven, Sorane. Alleen daarom geef ik het nog niet op.’

‘Je geeft het wel op, Aenon. Tenminste voor een tijdje. Jouna heeft al haar tijd nodig voor haar studies, want ik wil dat ze slaagt.’

‘Ik moet dus gewoon verdwijnen.’

‘Zoiets, Aenon. Ik heb een opdracht voor u, want Jouna wil bij mijn groep blijven. Als het moest goedkomen tussen jullie,

dan zal ik jou ook moeten opnemen. Daarom zend ik je naar mijn kleine basis in de bergen. Daar kan je een opleiding kiezen, die je bevalt, maar doe wel je uiterste best.'

'Waar haal je het idee vandaan dat ik mij bij jou wil aansluiten, Sorane?'

'Jouna heeft toegestemd en haar weg zal haar ver hier vandaan brengen. Dus als je haar gezelschap wil worden, dan zal je moeten kiezen.'

'Tenzij ik haar van je afsnoep, Sorane.'

'Dat zal je veel moeite kosten, Aenon. Jouna leert elke dag vele dingen, die ze nergens anders kan leren. Over enkele maanden vergezelt ze mij naar Yharven.'

'Yharven? Wat is dat voor iets?'

'Een planeet diep in het Amazonegebied, Aenon.'

'Wat? Nee, dat mag je niet toelaten, Sorane. Dan zie ik haar nooit meer terug.'

'Waarom niet? We blijven daar niet voor eeuwig, jongeman.'

Even zegt Aenon niets meer, want zijn gedachten razen door elkaar.

'Ga naar de basis, Aenon en laat je verrassen, want ik vermoed dat je nadien niet meer weg wil.'

'Niet meer weg willen, Sorane. Dat wil ik nog weleens zien. Maar goed ik ga wel. Wat moet ik doen?'

'Nog niets, jongeman. Ik zal Anya de nodige bevelen geven. En zodra alles klaar is, dan zie je mij pas weer als je voor de eerste proeven geslaagd bent.'

'Proeven?'

'Je kan het ook examen noemen, Aenon. Maar dat is voor later.'

'Als je maar weet, dat je van mij geen huurmoordenaar kan maken, dan ga ik.'

'Kom, we gaan Ven en Dane halen. Het wordt tijd dat we hun dochter eens gaan bezoeken,' glimlacht Sorane.

'Mag ik Jouna werkelijk zien?'

'Ik heb het je toch al gezegd, Aenon. Waarom zou je haar niet mogen zien? En je hebt door je hypsoon al een kort gesprekje met Jouna gehad.'

Aenon staart haar na als ze weer naar binnen gaat, dan volgt hij haar.

Sorane glimlacht even, maar antwoordt er niet op.

'Zijn jullie allen klaar, Dane?' vraagt Sorane als ze de woonkamer binnenkomt.

Dane kijkt haar niet onvriendelijk aan en knikt even.

‘Mijn man is even iets halen,’ zegt ze dan.

Als ze Aenon opmerkt, vraagt ze:

‘Ga jij ook mee?’

Aenon knikt alleen, want de angst om wat er gaat gebeuren als hij voor Jouna zal staan, schrikt hem een beetje af.

Dan komt Ven binnen met een klein pakje in zijn hand.

‘Dat is voor mijn dochter, Sorane. Want ik wil alles in het werk stellen om haar hier weg te halen. Een luxeleven zoals jij leidt, is niets voor haar.’

Sorane glimlacht even, want ze merkt dat Ven haar nog steeds niet gelooft.

Een paar minuten later loopt het groepje van vier mensen door de straten. Dane en Ven merken al snel, tot hun verbazing, dat de mensen geen angst hebben van Sorane, maar ze groeten haar met eerbied en respect.

‘Niet zo verbaasd kijken, vrienden. Ik heb mijn geld nuttig besteed. Iedereen heeft werk en krijgt les op school. Vroeger was hier een dokter voor alle mensen. Nu is er zelfs een ziekenhuis en een onderzoekcentrum.’

‘Wat wil je er dan voor terug?’

‘Niets, Aenon. Als ik zou stoppen met mijn beroep, wilde ik mij hier terugtrekken. Maar ik wist niet dat het lot mij een andere bestemming zou geven. Ik kwam dood op de operatietafel van jullie dochter terecht. Je had haar gezicht moeten zien, toen ik mij weer oprichtte.’

‘Is het dan toch waar? Ik begon al te twijfelen aan de juistheid van de nieuwsberichten. Bijna op alle kanalen was het te zien dat ze je lichaam wegbrachten uit het gerechtsgebouw. Later waren er opnieuw beelden van jou te zien. Ze dachten toen aan een dubbelgangster, waar de dode Sorane Nador mee samenwerkte.’

‘Er is geen rondlopende dubbel van mij, Dane. Maar de rest kan je dochter beter uitleggen. We zijn er,’ zegt de roodharige.

De drie volgen haar het ziekenhuis binnen en dan door verschillende gangen en een lift. Tot ze voor een grote zaal staan, waar verschillende gewonden liggen. Door het grote venster kijken ze naar binnen. Een dokteres is met behulp van verplegend personeel enkele mensen, die het slachtoffer werden van gewelddaden, aan het helpen.

‘He, Ven. Zie je dat, dat is Jouna.’

‘Ja, schat. Ik zie het. Sorane, je gaat me toch niet zeggen dat ze patiënten behandelt.’

‘Toch wel, Ven. Met de middelen die we hier ter beschikking hebben, zoals hypnoscholing, enz. kan je op korte tijd veel leren. En Jouna blinkt ook nog in vele dingen uit.’

‘Hypnoscholing, dokter. Wat? En wij dachten, dat je van haar een...’

‘Iemand zoals ik was, Dane. Ik heb het al gezegd. Die Sorane is dood, al zal het lang duren voor ik die last kwijt ben.’

Sorane merkt dat Aenon haar aankijkt, maar zegt niets.

‘Blijf jij hier wachten, tot ik je roep. Kom, Dane en Ven. Ik geloof dat ze blij zal zijn om haar ouders weer te zien.’

Dane en Ven volgen Sorane naar binnen. Aenon blijft alleen achter en kijkt door het raam toe hoe vader en dochter elkaar aankijken.

‘Vergeef mijn woorden, dochter,’ fluistert Ven met tranen in de ogen.

Even zoekt Jouna naar de juiste woorden.

‘Ik ben ze al vergeten, vader. Maar je zal je bij Sorane moeten verontschuldigen. Zonder haar hulp zou ik hier niet zijn en ik wil blijven.’

‘Blijven, Jouna. Ben je zeker?’

‘Er is hier veel te leren, vader. Veel meer dan in de andere ziekenhuizen in het land. Hier ben ik diegene die ik wilde zijn en misschien nog veel meer.’

‘Ik wil je dit opnieuw geven, dochter.’

Jouna kijkt naar het pakje dat haar vader haar aanreikt. Voorzichtig maakt ze het open en staart naar het kleine popje, dat het eerste geschenk was dat ze van haar vader kreeg.

‘Ik wil je terug als mijn dochter, Jouna. Misschien kan je mijn woede vergeven. Wat ik ook zeg, je zal altijd onze dochter blijven.’

Dan omarmt Ven Jouna en voelt even haar aarzeling, maar dan slaat ze haar armen om hem heen.

‘Dank je voor je komst, papa,’ fluistert ze.

Als ze zich van haar vader losmaakt, kijkt ze haar moeder aan. Ook in haar ogen ziet ze tranen van geluk en trots in haar ogen.

‘Kom alstublieft naar huis,’ zegt Dane.

‘Dat kan ik niet, moeder. Mijn leven ligt hier in deze stad en de groep van Sorane.’

‘Dat kan je niet menen, Jouna.’

Jouna kijkt haar vader aan.

‘Ik heb veel aan Sorane te danken, vader. Dankzij haar ben ik geen verpleegster meer, maar assistent-dokteres. Als ik slaag in mijn verdere studies dan zal ik eindelijk mijn droom kunnen waarmaken.’

Dane kijkt Sorane aan en wil iets zeggen.

‘Ik doe alleen wat ik meen te moeten doen, Dane Vaneron. Zoals ik al zei ben ik niet meer diegene die jullie denken.’

‘Dat begin ik ook te geloven, Sorane. Maar ik vraag me af wat haar verdere weg zal zijn.’

‘Jullie dragen een hypsoon, vraag het maar even en je zal een berg van gegevens te verwerken krijgen.’

‘Dan kan ik dat beter eens doen als het rustiger is,’ zegt Dane lachend.

‘Je kan op dat moment best gaan, zitten, moeder. Want de kennis van Anya reikt tot ver in het verleden. Minstens twintigduizend jaar en vermoedelijk nog veel verder,’ merkt Jouna op, terwijl ze naar haar moeder toestapt.

Even staart Dane haar dochter aan of ze gek geworden is.

‘Kennis, twintigduizend jaar? Wat bedoelt ze nu?’

‘Ik besta al veel langer dan twintigduizend jaar, Dane. En elke dag neemt mijn kennis toe.’

‘Anya, is dat werkelijk waar?’ stamelt Dane vragend.

Dan voelt ze de armen van haar dochter om haar heen en kijkt haar gelukkig gezichtje.

‘Anya is een computer intelligentie, moeder. Dankzij haar kennis zal ik ooit mijn dromen kunnen waarmaken.’

Even knikt Dane nadenkend en buigt zich dan naar Jouna toe. Jouna hoort haar moeder iets fluisteren en kijkt naar het grote venster. Ze ziet maar een vage vorm, van de man die achter het venster staat, maar weet dat het Aenon is. Maar weer voelt ze de pijn, diep in haar binnenste, dezelfde pijn die ze voelde, toen ze hem bij die vrouw in bed betrapte. Even is ze in tweestrijd, maar dan wendt ze zich af en kijkt naar haar vader.

Sorane kijkt haar aan. Het lijkt wel alsof ze hem niet wil zien.

‘Jouna, praat alstublieft eens met Aenon. Dat is al wat hij vraagt. Ik weet dat je nog van hem houdt, al ben je gekwetst,’ denkt ze naar de jonge vrouw.

Jouna werpt even een blik op Sorane en zegt dan nog snel iets tegen haar vader.

‘Ik moet blijven, vader. Maar ik zal jullie beiden zoveel bezoeken als ik kan.’

‘Door mijn woede ben ik alles kwijt, dochter. Mijn job, zelfs de afbetaling van ons huis staat op de helling.’

Even zegt Jouna niets, want dat is slecht nieuws. Dan kijkt ze naar Sorane en ziet haar instemmend knikken.

‘Verkoop het huis, pap. Sorane kan je eender welke job bezorgen die je wenst. Hier in Mogwan kunnen we allemaal gelukkig worden. Alleen Aenon zal ik moeilijk kunnen vergeven. Maar ik moet hem te woord staan.’

‘Vergeef hem, Jouna. Een foutje mag je geluk niet in de weg staan,’ zegt haar moeder.

Vanuit haar ooghoek ziet ze Aenon langs de buitendeur van het ziekenhuis verlaten.

‘Ik moet gaan, papa. Ik zie jou en moeder straks wel.’

Dan haast ze zich naar buiten.

Aenon, die al op weg is naar de straat, hoort plots een bekend stem achter hem roepen. Aarzelend draait hij zich om en kijkt Jouna schuw aan, terwijl ze op hem toe stapt.

‘Aenon, je weet dat ik je niet kan vergeven. Maar als je wil praten.’

‘Biedt je vriendschap aan, Aenon. Als je van haar houdt, geef je haar de ruimte om je opnieuw te leren kennen. Misschien zal ze je ooit wel vergeven. Overhaast echter niets,’ hoort hij een vreemde stem in zijn hoofd zeggen.

Sorane wendt zich dan tot Ven en Dane.

‘Als ze met elkaar praten, zit er altijd een mogelijkheid in dat het goed komt. We kunnen beiden beter een tijdje alleen laten.’

Ven kijkt Sorane even aan, maar durft haar niet in de ogen kijken.

‘Dat denk ik ook, Sorane,’ zegt Dane.

‘Ven, kijk me aan. Jouna zou niet willen dat ik jullie aan je lot overlaat. Ze heeft gelijk. Misschien kunnen jullie je huis in de stad verkopen en naar hier verhuizen. Ik kan jullie een plaats in mijn organisatie aanbieden.’

‘Nee, Sorane. Dat kan ik niet. Ik heb dingen gezegd, waar ik nu veel spijt van heb. Ik kan je hulp niet aanvaarden.’

‘Ik begrijp het, Mijnheer Vaneron. Maar je wist toen nog niet wat je nu weet. Wees dan voor een paar dagen mijn gasten en beslis dan als je mijn mensen hebt leren kennen.’

‘Misschien kunnen we een paar dagen een beetje verlof nemen. Je hebt toch geen werk op het moment, schat,’ zegt Dane.

‘In orde, Sorane. We nemen uw uitnodiging aan. Ik wil nog een tijd een oogje houden op onze dochter.’

Sorane kijkt plots om zich heen. Ze voelt zich onrust. Ergens lijkt ze een telepathische kreet om hulp te horen, maar het is onduidelijk, wie of waar. Snel concentreert zich heel diep. Terwijl Dane en Ven haar verbaasd aankijken, dringen haar gedachten cirkelvormig doorheen haar omgeving. Toch vindt ze niets.

‘Kom, we gaan eens kijken naar onze dochter en Aenon. Misschien hebben ze beiden onze steun wel nodig,’ hoort ze Ven zeggen, terwijl ze zich onrustig blijft voelen.

Aarzelend volgt ze hen naar buiten, waar beiden verschrikt naar een bedrukt kijkende Aenon, staan kijken. De jongeman kijkt hun dochter ontsteld aan.

‘Vergeven, kan ik je, Aenon. Maar vergeten zal ik het niet zo snel.’

‘Jouna, zeg me wat ik moet doen om het goed te maken.’

‘Ik vrees dat het daarvoor te laat is. Je wilde praten. Daar heb ik aan toegegeven, maar meer dan een vriendin kan je niet meer zijn.’

‘Zelfs geen goede vriendin, Jouna.’

‘Nee, zelfs dat niet, Aenon.’

‘Vader, kan jij met moeder en Aenon in de inkomhal wachten tot mijn dienst erop zit. Daarna zal ik Sorane’s verzoek inwilligen,’ zegt Jouna, als ze haar ouders opmerkt.

‘Wie is die Sorane toch? We kennen haar alleen als een huurmoordenares, maar is ze dat nog wel.’

‘Dat leg ik deze avond wel uit, papa. We moeten eens met elkaar praten, want ik wil bij Sorane’s mensen blijven.’

‘Wat? Dat heb je al gezegd, maar ben je daar wel zeker van, Jouna. Ik...’

‘Ik doe wat ik wil, Aenon. Wat jij doet moet je zelf weten. Ik hoop dat Sorane niet op het idee komt om jou in mijn buurt in te delen, want dan ben ik dadelijk weg.’

Even kijkt Aenon haar ontsteld aan. Want dat is nu juist wat Sorane voorgesteld heeft. Dan draait hij zich om en haast zich naar buiten. Jouna volgt hem met haar ogen, ze heeft al spijt van haar woorden. Haar hart gaat als een razende te keer.

‘Ben je niet te hard voor hem, dochter?’

‘Misschien, moeder. Maar het doet nog steeds pijn.’

Dane ziet de tranen in de ogen van haar dochter en beseft dat ze Aenon het liefst zou na lopen, maar haar trots laat dat niet toe.

‘*Als dat nog maar goed komt,*’ denkt ze, terwijl Jouna zich weer naar de operatiezaal begeeft.

Dan kijkt ze Ven aan die naar haar toekomt.

‘Dane, kan je mij vergeven. Ik werd helemaal gek, van het idee dat onze dochter met die Sorane meeinging.’

‘Laat maar, lieveling. Ik begrijp het wel. Ik was toen ook niet zo gelukkig met het idee.’

‘Wie is die Sorane toch?’

‘Dat komen we nog wel van onze dochter te weten als ze ons straks komt halen. Maar ik heb de indruk dat ze in goede handen is.’

‘Ik ook. Maar ik hoop dat het weer zoals vroeger wordt tussen onze dochter en ons. Ik besef nu dat ik haar veel pijn gedaan heb, toen ik haar het huis uitzette.’

‘Ik denk dat ze je al vergeven heeft, Ven. Alleen Aenon zal een harde tijd tegemoet gaan, als hij Jouna wil, denk ik.’

‘Hopelijk, want ik kan zien dat hij van Jouna houdt. Wat er juist gebeurd is tussen hem en onze dochter doet hem ook veel pijn.’

‘We zullen het moeten afwachten. Misschien draait het goed uit, lieve schat,’ glimlacht Dane.

Aenon is helemaal van de kaart en rent bijna naar buiten, maar plots hoort hij de stem van Sorane achter zich.

‘Waar ga je zo snel heen, jongeman?’

Hij draait zich naar haar toe en fluistert:

‘Ik moet hier weg, Sorane. Ik denk niet dat het met Jouna ooit nog goedkomt.’

‘Wat denk je over het aanbod dat ik je een paar dagen geleden gedaan heb, Aenon.’

‘Dat was toen verleidelijk, maar nee. Ik kan het niet.’

‘Geef je zo snel de moed op, Aenon. Ga op mijn aanbod in en voeg je bij enkele van mijn vrienden in de basis. Als je slaagt, kan je Jouna trots tegemoet treden, want dan heb je iets bereikt in je leven.’

‘Ergens voel ik dat je gelijk hebt, Sorane. Tot nu kon ik maar kort een job houden, Ik voelde me na een tijdje zo rusteloos, omdat het mij niet boeide.’

‘Dan zal dit voor de juiste weg zijn, Aenon. Mijn basis is maar een klein deel van wat je te wachten staat. Maar let wel. Het kan zeer gevaarlijk worden.’

‘Gevaar schrikt me niet af. Over straat wandelen is ook gevaarlijk.’

‘Misschien klopt dat wel voor een klein deel, Aenon. Maar wat je wacht is helemaal iets anders.’

Aenon kijkt haar niet begrijpend aan.

‘Onze weg zal uiteindelijk naar de ruimte leiden, Aenon. En veel verder dan wat je je op dit ogenblik zou kunnen indenken.’

‘De ruimte, zeg je? Ik weet niet wat je juist bedoeld, Sorane. Maar ik wil het wel proberen. Misschien boeit het mij wel, zoals jij schijnt de denken.’

‘Dat is iets dat voor jezelf zal moeten uitzoeken.’

‘Ik ben uw man, Sorane.’

‘Nee, Aenon. Jij wil Jouna en ik denk dat ik Deno wil. Dus mijn man kan je niet echt zijn. Maar je zal jezelf voor mij en Jouna moeten bewijzen. Dus volg het programma van Anya aandachtig.’

‘Ik zal het doen, Sorane. Waar moet ik mij melden?’

‘Bij Anya,’ zegt Sorane nog en dan wordt alles zwart om hem heen.

‘Hé, eindelijk een echte knappe man opgedoken,’ hoort hij een zachte stem zeggen.

Voor hem staat een knap zeventienjarig meisje, die hij verbaasd aankijkt.

‘Mijn naam is Gayna,’ zegt ze.

Aenon slikt even.

‘Ik ben Aenon,’ stamelt hij.

‘O, het gewezen vriendje van Jouna.’

‘Ken jij Jouna?’

‘Niet echt. Maar Anya wel.’

‘Zie jij haar ook.’

‘Zoals iedereen die een hypsoon draagt, Aenon. Kom nu maar snel mee. Anya zal je een woonruimte moeten aanwijzen. Over een uurtje eten we allemaal.’

‘Zijn er dan nog meer?’

‘Een twintigtal, Aenon. Je zal straks wel kennis met hen maken. Ze volgen verschillende opleidingen in functie van hun mogelijkheden en interesses.’

‘Is hier dan zo veel te leren?’ vraagt Aenon.

Aenon werp even een blik naar de nieuwe omgeving en volgt het meisje dan maar.

Sorane staart even naar de plaats waar Aenon stond, maar weer voelt ze die onrust, maar nu veel duidelijker. Opnieuw scant ze de omgeving. Steeds verder en verder tot ze plots een gedachte waarneemt. Nu ze richting weet scant ze daarin verder en hoort een zwakke roep om hulp komt. Met al haar kracht stuurt ze haar gedachten naar het nieuw doel, tot ze op een barrière stuit. Ondanks haar kracht kan ze er niet doorheen dringen.

Daarom laat ze haar telepathische gedachten de omgeving ervan doorgronden. Plots komen de gedachten van Jakira duidelijk tot haar door.

‘Die twee heb ik in mijn val. Lang zullen ze het niet meer maken. Dargo is al gewond en Arjina kan bijna niet meer op haar benen staan. Haha. Zij zijn de eersten van de overlevenden die eraan zullen geloven.’

Ontsteld opent ze haar ogen en staat op. Even kijkt ze besluiteloos om zich heen, maar dan herpakt ze zich. Jouna en Aeon, die juist binnenkomen, kijken haar vragend aan.

‘Anya, Alarmfase 2,’ beveelt ze telepathisch.

‘Anya, kan jij met Jouna haar ouders voorlopig in mijn villa onderbrengen. Geef hun een van de lege kamers. Ik moet weg,’ zegt ze nog.

Voor Anya kan antwoorden, is Sorane verdwenen. Dane en Ven die juist weer naar het gebouw toelopen, schrikken even.

‘Aan die overbrengers zal ik toch moeilijk aan kunnen wenen, Dane,’ hoort ze haar man zeggen.

‘Tja, Ven. We zijn een nieuwe wereld binnengetreden. Het wendt wel, denk ik.’

De zwarte weg

Een paar uur eerder hebben Dargo en Arjina het spoor van de valse Jakira gevonden en bijten zich erin vast. Als ze de gezochte naderen, merken ze de vreemde gedaanten niet op, die hen bespieden. In het midden van een grasvlakte zien ze Jakira plots staan. De blondine staat uitdagend naar hen te kijken. Arjina slikt even. Het is alsof ze hun 'dode' vriendin voor zich zien staan.

'Is dat echt Jakira, Dargo?'

'Uiterlijk is ze Jakira, maar het is onze vriendin echter niet, Arjina. Onze vriendin is al vele jaren dood.'

Ze activeren hun energiewaarden en lopen op hun hoede naar hun tegenstandster toe. Plots voelen ze echter een tinteling, als ze door een onzichtbaar veld lopen. Dan klinkt de spottende lach van Jakira in hun oren.

'Nu heb ik jullie allebei in de val. En levend komen jullie hier niet meer uit,' roept Jakira uit.

Arjina en Dargo kijken elkaar even aan. Ze beseffen beiden dat ze te roekeloos geweest zijn.

'Mag ik een beetje spelen, beste vrienden?' vraagt Jakira spottend en geeft een teken met haar linkerarm.

'Ik heb hier enkele volgelingen die nog moeten bewijzen dat zij het waart zijn om mij te mogen dienen.'

Dargo merkt als eerste de, in het zwartgeklede, volkors op, die om hen heen tussen de bomen uit komen. Allen zijn ze met energiewaarden gewapend.

'Doe jullie uiterste best en laat me genieten van het schouwspel. Let wel op, vrienden. Deze soldaten werden speciaal getraind om jullie gebroed uit te schakelen.'

Dargo, die de sterkste telepaat is van beiden, probeert snel contact op te nemen met hun vrienden. Maar door het antiparaveld, waar ze doorheen liepen, lukt het niet.

'Nutteloos, vriendje. Niemand kan jullie meer helpen,' spot de blondine, die de poging van Dargo waarnam.

Dan worden ze door zwaardvechters aangevallen. Dargo en Arjina moeten al hun kunnen boven halen om de aanvallers te weerstaan. Rug aan rug, verdedigen ze zich. Toch heeft Jakira zich misrekend. Arjina duikt plots onder enkele aanvallers door, die volledig verrast worden. Als ze zich omdraaien, kent de roodharige geen genade meer. Ze breekt compleet doorheen hun verdediging. Drie van hen moeten het met de dood bekopen, terwijl Arjina nu moet wijken onder de slagen van de overblijvendenden. Dargo heeft intussen ook van de aarzelings gebruik gemaakt en heeft zich uit de kring kunnen bevrijden.

Een van zijn belagers ligt achter hem dood in het gras. De overblijvendenden verspreiden zich en vallen in paren hun prooi aan. Zo wisselen ze elkaar af in een poging om de tegenstander uit te putten. Maar Dargo doorziet hun bedoeling en werpt plots enkele cruns op hen toe. Enkele reageren te laat en voelen de vlijmscherpe ruitachtige werptuigen in hun borst dringen. Zielogend storten er vier neer. Drie anderen wijken gewond achteruit, terwijl hun resterende maten Dargo in groep aanvallen. De ‘jongeman’ moet bliksemsnel achteruitwijken en merkt op dat moment dat Arjina in het nauw gedreven wordt.

Arjina is gevallen en probeert zo goed als ze kan de slagen van haar belagers te ontwijken. Ze is echter al verschillende malen geraakt en bloed uit verschillende kleine wonden. Jakira kijkt intussen glimlachend toe, maar als Arjina langzaam maar zeker rechtop geraakt, balt ze haar handen tot vuisten. Woedend kijkt ze toe, terwijl ze meer dan tien van haar volgelingen dood of gewond in het gras ziet liggen.

Plots wordt Dargo in zijn dij geraakt en wankelt achteruit. Toch houdt hij zich staande en weerstaat de aanvallen van zijn vier overblijvende tegenstanders. Arjina heeft nog maar drie belagers voor zich en deze kan ze met moeite aan. Arjina schrikt als ze de kreet van Dargo hoort. Ze ziet hem op zijn knieën zitten met beide dijnen vol bloed. Maar toch merkt ze de vechtlust in zijn ogen. Even is ze haar concentratie kwijt en voelt een hevige pijn in haar linkerzijde. Ze beseft dat ze geraakt is en tast naar de wonde. Arjina kijkt een mannelijke en twee vrouwelijke tegenstanders aan. Ze grijnzen haar toe.

‘Jij en je vriend zijn goede vechters, Arjina. Maar zoals je weet komt voor iedere strijder ooit het einde. De ene al vroeger of later dan de andere.’

Arjina laat haar wapen zakken, terwijl ze haar hand tegen de wonde drukt. Zonder dat ze het merken, probeert ze haar wonde

te genezen. Hoewel het bloeden stopt, lukt het haar toch niet helemaal.

‘Arjina, hebben jullie genoeg gehad? Of wil je mij nog een tijdje amuseren, door als een gewonde worm door het gras te kruipen,’ spot Jakira.

Arjina kijkt om naar Jakira. En roept:

‘Jij laat je dienaren je vuile werk opknappen, kloon. Je bent te laf om het zelf tegen mij of Dargo op te nemen,’ roept Arjina, Jakira toe.

‘Te laf. Denk je dat? Ik kan je met een gedachte verpulveren, maar ik gun mijn tegenstanders een eerlijk gevecht.’

‘Een eerlijk gevecht, laat me niet lachen. Ik sta verstomd dat je dienaren een laffe heerseres willen dienen.’

‘We moeten, Arjina. Ze bezit de status van onze vroegere meester. Door haar beheerst de symbiont ons lichaam,’ hoort ze een van de vrouwen achter haar zeggen.

Arjina kijkt moeizaam om en antwoordt.

‘Jullie meester diende de verkeerde zijde. Maar hij was tenminste geen lafaard. Hij stierf als een krijger door de hand van een huurmoordenares. Jullie nieuwe meesteres is maar een flauwe kloon van onze vriendin. Ze moet haar macht nog bewijzen, als ze al macht heeft.’

Dan kijkt ze terug naar Jakira en merkt dat die haar handen tot vuisten gebald heeft

‘Jij wilt mijn macht voelen, Arjina. Misschien heb je gelijk. Dit lichaam mag dan een kloon zijn, maar ooit was ik een machtige waar velen voor beefden.’

‘Beefden, kloon. Voor jou heeft nooit iemand gebeefd.’

‘Zwijg, Arjina. Jullie hebben genoeg van mijn tijd verspilt. Maar ik heb genoeg van jullie nederlaag genoten,’ roept Jakira uit en concentreert zich.

Maar dan voelt ze plots een vreemde uitstraling in haar buurt. Verrast kijkt ze om zich heen, maar ziet niets verdachts. Tot ze plots naar haar volgelingen kijkt. De zwarte symbiont, die hen beheerst, wijkt uit hun lichaam. Haar volgelingen deactiveren hun energiezwaarden en kijken haar uitdagend aan. De zwarte symbiont, die nu vloeibaar door het gras, in haar richting schuift, trilt van de pijn, die ze tot diep in haar lichaam voelt. Maar plots voelt ze dat de zwarte symbiont veranderend. Ook de kleur van de ogen van haar dienaars wordt steeds meer lichter grijs, tot het helemaal wit is.

‘Dat kan toch niet,’ fluistert ze.

Ze beseft echter dat deze vreemde kracht hen bevrijd heeft van de overheersing van de zwarte Symbiont. Hoe dat mogelijk is, is haar een raadsel. Maar dan merkt ze iets ontstellends op. Haar elf ondergeschikten, die nog leven, staren haar met vreemde blikken van woede en haat aan, gemengd met het besef van hun verschrikkelijke daden. Vier van hen richten hun wapen op zichzelf. Ook Arjina en Dargo zien het gebeuren en kijken verbaasd toe. Plots ziet ze de witte brij weer in elf delen veranderen en elk deel vloeit naar hun vroegere volk tot toe. De elf worden rustiger van zodra ze de kalmerende impulsen van hun symbiont waarnemen.

Jakira beeft van woede, maar ze weet niet wat ze gebeurd is.

‘Dood hen,’ roept ze uit.

‘Wij dienen u niet meer, kloon. Wij zijn terug vrij. Ook diegene die wij beheersen zijn, zijn vrij,’ zeggen ze allen gelijktijdig alsof ze een persoon zijn.

Ze staat er alleen voor. Maar ze is niet voor niets het machtigste wezen in dit deel van het heelal.

‘Ooo, wat zullen die twee en haar volgelingen boeten. Ze wilden haar macht zien. Geen probleem. Ik zal mijn macht tonen, voor ik hen verpulver,’ denkt ze.

Arjina en Dargo die de vreemde straling plots voelden wijken, krijgen langzaam hun krachten terug. Arjina is de eerste die op Jakira toeloopt.

‘Nu gaat het tussen ons beiden,’ glimlacht ze.

Jakira kijkt de roodharige met bliksemende ogen aan en haalt uit met haar hand. Een vuurbal schiet op Arjina toe, maar deze kan hem ontwijken. Toch voelt ze dadelijk dat ze nog niet helemaal hersteld is. Voor volgende vuurbal kan Arjina maar op het nippertje opzij springen, maar de derde raakt haar rechterbeen. Ze krimpt in elkaar van de pijn, terwijl ze op de grond valt.

Als Jakira op haar toe stapt.

‘Jij wilde mijn macht voelen, Arjina. Bereid je maar voor om voldoende weerstand te bieden, anders kan ik er niet van genieten.’

‘Ben je mij vergeten, kloon?’

Kalm draait de blonde vrouw zich om en kijkt Dargo aan, die licht wankelend voor haar staat.

‘Haha. Heb je nog niet genoeg? Zelfs samen zijn jullie nog niet sterk genoeg om mij te verslaan. Jullie en je maten zijn ten dode gedoemd. Ik zal mijn vroegere meester wreken. Jullie

bloed zal ik aan hem schenken, om hem te eren. En dan word ik zijn gelijke.'

'Dat wil ik eerst nog zien, Jakira. Of heb je een andere naam, kloon,' sist Dargo.

'Nee, van af nu ben ik de enige echte Jakira en jullie overleven deze dag niet,' lacht Jakira en concentreert zich even.

Dargo krimpt ineen van de pijn, maar valt haar plots aan met al zijn krachten, maar dadelijk beseft hij dat zijn kracht niet voldoende is. Half bewusteloos zakt hij neer in het gras.

'Jij komt straks aan de beurt, eerst je vriendin en medestrijdster. Als zij sterft, zal je misschien beseffen hoe nutteloos jullie strijd is,' zegt Jakira, terwijl ze zich lachend tot Arjina wendt, die met haar energiezwaard stevig in de hand op haar toekomt.

Jakira activeert grijzend haar energiezwaard en wacht de aanval van Arjina af. Arjina beseft dat ze geen van beiden tegen deze kloon van hun 'dode' vriendin op kunnen. Toch geeft ze de strijd niet op. Tweemaal wordt ze zwaar geraakt en moet dan onder een regen van slagen steeds meer wijken.

'Genoeg gespeeld, Arjina. Nu wordt het tijd om af te rekenen,' grijnst Jakira, terwijl ze twee stralen van Arjina's wapen wegslaat.

Met drie slagen brengt ze Arjina uit haar balans en slaat bliksemsnel toe. Ontstelt staart Arjina naar haar rechterarm, die met haar geactiveerde energiezwaard in haar hand op de grond valt. Dan kijkt ze naar 'Jakira'. Maar deze duwt snel de punt van haar energiezwaard tegen de borst van de roodharige.

'Zeg je gebedje op, meid. Snel, je hebt juist drie seconden.'

'Kloon, laat haar nog even in leven, anders geef ik je zelfs de kans niet op een eerlijk gevecht,' horen ze plots een stem.

Jakira draait zich langzaam om en kijkt naar de onbekende vrouw die ligt wankelt, als gevolg van haar teleportatiesprong door het scherm.

'Wie ben jij nu weer? Haha, nu herken ik je... Sorane Nador, de huurmoordenares of haar dubbel. Hoe kom jij hier?'

'Ik ben geen dubbelgangster, kloon.'

'Dan zou jij dood en begraven moeten zijn. Heeft mijn die naar je dan toch gemist?'

'Toch niet, kloon. Aqunok miste niet. Maar de goden wilden mij niet, blonde.'

'Als een geestelijk wezen kan je niet veel doen, Sorane Nador.'

‘Sorane Nador is niet meer, kloon. Ik ben nu Sorane Cobanon.’

‘Dus hadden ze op het nieuws gelijk. Dus toch een dubbel samen of lieg je soms.’

‘Ik heb het al gezegd, namaak Jakira. Er is nooit een dubbelgangster geweest.’

Even lijkt Jakira te schrikken, maar dan lacht ze even.

‘En toch ben je hier alsof je nog in leven bent.’

‘Twee schoten maakten een eind aan mijn leven, maar dat was mijn bestemming. Toen ik in de witte sfeer Megan en Jakira ontmoette, werden wij een waardoor ik herinnerde wie ooit geweest ben,’ antwoordt Sorane.

‘Megan en Jakira. Haha... Die zijn al lang geled...’ lacht Jakira, maar dan drinkt de betekenis van wat de roodharige juist zei tot haar door.

Plots staart ze de roodharige verschrikt aan.

‘Verdomme...Drie delen van de negen...Jin.... Nee, dat mag niet gebeuren.’

‘Tot de dood, kloon,’ hoort ze Sorane zeggen, terwijl die haar energiezwaard activeert.

De blondine kijkt haar even nadenkend aan en fluistert:

‘Maakt Megan werkelijk een deel van jou uit?? Dat is onmogelijk.’

‘Goed geraden. Ooit was ik de machtige Megan, kloon. Verdedig je.’

Het gevecht barst in alle hevigheid los. Sissend botsen de zwaarden tegen elkaar en zoemen door de lucht. Geen van beiden raakt door de verdediging van haar tegenstandster. Alleen heeft Sorane het moeilijk om tegen haar eigen evenbeeld te vechten, ook al is het een kloon.

‘Ze is niet slecht, die Sorane Cobanon. Waar zou ze zo hebben leren vechten?’ merkt Dargo op, terwijl hij toekijkt hoe de roodharige de aanvallen van de blondine opvangt.

Intussen geneest hij zijn wonden. Ook Arjina concentreert zich hard en langzaam groeit haar arm opnieuw.

Plots zien ze een steen tussen het gras omhoog zweven en recht op Sorane toeschieten. Arjina wil net een waarschuwing roepen, als ze Sorane opzij ziet duiken. Jakira is even verrast, maar toch kan ze, zij het op het nippertje, zichzelf half onstoffelijk maken. De steen schiet door haar heen, maar Sorane gunt haar geen tijd en valt met een regen van slagen aan.

Jakira moet deze maal wijken. Steeds verder naar de bosrand toe. Beiden raken elkaar soms, waardoor ze lichte wonden hebben. Jakira werpt plots een energiebal op Sorane toe. De roodharige vangt hem echter op en laat hem met een grote boog op Jakira toe schieten. De blondine heeft het tijdig gemerkt en nog voor ze opzij springt, schieten twee energiegolven op Sorane toe. Terwijl Jakira de bol met gemak kan ontwijken, duikt Sorane ook opzij, waardoor de energiegolf haar mist, maar de andere raakt haar lichtjes. Wankelend probeert ze haar evenwicht te behouden. Jakira ziet echter haar kans en stort zich op Sorane. Die wordt in het nauw gedreven door de zware slagen, die ze maar op nippertje kan opvangen met haar energiezwaard. Jakira zet nu alles op alles, nu ze merkt de Sorane zo verzwakt is.

‘Je was misschien ooit een machtige, Sorane. Maar nu ben je mijn mindere. Zweer mij trouw en je zal voor eeuwig leven.’

‘Een kloon trouw zweren. Heb je nog wensen voor ik je in stukken hak?’

Jakira grijnst.

‘Doe het, Sorane. Maar ik vrees dat jij een paar stukken gaat verliezen voor ik je dood.’

Tussen beiden barst opnieuw een hevig gevecht los, maar al snel beseft Sorane dat ze te zwak is. Deze kloon bezit haar oude vaardigheden. Dan haalt de blondine hard uit. Sorane probeert de slag nog op te vangen, maar het energiezwaard wordt uit haar hand geslagen. De cilinder schakelt zichzelf uit en rolt door het gras weg en verdwijnt.

‘Vaarwel, Sorane,’ roept Jakira spottend uit.

Vlak na haar uitroep, merkt ze de reactie van Sorane op en probeert nog opzij te springen, maar het is te laat. Twee energieballen schieten vlak na elkaar uit de rechterhand van Sorane. De eerste raakt haar vol, terwijl de tweede haar schouder raakt. Jakira wordt achteruitgeworpen en beland kreunend op haar rug. Haar wapen rolt uit haar hand, terwijl een nieuwe cilinder in de hand van de roodharige gevormd wordt.

Als Sorane op haar tegenstandster wil toestappen, doet een hevige aardbeving de grond daveren. Sorane valt en rolt naar een opengebarsten spleet toe. Arjina en Dargo zien haar erin verdwijnen. Ook de kloon kijkt verschrikt toe, terwijl ze zich met moeite rechtop gaat zitten. Ook zij lag bijna in de diepte. Even is naast de blondine een vreemde gedaante zichtbaar.

‘Een Droak,’ fluistert Arjina.

‘Die is er geweest. Nu jullie,’ lacht de Droak, terwijl Jakira wankelend rechtstaat.

Dan raast de Droak op Dargo toe. Die is al fel verzwakt door het gevecht tegen de Volkors en de kloon, maar toch houdt hij tot de verbazing van de Droak, stand. Hij brengt hem zelfs een verwonding toe. Maar dan is de Droak iets te snel en doorboort de borst van Dargo.

Verschrikt en ontsteld ziet Arjina hem in elkaar zakken. Ze loopt op hem toe en knielt naast hem met tranen in de ogen, want haar vriend die vele jaren ouder dan zijzelf is dood.

‘Hallo Arjina. Je verlangt ernaar om weer bij hem te zijn, zie ik.’

Arjina krijgt het ijsig koud, als ze langzaam rechtstaat. Eerst kijkt ze naar de Droak en dan naar Jakira, die dichterbij komt. Met haar genezen rechterarm wijst ze naar haar energiezwaard, dat dadelijk op haar toeschiet.

‘Een nieuwe arm, Arjina. Wauw, daar moet ik dadelijk iets aan doen.’

Arjina fluistert:

‘Ik zal je doden, kloon.’

De roodharige vrouw zet al haar mogelijkheden in en Jakira ondervindt dat ze nog steeds een geducht tegenstander is. Maar plots is Arjina niet snel genoeg. Het zwaard van Jakira gaat door haar linker onderarm, waar door ze haar hand en pols verliest. Even verstart ze, maar dat is voor de blondine voldoende. Bliksemseel slaat ze toe. Ook Arjina’s genezen rechterarm, rolt weer in het gras. Arjina staart verschrikt naar Jakira, terwijl ze beseft, dat haar lange leven ten eind loopt. Maar Jakira blijft haar gewoon spottend aankijken en zegt met een dreiging in haar stem.

‘Zweer mij trouw, Arjina. En ik spaar je leven.’

‘Dat is iets dat nooit zal gebeuren, kloontje,’ roept Arjina uit en concentreert zich diep.

Haar linkerhand, groeit opnieuw aan, terwijl haar rechterarm vorm begint te krijgen. Dan reikt ze naar haar energiezwaard dat in het gras ligt. Als het naar haar toeschiet, reageert Jakira nog steeds niet.

‘Jij waagt om mij telkens weer, kloon te noemen, Arjina. Zeg niet dat ik je geen kans gegeven heb.’

Dan stapt Jakira op haar slachtoffer toe. Arjina doet alle moeite om haar wapen te heffen, maar ze krijgt het niet omhoog. Jakira houdt haar telekinetisch in een harde greep vast. Even blijft kloon haar grijnzend aankijken.

‘Doe Dargo de groeten,’ hoort ze de blondine zeggen.

Arjina concentreert zich hard, maar het mag niet baten. De blondine is te sterk. Met een snelle beweging slaat Jakira toe, terwijl ze Arjina loslaat. Arjiana probeert nog snel achteruit te springen, maar ze reageert niet snel genoeg. Haar hoofd rolt door het zachte gras, terwijl haar lichaam in elkaar zakt.

Even kijkt ze naar het hoofd van Arjina en richt zich dan tot de Droak en merkt dadelijk zijn afwijzende blik op. Ze voelt haar woede stijgen, maar haar tijd is nog niet gekomen.

Dan kijkt ze naar de Volkors.

‘Nu komen jullie aan de beurt, verraders.’

‘We zullen ons leven duur verkopen, Hera.’

‘Denken jullie dat ik jullie de dood van een krijger gun. Nee, dat nooit. Alleen trouwe krijgers genieten van die eer. Jullie zullen van pijn voor mij voor mij kruipen en om genade smeken...,’ broemt Jakira, maar dan merkt ze telepatisch de gedachten van Sorane op die achter Droak uit de barst in de grond omhoog zweeft.

‘Pas, Her,’ roept ze.

Maar de Droak glimlacht alleen maar als hij een overbrengrsveld activeert voor hem en de blondine.

‘Die grijnst echter en zegt:

‘Dit behoort tot mijn plan, kloon. Kom...’

Voor Sorane iets kan doen zijn beiden verdwenen. Sorane blijft alleen staan en kijkt naar haar vrienden.

‘Laat hen maar.’

Twee vrouwen lopen naar Dargo toe. Maar ze zien dadelijk dat hij dood is.

‘Deze man is dood, Hera.’

Sorane slikt even, want als ze het lichaam van Arjina ziet liggen, beseft ze dat haar plannetje gelukt is. De elf kijken haar verbaasd aan, want de tranen rollen over de wangen van de roodharige naar beneden, maar toch glimlacht ze heel even.

‘Vaarwel, kloonvrienden,’ horen ze haar fluisteren.

Op dat moment materialiseert een andere roodharige.

‘Blijf van hen af, vervloekte moordenaars,’ roept die uit, terwijl ze haar wapen activeert.

De twee Volkor vrouwen, richten zich op en wijken achteruit.

‘Verdomme, huurmoordenaars. Hoort dat uitschot bij jou?’

‘Nee, Tena. Wij hebben geen van allen met deze doden te maken. De kloon van onze vriendin Jakira dode beiden.’

‘De kloon van..... Ik zie geen kloon, Sorane Nador.’

‘Hoe je geslaagd bent hen te doden weet ik niet, moordenaress. Maar ik zal hun dood bestraffen.’

‘Ik heb hen niet gedood, Tena. De evenbeelden van die kloonen waren zoals jij mijn vrienden in een ver verleden.’

‘Evenbeelden zeg jij. Je bent niet meer dan, een laffe moordenaar en vrienden. Laat me niet lachen, dat zijn we nooit geweest. Verdedig je of ik...’

‘Sorane spreekt de waarheid, Hera Tena.’

‘Je medeplichtigen liegen, Sorane. Verschillende van die daar liggen dood in het gras. Dat zegt genoeg. Zo te zien heb je volkors gebruikt om mijn twee dierbare vrienden af te matten en dan heb je gewoon afgemaakt.’

Van woede stormt Tena met geactiveerd energiewaard op Sorane af. Sorane wil echter geen gevecht met haar, dus geeft ze een snel bevel aan haar hypsoon en zoveel zij als de bevrijde Volkors lossen in het niets op.’

Trillend van woede laat Tena haar energiezwaard zakken en schakelt het uit. Dan knielt ze met tranen in de ogen naast Dargo, die meer dan tienduizend jaar haar medestrijder was, en sluit zijn ogen. Dan richt ze zich op en wankelt naar Arjina, de dochter van Quana, die ooit een van haar beste vriendinnen was. Naast het hoofd van Arjina, valt ze op haar knieën. Het is te veel voor haar. Ze kent hen al duizenden jaren en nu liggen ze hier dood zoals ieder ander levend wezen op de grond.

‘Ik zal jullie wreken, vrienden. Sorane en haar moordenaars zullen door mijn hand sterven, al is het mijn laatste daad in mijn lange leven,’ fluistert ze, terwijl de haat zijn invloed diep in haar binnenste vergroot.

Tena beseft echter niet dat ze langzaam, maar zeker naar de zwarte weg afdrijft. Even kijkt ze om zich heen en merkt in de verte de bergen op.

‘Xan, ik heb je hulp nodig,’ fluistert ze.

Naast haar wordt Xan, het uiterlijk van haar Hypsoon, opgebouwd.

‘Ik weet niet of ik je nog als medestrijder kan aanvaarden, Tena. Je haat stijgt.’

‘Ik wil alleen mijn twee vrienden een voorlopige rustplaats geven.’

Een paar seconden zegt Xan niets.

‘Twee kilometer van hier aan de rand van de rotsen is een ruimte onder grond.’

‘Wil je ons daarnaartoe overbrengen, Xan.’

Dadelijk worden de lichamen van Dargo en Arjina in een groen veld gehuld en dematerialiseren. Iets later volgt Tena. In de onderaardse grot staart ze naar haar beide dode vrienden. Ze neemt het hoofd van Arjina aarzelend in haar handen en legt het boven haar lichaam, waar het zou moeten liggen.

‘De moordenaars en haar dienaren zal ik opsporen en doden, vrienden. Dat zweer ik,’ fluistert ze.

Als ze zich omdraait merkt ze niet dat de lichamen van Dargo en Arjina tot stof vervallen. Buiten voor de grot blijft ze staan en hoort plots een stem zeggen:

‘Het spijt me, Tena. Ik heb je lang gediend, maar ik vrees dat die tijd voorbij is. Wie de zwarte weg betreedt, kan mijn meesters niet meer zijn.’

Tena schrikt op en beseft dat haar kleren langzaam verdwijnen.

‘Xan, nee. Dat kan je niet doen.’

Maar Xan antwoordt niet meer.

Tena hoort iets zacht op de vloer van de grot vallen en merkt het pentagon op, dat ooit het hare was.

‘Xan, alstublieft ik heb je nodig,’ fluistert ze.

‘Jij wil je vrienden wreken, Tena. Maar diezelfde vrienden zouden zich nu van je afkeren. Zij bleven tot het einde de witte weg volgen, maar jij niet meer. Want wraak behoort tot de zwarte weg, die jullie allen bestreden in een ver verleden.’

Tena kijkt naar het pentagon en bukt zich. Aarzelend neemt ze het pentagon op en beseft dat ze niets meer heeft. Geen kleren, geen geld, geen wapens en zelfs eigen innerlijk heeft ze verraden. En dat is volledig de schuld van Sorane en haar moordenaars.

‘Nee, Tena. Dat is hun schuld niet. U wil geen gerechtigheid meer, maar wraak. U bent de schuldige.’

‘Als je me niet wil helpen, Xan. Zwijg dan maar,’ zegt ze met een stem die trilt van woede.

Woedend stampt Tena met haar voet op de vloer. Dan kijkt ze even om zich heen. Maar ze bevindt zich in een afgesloten ruimte. Even concentreert ze zich en dematerialiseert. Want ze moet ergens kleding zien te vinden. Na een zestal sprongen materialiseert ze onopgemerkt in een pashokje van een kledingzaak in de stad. Het hokje naast het hare is bezet, maar de vier anderen zijn leeg. Door de ogen van enkele mensen kijkt ze naar de kledij tot ze iets geschikts vindt.

Een gedachte is genoeg om een slipje en een beha in de kleur die ze altijd al mooi vond, te apporteren. Met moeite kan ze de beha vastmaken, want het is zeer lang geleden dat ze er nog een echte aan had. Ze is gewoon dat die door Xan gevormd werd. Met het slipje heeft ze het makkelijker.

'Nu nog een lange broek, een hemdje en een jasje,' denkt ze.

Een paar minuten later is ze weer verdwenen alsof ze er nooit geweest is. Alleen heeft ze een probleem, er stonden beveiligingscanners. Hierdoor werd haar aanwezigheid gedetecteerd en doorgestuurd naar de beveiligingsfirma, die de gegevens in beelden omzetten.

De Droak

Als Sorane in de bergen materialiseert, is ze samen met de elf soldaten, die vroeger tot de zwarte wacht behoorden. Zij kijken verbaasd en verschrikt om zich heen. Dan zien ze Sorane staan, die hen glimlachend aankijkt, terwijl de lichtblauwe gloed langzaam verdwijnt.

‘Hoe?’ stamelt een van hen vragend.

‘Een overbrengersveld, daar hebben jullie toch al ervaring mee, Zavon.’

‘Wat wilt u van ons?’ vraagt een andere.

‘Ik heb getrainde strijders nodig, Oran. Misschien zijn jullie wel geïnteresseerd.’

‘Waarom zouden wij? Wij horen geen van allen op deze planeet thuis.’

‘Ik heb het niet over deze planeet, Serin. Ik ben van plan mijn strijd tegen de zwarte machten te hervatten, maar ook ik heb hulp nodig.’

‘We zijn pas van die afschuwelijke symbiont bevrijdt. Ik dank de goden dat....’

‘Ik denk niet dat je de goden moeten bedanken, Zavon. Maar Sorane. Zij heeft ons bevrijdt.’

‘Heeft zij... Nee, Inara. Dat kan zij niet...’

‘Toch wel, Zavon. Ik voel het. Die Jakira zal het niet gedaan hebben en de Droak ook niet.’

‘Misschien de goden.’

‘Er zijn geen goden, Zavon. Alleen diegenen die zich een goddelijke status toemeten. Maar ook zij, zijn maar gewone mensen. Alleen bezitten ze gaven die alle geëvolueerde espers hebben. Maar sommigen van ons gebruiken deze gaven in dienst van de goede krachten.’

De elf kijken Sorane verbaasd aan.

‘En jij denkt zeker een van die strijders te zijn.’

‘Ik ben er een geweest, Geon. En ik wil er terug een worden. Maar ik kan alle hulp gebruiken die ik kan vinden.’

‘Wat kan jij doen? Zelfs Jakira die Tor-ka dode, vond uiteindelijk de dood. Die kloon naam haar plaats in, maar ze greep de macht en dwong ons haar te dienen.’

‘Jakira is niet dood, Geon. Ze maakt nu deel uit van mijn identiteit,’ zegt Sorane bijna fluisterend.

‘Is dat waar?’

Even scant Sorane de vrouw en zegt dan met een glimlach:

‘Ja, Lo-arna. Dankzij de hogere machten leef ik nog steeds. Maar ook zij zullen een bedoeling hebben achter dit alles.’

Even kijken de vroegere volkors Sorane aan.

‘En toch vraag ik mij af of ik jou wel wil dienen, roodkop. De dood van de twee moedige strijders, van wie jij zegt dat ze je vrienden waren, doet je blijkbaar niets.’

‘Dat doet me zeker iets, Lo-arna. Maar om klonen kan ik echter niet rouwen.’

‘Klonen, Sorane.’

De roodharige glimlacht even en wijst naar twee gedaanten rechts achter haar.

Als Lo-arna en de anderen in die richting kijken, zien ze een man en een vrouw naderen. Beiden dragen nog altijd de sporen van het gevecht.

‘Sorane Nador, wat... hoe heb jij...,’ zegt de man en activeert zijn energiezwaard.

Langzaam keert Sorane zich naar beiden toe.

‘Scan mij, Dargo,’ zegt ze.

‘Dargo, laat dat. Sorane is geen vijand.’

De man kijkt zijn gezellin in de ogen.

‘Hooft ze dan niet bij die daar?’

‘Nee, en ook zij zijn geen vijanden meer.’

Even aarzelt Dargo, maar dan deactiveert hij zijn zwaard.

‘Waarom moet ik je scannen, roodkop?’

‘Omdat ik ooit blond was, beste vriend. Hoe is het met Unka, mijn zus?’

‘Hoe is het met Unka, je zus. Wie? Jakira,’ stamelt Arjina.

Maar Dargo scant Sorane telepatisch, tot hij plots op Sorane toestapt en haar omarmt.

‘Een andere gedaante, maar nog steeds dezelfde, Jakira.’

‘Je hebt het mis, Dargo. Sorane is niet echt onze gewezen vriendin, ze is nu veel meer.’

Dargo kijkt verbaasd naar Arjina, die naar Sorane staart, terwijl ze op haar toestapt.

‘Je linkerhand is niet echt helemaal genezen, vriendin,’ zegt de roodharige.

‘Dat kan ik later wel als ik op krachten gekomen ben.’

Sorane glimlacht even en neemt de linkerarm van Arjina vast. Dadelijk verspreid het groene licht zich over de arm en het lichaam van de ‘jonge’ vrouw. Arjina staart Sorane in de ogen, terwijl ze haar krachten voelt toenemen en haar wonden helen.

Als Sorane haar hand loslaat staart ze er even naar, terwijl ze beseft dat ze lichamelijk weer in orde is. Dan stapt ze op haar vriend toe.

‘Sorane is onze vijand niet, Dargo,’ zegt ze, terwijl ze een kus op zijn mond drukt.

Even beantwoordt hij haar kus.

Dan wendt hij zich tot Sorane:

‘Dank je, roodkop.’

‘Wie bedoel je? Mij of Sorane.’

‘Allebei, Arjina?’

‘Nog steeds samen, zie ik.’

Dargo knikt.

‘Op het moment wel, Sorane. Al gaan we soms wel eens met anderen om. Toch dooft onze liefde voor elkaar nooit uit.’

‘En jij, Sorane. Heb jij geen vriendje?’

‘Ik denk het, maar dat is voor later.’

‘Later, je kan maar beter niet te lang wachten.’

‘Er zijn belangrijker dingen, Arjina.’

‘Al leven we nog zolang, Sorane. Toch hebben we moeten vaststellen dat elk ogenblik kostbaar is. En dat moet je koesteren.’

‘Wijze raad, Arjina. Maar de weg naar mijn bestemming is nog lang.’

‘Jouw bestemming, Sorane?’ vraagt Dargo.

‘Delos, mijn weg leidt naar Delos.’

Zowel haar vroegere vrienden als de vroegere Volkors staren haar ontsteld aan.

‘Al diegenen die dat zochten hebben hun leven verspeelt, Sorane. Ze zijn allen ten onder gegaan, zelfs machtigen die zich goden noemden.’

‘Maak alstublieft die fout niet, beste vriendin. Niet nu we je weergevonden hebben.’

‘Er is geen andere weg voor mij, Arjina. Ik moet die weg volgen.’

‘Dan zullen wij je verliezen, Sorane en deze maal misschien voor altijd.’

‘Hera, je vrienden hebben misschien gelijk. Denk er eens diep over na.’

‘Lo-arna. Wil je mij soms kwaad maken? Ik heb je gevraagd om mij nooit Hera te noemen. Ik ben jou gelijke, zoals jij mijn gelijke bent.’

‘Het spijt me, Sorane. Ik wil aan jou zijde strijden.’

‘Dat weet ik. Maar ik moet de weg naar Delos volgen, zelfs als die naar het einde leidt.’

Even is het stil in de groep.

‘Mijn steun heb je.’

‘Dank je, Lo-arna. En je lotgenoten ook. Maar denk er wel aan. Op dit moment kunnen jullie nog terug, maar na je beslissing niet meer.’

‘Ik doe niet mee. Zij is geen haar beter dan die valse kloon. Als we toestemmen dan zijn we opnieuw slaven, maar dan in haar dienst.’

‘Dat nooit, Oran. Jullie kiezen uit vrije wil.’

‘Uit vrije wil?’

‘Konden jullie kiezen om een symbiont te dragen.’

‘Niet echt, nee.’

‘Oran, ik vraag jullie juist te kiezen. Kies voor nee en je bent vrij om te gaan. En als het nodig zal ik zelfs zorgen dat jullie allen deze planeet kunnen verlaten.’

‘Ja, maar...’

‘Er is geen maar, Zovan. Ik wil geen willoze slaven, maar strijders die naast mij strijden. Ik voel dat enkelen onder jullie al een sterke esper aanleg hebben. De training, die jullie zullen volgen, zal deze gaven nog meer versterken. Houd die gaven echter onder controle, maar laat ze je nooit overheersen.’

‘En toch dragen wij nog steeds een symbiont, al zijn impulsen anders dan vroeger.’

‘Dat is nodig, Zovan. De witte symbiont zal jullie niet overheersen, maar eerder begeleiden om te voorkomen dat jullie zelfmoord plegen. Later als het niet meer nodig is, zal je symbiont zijn eigen weg gaan.’

‘Sorane, wij hebben dingen gedaan, die je doen verbleken. Nooit kunnen wij dat nog goed maken.’

De roodharige wendt haar hoofd naar de vrouw.

‘Veanya, ik ben een telepate. Ik weet wat jullie gedaan hebben, omdat ik tot diep in jullie binnenste kan kijken. Maar daar-

door weet ik ook dat jullie zoiets nooit uit vrije wil zouden kunnen of willen doen. De echte schuldige zijn de zwarte symbionten en hun meesters, die zich goden wanen. Zij misbruiken vele miljarden wezens van vele verschillende volkeren om hun doel te bereiken.'

De soldaten kijken Sorane verbaasd aan.

'Weet jij dan alles? Je lijkt wel een goddelijk wezen.'

'Nee, dat ben ik niet, Geon. Ik ben een mens zoals jullie, maar ook een esper. Maar zelfs een esper is niet almachtig. Sla hier een kamp op en denk er eens goed over na. Wie weigert is vrij om te gaan.'

'En die Tena. Die ons wil doden.'

'Laat dat mijn zorg zijn, Lo-arna. Zij denkt dat haar twee vrienden, die ooit ook de mijne waren, gedood zijn. Maar voorlopig moet dat ook zo blijven.'

'Sorane, dat meen je niet. Tena moet weten wat er gebeurd is, anders slaat ze volledig de zwarte weg in uit haat voor jou, die ze als moordenaress ziet.'

'Als de tijd gekomen is, zal ze het weten, Dargo. Ik wil niet dat Jakira het te weten komt. Daarom blijven jullie hier. Ik wil dat je mijn nieuwe medestrijders het gebruik en de mogelijkheden van onze hypsoon bijbrengt.'

'Geef jij nu de bevelen, Sorane.'

'Nee, het is een verzoek, Arjina. Lo-arna en haar mensen moeten zich voorbereiden om mij te vergezellen op mijn weg tot diep in het Amazonegebied.'

'En wat met Xan,' vraagt Arjina.

'Ook voor hem en jullie andere vrienden zijn jullie voorlopig allebei dood.'

'Dat kan je niet menen, Sorane.'

'Ik heb jullie lange leven gered, dus zijn jullie mij iets verschuldigd, denk ik. En Jakira is op dit ogenblik te machtig, ook voor mij. Doe wat ik vraag en misschien zullen we over enkele jaren weer voor haar staan. Ook jullie kunnen een aanvullende opleiding volgen, onder begeleiding van Tara of Anya.'

'Opleiding. We horen tot de beste vechters in de Melkweg, Sorane. Dat moet jij toch weten.'

'Dat klopt, maar nu moeten jullie beiden, jullie eigen evenbeelden verslaan. Zodra jullie daarin slagen, zijn jullie klaar om de strijd aan te gaan.'

'We moeten dus onszelf verslaan, zeg je. Maak je soms een grapje?'

‘Nee, Dargo. Jullie Hypsoon is aangepast, dus vraag Anya maar of ik grapjes maak.’

‘En Xan? Als die met ons contact opneemt.’

‘Dat kan niet meer, Arjina. Het contact met Xan is voorlopig verbroken. Pas als ik met hem gepraat heb dan, kan het contact hersteld worden.’

‘We zullen doen wat je vraagt, Sorane.’

‘Dargo, ben je zeker?’

‘Ja, Arjina. We blijven voorlopig hier aan de zijde van onze oude vriendin.’

‘Ik volg je, lieveling.’

‘En wij, Sorane.’

‘Als jullie met mij willen strijden dan vormen jullie samen met mijn twee vrienden hier een groep die samen traint voor hetzelfde doel.’

‘Zij hebben mensen van ons gedood, Sorane. Dat...’

‘Dat hebben ze niet, Geon. Dat was mijn schuld, omdat ik iets te laat ter plaatse was. Diegenen die gedood werden, vielen omdat ze in de macht van de zwarte symbiont waren. Het was niet hun schuld, maar er is niets aan te veranderen.’

‘En als Tena ons vindt.’

‘Ze ziet jullie als medeplichtigen, Lo-arna. Ze zal mij als eerste willen. Ik bekommer me wel om haar. Tena zal jullie nooit kunnen opsporen waar ik jullie allen naar toe zend. En als ze jullie toch moest vinden, dan zal ze wel tot inkeer komen, als ze voor haar beiden levende vrienden staat.’

Even kijkt de gewezen volkor naar Dargo en glimlacht even.

‘Waar breng je ons dan naartoe?’

Sorane kijkt Lo-arna aan.

‘Naar een kruiser, die zich al heel lang onder de zeebodem verscholen is.’

‘Hoe komt die daar?’

‘Misschien kunnen jullie dat uitzoeken, vrienden. Ik weet alleen dat hij er is.’

‘Vertrouwt u ons aan boord van die kruiser, Sorane. Misschien gaan we er wel vandoor?’

Sorane kijkt de man met de naam Mentar aan en glimlacht.

‘Ik vertrouw jullie allen, Mentar. Alleen met mijn hulp zullen jullie er ooit in slagen om jullie familie te bereiken. Dat is ook een van de redenen dat ik alles moet doen om te slagen en daarvoor heb ik mensen zoals jullie nodig om mij te helpen.’

‘Wie zegt dat wij dat willen?’

‘Het is noodzakelijk. Lo-arna. Ik zowel als jullie moeten ons voorbereiden, voor wat ons te wachten staat. Alleen samen kunnen we overleven. Want dat is de enige weg, die naar jullie volledige vrijheid kan leiden. Later kunnen jullie kiezen, blijven of gaan waarheen hij of zij wil.’

‘Dat begrijp ik, Sorane. Ik heb je de naam van Anya al horen vernoemen, maar wie is dat?’

‘Vraag het jullie, Hypsoon?’

‘Wij zijn getrainde vechters, waarom moeten wij trainen.’

‘Lo-arna, ik wil dat jij de commandante van de Tiren, die in een baan om de zon cirkelt, wordt. Maar eerst moeten jullie de techniek en de mogelijkheden van dat schip kennen. Zonder een bemanning met de nodige kennis is dat schip waardeloos in onze strijd. Anya zal een selectie maken van diegenen die jullie zullen vergezellen.’

‘Ik? Commandante van een schip, Sorane. Ben je zeker dat ik daar bekwaam voor ben?’

‘Ja, Niet ik alleen acht je bekwaam. Maar ook Anya heeft you aangewezen. En zij heeft meer gegevens over jullie, dan ik. Maar dat is voor later.’

‘We zullen doen wat je vraagt, Sorane.’

‘In orde. Ik zie jullie over enkele weken dan moeten jullie klaar zijn om als eerste de Tiren te betreden sinds duizenden jaren.’

‘Wat zeg je, duizenden jaren. Hoe oud is dat wrak al wel niet?’ zegt Lo-arna.

‘Dat is voor later, Lo-arna. Er zijn nu enkele belangrijkere zaken af te handelen.’

En wij?’ vraagt Arjina.

‘Jullie horen nu voorlopig bij deze groep, vrienden. Train met hen, maar Lo-arna voert het bevel.’

Dargo slikt even en knikt Lo-arna dan toch toe.

‘Wat gaat u doen, Sorane?’

‘Nog iemand anders proberen te overtuigen om zich bij ons aan te sluiten, Inara,’ zegt Sorane, glimlachend en teleporteert.

Als Sorane in een smalle steeg materialiseert, nabij het politiebureau, hoort ze verschillende sirenes. Snel verlaat ze de steeg en loopt het voetpad op. Enkele politiezwevers rijden met loeiende sirenes op de straat voorbij. Even weet ze niet wat te doen, maar dan ziet een beetje verder een taxi stoppen en een koppel uitstappen. Snel transformeert ze in Ena en loopt er ernaartoe en stapt in.

‘Volg die politiezwevers,’ zegt ze.

De bestuurder kijkt haar even aan en rijdt dan weer de straat op. Ena stelt vast dat ze naar het oosten rijden. Plots ziet ze de politiezwevers halthouden.

‘Stop hier maar, langs de kant,’ zegt ze en geeft de man een briefje van honderd Enu.

Even kijkt de man haar verbaasd aan en wil iets zeggen.

‘Laat maar, geef je twee kinderen er een mooi geschenk mee,’ zegt Ena en stapt uit.

De bestuurder kijkt even naar het briefje en dan naar de Koraanse die tussen de omstanders verdwijnt.

Ena haast zich verder, maar wordt door enkele agenten tegengehouden. Maar ze laat haar kenteken van speciaal agente zien. Terwijl Ena verder loopt, zegt een van de agenten.

‘Wat komt die hier doen?’

‘Wat bedoel je?’ vraagt zijn maat.

‘Dat is een Koraanse, maar ze moet zich opgewerkt hebben, want ze is ook een geheime agente. Als die opduiken is er meer aan de hand.’

‘Misschien hebt gelijk, maar wat zou ze hier te zoeken hebben. Het is toch maar gewoon een moord.’

‘Ja, maar door een agent. Gelukkig hebben ze hem. Het is wel vreemd, ik had dat nooit van hem gedacht.’

Als Ena de plaats van de arrestatie van Deno bereikt, ziet ze twee detectives, die haar bekend voorkomen. Ze ziet ook Deno, die met handboeien aan tegen een zwever aanleunt. Snel loopt ze de winkel in, zonder dat beide agenten of Deno haar opmerken. Door het venster houdt ze beide even in het oog.

‘Erine kent ze, maar de man niet echt al komt hij haar wel bekend voor. De oude Sorane moet hem gekend hebben. Maar hoe was zijn naam nu weer.’ denkt ze, maar dan komen de herinneringen terug, *‘Nu weet ik het. Zijn naam is Malon Garent, de collega van Erine. Dat maakt het er niet gemakkelijker op.’*

‘Zou Seana hier ook ergens zijn?’ denkt ze en glimlacht dan.

Even aarzelt ze maar dan scant ze telepathisch haar omgeving. Daarbij stoot ze op de gedachten van Erine, die denkt aan de moord die ze Deno heeft zien plegen. Maar toch heeft ze haar twijfels. Maar de andere agenten en haar collega denken nog steeds dat Deno die en enkele andere moorden gepleegd heeft. Ena/Sorane ziet maar een oplossing en dat is, hun gevangene wegbrengen voor er een schietpartij uitbarst. Snel kijkt Ena om

zich heen en verlaat ze even later de winkel en loopt in een boog op Deno toe. Ena kijkt Deno even aan en zegt:

‘Kom, we moeten snel zijn, voor ze iets merken,’ fluistert ze.

Deno kijkt haar verbaasd aan en voelt plots dat de boeien van zijn polsen verdwenen zijn. Verschrikt kijkt hij de geheimagente aan.

‘Wie?’ fluistert hij.

‘Later, Deno. Volg me,’ hoort hij haar zachte stem zeggen.

Aarzelend volgt hij haar, maar als ze een tiental meter verder zijn, roept agent Garent.

‘He, agent Ros, wat ben jij van plan met de gevangene?’

‘De federalen willen deze man ook, Agent Garent.’

Erine trekt haar wapen en richt het op de agente. Ena beseft dat Erine niet weet dat Ena geen echte federaal agente is.

‘Ik had haar dat moeten zeggen,’ denkt ze niet goed wetend wat te doen.

‘Dat zal niet gebeuren, hij heeft hier een moord gepleegd? Handen omhoog. Allebei.’

Deno draait zich langzaam om, terwijl hij zijn handen omhoogsteekt. De agente naast hem doet hetzelfde. Maar plots voelt Ena/Sorane een vreemde straling, die haar krachten verzwakken. Ze concentreert zich nog krachtiger, zodat zweetdruppels op haar voorhoofd verschijnen. Het is echter tevergeefs, de straling verzwakt haar krachten meer en meer tot ze plots verandert in Sorane.

‘Wat? Sorane? Jij? Hoe is dat mogelijk... jij bent toch...’ stamelt Erine.

De roodharige maakt van de kans gebruik en grijpt snel opnieuw de hand van Deno. Op hetzelfde moment zijn beiden verdwenen. Maar het is niet meer dan een wanhoopsdaad. De straling heeft haar te zeer in haar greep en een veertigtal meter verder materialiseren ze plots. Beiden wankelen van de schok. Deno kan Sorane nog juist vastgrijpen, voor ze op de grond neervalt. Snel kijkt hij om zich heen en schrikt.

Een agent die de toeschouwers moet tegenhouden, heeft hen opgemerkt en roept:

‘Wie... Waar komen jullie zo plots vandaan?’

De anderen agenten hebben het echter gehoord en kijken in hun richting. Ook Erine en Malon.

‘Ik snap niet hoe, maar daar zijn ze,’ roept Malon uit.

Deno ondersteunt Sorane en probeert een winkelgalerij te bereiken. Maar Erine en Malon komen op hun hoede dichterbij.

‘Jij ontkomt niet meer, Deno Vergan. En die vrouw die op Sorane lijkt ook niet. Ze ziet er niet al te best uit.’

‘Laat me maar los, Deno. Ik heb mijn krachten een beetje overschat. Die sprong was er te veel aan,’ zegt Sorane.

De vroegere agent laat haar arm los en kijkt de roodharige aan. Sorane richt haar blik op Erine en Malon, die hun wapens op hen gericht houden. De andere agenten kijkt ze zelfs niet aan.

‘Kom niet dichterbij, vrienden. Deno heeft mijn hulp nodig.’

‘Wij zijn je vrienden niet, roodje. Steek je handen omhoog, dubbelgangster, anders...’ dreigt Malon.

Sorane probeert intussen haar krachten geconcentreerd te richten.

‘Nee, agent Garent. Ik kan mij niet laten arresteren. Niet op dit moment,’ zegt ze nog en grijpt opnieuw de hand van Deno.

Op hetzelfde moment worden beiden onstoffelijk. Maar een hevige pijn schiet doorheen het lichaam van Sorane. Het lijkt wel alsof ze uit elkaar gerukt wordt.

‘Blijft staan allebei, of...’ roept Malon.

Erine, Malon en de andere agenten zien hen, door de glazen deuren, een paar meter verder materialiseren. Sorane wankelt en zakt kreunend in elkaar. Deno kan zich met moeite staande houden en botst tegen een glazen wand.

‘Kom, deze maal hebben we hen. Hun overbrenger laat hen in de steek.’ zegt Erine, die als eerste van haar verbazing bekomen is.

Toch is ze nog in het stadium, dat ze de dingen die ze voor haar ogen zag, probeert te verwerken.

Als Erine, Malon en enkele andere agenten de galerij instappen, blijven ze verbaasd staan. De vrouw die, als een tweelingszus op Sorane lijkt, ligt roerloos op de vloer. Deno kijkt hen met een pijnlijke blik aan, terwijl hij naar Sorane toe wankelt.

Maar op dat moment materialiseert een jonge blonde vrouw naast de bewusteloze Sorane. Deno blijft verschrikt staan en voelt zich plots omhoog zweven. Een gedachte van de blondine is genoeg om hem door de lucht naar de agenten, te laten vliegen. Ze vallen allen door de klap als hij tegen hen aanbotst, maar Deno rolt half bewusteloos over hen heen tot voor de voeten van Erine.

‘Die daar is voor jullie. Sorane is voor mij,’ zegt ze op bevelende toon.

‘Nee, Sorane is...’ zegt Erine, en richt bliksemsnel haar wapen op de vrouw.

De blonde grijnst en zegt spottend.

‘Tegen mij heb je geen enkele kans, agente. Evenmin als je vriendin er eentje had. Hoe is het met de resten van haar hand?’

Erine schrikt van haar woorden.

‘Nu merkt ze pas de lange blonde haren op. Jij bent dat monster, dat Seana.....’

Erine voelt de woede in haar toenemen en richt haar wapen.

‘Aha, dus die Seana houdt werkelijk van jou. Doet haar hand nog pijn, schatje. Moest dat niet het geval zijn, dan zal ik haar nog meer pijn doen, door van jouw pijn te genieten. Ik heb je een tijdje geleden gewaarschuwd om nooit een wapen op mij te richten, ben je dat vergeten.’

Uit de hand van de blondine schiet een energiestraal op Erine toe. De agente springt opzij, maar te laat. Ze wordt geraakt door de energie die dadelijk een flitsende bel om haar vormt. Enkele omstaanders zien haar lichaam schokken en trillen van de pijn en horen haar kreten. Als de energiebel na een dertigtal seconden in het niets oplost, zakt Erine half bewusteloos in elkaar van uitputting, want het heeft veel van haar krachten gekost.

Maar dan voelt ze de krachten van de blonde naar haar grijpen. Die krachten houden haar uitgeputte lichaam rechtop. Erine, die haar krachten langzaam voelt terugkeren, kijkt de blonde met grote ogen aan. Dan ziet ze de blondine glimlachen, als ze haar wapen op de blondine probeert te richten. Een gedachte van de blondine is genoeg en het wapen wordt uit haar hand gerukt. Voor haar ogen ziet de agente haar wapen in elkaar geperst worden door onzichtbare krachten. Wel merkt ze dat enkele agenten naar haar staren. Alleen Malon reageert en springt vooruit, maar de blondine werpt hem met haar telekinetische krachten achteruit. Dan stapt ze op Erine toe.

‘Je kan beter naar mij kijken, agente Rand. Ik ben je vijand. Mag ik ook nog even vragen hoe het met je vriendin, Seana, is?’

‘Monster...?’

‘Je hebt gelijk, agente. Ik ben een monster voor iedereen die tegen mij is. Maar jij hebt vandaag een wapen op mij durven richten, terwijl ik je gezegd had dat nooit te wagen,’ hoort ze de blondine zeggen.

‘Ik... Nee...’

‘O, jawel. Erine Rand. Alleen zal het wel een beetje pijn doen voor ik stop met genieten van jouw pijn.’

Erine ziet dat Jakira haar ogen sluit en kreunt van de vreselijke pijnen die door haar handen schieten als de beentjes verbrij-

zeld worden. Dan trekt de blondine haar krachten terug en grijnst naar haar slachtoffer.

‘Ik zou je helemaal fijn kunnen knijpen, Agente Rand, maar ik wil dat je langzaam voor de ogen van je machteloze liefde, Seana Vergan, sterft. En daar geef ik je ongeveer een week voor.’

Met angstige ogen kijkt Erine naar wat ooit haar handen waren, maar nu een vormloze brij bloedend vlees en gebroken botjes. Dan ziet ze Jakira naast haar knielen en plots voelt ze een prik in haar dij.

‘Wat doe je?’

‘Doe je liefde de groeten van mij, Erine Rand. Maar haast je want je hebt nog ongeveer een week, voor je lichaam van binnenuit openscheurt. Dus ik raad je aan om die tijd nog goed te gebruiken, al zal dat met die handen moeilijk zijn.’

Op dat moment vuurt Malon naar de blonde. Even grijnst die en terwijl de kogels op het scherm dat haar omgeeft inslaan, merkt ze dat de op de grond liggende Sorane haar arm op haar gericht houdt. In de hand van Sorane vormt zich voor haar ogen een vuurbal en plots schiet die op haar toen. Jakira wankelt als ze geraakt wordt, maar valt echter niet. Dan springt ze op de in elkaar gezakte roodharige toe. Door een waas ziet Erine dat ze Sorane’s dubbelgangster vastgrijpt en verdwijnt.

‘Nee, ii...kk...’ fluistert ze nog, terwijl ze op Malon en de anderen agenten toe wankelt.

Malon probeert haar te ondersteunen.

‘Opzij, agent. Of wil je dat ze doodbloedt,’ zegt een stem naast Malon.

Enkele verzorgers bekommeren zich ontstelt om de handen van de agente. Maar veel kunnen ze niet doen. Malon komt op haar toe, maar moet machteloos toekijken, hoe ze de verbrijzelde handen proberen te verbinden.

‘Malon, wil je Seana Vergan halen,’ hoort hij zijn collega fluisteren.

Even kijkt hij in haar ogen en knikt.

Een tweede verpleger bekommert zich om de gewonde en schakelt zijn toestel in. Even aarzelt hij, maar dan neemt hij een op een pistool lijkend apparaat en spuit de inhoudt over wat eens de handen van Erine waren. Het bloeden stopt dadelijk, maar nu moeten ze haar nog in de ziekenzwever krijgen.

‘Om haar leven te redden kunnen we maar een ding doen, haar handen...’

‘Nee, ik wil ze niet verliezen,’ fluistert Erine zwak, voor ze het bewustzijn verliest.

Een dertig minuten later zijn de onderarmen van Erine met een noodverband verbonden.

‘Het spijt me, Agent. De beenderen van je collega waren tot kleine stukjes verpulvert. Niemand kon die weer samenvoegen. We moesten wel om haar leven te redden.’

‘En daarom hebben jullie haar handen... Ze wilde dat niet.’

‘Dan was ze doodgebloed.’

Even knikt Malon.

‘Die vreemde kleine vlekken die ze op haar lichaam heeft, wat zijn dat?’

‘Ik weet het niet. Maar ik het ziekenhuis zullen ze dat wel achterhalen,’ zegt een verpleger slikkend.

‘Ze leeft nog, maar ze moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.’

Malon, die beseft dat hij niets voor Erine kan doen, schrikt op en kijkt naar Deno, die nog steeds wankelend tegen de wand leunt. Ook die kijkt ontstelt naar de agente.

Dan zegt hij:

‘Sla die moordenaar in de boeien. Die mag niet ontkomen.’

Terwijl enkele agenten de half verwarde Deno opnieuw vastgrijpen. Komen enkele verplegers toegelopen. Zij en hun maten leggen Erine voorzichtig op een draagberrie en haasten zich naar de ziekenzwever toe. Malon kijkt hen na, terwijl de zwever tussen de politiezwevers door naar de hoofdstraat weg raast. Deno wordt intussen in een politiezwever geduwd en twee agenten in uniform stappen in.

‘Wacht even. Ik ga ook mee. Hij mag deze maal niet ontsnappen,’ zegt hij en stapt naast Deno in de zwever.

‘Waar is Sorane?’ vraagt Deno plots, als de zwever links afslaat.

‘Die dubbelgangster is verdwenen, samen met jullie medeplichtige.’

‘Medeplichtige, wie?’

‘De blonde die mijn partner zwaar toetakelde. Zij verdween samen met Sorane voor we konden ingrijpen.’

‘Dat is Sorane’s medeplichtige niet, Malon. Dat blonde monster is de doodsvijand van Sorane. Ik moet...’

‘Niets, Deno. Jij komt voor de rechtbank wegens moord. We hebben beelden van een straatcamera gevonden. Zelfs zonder de getuigenis van Erine zijn er bewijzen zijn er genoeg, dus uw ver-

oordeling staat zo goed als vast. Alleen een heel goede advocaat kan je nog van de doodstraf redden.'

'Ik heb niemand vermoord, Malon. Wie het gedaan heeft, weet ik niet, maar ik in ieder geval niet.'

'En de bewijzen dan.'

Deno trekt zijn schouders op en kijkt uit het raam naar buiten, terwijl inziet hoe hopeloos zijn situatie is. Aan de omgeving merkt hij dadelijk dat ze het politiebureau naderen.

'Hoe zou het met Sorane zijn nu ze zich in handen van die blondine bevindt. Kon ik dat maar uitzoeken?' denkt hij.

'Hoe weet jij mijn naam, Deno Vergan?'

'Van Erine zelf.'

'Ken jij haar dan? Verdomme, Nu snap ik het. Erine heeft jou bij die moord betrappt en... Ja, dat kan niet anders. Jullie wilden Erine als getuige uit de weg ruimen.'

Even kijkt Deno de man verbaasd aan.

'Ten eerste, ik heb die moord niet gepleegd en ten tweede, ik ken jouw naam van mijn zus, die federaal agente is. Seana en Erine werken samen aan de zaak van het verdwenen lichaam van Sorane Nador.'

'Zelfs als dat waar zou zijn, dan wil ik weleens weten waarom die dubbelgangster van Sorane Nador jou kwam helpen.'

'Ze kwam mij niet helpen, agent. Maar ze kwam om mij een voorstel te doen. Ik was echter al gearresteerd. Daarom probeerde ze mij te bevrijden.'

'En toen kwam die blondine toevallig helpen, Vergan.'

'Die kwam niet helpen, Malon. Die blondine is Sorane's vijand.'

'En dat moet ik geloven, man. Nee, mijn vermoeden is juist. Werken jullie samen om getuigen uit de weg te ruimen. Alleen zijn jullie niet geslaagd. Er zijn nog beelden van de moord en jij bent nog steeds onze gevangene. Sorane en haar blonde medeplichtige zullen ons niet ontkomen.'

'Ik hoop het, agent. Want dan zal blijken dat ik onschuldig ben.'

'Je kan dat volhouden zolang je wil, Vergan. Maar je vliegt de gevangenis in en ik hoop voor zeer lang.'

Deno slikt even, want zelfs zonder de getuigenis van Erine ziet het er voor hem niet goed uit.

'Is Seana Vergan werkelijk jouw zus, Vergan?'

'Ja.'

'Weet jij waar die is?'

‘Ergens in de stad, ze oefent haar job uit, denk ik.’

‘Ooo... Ja, ze is federaal agente, zei je. Als ze het echt is, zou ik haar graag eens zelf spreken. Waar is ze ergens?’

‘Hoe zou ik dat weten? Ik heb haar al een hele tijd niet meer gesproken, man. Waarom wil je dat weten?’

‘Mijn gewonde collega vroeg naar haar.’

Intussen staat Sorane aan een paal vastgebonden in een hangar. De blonde Jakira staat haar grijnzend aan te kijken. Terwijl een van haar aanhangers de boeien van Sorane controleert.

‘Deze maal ontkom je niet meer, Sorane, Jakira of noem je nu Megan. Die band die je om je hoofd draagt, schakelt je krachten volledig uit,’ spot Jakira.

Sorane’s ogen lijken haar te doorboren, terwijl ze aan haar boeien trekt.

‘Dat heeft geen enkel nut, Sorane. Je zal die nooit kapot krijgen. Bereid je maar voor op de dood,’ zegt de blondine.

‘Je weet nog niet echt wie ben, Jakira. Je denkt een machtige te zijn, maar zelfs de echte Jakira was een zeer ver gevorderde esper. Maar ze was geen machtige.’

Met een ruk kijkt de kloon, Sorane aan.

‘Nee, dat was ze zeker niet. Maar jij bent nu aan mij overgeleverd, roodkop. Je krachten mag je vergeten en mijn bondgenoot wil een paar dingen van je weten.’

‘Droom maar verder, Jakira. Hoop maar dat Torn je in leven laat, voor hem ben je maar een nietige kloon.’

De blondine grijnst.

‘Torn, die denk een machtige te zijn. Alleen is hij zo machtig niet als hij denkt, Sorane. Misschien zal ik jouw lichaam ook voor zijn ogen even fijnknijpen, zoals ik met de handen van Erine Rand gedaan heb. De rest van haar lichaam daar zorgt het gif wel voor.’

Sorane verstijft als ze de blondine aankijkt.

‘Gif?’

‘Ja, gif, Sorane. Het dodelijkste gif dat er bestaat. Onvar, maar dan in een verdunde vorm. Ze heeft nog maximum een week te leven. Maar haar laatste dagen zal ze voor de ogen van Seana Vergan vreselijk pijnen leiden. Toch vind ik het spijtig dat jij er niet bij kan zijn, als ze eindelijk door haar dood, van haar leiden verlost wordt.’

‘Erine noemde je een monster, maar je bent nog veel erger dan dat. Jij bent een duivelin.’

‘Je moest eens weten hoe zeer je gelijk hebt, Sorane. Je zou in de grond kruipen van angst.’

Sorane kijkt de blondine in de ogen en zegt sissend:

‘Verwijder die halsband, Jakira. En bewijs dat je ook maar een klein beetje moed in je lichaam hebt.’

Even gaat er een schok doorheen de blondine, maar dan grijnst ze.

‘Haha.. Je wil mij woedend maken. Denk je werkelijk dat je niet zult praten, lief schatje. Je zal zelfs zingen, als de Droak je behandelt. Al heb je misschien gelijk. Voor Torn ben ik maar een nietige kloon. En toch zou hij beven als hij wist wie ik werkelijk was.’

‘En wie ben je dan werkelijk?’

‘Dat zou je graag weten, hé Sorane. Maar voorlopig moet ik mij van dit kloon lichaam bedienen. Maar over korte tijd zullen mijn oude dienaren mij terug dienen en dan kan ik met hun hulp mijn oude lichaam weer opbouwen,’ zegt de blondine grijnzend.

Sorane ziet het niet, maar staart nadenkend naar de vloer. Jakira kijkt met een vreemde blik op haar neer en zegt:

‘Heb je me wel gehoord?’

Maar nog steeds zegt Sorane niets. Jakira trekt dan maar haar schouders op. Niet beseffend dat ze wel even wou schrikken als ze zou weten dat Sorane door de krachten van Megan ook een anti is. Die antikrachten dringen de hoofdband binnen en op hetzelfde moment is die uitgeschakeld. Jakira die hier niets van gemerkt heeft, knikt even naar haar volgelingen. Deze brengen de voorgeschreven groet uit en verwijdert zich.

Telepathisch zoekt Sorane intussen naar Deno en schrikt als ze uit zijn gedachten opmaakt, dat Jakira de waarheid gesproken heeft. Erine Rand is zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht is. En hij heeft gemerkt dat de agente een groeiend aantal vreemde blauwe vlekken op haar lichaam had.

‘Ik moet naar haar toe en zo snel mogelijk,’ denkt ze en kijkt Jakira recht in de ogen.

‘Maak me los en we...’

‘Nee, Sorane zo gek ben ik niet meer. Je krijgt geen enkele kans. Zodra Torn terug is, nemen we je onderhanden. Bereid je maar voor, want ik vrees dat je het hard te verduren gaat krijgen.’

‘Ach zo. Jullie willen dus iets van mij. Mag ik weten wat?’

‘Dat zal Torn wel meedelen. Ik mag niets zeggen.’

‘Jij mag niets zeggen. Dat snap ik niet. Jij bent naar je eigen zeggen de machtigste in dit deel van het heelal. Waarom neem je

dan van die Droak bevelen aan? Hoe kan Torn bevelen geven aan diegene die de bevelen zou moeten geven?’ vraagt Sorane, terwijl ze merkt hoe hard haar woorden Jakira treffen.

De blondine heeft haar handen tot vuisten gebald. Plots draait ze zich om een loopt zonder iets te zeggen weg. Sorane kijkt om zich heen en merkt de detectors op, die overal in het gebouw aanwezig zijn. Langzaam laat ze zich op haar knieën zakken en blijft met haar rug leunend tegen de paal zitten. Zonder de detectors dit kunnen detecteren, concentreert ze zich en honderden kilometers daarvandaan vormt ze een kloonlichaam. De elf soldaten, die vroeger in dienst stonden van Jakira, kijken verschrikt toe hoe Sorane’s lichaam uit de grond lijkt op te rijzen. Plots kijkt Sorane hen aan.

‘Ik heb jullie hulp nodig, vrienden,’ horen ze haar zeggen.

Lo-arna loopt op Sorane toe.

‘U hebt onze hulp nodig, Sorane.’

‘Ja, ik bevind mij op dit moment in handen van jullie vroegere meesteres. De valse Jakira is echter een ondergeschikte van Torn, de Droak. Jullie zijn de enigen, die voldoende getraind zijn om het tegen hen op te nemen.’

‘U staat hier toch voor ons. Hoe kan dan...’

‘Ik spreek tot jullie door middel van een kloonlichaam, Lo-arna. De tijd dringt. Kan ik jullie hulp rekenen?’

Lo-arna kijkt even om naar de anderen, die knikken. Dan richt de vrouw zich opnieuw tot Sorane:

‘Vier van ons zijn van plan om ons bij u aan te sluiten, de anderen willen liever een andere weg inslaan. Maar eerst willen we die Jakira samen ten val brengen. Daarna gaan beide groepen hun eigen weg.’

‘In orde, Lo-arna. Maar trek die lelijke zwarte kledij uit. Hier zijn elf Hypsoons. Alle leden van mijn groep krijgen er zo een.’

‘Onze uniformen uittrekken. We zouden niet liever willen, maar dan...’

‘Doe het, vrienden. De Hypsoons zorgen wel voor nieuwe kleren.’

‘Zijn dat Yomons, Hera Sorane. Dan hebben wij niet het recht om die te dragen.’

‘Wel als ik jullie allen waardig vind, Lo-arna.’

‘Vind je ons gewone dienaren waardig, Hera?’

‘Ja, ieder van jullie, zelfs diegenen die niet aan mijn zijde willen strijden. Ik weet dat jullie allen met afgrijzen terugdenken aan wat jullie gedaan hebben.’

Even kijkt Lo-arna om naar de anderen en neemt als eerste een Hypsoon op.

‘Wij zullen u allen trouw dienen, Hera?’

‘Niemand dient mij, vrienden. Het is mijn wens dat jullie allen aan mijn zijde strijden. Maar dat laat ik aan jullie om te beslissen. Ik heb maar een wens. Noem me bij mijn naam in plaats van Hera of Hera Sorane.’

Terwijl ze Sorane aankijken nemen elk van hen hun Hypsoon van de grond en even later staan ze naar elkaar te kijken in hun nieuwe ijsblauwe uniform. Allen hebben ze plots een nieuw energiezwaaard aan hun zijde.

‘Hoe is dat mogelijk?’ vraagt een van hen

‘De Hypsoons maken deel uit van een zeer oude techniek, Aron. Zij hebben vele mogelijkheden, waaronder jullie kledij en wapens.’

‘De naaste medewerkers van de meesters hebben er ook zo een, Sorane. Ze noemen dat een Yomon.’

‘Misschien, Lo-arna. Maar deze zijn toch verschillend. Schrik maar niet te fel,’ glimlacht de Sorane kloon.

Op hetzelfde moment zijn ze de elf soldaten even in een lichtgroen energieveld gehuld, dat een paar seconden later verdwijnt. Het groepje kijkt verbaasd om zich heen ze zijn ergens anders. Maar ze stellen nog iets anders vast.

‘Niemand kan jullie waarnemen. Jullie zijn onzichtbaar, zowel voor het menselijk oog als voor de detectors. Zolang jullie niet tegen iets op botsen, weten ze niet dat jullie er zijn,’ horen ze allen de stem van hun Hypsoon zeggen.

‘Dat ding in onze nek kan nog praten ook,’ merkt Geon op.

‘Zeker kan ik praten, Geon,’ zegt een mooie blondine, die uit het niets omgebouwd wordt.

‘Een vrouw, Wie ben jij?’

‘Zoals mijn gebieder, Sorane al zei, is mijn naam Anya. Ik ben de zichtbare gedaante van dat ding, zoals jullie mij noemen aan jullie hals.’

‘Pas maar op dat die daar je niet zien, Anya,’ zegt Lo-arna.

‘Alleen een drager van een hypsoon kan mij in deze halografische gedaante waarnemen, Kapitein.’

‘Gelukkig ben je maar een halografische gedaante.’

Even glimlacht Ayna.

‘Ooit leefde ik echt, vrienden en sommigen vochten om mijn hand. Maar dat is zeer lang geleden.’

‘We kunnen ons beter concentreren op wat Sorane van ons verwacht.’

‘Het is niet omdat jij haar wil dienen, Lo-arna, dat wij dat wensen.’

‘Sorane heeft beloofd om ons te helpen om vrij te zijn. Ieder van ons zal dan vrij kunnen kiezen, wat hij of zij wil doen.’

‘Dat beseffen we allen, maar ik en drie anderen willen zo snel mogelijk deze planeet verlaten.’

‘Daar hebben jullie Sorane voor nodig, Kregon.’

De man knikt even.

‘Jij hebt nu de hoogste rang, omdat Loroso door die Arjina gedood werd, Lo-arna.’

‘Ik heb zo goed als geen familie meer, Kregon. En diegenen die er nog zijn, kennen me al lang niet meer.’

‘Misschien heb je gelijk, Lo. Je was al meer dan driehonderd jaar een Volkor en ik maar een twintigtal jaar minder. En onze vrienden hier zijn er niet veel beter aan toe. Zelfs Grino is al twintig jaar van zijn familie en volk gescheiden.’

‘Dan lijkt het mij voor jullie ook het beste om jullie zoals ik bij Sorane aan te sluiten.’

Even praat Kregon met enkele anderen en keert terug naar Lo-arna. Daar springt hij in houding en zegt:

‘Je kan voorlopig op ons rekenen, Sergeant.’

‘Laat dat Sergeant maar, Kregon. We zijn toch geen Volkors meer.’

‘Gelukkig niet, Revon. Maar we zijn wel weer sterfelijk,’ zegt een vrouw, maar schrikt toch als zij iemand hoort giechelen.

De man knikt en glimlacht:

‘We kunnen ons beter verspreiden, Lo-arna,’ zegt een andere gewezen Volkor.

Lo-arna knikt en geeft een paar tekens, die ze allen kennen. Dan verspreiden ze zich en zien verschillende van hun vroegere lotgenoten rondlopen.

‘Die zijn nog steeds onder invloed van die symbiont,’ zegt Zavon.

Even blijft een van de in het zwartgeklede soldaten staan, alsof hij iets gemerkt heeft. Ze zien hem om zich kijken, maar plots gaat hij verder naar de anderen toe. Die staan op een rij voor Sorane.

Maar op dat ogenblik komt Jakira, met enkele van haar volgelingen terug binnen. Ze lopen op Sorane toe.

‘Hier zijn we weer, Sorane. Bereid je voor op een harde tijd. Heer Torn kan elk ogenblik aankomen,’ spot de blondine.

‘Waarom dood je me niet dadelijk?’

‘Dat zal je dadelijk wel duidelijk worden. Het is de wil van Torn.’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Sorane.

Jakira antwoordt echter niet, maar geeft een teken aan haar aanhangers. Sorane kijkt die mannen en vrouwen even aan en scant hen. Ze stelt vast dat vier mannen en twee vrouwen uit vrije wil Jakira dienen. Zij zijn geen dragers van de zwarte symbiont. Zonder dat Jakira het merkt, zend ze een telepathisch bericht naar Lo-arna. Hierdoor zijn haar nieuwe vrienden op de hoogte van haar ontdekking.

Op dat moment materialiseert Torn met vier lijfwachten. De Droak heeft de gebonden Sorane dadelijk opgemerkt. Tevreden loopt hij op Jakira toe.

‘Je stijgt weer een beetje in mijn aanzien, kloon. Je bent erin geslaagd om die huurmoordenaars te grijpen. Maar ben je zeker dat ze in onze macht is.’

‘Zeker, heer. Ze heeft een anti-esperband aan. Ze is ongevaarlijk zolang ze die band draagt,’ antwoordt Jakira, terwijl ze haar handen woedend tot vuisten balt.

Torn kijkt Sorane aan en wendt hij zich tot Jakira:

‘Is die esperband wel nodig?’

‘Domme vraag, Heer. Omdat ze een esper is.’

‘Een esper. Hoe is dat mogelijk?’ denkt hij en kijkt de blondine even wrevelig in de ogen, maar zegt niets.

Dan keert hij zich weer tot Sorane.

‘In orde, dan kunnen we beginnen met de ondervraging. Ik volg het spoor naar Delos. Sorane. Wat weet jij daarover en probeer me maar niets wijs te maken. Zelfs de kleinste details wil ik weten,’ zegt Torn.

Zelfs Jakira schrikt van zijn vraag. De echte Jakira was van het bestaan van Delos op de hoogte, maar kende de weg niet. Als dat wel het geval was, dan zou zij het ook weten.

Dan wendt hij zich tot Jakira.

‘Jakira, ik hoop dat je voorbereidingen getroffen hebt om haar te doen praten. Anders zal ik je eraan moeten herinneren wie hier de baas is.’

De blondine schrikt op en kijkt naar de Droak. Zelfs Sorane kan de minachting voor de kloon voelen, die in zijn woorden

doorklinken. Maar Jakira glimlacht alleen maar en balt haar vuisten.

‘Alles is klaar, Droak,’ sist Jakira.

Met een ruk kijkt Torn, Jakira aan, want iets in haar stem waarschuwde hem. Maar het is al te laat. Op hetzelfde moment wordt de Droak door een veld omgeven zodat hij niets meer kan doen. Hulpeloos en bevend van woede ziet hij zijn lijfwachten een voor een neerstorten. Dan kijkt hij Jakira met minachtende blik aan.

‘Wat wil je, kloon? Denk je dat dit ongestraft blijft. Als ik vrij kom, dan...’

‘Jij komt hier nooit meer weg, Droak,’ roept Jakira uit en activeert haar energiezwaard.

Bliksemsnel slaat ze toe en splijt de Droak in twee stukken.

‘Dat had je beter niet gedaan, Jakira. Samen waren jullie misschien sterk genoeg, maar jij alleen hebt geen enkele kans tegen mij.’

Jakira verstijft even, maar draait zich dan langzaam om.

‘Sorane, hoe...’

‘Al heb je de krachten van de echte Jakira, kloon, Maar ook Megan maakt deel van mij uit,’ glimlacht Sorane.

Jakira schrikt even en kijkt Sorane verward aan, maar plots herpakt ze zich.

‘Nee, Sorane. Je hebt gelijk, alleen tegen jou en je elf nieuwe vrienden heb ik geen kans. Je dacht toch niet dat ik hen niet opgemerkt had. Maar die kans komt nog wel. Jullie zitten in de val,’ zegt ze spottend.

Op hetzelfde moment is Jakira, samen met haar zes vrijwillige dienaren verdwenen. Tegelijkertijd stormen meer dan honderd zwarte wachters naar binnen. De dienaars van Torn. Sorane’s Hypsoon meldt, dat de overbrengers door een stoorstraling niet gebruikt kunnen worden. Even weet Sorane niet wat te doen. Het was een fout om de soldaten naar hier te halen. Maar misschien was dat Jakira’s bedoeling. Nu zitten ze in de val, of ze moet hen aan hun lot overlaten. Ze kan nog altijd teleporteren. De elf soldaten zijn intussen zichtbaar geworden en stappen met geactiveerde wapens op haar toe.

‘Meesteres, breng uzelf in veiligheid,’ zegt Lo-arna.

Sorane kijkt de vroegere soldate aan.

‘Mij uit de voeten maken, Lo-arna. Je merkt dadelijk dat je mij pas kent. Ik ben zoiets als jullie kapitein en een kapitein verlaat als laatste het schip,’ lacht Sorane en activeert haar wapen.

De elf kijken Sorane met een vreemde blik aan. Dit hadden ze nooit verwacht. Hun onsterfelijke meesters dachten altijd eerst aan hun eigen veiligheid. Hun soldaten dienden om te vechten, desnoods tot de dood. Maar Sorane lijkt anders, zij wil samen met hen de vijand trotseren. Sorane die hun gedachten observeert, glimlacht even. Dan richt ze haar blik op de drie Droaks die haar naderen. De zwarte wacht is intussen gegroeid tot meer dan vijftig. Zij nemen echter een afwachtende houding aan.

‘Jij hebt onze meester op een laffe wijze gedood, Sorane Cobanon. Bereidt u voor op een zware straf.’

‘Ik heb jullie meester niet gedood, Idar. Ik dood alleen tijdens een eerlijk gevecht. Al vele Droaks zijn door mijn hand gedood,’ zegt de roodharige, terwijl haar telepathische krachten door de omgeving schieten op zoek naar de bron die de storing veroorzaakt.

‘Jij, Sorane. Een gewone huurmoordenaars. Jij bezit de macht niet om een Droak zelfs maar te verwonden.’

‘Misschien verras ik je wel, Her Idar.’

Even kijkt de Droak Sorane met ene vreemde blik aan en grijnst plots.

‘Dood hen allen,’ roept Idar bevelend.

De zwarte wachters activeren hun energie wapen en storten zich op de medestrijders van Sorane. Die moeten dadelijk voor hun leven vechten. Een van de lijfwachten van Idar duikt met twee energiezwaarden gewapend op Sorane toe. Maar die weerstaat tot zijn verbazing zijn aanvallen en verwond hem zelfs tweemaal.

Even kijkt hij naar zijn meester, maar die kijkt naar Sorane, die haar zwaard laat zakken. Verward kijkt hij haar aan. Van deze kans zou hij dadelijk gebruik maken om zijn tegenstander te doden. Maar Sorane lijkt alleen maar te wachten tot Riga haar weer aanvalt.

‘Ik dood niet om te doden, Idar. Alle leven is kostbaar. Als, Riga, je liefde mij aanvalt dan zal ik mij verdedigen.’

‘Stop, deactiveer jullie wapens.’

Verbaasd voeren ook de zwarte wachters, die medestrijders van Sorane in het nauw gedreven hebben, door hun grotere aantal, die bevel uit en wijken achteruit.

Op een teken van Sorane doen Lo-arna en de anderen hetzelfde.

‘Idar, jij bent nu de nieuwe leider van Torn’s gebied. Jij hebt de plicht om zijn moordenaar de straffen.’

‘Dat zal ik doen, Sorane. Jij komt hier alleen als gevangene of dood buit...’ zegt Idar, maar schrikt als een gedaante uit het lichaam van Sorane lijkt te stappen.

De blondine kijkt Idar, die schrikt recht in de ogen.

‘Jakira, jij bent... Wie is die andere dan?’

Een andere gedaante maakt langs de andere zijde van Sorane los van haar lichaam.

‘Een kloon, Droak,’ zegt deze roodharige.

‘Wie ben jij nu weer?’

‘Ooit leefde ik als Megan en bevrijde mijn volk uit de handen van Locni.’

‘Was jij die machtige, Hera?’

Maar de vrouw zegt niets meer. Zowel zij als de blonde Jakira vloeien weer samen met Sorane.

‘Droak. Ik ben of liever ik was vroeger Jakira en nog vroeger Megan, maar dat was vele duizenden jaren geleden. Toen Sorane stierf vloeiden haar en onze identiteiten samen en keerden weer in het dode lichaam van Sorane Cobanon. Zo kwamen wij hier samen met identiteit van Sorane in haar lichaam terecht en begonnen de wonden te genezen.’

‘Zelfs als het waar is wat je zegt, dan verandert dit niets aan het feit dat jij en je kleine groepje verraders, ten dode opgeschreven zijn. Vandaag worden mijn gevallen broeders eindelijk gewroken.’

‘Aan jullie de keuze, Idar. Maar vergeet niet, dat als ik er toch in zou slagen om jullie te overwinnen. De kloon de macht over jou rijk in handen krijgt. En dan is nog maar de vraag of jij jou gezellinnen, Riga en Grivane, dood aan je voeten wil zien liggen.’

Even kijkt de Droak naar zijn beide lijfwachten en schudt plots zijn hoofd.

‘Die roodkop maakt geen kans tegen ons beide, Her Idar.’

‘Het spijt me, Grivane, maar je hebt ongelijk. Je mag niet vergeten dat de dood onherroepelijk is en ik voel dat je, samen met Riga naar het terugzien van jou en haar kinderen verlangd.’

De twee vrouwelijke Droaks kijken hun man aan.

‘Geef het bevel, Idar,’ zegt Riga.

Sorane zucht op dat moment opgelucht, als ze het kleine toestel ontdekt, dat een vijftigtal meter rechts van haar zijn werk uitvoert. Ze hoort de Droak van ver zeggen.

Tot de verbazing van beide Droak vrouwen, schudt Idar zijn hoofd en zegt:

‘Je hebt gelijk, Sorane. Dat risico kan ik niet nemen. Eerst die kloon en dan kom jij aan de beurt.’

‘En denk jij dat ik hier ga wachten,’ zegt Sorane spottend, terwijl ze op hetzelfde moment het apparaat doet kortsluiten.

‘Nee, dat verwacht ik...’

‘Lafaards. Zo te zien weigeren jullie elkaar af te slachten. Gelukkig had ik dit voorzien, beste, ten dode opgeschreven, vrienden. Nog tien seconden en dan BOEM!!!’ horen ze plots de stem van de Jakira kloon.

Sorane reageert dadelijk en geeft een bevel aan de hypsoons van haar nieuwe medestrijders. Maar ook de elf gewezen Volkors hebben nog sneller gereageerd. Ze hebben paar andere vijanden met zwarte ogen bij hun hand gegrepen en dematerialiseren samen met hen. Sorane blijft alleen achter en concentreert zich. De drie Droaks zien zich plots, met enkele zwarte wachters die zich binnen de reikwijdte van het veld bevonden, gevangen in een energieveld, terwijl op hetzelfde moment heel het gebouw door verschillende ontploffingen vernietigd wordt.

De zwarte wachters zijn dadelijk dood, maar als de branden langzaam uitdoven, blijken Sorane en de drie Droaks en enkele wachters nog steeds levend en wel te zijn. Sorane begint te wankelen. Ze kan het energiescherm om haar zelf en de Droaks niet in stand houden. Een van de Droaks richt zijn wapen op Sorane, maar Idar zegt:

‘Nee, laat haar. Sorane heeft ons leven gered, al heeft ze er haar eigen redenen voor. Ik beloon haar hiervoor met uitstel. We rekenen later wel met haar af.’

Ansagen

Op dat moment naderen politie en brandweertzwevers. Idar activeert een overbrengersveld en als de politiezwevers tot stilstand gekomen zijn ze alle drie en hun laatste Volkors verdwenen. Sorane heeft de agenten ook gezien en wankelt naar een stuk wand toe, dat nog recht staat. Maar ze wordt opgemerkt en is plots omringt door agenten. Ze wordt met handboeien geboeid en naar de zwevers gebracht. Dan ziet ze Malon op zich toekomen.

‘Eindelijk hebben ze je gegrepen, huurmoordnares. Nu alleen je blonde medepllichtige nog.’

De roodharige kijkt de agent aan en herkent hem dadelijk.

‘Dat ben ik niet meer, Malon. En die blonde is onze gezamenlijke vijand. Haar naam is Jakira. En zij geeft de bevelen aan Aqunok.’

‘Jakira en de rest van haar naam?’

‘Die heeft ze niet, Malon.’

‘Goed dat we dat weten. Dan zetten we die op de opsporingsbevelen.’

‘Je doet maar, Malon. Grijpen kan je haar toch niet. Je beseft toch wel wat ze met Erine gedaan heeft. Dat kan ze ook met jou of elke agent die haar in de wegstaat.’

Malon slikt even.

‘Denk je dat dat mij afschrikt, Sorane. Ik vraag me af of jij nog wel bij je verstand bent. Aqunok is de grote baas. Die Jakira werkt voor hem, niet omgekeerd.’

‘Schrikt maar niet als wat ik zeg juist blijkt te zijn, agent Garent.’

Malon grijnst even.

‘Ik wil Erine Rand zien, agent Garent.’

‘Je bent onze gevangene, Sorane. Jij hebt niets te willen en door uw schuld ligt Erine in het ziekenhuis en is er niet zo best aan toe.’

‘Denk je dat de dokters je zullen toelaten. Jij bent een huurmoordenares, dat moet je toch beseffen. Weet je soms niet dat ze haar handen, om haar leven te redden, moesten afzetten. En ze schijnt ook nog zwaar ziek te zijn. Iets met groter wordende purperen vlekken.’

Sorane kijkt Malon aan en vraagt met gespeelde verbazing ‘Haar handen kwi..?? Wat is er gebeurd?’

‘Die blonde. Hoe weet ik niet, maar ze verbrijzelde haar handen. Maar veel maakt dat niet uit. Ze gaat fel achteruit, door die vreemde ziekte. Ze kunnen maar niet achterhalen wat het is.’

Maar Sorane lijkt het niet te horen. Ze staat daar maar voor haar uit te staren.

‘Erine haar handen. Jakira zei iets van purperen vlekken. Dat moet het gif Onvar zijn. Dus je sprak de waarheid, verdomde kloon...’

‘Daarom wil ik haar zien, agente. Ik ken haar ziektesymptomen.’

‘Je kent haar zie... Hoe?’

‘Die blondine genoot ervan toen ze het mij meedeelde.’

‘Ach zo. Eindelijk beken je dat ze je medeplichtige is.’

‘Nee, ik was haar gevangene. Maar ik kon me bevrijden.’

‘En wij moeten dat geloven,’ zegt Raya.

Zonder dat Malon of de andere agenten het merken, heeft hun gevangene telepathisch contact heeft met de elf vroegere soldaten. Ze schrikt even als ze hun toestand beseft. De Volkors die door hen gered werden willen hen nu arresteren en aan hun meesteres uitleveren.

‘Lo-arna, schrik niet. Nirin zal jullie Symbiont opladen, waardoor een straling uitgezonden zal worden die de andere Volkors zoals jullie zal bevrijden.’

‘Sorane, wat bedoel je?’

‘Je zal het dadelijk weten, Lo-arna,’ denkt ze nog telepathisch.

Heel even wordt Sorane in een licht blauw licht gehuld als het verdwijnt licht het lichaam van de elf Volkors lichtblauw op. De Volkors met zwarte ogen schrikken als de straling naar hen toeschiet. Maar op hetzelfde moment beginnen hun symbionten de controle te verliezen, tot ze plots na ongeveer twee minuten geruststellende gedachten ontvangen van hun symbiont. Meer dan een minuut staan ze daar bewegingloos. Als ze dan naar elkaar kijken, merken de hun ogen helemaal wit zijn in plaats van

zwart. En dan wordt dat wit langzaam doorzichtig waardoor ze voor het eerst sinds jaren hun normale pupillen kunnen zien.

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vraagt een van hen.

‘Jullie symbiont zijn oorspronkelijke gedaante weergegeven, Gewezen Volkor. Daardoor zijn jullie zijn dwang bevrijd en weer vrij om te gaan waar jullie zelf willen.’

‘Wie zegt dat wij dat willen?’

‘De meesten van ons, Eronso.’ zegt een stem achter hem.

Even slikt hij, want nu de dwingende instructies, waar hij niet kon aan weerstaan, weg zijn, voelt hij zich vrij en ongebonden. Dan knikt hij.

‘Wie gaf jullie die macht,’ vraagt een andere Volkor.

‘Sorane, die onze medestrijdster is.’

‘Is zij dan zo machtig dat jullie haar moeten dienen?’

‘Misschien is ze machtig, Eronso. Maar ze wil aan onze zijde strijden en wij aan de hare. Daarom steunen wij haar allen. Of jullie dat ook willen, moeten jullie zelf beslissen.’

Enkelen van de Volkors stappen naar de groep van Lo-arna toe en ze zeggen alsof ze één mens zijn.

‘Wij voegen ons bij jullie?’

‘Ik ben Commander Lo-arna. Welkom,’ zegt ze en kijkt de rest aan, ‘En jullie?’

‘Wij dienen de meesteres nog steeds, Commander.’

‘Voor die blonde kloon zijn jullie nu een gevaar. Ze zal jullie niet dulden, omdat jullie geen genadeloze slaven meer zijn.’

Dan verlaten we deze planeet.

‘Alleen samen kunnen we overleven, Eronso. En later naar onze eigen volkeren in de Melkwegen terugkeren.’

‘Het zij zo, Lo-arna. Maar wie zal ooit onze gruwelijke daden vergeven.’

‘Niemand, Eronso. Diegenen die de symbiont nooit gedragen, zullen het nooit begrijpen. Maar jullie kunnen een nieuwe weg inslaan en mensen helpen om de zwarte weg te bestrijden, zoals wij.’

‘En daarom steunen jullie die Sorane.’

‘Het is haar weg die we volgen.’

‘Voorlopig moet dat dan maar. Maar zodra ik een kans krijg, verlaat ik deze planeet.’

Lo-arna knikt even en wend zich tot een van haar mensen.

‘Aron, wil jij verslag uitbrengen bij Sorane.’

‘Zeker, Commander,’ zegt de man en zondert zich af. Even concentreert hij en laat dan Anya contact opnemen met Sorane.

‘Ik moet van Lo-arna melden dat de nieuwe Volkors ons voorlopig steunen. Maar ze wil weten of we u moeten bevrijden, Meesteres?’

‘Nee, Aron. Ik wil dat jullie allen met Dargo en Arjina naar mijn basis gaan en daar op mij wachten. Ik wil weten wie hierachter zit, al heb ik mijn vermoedens. Jullie Hypsoons hebben de coördinaten.’

‘Uw wil is voor ons een bevel, meesteres.’

‘Aron, hou eens op met mij meesteres te noemen. Noem mij Sorane zoals al de mensen van mijn groepje.’

Even slikt Aron.

‘In orde, Sorane. Wij hebben allemaal een besluit genomen. Ook diegenen die niet tot uw groep wilden behoren, zijn nu van gedachten veranderd. Een aantal nieuwelingen steunt ons ook,’ zegt een andere gedachte stem.

‘Dat weet ik, Geon. Ik ben een telepate. Doe wat ik gezegd heb, jullie Hypsoon zal jullie naar de basis en jullie lotgenoten overbrengen. Anya zal jullie opvangen. Ik moet...’ denkt Sorane nog, maar verbreekt het contact als ze de stem van Malon hoort zeggen:

‘Sorane, heb je mijn vraag niet gehoord?’

De roodharige draait haar hoofd en kijkt de agent vragend aan.

‘Ik vroeg waar je medeplichtige is.’

‘Wie?’

‘Die Jakira, zoals jij haar noemt, Sorane. Zij wordt gezocht door de politie. Je weet toch nog waarom. Met haar hulp kon je in dat winkelcentrum ontsnappen. Deno hebben we gearresteerd.’

‘Nogmaals, die vrouw is mijn medeplichtige niet, Malon. Mag ik nog een vraagje? Weet je waar Deno is?’

‘Die zit in de gevangenis op zijn vonnis te wachten. Maar jouw straf zal veel zwaarder zijn dan de zijne. Door je poging om Deno te bevrijden, zijn alle kwijtscheldingen ingetrokken. Ze eisen levenslang, maar misschien krijg je zelfs de doodstraf.’

Sorane kijkt hem met een vreemde doordringende blik aan en weet uit zijn gedachten dat hij de waarheid spreekt.

‘Weet Seana Vergan het al van Erine?’

‘Ja, ze is bij haar in het ziekenhuis. Maar ze is er niet goed van.’

‘Ik moet het nogmaals vragen, agent Garent. Wil je even bij het ziekenhuis stoppen en mij even met Erine laten spreken?’

‘Zelfs agente Vergan zal je niet toelaten, Sorane. Ze heeft gezworen om je medeplichtige te doden en jou wil ze in de gevangenis zien. Het lijkt me dus beter dat ik je zelf naar de gevangenis breng.’

Sorane zegt niets meer. Wat moet ze doen? Ontsnappen of het pas in haar opgekomen plan uitvoeren. Hierdoor worden al het allemaal een beetje ingewikkelder, maar ze besluit toch om er mee door te gaan zolang ze kan.

‘Kom, Sorane. We gaan,’ hoort ze Malon zeggen.

Ze volgt hem naar een zwever, waar een dertigjarige vrouw op hen staat te wachten.

‘Brengen we die moordnares weg, Malon?’

‘Ja, Raya. Ze verwachten ons op het politiebureau.’

‘Wie is zij?’ vraagt Sorane, terwijl ze het in feite al weet.

‘Dit is Raya Verodin, mijn nieuwe partner,’ antwoordt Malon.

Raya grijpt Sorane bij de arm vast en trekt haar naar de zwever toe. Malon opent de deur en zegt:

‘In de zwever, Sorane. Of moet ik een beetje helpen,’ sist Raya.

Sorane kijkt de agente recht in de ogen en blijft staan, terwijl ze haar diep scant. Zo komt ze veel te weten over de agente. Die schrikt van haar blik en hoort de roodharige kalm fluisteren.

‘Raak me niet meer aan of je kunt samen met mij de gevangenis in, agente Verodin. Mijn oude vriend Gonlo Verodin zou zich in zijn graf omkeren, als hij wist wat jij geworden bent.’

Raya kijkt Sorane verschrikt aan. Ze kan de spot in de gefluisterde woorden van hun gevangene bijna voelen. Het is alsof ze weet wat ze uitspookt.

‘Wie is die Gonlo Verodin? Iemand van haar familie of een bekende?’

Sorane is intussen op de achterbank gaan zitten en kijkt de agente spottend aan.

‘Dat is iemand van lang voor jou tijd, Raya. Je stamt rechtstreeks van hem af.’

Malon kijkt verbaasd naar Raya en loopt op haar toe.

‘Wat heeft ze gezegd? Bedreigt ze je.’

‘Nee, partner. Dat niet. Laat maar, het is niets,’ zegt Raya kalm, maar innerlijk trilt ze van woede.

‘Hoe weet onze gevangene zoveel van mij? En wie is die Gonlo. Een voorvader? Dat kan toch niet of toch? En zelfs als dat waar is. Hoe kan Sorane zijn naam weten?’

Terwijl Malon de deur dicht duwt en haar nakijkt loopt ze naar de andere kant van de zwever toe. Als Malon instapt, durft ze hem niet aan te kijken. De agent kijkt even om naar Sorane, maar die trekt haar schouders op.

‘Wat heb je gezegd?’

‘Alleen maar dat ze me niet mocht duwen, anders zou het haar slecht bekomen.’

Even kijkt Malon nog naar zijn nieuwe partner, maar die blijft voor zich uit staren.

‘Jij moet het weten, Raya. Ik kan je niet helpen als je niets wil zeggen,’ probeert Malon nog, maar agente blijft zwijgen.

Even later rijdt Malon achter een andere politiezwever de baan op. Een zwever rijdt voor hen, terwijl ze door twee andere zwevers gevolgd worden.

Plots vraagt Sorane opnieuw:

‘Malon, je weet dat ik om Erine gaf. Ik moet haar zien? Ik geef je mijn woord, dat ik niet zal proberen te vluchten.’

De agent hoort haar woorden, maar antwoordt niet. Hij kijkt haar zelfs niet aan. Als ze de stad inrijden, vraagt Sorane het nog eens.

‘Waarom wil jij haar zien? Wat voor nut heeft dat? Of wil jij genieten van wat jouw medeplichtige gedaan heeft.’

‘Nee, Malon. Ik wil haar vergiffenis vragen.’

‘Denk je dat ze zich daardoor beter zal voelen. Al wat ze wilde, was een goede agente zijn. Ze hield ervan en nu is ze haar handen kwijt. Om nog maar niet over die ziekte te spreken. En jij wil vergiffenis.’

‘Als ik dan toch de doodstraf krijg, zoals jij zegt, dan is dit mijn enige kans om haar te zien. Of denk je dat ze mij nadien nog uit de gevangenis zullen laten.’

‘Nee, dat denk ik niet. Je komt alleen nog buiten om naar de rechtbank te gaan.’

Dan knikt Malon.

‘In orde. Maar probeer niet om te ontsnappen. Want als ik achter je aankom, dan is het om je te doden.’

‘Ik beloof het, Malon, al geloof ik niet dat je dat, van doden, neemt. Jij bent geen gevoelloze moordenaar. Zelfs Raya hier, is dat niet.’

Raya kijkt Sorane verschrikt aan, dan zegt ze:

‘Malon, ik denk niet dat ze woord zal houden. We kunnen beter...’ merkt Raya plots op.

Maar Sorane's spottende blik en haar fluisterende stem maakt een einde aan haar protest.

'Steekpenningen aannemen, Raya, Foei.'

Even kijkt ze Sorane ontstelt aan en zegt:

'Of misschien toch wel, Malon. Misschien heeft Sorane wel gelijk. Ik hoop alleen dat ze haar woord houdt.'

'Als ik mijn woord geef, dan houd ik dat altijd, agente. Doe jij dat ook?'

Weer voelt Raya de spottende, maar ook dreigende klank in haar stem. Die Sorane lijkt veel over haar te weten. Ze snapt niet hoe dat kan, maar op de ene of de andere manier moet ze hier iets aan doen.

'Haar vermoorden... Nee, dat kan ik niet doen, dan zou ik de goede naam van mijn familie nog meer... En ik zal het nooit kunnen, zeker niet als ze geboeid en ongewapend is.'

'Door die gedachten stijgt je in mijn aanzien, agente Verodin,' hoort ze een stem in haar hoofd zeggen.

Even kijkt ze naar Sorane, maar die lijkt geen aandacht voor haar te hebben.

Intussen heeft Malon instructies aan de andere zwevers doorgegeven en de zwever voor verandert van richting en zet koers naar het ziekenhuis.

Sorane, die haar gedachten gevolgd heeft, beseft dat er toch nog iets goeds in de agente zit. Ze dringt dieper de gedachte van Raya binnen en komt al snel te weten wat er gebeurd is.

Ooit heeft ze een dief uit medelijden laten ontsnappen, maar die dode later twee kinderen. Dat heeft ze zichzelf nooit vergeven. De broer van die dief bleek een zware gangster te zijn, die haar nu betaald om altijd maar zwaardere klusjes op te knappen. De man was op de hoogte van haar fout.

Een kwartier later stoppen de zwevers op de parking van het ziekenhuis. Malon, Sorane, Raya en twee agenten lopen naar binnen.

'Ik ga even naar de wc,' zegt Raya en haast zich weg.

'Ik ga maar beter mee met je collega.'

Even kijkt Malon Sorane aan.

'Ga maar, Sorane. Maar ik blijf aan de deur wachten.'

'Misschien overweldig ik je nieuwe partner wel, Malon.'

'Waag dat maar niet, roodkop.'

'Jaag me geen angst aan, mannetje, of ik dien een klacht in.'

'Jaja.. Je doet maar, meid. Maar ik ben er gerust in. Raya is een harde meid.'

‘Hela, je bent toch niet een beetje verliefd op haar.’

‘Als ik dat moet bekennen, roodje. Ja, al zeer lang, maar zij was getrouwd met een oude vriend.’

‘Was getrouwd?’

‘Ja, hij werd gedood, toen hij een gewapende overval wilde voorkomen. Raya liet zich toen overplaatsen. Pas een paar dagen geleden zagen we elkaar terug.’

‘Wauw, waarom waag je je kans dan niet? Misschien wil ze wel?’

‘Dat zijn jouw zaken niet, Sorane Cobanon.’

‘Ga nu maar naar binnen, want als Raya naar buiten komt, dan gaan we.’

Sorane glimlacht even en stapt naar binnen.

Raya die haar handen staat te wassen, kijkt verbaasd op.

‘Jij ook, roodkop.’

‘Iedereen moet weleens, agente.’

‘Je hebt er toch niets tegen dat ik hier blijf, want ik vertrouw je niet.’

‘Niet echt, Raya,’ glimlacht Sorane en sluit de deur achter zich.

Raya maakt van de gelegenheid gebruikt om haar make up in orde te maken.

‘Wist jij dat Malon een boontje heeft voor jou?’ vraagt Sorane als ze terug uit het hokje komt.

‘Niet echt...’

‘Ik denk dat hij op je valt, dat heb ik aan zijn blik gezien als hij naar jou kijkt. Maar als ik zeg wat ik over jou weet, dan sluit hij je zelf in een cel op.’

Raya slikt even.

‘Ben je klaar, Sorane?’ vraagt ze nogal stroef.

‘Bijna, meid.’

Een paar minuten later lopen ze met Malon door de lange gang tot ze een verpleegster tegenkomen. Die brengt hen naar de kamer waar Erine ligt. De gewonde agente is bij bewustzijn, als Malon met zijn gevangene binnenkomt. Naast het bed zit Seana, die de geboeide Sorane verbaasd aankijkt. Dan verandert haar blik in woede.

‘Hebben jullie die dubbelgangster kunnen grijpen?’

‘Door een toeval, we waren juist op de juiste plaats. En onze vriendin hier kon niet meer weg.’

‘Mag ik een paar minuten met haar en Seana alleen zijn?’ vraagt ze.

Malon kijkt Erine even aan en maar die ligt daar rillend van de pijn die haar lichaam teistert.'

Seana merkt het.

'Erine is zwaar ziek, Malon. En de dokters vinden niet wat het is. Misschien dat Ena Ros haar zou kunnen helpen, maar waar is die ergens'

'Heb je haar ook al ontmoet?'

'Ja, een tijdje geleden in dit ziekenhuis.'

'Ik vind haar ook vreemd. Ze lijkt overal op te duiken als ze nodig is. Misschien dat ze haar in het noorden, waar ze vandaan komt, beter kennen.'

'Zou kunnen, maar ik heb nergens gegevens van een agente Ena Ros kunnen vinden. Het lijkt wel alsof ze niet bestaat.'

'Niet bestaat?!? Ben je daar zeker van?'

'Ja, al is het maar een vermoeden.'

Even kijkt Sorane Seana recht in de ogen. Dan glimlacht ze.

'Mag ik nu Erine zien?'

Seana knikt.

'Ik wil dat je blijft, Seana.'

'Ik blijf zeker, Sorane. Want ik vertrouw je niet alleen bij Erine, die daar hulpeloos ligt.'

'Ik ben hier niet om Erine kwaad te doen, Seana. En jij bent me nog iets verschuldigd.'

Even kijkt Seana naar Sorane en glimlacht.

'Je hebt gelijk Sorane. Ik dank mijn leven aan jou of was het je dubbelgangster. Maar verwacht geen tweede gunst van mij.'

'Ik heb het al een paar maal moeten zeggen, Seana. Ik heb geen dubbel ergens rondlopen.'

'Dat is juist, Sorane. De andere die op twee druppels wat op jou lijkt, is dood.'

'Die andere is niet dood, agente. Ze staat voor jou.'

Seana schudt haar hoofd, want ze beseft dat er een deel van haar opdracht vanzelf opgelost werd.

'Dubbelgangster of niet, ze hebben haar eindelijk gearresteerd,' denkt ze.

'Hopelijk doe je een poging om te vluchten, Sorane. Want ik zou je graag zelf inrekenen.'

'Dat ze dat maar niet waagt, agente,' zegt Malon.

Even loert Sorane naar Malon en zegt:

'Ik zal haar dat plezier spijtig genoeg niet kunnen gunnen, Agente Vergan. Ik moet mijn belofte aan Agente Garent houden.'

En ik wil zijn nieuwe partner bewijzen ze op de verkeerde weg is.'

Even kijkt Malon naar Raya, maar die doet alsof ze ergens anders is. Seana staat moeizaam op en kijkt naar Erine.

'Sorane wil je zien, lieveling. Ik wacht buiten de kamer wel tot ze naar buitenkomt,' zegt ze.

Maar Erine kijkt haar zelfs niet aan. Ze kan de tranen in haar ogen zien. Erine huilt. Even kijkt Sorane naar de zus van Deno.

'Vertrouw je mij nu ineens wel, Seana?'

'Sorane, ik vertrouw je op je woord. Maar als je het breekt dan kom ik achter je aan.'

De roodharige knikt en kijkt even naar Seana, die niet goed weet wat te doen.

'Waarom is ze niet meer geboeid, agent Garent?' vraagt Seana plots

Verschrikt kijkt hij naar zijn gevangene en merkt dat ze haar beide handen vrij heeft. Sorane wendt zich tot Malon en geeft hem haar handboeien.

'Ik dacht dat ik die mocht uitdoen. Het spijt me. Maar om je gerust te stellen. Agente Vergan zal wel een oogje op mij houden.'

Malon kijkt haar even verbaasd aan en merkt dan de boeien op, die ze in haar rechterhand vasthoudt.

'Hoe krijg jij die toch uit?' stamelt hij.

'Dat is een van mijn speciale gaven. Maar ik heb mijn woord gegeven, dus zal ik er niet vandoor gaan,' antwoordt Sorane en gaat dichterbij naar het bed toe.

'Ik heb het al gezegd, als ze ontsnapt, is ze voor mij, agenten,' zegt Seana.

Raya kijkt haar strijdlustig aan.

'Dat zal ze niet, als ik erbij ben,' zegt ze hard en legt haar hand op haar wapen.

Seana grijnst even, want ze kent de snelheid van de andere Sorane nog van toen ze haar leven redde en om met haar van plaats te ruilen, moet haar dubbelgangster, als ze dat is, even goed zijn.'

'Wie mag jij dan wel zijn?'

'Seana is federaal agente en de zus van Deno, Raya. En Erine is haar vriendin.'

Even werpt Raya een blik op de roodharige en wendt zich dan tot Seana.

‘Is Deno Vergan uw broer? Het spijt me, maar hij heeft een moord gepleegd. En Sorane hier zal zich ook voor de rechtbank moeten verantwoorden voor haar daden. Het staat zo goed als vast dat ze naar haar strafvermindering kan fluiten.’

‘Mijn broer is geen moordenaar, agent Verodin. En de dubbelgangster of de echte Sorane hier heeft mijn leven gered, dus ik ben haar nog iets verschuldigd. Maar die blondine. O, die kan beter onder mijn ogen uitblijven. Ik haat haar met heel mijn wezen.’

Maar ze merkt dat Sorane haar scherp aankijkt.

‘Bedwing je haat, Seana. Volg de witte weg, zoals ik, want anders zal je Erine verliezen,’ zegt ze, terwijl ze denkt:

‘Ik kan beter open kaart spelen met Seana en Erine.’

Seana schrikt en kijkt Sorane aan. Ze beseft dat deze roodharige gelijk heeft. Alleen snapt ze niet hoe Sorane het van haar en Erine weet. Even denkt ze aan die agente Ena Ros, die zei ook al iets in die zin.

‘Zouden die iets met elkaar te maken hebben?’ denkt ze.

‘Ik denk dat Erine je steun hard nodig zal hebben, terwijl ik met haar praat, Seana.’

‘Ook goed, Sorane. Eerst wil je mij weg en nu...’

‘Je zoekt Ena Ros, de agente, Seana. Je wil haar vragen om Erine te helpen zoals ze jou geholpen heeft. Je hoop zelfs, dat zij die vreemde ziekte kan genezen. En ik weet waar je haar kan vinden,’ onderbreekt Sorane haar.

‘Jij?? Hoe...’

‘Dat wil ik nu juist uitleggen.’

‘Oké, roodkop, mijn dorst kan wel even wachten.’

Dan hoort ze Raya vragen.

‘Hoe kent u mijn naam, agente Vergan?’

Seana kijkt de agente aan twijfelt even, want een van haar minder dringende opdrachten gaat over deze agente in een corruptie dossier.

‘Ik zeg er niets van. Als Raya Verodin schuldig is, wil ik haar zelf arresteren. Ze mag niet vluchten.’ denkt ze.

‘Ik ben een paar maal in het district geweest, waar tot over enkele weken werkte. Ik zag je naam en onder je portret op een van de borden, waar jullie taken op vermeld werden. Een mooie vrouw zoals jij vergeet ik niet gauw.’

Raya kijkt haar met een vreemde blik aan.

‘Niet zo vreemd kijken, Raya. Seana valt op vrouwen,’ zegt Sorane glimlachend.

‘Moet je dan alles verraden, roodkop,’ zegt Seana met een verontwaardigde blik.

‘Het is niets, agente Vergan. Maar vergeet niet dat ik mannen om mijn vinger kan wringen. Vrouwen zullen nooit meer zijn dan vriendinnen om mee te praten.’

‘Laat Malon dan maar oppassen, agente Verodin, want hij is een man, als je het nog niet moest gemerkt hebben.’

Raya wordt rood tot achter haar oren, als de woorden van Seana tot haar doordringen.

Ze merkt dan dat Sorane haar indringend aankijkt en glimlacht. Maar dan wendt de roodharige zich tot Seana.

‘Mag ik Erine nu zien, Seana? Straks komen we nog te laat in de gevangenis. Misschien denken ze dan dat ik er met Malon en Raya vandoor gegaan ben. Want ik heb geld genoeg verdiend om hen allebei om te kopen.’

Seana glimlacht.

‘Zeg maar niet dat je daar nog niet aan gedacht hebt.’

‘Nee, Seana. Mijn woorden waren als een grapje bedoelt.’

‘Je zegt maar, Sorane.’

‘Mag ik nu even alleen met Seana en Erine praten, Malon?’

‘Zo zonder je boeien aan,’ zegt Malon knikkend.

Sorane glimlacht.

‘Ik kom een belofte altijd na, Malon. Dus jullie hebben beiden niets te vrezen.’

Malon knikt dan even.

‘En jij Raya. Kom je.’

Raya knikt aarzelend.

Even kijkt Malon nog naar de zus van Deno. Dan verlaat hij de kamer en laat beiden alleen bij de zieke. Sorane werpt even een blik op Seana en gaat dan naast het bed zitten. Erine weet niet wat te zeggen, nu Sorane haar alleen maar aankijkt. Ze kijkt even naar haar vriendin, die plots zegt:

‘Sorane, Je zei dat je wist waar die agente Ena Ros is. Maar je moet dan ook weten dat die Ena Ros zeker geen agente kan zijn, want een agente met die naam is nergens in de archieven te vinden.’

‘Ik weet dat ze niet echt bestaat, Seana.’

‘Hoe kan ik haar dan vinden als ze niet bestaat en ze heeft zelfs mijn hand opnieuw gevormd.’

‘Dat weet ik, Seana. Misschien begrijp je het pas, als ik Erine...’

‘Geen raadseltjes meer, roodkop. Ik ga dan toch maar beter iets te drinken halen.’

Als Seana naar de deur toestapt, zegt Sorane streng:

‘Blijf hier, Seana. Erine heeft nu op dit ogenblik je hulp en steun nodig.’

‘Sorane, wat bedoel je?’ vraagt de gewonde.

Maar Sorane kijkt alleen naar de zus van Deno.

De brunette kijkt Sorane even aan en schrikt van haar ogen, die van kleur lijken te veranderen. Van groen naar blauw, dan rood en weer groen. Dan knikt ze.

‘Ik blijf nog wel even. Erine is me dierbaarder dan mijn dorst. En je hebt gelijk, ze heeft me nu meer dan ooit nodig, de dokters denken dat ze stervende is. Ze staan machteloos tegen deze vreemde ziekte doen. Alleen haar pijn kunnen ze dempen, maar niet echt wegnemen.’

Even kijkt Sorane naar de ziekte vrouw, die ze als een vriendin ziet. Seana merkt haar blik ook op en zegt:

‘Ik zie dat jij ook om haar geeft, roodkop.’

Sorane knikt.

‘Ze is een goede agente, zoals jij Seana.’

‘Dat was ze, Sorane. Ze moet het geweten hebben, want ze zei, op de eerste dag dat ze haar opnamen, dat ze maar een week had. Dat wat iets meer dan vier dagen geleden. Ik denk dat ze het juist had, want ze gaat fel achteruit. Hopelijk kunnen de dokters een oplossing vinden,’ fluistert Seana en blijft tegen de wand aanleunen.

Dan ziet ze Sorane haar hoofd schudden.

‘Seana, ik ken dat gif. Het wordt op verschillende planeten Onvar genoemd. Er is nooit een geneesmiddel tegen gevonden. Die kloon heeft haar een verdunde hoeveelheid gegeven. Daarom gaat het zo langzaam.’

‘Zo langzaam, roodkop. Ben je wel goed bij je hoofd?’

‘Ja, onverdond was Erine al na een paar minuten dood geweest. Ik vermoed dat het de bedoeling was van Jakira, dat jij haar voor je ogen zag sterven.’

Even zegt Seana niets, maar staart Sorane aan.

‘Wat dan is het... Nee, dat mag niet waar zijn,’ roept de zus van Deno uit.

‘Stop, agente. Ik moet heb al mijn aandacht nodig om Erine te helpen.’

‘Helpen?’ fluistert Seana en Seana kijkt Sorane verbaasd aan.

Maar die gaat naast Erine op een stoel zitten en richt haar blik op Erine. Seana merkt dat ze de rechteronderarm van de zieke vastneemt. Erine wendt haar hoofd naar Sorane, terwijl haar tranen over haar wangen glijden.

‘I..k wi..l j...jou niet haten, So..rane. Maar die blo...nde, die....’

‘Zuiver jezelf van de haat, Erine. Anders zal je eraan ten onder gaan.’

‘Ve..el ti..jd h...heb ik nie..t m..eer. Ik wil..de je arrester..en, Soran..e. Maar nu ka..n ik da....,’ zegt ze met een gezicht vertrokken van pijn.

Maar plots voelt ze zich vreemd als de kracht van Sorane doorheen lichaam stroomt en kijkt naar de hand die haar onderarm vasthoudt. Haar beide onderarmen lijken te tintelen. Meer dan vier minuten heeft ze dat gevoel. Plots ziet ze de schrikkende blik van Seana, die op haar armen gericht is.

‘Sorane, wat doe....,’ hoort ze haar vriendin stamelen.

Voor ze iets kan zeggen, verandert het gevoel. Ze voelt het over de rest van haar lichaam uitbreiden. En het wordt veel heviger. Ze beseft dat het echter niet zo hevig is, dan de pijn, die ze niet meer lijkt te voelen. Opnieuw merkt ze de verschrikt blik op van Seana, die plots de purperen huid langzaam voor haar ogen zag veranderen in normale huid. De etterende wonden groeien langzaam dicht, terwijl ze hun purperen kleur verliezen. Dan kijkt ze naar de roodharige.

‘Sorane, wat doe je...?’

‘Wat ik moet en wil doen, Seana. Denk maar aan uw hand, die heb ik ook, in een andere gedaante, opnieuw gevormd. Laat me nu. Ik moet me diep concentreren.’

Seana slikt even, terwijl ze haar gedachten probeert te ontwarren.

‘Opnieuw gevormd, maar dat was toch... Zou Sorane, zoals ze zelf zegt, dan toch een andere gedaante aangenomen hebben,’ denkt Seana.

Meer dan vijftien minuten zitten ze zo voor de ogen van Malon, die door het raam naar hen kijkt. Hij kan Erine echter niet duidelijk zien. Ze ligt achter Sorane in haar bed.

Slikkend kijkt Seana weer naar de blanke huid van Erine, die steeds meer een gezonde kleur krijgt. Ze merkt dat Erine haar aanstaart.

‘Haar gezicht, dat kan toch niet,’ fluistert Seana, terwijl ze de laatste stukjes purperen huid ziet veranderen in haar normale huidskleur.

Dan dringt het pas tot haar door wat Sorane zei.

‘Mijn hand, wat bedoel je. Dus jij was het met een halo-opwekker. Maar dat zou ik toch moeten gemerkt hebben.’

‘Zoiets, agente,’ zegt Sorane.

‘Ik snap je niet. Wat bedoel je?’

Even glimlacht Sorane.

‘Je verstand ontkent nog steeds wat je met je eigen ogen gezien hebt, Agente. Maar straks zal het misschien wel tot je doordringen.’

Erine weet niet waarom, maar ze voelt zich plots veel beter. De pijn, die ze over heel haar lichaam steeds erger voelde worden, is ook zo goed als weg. Alleen de plaats waar ze haar handen moesten afzetten tintelt nog hevig na. Dan laat Sorane haar onderarm los en staat op.

Seana ziet de blik van Sorane op zich gericht.

‘Ik denk dat ik je raadselachtige woorden een beetje begin te begrijpen Sorane Cobanon. Maar ik kan nog steeds niet geloven dat jij dezelfde als Ena Ros bent.’

‘Hier kan ik het niet bewijzen, Seana. Maar je moet me geloven? Je ontdekte toch zelf dat er geen Koraanse agente met de naam Ena Ros bestaat.’

‘Dat heb ik, Sorane. Maar ik heb haar zelf gezien.’

‘Dat was ik met een ander uiterlijk.’

Met grote ogen staart de zus van Deno de roodharige aan.

‘Dat leg ik later wel eens, Seana. Die twee agenten buiten zullen al wel ongeduldig worden. Ik wil niet dat ze kwaad worden.’

‘En dan. Kunnen ze niet een beetje langer wachten, Sorane?’ antwoordt Seana vragend.

‘Misschien wel, Seana. Maar...’

Meer kan Sorane niet zeggen, want de zus van Deno omarmt haar.

‘Dank je, Sorane. Ik hoop dat ik ooit iets terug kan doen.’

‘Dat kan je, Seana. Laat die Jakira aan mij over. Als de tijd gekomen is dan zal ze mij op haar weg vinden.’

‘Dat zal Erine misschien niet willen.’

‘Sorane, wat heb je met me gedaan? Mijn armen tintelen als de hel,’ zegt Erine, terwijl ze beseft dat haar stem veel vaster klinkt.

‘Vraag het eens aan je vriendin, Erine.’

Verbaasd kijkt Erine Sorane aan. Plots doet de verpleegster de deur open en zegt:

‘De patiënte heeft haar rust nodig, dames.’

Sorane knikt even en wend zich tot de ‘zieke’ en haar vriendin.

‘Ik ga nu maar, vrienden.’

Als Sorane aan de deur is, draait ze zich nog even om en kijkt naar Seana.

‘Nogmaals, dank je. Mevrouw Cobanon.’

‘Seana,’ fluistert Erine op dat moment.

‘Wat, lieveling.’

‘Ik... de pijn is weg. En ik kan mijn vingers bewegen...’

Seana slikt even.

‘Ik weet het, Erine. Ik zag hen weer aangroeien, zoals mijn hand weer aangroeide. Die tintelingen gaan wel over,’ zegt Seana, maar verstart als ze de bewegende handen opmerkt, die Erine omhoogsteekt.

‘Was het allemaal een droom of een nachtmerrie?’

‘Nee, Erine. Je bent weer helemaal in orde, dankzij Sorane.’

‘Sorane?’

‘Ik leg het je later wel uit. Hier hebben we te veel toeschouwers.’

Ook de verpleegster komt uit haar verstarring en stapt op het bed toe. Ze tast naar de handen van Erine en zegt:

‘Hoe is dat mogelijk? Ze zijn echt.’

Dan schrikt ze.

‘Hé, Dat kan toch niet. De purperen vlekken. Ze zijn er niet meer.’

Seana glimlacht even als ze beiden naar Erine staren. Haar huid is gaaf en gezond. Erine merkt hun blik op en richt zich moeizaam lichtjes op. Verschrikt staart ze opnieuw naar haar handen, die ze kan bewegen. Maar dan pas merkt ze dat haar armen en benen een gezonde kleur hebben.

‘Seana, ik.. Die vreselijke pijn is echt weg. Hoe is dat...??? Ik voelde daarstraks al, dat er iets anders was, toen Sorane naast mij zat,’ fluistert ze.

Dan probeert ze haar vingers opnieuw te bewegen en ziet ze met eigen ogen reageren. Seana laat zich op het bed zakken en grijpt de rechterhand van Erine. Even verwachte ze dat haar hand erdoorheen zou gaan, maar ze voelt echte huid, met spieren eronder. De verpleegster kijkt naar hen en begint nu pas volledig

te beseffen dat er hier iets gebeurd is, dat onmogelijk kan. Voor Seana haar kan tegenhouden drukt ze de alarmknop in. Buiten schrikken ze, behalve Sorane, die haar handen naast elkaar naar Malon uitsteekt. Nogal hardhandig klikt hij de boeien om haar polsen.

‘Waag het niet om deze maal je boeien los te maken, schatje. Anders...’

‘Ik ben je schatje niet, agent. Je bent zelfs mijn type niet. En ik wil niet dat Raya nog kwader op mij wordt dan ze al is,’ spot de roodharige.

Even kijkt Malon naar Raya en wend zich dan ruw tot hun gevangene:

‘Dat je dat maar weet, Sorane. Maar door jou ligt mijn vroegere collega daar in de kamer en dat zal ik je niet zo snel vergeven.’

‘Dat is mijn schuld niet, agentje.’

Malon werpt een woedende blik op Sorane, maar ziet nog enkele verplegers voorbijlopen.

‘Wat is er gaande?’ vraagt Malon aan een van hen.

De man blijft staan en antwoordt:

‘Ik weet het niet. Er is iets met die agente. Het bezoek zal te veel voor haar geweest zijn.’

Als Malon terug wil gaan, zegt de man.

‘Nee, blijf hier. Je kunt beter later terugkomen, agent, want ze laten je nu toch niet toe.’

Even kijkt Malon Sorane aan.

‘Jij blijft hier. Ik ga kijken wat er met Erine is,’ roept hij.

Maar als hij de gang wil binnenstappen, wordt hij door een verpleegster tegengehouden.

‘Niemand mag hierbinnen, agent. Alleen rechtstreekse familie mag bij haar.’

Verbaasd kijkt Malon eerst naar de verpleegster, maar dan werpt hij een blik in de kamer. Hij ziet Erine rechtop zitten op het bed en hem gelukkig aankijken. De agente, Seana, staat naast het bed van zijn gewonde collega en lijkt haar te ondersteunen. Malon schudt met zijn hoofd. Dan kijkt hij naar een dokter, die de armen en handen van Erine betast.

‘Handen, Ze heeft toch. Nee, dat kan toch niet. Het lijkt wel alsof ze handen heeft,’ denkt hij ontsteld.

Even wendt hij zijn blik naar Raya en fluistert:

‘Erine haar handen.... Hoe is dat mogelijk?’

‘Je droomt, Malon?’ zegt Raya.

‘Iedereen weg uit deze sector,’ horen beiden een dokter roepen.

Even kijkt Seana om en staart naar Sorane. Raya die haar aankijkt, merkt haar dankbare blik op. Maar zij beseft dadelijk dat die niet voor haar bedoeld is. Schrikkend merkt dat de federaal agente naar haar gevangene, die naast Malon staat, kijkt.

‘Wat is daar gebeurd? Waarom kijkt die zo dankbaar naar onze gevangene?’ vraagt zij zich af.

‘Kom, het wordt tijd dat je in de gevangenis, waar je thuishoort, beland. Ik wil zo snel mogelijk terug zijn,’ zegt Malon en geeft Sorane een duw.

Als Malon met Sorane en de twee agenten naar hun zwever toe stapt, doet Raya alsof er niets gebeurd is.

‘Wat is daar gebeurd, Sorane?’

‘Ik deed wat ik nodig vond, Raya.’

‘Wat je nodig vond? Wat bedoel je?’

‘Later zal je het misschien begrijpen, agente,’ zegt Sorane koel, want ze weet dat Raya Verodin intussen telefonisch contact gehad heeft met de man die haar steekpenningen betaald. Van hem moet alles in het werk stellen om Sorane te laten doden of het desnoods zelf doen. Raya kijkt Sorane aan, als ze voorbij stapt. Maar schrikt weer van die vreemde blik. Het is alsof die roodharige het weet. Maar dat kan niet, ze zal toch geen telepate zijn.

‘Je bent met gedachten op de juiste weg, Raya. Ik zou je niet aanraden om die opdracht uit te voeren, want dan kan je niet meer helpen. Wees maar niet verbaasd, zolang je niet door en door slecht bent, verdien je hulp,’ hoort ze plots een vreemde stem in haar gedachten.

Verschrikt kijkt ze om naar Sorane die juist instapt. De roodharige kijkt haar niet aan, maar gaat op de achterbank zitten. Malon stapt ook in en zegt:

‘Kom, Raya. Start de motor.’

Maar de agente keert zich naar Sorane:

‘Een vraagje, roodkop?’

‘Vraag maar,’

‘Waarom omarmde die federaal agente jou daarstraks?’

‘O, dat. Ze wilde me bedanken, omdat ik een tijdje geleden haar leven gered heb.’

‘Daar heb ik iets van gehoord. Maar ik vraag me af waarom je het gedaan hebt.’

‘Soms verdienen mensen mijn hulp, Raya Verodin.’

Raya richt haar blik op haar collega en knikt. Dan start ze de zwever en rijdt de baan op. Een uur later lopen beide agenten met Sorane tussen hen in het politiebureau binnen. Tot haar hoorzitting wordt ze hier opgesloten. Sorane werkt mee met de agenten en beantwoordt de meeste vragen.

Maar een week later komt een agent in de nacht naar de cel van Sorane toe en kijkt naar binnen.

‘*Jammer van die mooie meid,*’ denkt hij en richt zijn wapen op de slapende vrouw.

Maar op het moment dat hij wil afdrukken, is ze er niet meer. Ontstelt staart hij naar de lege cel. Hij begrijpt er niets van.

‘*Een kans, moordenaar. Je wapen neer en je blijft in leven,*’ hoort hij een stem in zijn hoofd.

Dan ziet hij de roodharige in de cel voor hem staan.

‘Jij, hoe kom jij!!!?’ roept hij uit en richt het wapen op de gevangene.

Op hetzelfde moment heeft hij geen wapen meer, maar Sorane heeft het vast in haar hand. Ze houdt het op hem gericht.

‘Open de cel,’ hoort hij haar zeggen.

Langzaam neemt hij de sleutels van zijn riem en doet wat Sorane eist.

‘Jij wilde mij doden, moordenaar, want een agent ben je niet. Jij hebt de agent in de steeg achtergelaten. Gelukkig leeft hij nog, anders zou je hier dood voor de cel liggen.’

Even kijkt hij naar de gevangene en hoort haar zeggen.

‘Naar buiten en snel.’

Maar als ze de hall inlopen, waar op dat moment maar vijf agenten aanwezig zijn, schrikken die allemaal.

‘Laat de wapens waar ze zijn en sluit deze moordenaar hier op. Jij daar, ga je collega helpen, hij ligt bewusteloos in de steeg,’ horen ze haar zeggen.

Een agente loopt naar buiten, terwijl een andere naar Sorane en de moordenaar toe stapt.

‘Laat dat wapen zakken, Sorane.’

De agent heeft echter alleen oog voor het wapen in Sorane’s hand en plots grijpt de moordenaar hem vast. Met een ruk beland de agent tegen Sorane, die achteruit wankelt en haar wapen verliest. Het schuift over de vloer tot het tegen het bureau botst.

De moordenaar haast zich naar de deur toe, waar de agente juist met haar collega naar binnenkomt.

‘Onze gevangene zegt de waarheid, die man draagt het uniform van Dosan, die bewusteloos ligt. Hij is geen agent,’ zegt ze,

maar voor ze kan reageren, wordt ze door de moordenaar vastgegrepen.

Bliksemsnel heeft hij haar wapen uit haar holster getrokken en duwt de loop tegen het hoofd van de agente.

‘Al uw wapens op de vloer en snel, of deze hier moet het met haar leven bekopen,’ beveelt hij.

De agent die tegen Sorane aanbotste, staat langzaam op en kijkt Sorane even aan. Hij ziet haar knikken, al snapt hij niet waarom. Dan kijkt hij naar de moordenaar en ziet de angst in de ogen van zijn vrouwelijke collega.

‘Doe wat hij zegt.’

De anderen kijken hem verbaasd aan, maar laten hun wapens op de vloer vallen. Sorane kijkt om zich heen, alsof ze het wapen zoekt dat ze verloren heeft. Ze doet alsof ze nu pas ziet waar het ligt. De moordenaar heeft het ook gemerkt en lacht.

‘Waag je kans, Sorane. Maar zelfs als je het wapen in handen krijgt, zal je eerst de agente moeten doden, voor je mij kan raken.’

‘Denk je dat het leven van een agente mij kan schelen, moordenaar,’ zegt Sorane, terwijl ze op een fout van de man wacht.

Met glimlacht weegt ze de capsules losjes in haar rechterhand vast, want ze heeft de capsules uit het wapen al geapporteerd.

‘Toch wel, Sorane. Jij hebt nooit mensen neergeschoten, die het niet verdienen.’

‘Niet als het om mijn leven gaat, Marcon Verdesh. En ik mis nooit.’

‘Wat... hoe weet jij..’ zegt de man verbaasd, waarbij zijn wapen een seconde van richting verandert.

Als hij zijn fout beseft en naar Sorane kijkt, staat ze daar nog steeds naar hem te kijken. Dan glimlacht ze, terwijl hij het wapen weer tegen de agente haar hoofd drukt.

‘Leg het wapen neer, Verdesh. Dit is je laatste kans.’

De man grijnst echter, terwijl hij een stap achteruit doet en de agente meetrekt. De agente merkt echter de zelfverzekerde blik op van de roodharige gevangene. Dan merkt hij dat ze acht capsules naast elkaar op het bureau voor een verbaasde agent legt.

‘Schiet maar, man. Je wapen is niet geladen,’ zegt Sorane koel, terwijl ze een telepatisch bericht naar de agente zendt.

‘*Hij kan niet meer schieten, agente. Schakel hem uit,*’ hoort de vrouw een vreemde stem in haar hoofd zeggen.

Even aarzelt ze, want als ze iets onderneemt kan het haar dood zijn. Weer kijkt ze naar Sorane en ziet haar knikken. Dan keert ze zich met een ruk om en slaat het wapen omhoog. In een reflex drukt hij af, maar iedereen hoort de droge klik van het wapen. De man wijkt verbaasd weer achteruit en slaagt erin om het wapen in de hand te houden. Opnieuw richt hij op de agente, maar weer volgt een droge klik.

‘Verdomme,’ vloekt hij en wil het wapen als slagwapen gebruiken, maar de agente heeft haar wapenstok gegrepen en slaat toe.

Ze raakt hem zeer precies op zijn pols. Van pijn moet hij het wapen loslaten. Dan haalt ze weer uit en raakt hem hard tegen het hoofd. Verdesh wankelt achteruit, maar voor hij zich kan herpakken, wordt hij door twee agenten vastgegrepen.

‘Ik weet niet wat je hier kwam zoeken, man. Maar je hebt een agente bedreigd, dat zal je duur te staan komen.’

Intussen heeft de agente haar wapen dat op de vloer lag, weer opgepakt. Maar als ze zich omdraait, kijkt ze naar het wapen in de hand van Sorane. Dan loert ze even snel naar haar collega’s, maar niemand van hen heeft een wapen vast. Ze aarzelt, want Sorane staat voor haar snelheid bekend.

‘Zou ik het proberen? Heb ik wel een kans tegen die huurmoordenaars?’

Maar als de agente het wapen op Sorane wil richten, beseft ze dat het lichter is dan normaal.

‘Verdomme, de gevangene had gelijk. Het is werkelijk niet geladen. Hoe kan dat nu? Ik heb er deze morgen toch capsules nagekeken.’ denkt ze verbaasd.

Ze weet echter niet dat Sorane hun omgeving niet vergeten is. Ze ontdekt een gewapende man langs de overzijde van de straat, maar die is niet alleen. Die mannen hebben gemerkt dat Verdesh niet geslaagd is en naderen nu het kantoor. Ze zijn vast besloten om iedereen te doden om Sorane neer te leggen. Terwijl ze naderen spannen ze de grendels van hun zware wapens.

‘Er zijn er nog. In dekking allemaal,’ roept, Sorane terwijl ze op de agente toespringt.

Die probeert met haar wapen te slaan, maar Sorane duwt het opzij. Beiden storten naast elkaar op de vloer. Enkele agenten zien de gedaanten in de deuropening verschijnen en trekken hun wapens. Gelukkig voor hen zien de schutters Sorane dicht voor hen recht kruipen en willen haar als eerste uitschakelen. Maar de

roodharige heeft nu ook het wapen van de agente in haar linkerhand.

Even concentreert ze zich en een van de twee mannen vliegt achteruit tot tegen de muur, waar hij in elkaar zakt. De andere richt zijn wapen, maar Sorane laat zich achterover op de agente vallen. De agente rolt echter bliksemsnel opzij, maar gelukkig is ze juist niet snel genoeg. Sorane valt op haar linkerarm, waardoor het scherm dat Sorane omgeeft ook haar lichaam beschermd. Sorane concentreert zich intussen spant het wapen in haar rechterhand. Ook de agente hoort de klik en kijkt verschrikt naar het wapen.

De eerste man is de enige die kan vuren, meer dan tien stralen raken het scherm, maar brengen geen schade toe. Dan schieten twee vuurstralen naar de man en een andere achter hem. Twee capsules steken in de borst van de eerste, terwijl de derde capsule zich in de rechterschouder van de tweede boort. Langzaam laat hij zijn wapen vallen en wankelt hij opzij, terwijl hij Sorane van angst aanstaart. Dan daagt de derde op. Maar die krijgt geen kans om zijn wapen te richten. Hij ziet twee wapens op zich gericht. Toch probeert hij het, maar iets houdt het wapen vast. Hij krijgt het niet omhoog.

Machteloos moet hij toestaan dat het wapen uit zijn handen gerukt wordt. Een paar seconden later ligt hij op de vloer naast zijn dode maat op de vloer. Een agent slaat snel een handboei om zijn beide polsen. Twee anderen bekommeren zich snel om de gewonde.

‘Deze is er geweest,’ zegt iemand die naast de, op de vloer liggende, moordenaar knielde.

De agente is intussen recht gekropen en houdt haar pijnlijke rechterarm vast. Met angstige ogen staart ze naar Sorane die het wapen, dat het hare is, aanreikt.

‘*Mijn wapen. Dat moet het wapen van die moordenaar zijn,*’ denkt ze.

Ze durft het niet aannemen, uit vrees dat Sorane iets van plan is. Ze weet dat ze nooit een ongewapende tegenstander gedood heeft, maar als ze het in haar hand heeft, dan is ze wel gewapend.

‘Er ontbreken enkele capsules, agente Losoro,’ zegt Sorane glimlachend en legt het naast haar op de tafel.

Ze snapt er niets van.

‘Kom, laat me je helpen. Ik hoop dat ik je niet te veel pijn gedaan hebt, toen ik op je arm viel.’

Nu pas voelt ze de pijn in haar arm weer, want de klap was hevig.

‘Het doet een beetje, pijn. Ik was niet snel genoeg weggerold. Morgen zal die wel een beetje blauw uitslaan. Maar over een paar dagen is dat wel weer over.’

Sorane glimlacht even, terwijl ze de agente rechtop helpt. Die merkt niet dat Sorane zich even concentreert, terwijl haar arm heel even in een groen licht gehuld is.

Haar collega's staren hun gevangene aan. Ze weten niet wat te doen. Sorane heeft nog een wapen en staat nabij hun vrouwelijke collega. Van hun gerichte wapens lijkt de huurmoordenaress niets aan te trekken. Ze zien allen het wapen dat ze op haar rug achter haar riem gestoken heeft.

Als ze schieten en hun gevangene springt opzij, dan raken ze zeker, agente Losoro. Dus heeft Sorane in feite het leven van hun collega in handen. Die kijkt hen echter radeloos aan. Ze weet niet wat te doen. Haar wapen ligt naast haar, maar ze aarzelt om het vast te nemen.

Sorane kijkt hen glimlachend aan en laat de agente los, die zich nu een beetje herpakt heeft.

‘Ga maar, Ruslyna Losoro en neem je wapen maar van de tafel. Maar je kan het beter opnieuw laden, want je weet maar nooit,’ fluistert Sorane, zodat alleen de agente het kan horen.

Dan loopt Sorane naar de balie toe en legt het wapen, dat ze op haar rug achter haar riem had steken, neer. Als ze zich omdraait, staart ze in de verbaasde ogen van de agenten om haar heen.

‘Breng me maar weer naar mijn cel. Ik wil een beetje slapen,’ horen ze haar verbaasd zeggen.

De agenten snappen er niets van. In haar plaats zou ieder van hen er vandoor gegaan zijn. Maar ze weten niets van Sorane's plan. Ze wil voor de rechtbank verschijnen om de aandacht te trekken en intussen meer over de misdadigers te ontdekken. Als ze in de cel zit, denken ze dat ze ongevaarlijk is.

‘Breng die drie naar de cellen aan de andere kant. Ik sluit deze wel weer op,’ zegt agente Losoro snel, want ze wil Sorane iets vragen.

Haar collega's kijken hen na als ze naar de cellen toelopen.

‘Nu geeft ze ook al bevelen,’ zegt een van hen lachend.

Sorane stapt de cel in en kijkt de agente aan.

‘Dank je,’ fluistert de agente, terwijl ze de cel afsluit.

‘Ze kwamen om mij te doden, Ruslyna Losoro. Ik deed het niet voor jou persoonlijk.’

‘Dat maak je mij niet wijs, Sorane. Je kon aan de achterzijde gemakkelijk weg, Die drie moordenaars zouden te laat gekomen zijn om je te raken.’

‘Dat is zelfs niet bij me opgekomen, Ruslyna. Als ik dat gedaan had, dan lag jij samen met enkele van je collega’s dood op de vloer.’

‘Je wil me toch niet vertellen dat ons leven voor jou belangrijk is.’

‘Elk leven van een onschuldige is belangrijk, Ruslyna.’

De agente kijkt haar met een vreemde blik aan.

‘Hoe is het met je arm?’ vraagt Sorane om de aandacht even af te leiden.

‘Beter. Het lijkt me niet zo erg te zijn als ik eerst dacht.’

Even glimlacht Sorane geheimzinnig.

‘Toch is er iets vreemds met jou Sorane Cobanon. Toen ik op de vloer lag, zag ik de vuurflitsen op ons beiden toeschieten, maar we werden geen van beiden geraakt.’

‘Tja, agente. Ik bezit nog wel een paar geheimpjes, die ik liever voor mezelf hou.’

Even kijkt de agente haar vragend aan en knikt dan maar. Sorane kijkt haar na en glimlacht. Ze moesten eens weten hoe gevaarlijk ze wel is.

Even later zit Sorane opnieuw opgesloten, maar in het bureau wordt er druk over haar gepraat, terwijl er snel opgeruimd wordt. De dode wordt de volgende morgen heel vroeg door de lijkschouwer opgehaald.

Rond negen uur brengt een agent een blad met eten en een tas koffie. Tot de verbazing van Sorane opent hij de deur en brengt het haar cel in. Met zijn rug naar haar toe, plaats hij het op het kleine tafeltje.

Aarzelend draait hij zich daarna naar Sorane toe.

‘Ik wil je bedanken, mevrouw Cobanon. Uit wat agente Ruslyna Losoro mij verteld heeft, heb jij haar en enkele anderen min of meer het leven gered.’

‘Ze wilden mij doden, agent. Dat kon ik niet toelaten.’

‘Iets in mij wil dat niet geloven. Jij moet om mensen geven, al heb je er velen gedood.’

‘Dat is juist, ik geef om eerlijke en onschuldige mensen, agent.’

Even kijkt de agent Sorane in de ogen en vraagt dan:

‘Waarom ben je er niet vandoor gegaan?’
Sorane, die de man gescand heeft, weet al veel over hem en glimlacht.

‘Ik zit hier uit vrije wil, Noran.’

De agent kijkt haar verbaasd aan.

‘Hoe weet jij mijn naam?’

‘Ik weet nog veel meer, agent. Ruslyna is je jongere zus. Na de dood van jullie ouders heb jij je om haar bekommerd en gesteund zodat ze de agente werd, is die ze wilde zijn.’

‘Ben jij een telepate?’

‘Onder andere?’

‘Wat bedoel je met onder andere?’

Even twijfelt Sorane, maar dan neemt ze een besluit. Zijn zus heeft vermoedelijk al wel een paar vermoedens, want ze was verbaasd als ze zo goed als geen pijn in haar arm meer voelde. Deze man is een strijder, dat voelt ze.

‘Ik wil jou en je zus eens samenspreken, Noran.’

‘Dan zal je wel een tijdje moeten wachten, want ze is vrij van dienst.’

‘Je wilde weten wat ik met onder andere bedoelde, Noran. Geef me eens een hand.’

De agent aarzelt, want deze vriendelijk lijkende vrouw, is toch een gevangen moordenares, die voor de rechtbank moet komen. Even kijkt hij naar haar uitgestoken hand en aarzelend drukt hij die stevig.

‘Hm, een stevige handdruk, agent. Als je toestemt zal je vermoedelijk een goede aanwinst zijn.’

‘Wat bedoel je nu we...,’ zegt hij nog alvorens zijn omgeving veranderd.

Dan kijkt hij recht in de ogen van zijn zus, die hem met verschrikte blik aanstaart.

‘Sorry, Ruslyna. Ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt Sorane zachtjes.

Nu merkt Ruslyna Sorane pas op.

‘Jij, hoe kom jij hier?’

‘Teleportatie, Ruslyna.’

‘Wat. Je gaat me toch niet zeggen dat jij...’

‘Dat is wat ik bedoel, Noran.’

‘Maar waarom zit jij dan in de gevangenis.’

‘Dat is mijn plan. Ik zit machteloos in mijn cel, terwijl ik in een andere gedaante de misdadigers het vuur aan de schenen leg.’

‘Dat is...’

‘Wat een plan, Sorane? Daar zou ik nooit op gekomen zijn.’

‘Maar als ze je veroordelen.’

‘Maakt niet uit. Jullie hebben de middelen nog niet om mij op te sluiten.’

‘En dat zeg je zo gewoon tegen ons. Ben je niet bang dat wij je geheim verklappen?’

Sorane kijkt Noran even aan en stapt naar de tafel toe. Daar legt ze twee Pentagons neer.

‘Die zijn voor jullie. Maar pas op. Als je ze draagt, gaat er een nieuwe wereld voor jullie open.’

Ruslyna neemt er eentje op en staart er verbaast naar.

‘Ziet er ongevaarlijk uit.’

‘Weet je nog die stralen die naar ons op de vloer afgevuurd werden. Mijn hypsoon heeft ons beiden beschermd, omdat ik op je arm lag.’

Ruslyna slikt even.

‘Dus was er toch iets, dat ze tegen hield?’

Ze ziet Sorane met een glimlach knikken.

‘Wat is een hypsoon?’

‘Dat Pentagon wordt zo genoemd, Noran. Druk het achteraan tegen je hals, dan zal je met Anya kunnen communiceren.’

‘Anya?’ zegt Ruslyna, terwijl ze het pentagon tegen haar hals plaats zoals Sorane gezegd heeft.

Op dat moment ziet ze een mooie vrouw op enkele passen van haar opgebouwd worden.

‘Ben jij Anya?’ vraagt ze.

Noran keert zich om in de richting dat zijn zus kijkt, maar ziet niets.

‘Alleen dragers van een hypsoon zien deze halografische voorstelling van jullie hypsoon.’

Verbaasd kijkt Noran Sorane aan. Dan drukt hij het voorwerp tegen zijn hals en staart naar de mooie vrouw, die dadelijk zichtbaar wordt.

‘Mag ik jullie nog iets laten zien, vrienden?’ zegt Sorane en neemt hun hand vast. Op hetzelfde moment zijn ze ergens in iets dat op een centrale lijkt.

‘Hai, Sorane. Weer nieuwe kandidaten.’

‘Juist, Aron. Wijs hun een voorlopige woonruimte aan. Ik weet zeker dat ze zich hier op hun plaats zullen voelen, al doen ze nog een tijdje dienst als agenten. Maar hun korte tijd hier

moet hen de kennis geven die ze nodig hebben om te beslissen dat ze blijven, zoals mijn wens is.'

'Blijven, Sorane. Waar zijn we dan?'

'In een kleine kruiser, diep onder water op de zeebodem, agente,' antwoordt Aron.

'Op de zeebodem?' fluistert Noran, maar schrikt als hij zijn ontstelde zus naar een scherm ziet wijzen.

Ze zien beelden van de rotsen buiten. Maar ze zijn ook door water omgeven. Ze zien enkele diepzeevissen voorbijzwemmen. Even zeggen beiden niets.

'Aron. Lukt het programma?'

'Voorbeeldig, Sorane. Dankzij onze jaren ervaring maken we zeer snel vorderingen. En je beide vrienden zijn goede leermeesters. Alleen slagen zij er niet hun evenbeelden te verslaan.'

'Dat komt nog wel, kapitein?'

'Dat ben ik nog steeds niet?'

'Waar is Lo-Arna?'

'Met een paar anderen in de basis nabij de hoofdstad. Ze volgen een speciale opleiding van Tara. Iets in verband met een ander schip.'

'Dus ben jij hier de kapitein, Aron, zoals ik zei.'

Even slikt Aron.

'Dank je, Sorane.'

'Niet zo snel. Anya moet uit je resultaten tot hetzelfde besluit komen. Pas dan kan ik je die status toekennen.'

Even kijkt Aron naar zijn lotgenoten die zich in de centrale bevinden. Serin knikt hem glimlachend toe.

'De anderen zullen ook wel instemmen, Aron,' zegt ze.

'Aron. Als kapitein heb jij het bevel van deze kruiser. Ik wil dat je vier anderen van deze groep uitkiezen om een voorlopige bemanning te vormen. De anderen voegen zich bij Lo-arna.'

Aron knikt alleen maar. Noran en zijn zus hebben verbaasd naar het gesprek geluisterd.

'Kom allebei,' horen ze Sorane zeggen.

Dan zijn ze alle drie verdwenen. In een woonruimte van de basis materialiseren ze. Beiden agenten kijken om zich heen.

'Voor jou is een woonruimte hier rechtover ter beschikking, Ruslyna. Maar je kan ook een andere kiezen, voor zover die nog vrij is.'

'Ik kan niet, Sorane. Hoe graag ik ook zou willen?'

‘Ruslyna, ik weet dat je pas een drietal maanden getrouwd bent. Maar als Kinen wil kan hij je vergezellen. En de vrouw en twee kindjes van je broer kunnen ook komen als ze willen.’

‘Ik weet niet of Meysane gaat toestemmen, Sorane. En ik ben me aan het afvragen wie jij nu werkelijk bent. Een gevangene moordenaar of iemand anders. Wie heeft er nu een eigen schip.’

‘Daar kom je nog wel achter, Noran. Ik heb mensen nodig om dienst te doen op het schip dat in een baan om de zon cirkelt, waar jullie allen over een paar maanden naartoe gaan. Maar alleen als jullie zelf willen. Ik wil niemand tot iets dwingen.’

‘Een schip in een baan om de zon? En dat schip, op de bodem van de zee, dan?’

‘Dit is maar een lichte kruiser, agent,’ merkt Aron op.

Noran en Ruslyna kijken haar verbaasd aan.

‘Dat klopt, Noran. De Tiren bevindt zich in een baan om de zon. Het is mijn bedoeling dat Lo-arna het bevel op zich neemt.’

‘Ik snap er niet zoveel van, Sorane. Je zit in de cel als die huurmoordenaar of haar dubbelgangster. Maar je zit niet echt gevangen. En je bezit ook een klein en een groter schip.’

Sorane knikt even.

‘Ja, als jullie willen, kunnen jullie beiden en je geliefden deel uitmaken van de bemanning. Ik heb mensen nodig om die schepen te bemannen.’

‘En je acht ons gewone agenten daar bekwaam voor,’ zegt Ruslyna en kijkt haar broer aan.

‘Met de gepaste opleiding wel, Ruslyna. En je moet ook denken aan Meysane, je vrouw, Noran. Je weet dat ze teleurgesteld was toen ze afgewezen werd voor het ruimteprogramma.’

Even kijkt hij zijn zus aan.

‘Weet u dat ook al, Sorane?’

Als de roodharige knikt en glimlacht, denkt hij even aan zijn vrouw een paar jaar geleden. Op een dag ontmoette hij Meysane in een bar. Ze zat daar naar een glas sterke drank en bijna volle fles te staren. Ze twijfelde toen of ze zich zou bezatten om haar teleurstelling te vergeten. Ze raakten aan het praten en de weken die volgden brachten hen steeds nader tot elkaar. Door hem kreeg ze weer moed om verder te leven en nu vier jaar later zijn ze gelukkig met elkaar.

‘Praat met je vrouw, Noran. Ik denk dat ze aan boord van de Tiren wel een geschikt plaatsje zal vinden om haar droom werkelijkheid te laten worden.’

Nadenkend knikt Noran even.

‘Maar Kinen overtuigen zal niet zo eenvoudig zijn,’ fluistert Ruslyna.

‘Zo zeker ben ik daar niet van, Ruslyna. Als je bij de groep blijft, zal je leven helemaal veranderen, want er is veel te ontdekken. Als ik uit je gedachten kan opmaken, dan is Kinen aan het studeren voor geschiedkundige. Aan boord van de Tiren bevinden zich gegevens van ver voor de tijd van de eerste beschavingen en niet alleen in verband met Enuron. Maar ook over vele andere werelden.’

Ruslyna kijkt haar broer aan en merkt aan zijn blik dat hij al een beslissing genomen. Zijn ogen lijken te fonkelen.

‘Praat er eerst met je vrouw over, broertje, voor je een beslissing neemt. Ik zal dat ook voorzichtig met Kinen moeten doen.’

‘Dat zal ik zeker doen, zusje. Als Meysane instemt, dan moeten we verhuizen, denk ik.’

‘Dat is zeker, Noran. Hier aan boord leidt je een ander leven, dan op Enuron. Je werkt voor de groep en je vrienden aan boord en niet om geld te verdienen.’

‘Kan je ons terug brengen, Sorane?’ vraagt Ruslyna.

‘Ja, zeker. Ik moet trouwens naar de cel, want ze komen mij halen geloof ik. Schrik niet Ruslyna. Je bent dadelijk weer in je appartement. Misschien kan je deze avond met je kersverse man eens naar je broer gaan om te praten.’

Sorane geeft de hypsoon van Ruslyna een bevel en Anya vormt een overbrengersveld om de agente.

‘Zal ik doen, Sorane,’ zegt Ruslyna nog, voor ze verdwijnt.

Dan geeft Sorane de broer van Ruslyna een hand en beiden staan even later weer in de cel.

‘Juist op tijd geloof ik, Noran. Ik geloof dat Raya en Malon onderweg zijn,’ zegt Sorane terwijl ze even op de klok in de gang kijkt. Het is juist tien voor tien.’

‘Roep deze avond Anya op, zij kan je wel meer uitleg geven, Noran. Zij zal je ook naar de basis kunnen overbrengen als je het wenst. Maar alleen in jullie vrije uren. Anya zal mij op de hoogte houden van jullie beslissing. En als het nodig is, krijgt je vrouw ook een hypsoon. En Kinen zal ik vermoedelijk ook een moeten geven.’

‘Dank u, Sorane. Als je schip werkelijkheid is, zal Meysane dat wel dadelijk willen zien. Het is haar droom om de ruimte te verkennen.’

‘Dan zal ze haar hart kunnen ophalen, Noran. Voorlopig moet ze tevreden zijn met de kruiser. Maar later zal jullie trai-

ning verdergezet worden aan boord van de Tiren om klaar te zijn als we naar het Amazonegebied vertrekken.'

'Het Amazonegebied... Je bedoelt toch het rijk van de elf koninginnen niet.'

Sorane glimlacht even, terwijl ze knikt. Dan geeft ze een teken om te zwijgen, want ze naderen stemmen. De agent kijkt haar verbaasd aan, als haar kleding verandert.

'Je wendt er nog wel aan, Noran. Als je thuis bent en uit het bad komt, laat je Anya kleding vormen, dan kan je dit ook.'

'Kan Anya dat werkelijk?' vraagt hij verbaasd, terwijl hij naar Sorane staart, die in haar ondergoed gekleed is.

De roodharige knikt, terwijl ze in haar bed kruipt en de deken over haar haar lichaam trekt.

Even wil de agent nog iets zeggen, maar dan hoort hij de stemmen ook. Even later staan Malon en Raya voor de cel van Sorane, die hen nieuwsgierig aankijkt.

'Heeft de gevangene nog niet gegeten, agent?' vraagt Raya.

'Ik heb het juist gebracht, sir,' antwoordt Noran, met een lichte glimlach.

'Dan zal ze later moeten eten, want we moeten haar dadelijk wegbrengen. Kom, Sorane sta nu eens eindelijk op.'

De roodharige glimlacht even en slaat het deken op zij en staat op.

Ze merkt dadelijk de vreemde blik op van Malon.

'Dacht jij dat ik met mijn kleren aan ga slapen, agent.'

'Ik...nee...', stottert hij, terwijl hij haar blijft aanstaren.

Ze ziet er sexy uit in dat kanten ondergoed setje, die tot halverwege haar dijen komt.

'Kom, Malon. Laat haar eerst aankleden, ze wil je van je stuk brengen en dat is haar nog gelukt ook, zo te zien,' zegt Raya hees.

Malon rukt zijn gedachten los van de begeerlijke Sorane. Dan denkt hij weer aan de feiten die hem verteld zijn over wat er gisteren gebeurd is. Hij knikt alleen maar even naar Raya en blijft voor zich uitstaren.

'Ik snap er niets van. Waarom is Sorane er gisteren niet van door gegaan? Ze had de kans kunnen benutten. En toch hielp ze liever de aanwezige agenten. Ze redde zelfs enkelen het leven,' denkt hij.

'Waarom dank ik jullie bezoek?' vraagt Sorane op dat moment.

'We willen weten wat deze nacht gebeurd is?'

‘De killer en zijn collega’s kwamen om mij te doden, maar ik was hun te vlug af. De rest kan je ook aan de agenten vragen. Ik wil nu rustig kunnen eten.’

‘Je hebt geen keuze, Sorane. We hebben opdracht om je ergens anders heen de brengen. Want bij het gerecht willen ze niet dat jij gedood wordt, voor je proces kan doorgaan. Ze willen je zien terechtstaan,’ zegt Malon, terwijl hij even slikt.

Sorane, nog steeds in haar ondergoed, glimlacht.

‘Ben je zo bezorgd voor mijn welzijn, agent Malon?’

‘We volgen alleen de bevelen op, roodkop,’ zegt Raya koel.

‘Draai je maar om, dan kan ik mij aankleden.’

Raya kijkt Sorane aan en zegt spottend:

‘Plots zo verlegen Sorane. Dat had ik niet van u gedacht.’

‘*Wat zou Malon zeggen als hij wist wat jij uitspookt. Ja, ik weet dat jij een beetje verliefd op hem bent,*’ hoort ze de stem van Sorane in haar hoofd.

Raya weet niet wat te doen en loopt naar de deur.

‘Ik moet even naar...’ hoort Malon haar nog zeggen en kijkt haar verbaasd na.

Als hij naar Sorane kijkt, is deze al helemaal aangekleed.

‘Hoe heeft ze dat zo snel gedaan?’ vraagt hij zich af, terwijl de celdeur opendraait.

Sorane loopt naar buiten en steekt haar handen uit. Malon sluit aarzelend de boeien om haar polsen, terwijl hij de glimlachende blik opmerkt van Noran.

‘Wat sta jij daar te glimlachen, agent. Maak je uit de voeten. Voorlopig moet je onze gevangene hier geen eten meer brengen.’

Noran knikt verschrikt en haast zich weg. Malon merkt dat de man even naar Sorane knikt, Dan duwt hij Sorane vooruit en loopt achter haar aan naar het bureau. De agenten kijken Sorane met gemengde gevoelens aan. Niemand zegt iets als ze door het vertrek naar de uitgang lopen. Als ze op het voetpad naar de zwevers toe stappen, reageert Sorane plots. Ze springt achteruit, tegen Malon aan, terwijl ze roept:

‘Raya in dekking.’

Met een harde klap komen Malon en Sorane op de grond terecht. In de muur boven hen slaan de capsules in. Sorane rolt dadelijk opzij en richt zich op. Malon heft zijn hoofd op en kijkt Sorane, die alweer gehurkt zit, verschrikt aan. Als zij niet gereageerd had, dan zouden ze nu beiden dood op het voetpad liggen. Dan hoort hij schoten en ziet Raya naar de overkant van de straat schieten. Snel richt hij zich op en trekt zijn wapen. Heel even

werpt hij een blik over de zwever, waarachter ze dekking vonden.

Dan hoort hij deuren dichtslaan en een motor starten. Hij ziet een zwever zich van de grond verheffen en de straat in zweven. Vanuit de zwever wordt er nu ook gevuld. Deze maal op Raya, die zich in dekking laat vallen. Ook Malon schiet en raakt de schutter. Sorane wil de schutters niet laten ontkomen en concentreert zich, zonder dat iemand het merkt. Aan de hoek van de straat valt de motor van de zwever plots uit. De verschrikte bestuurder draait aan het stuur, terwijl hij de motor opnieuw wil starten, maar die start niet. De snelheid van de zwever vermindert tot hij tegen een geparkeerde zwever opbotst. De drie inzitenden willen naar buiten, maar de deuren klemmen. Ze weten niet dat Sorane ze met telekinese blokkeert.

‘Werp jullie wapens weg,’ roept Raya op dat moment.

De mannen doen wat hun gezegd wordt en werpen hun wapens naar buiten. Dan worden ze door de toegesnelde agenten uit de zwever gesleurd en nogal hardhandig naar de cel gebracht. De man de Malon raakte, zit dood in de zwever. Sorane loopt op Raya toe, die aan haar arm geraakt is. Malon volgt haar op de voet. Dan bemerkt hij de wonde in Raya’s linkerarm en schrikt even. Maar voor hij iets kan opmerken, vraagt Sorane:

‘Hoe is het met Erine, agent Garent?’

Even weet Malon niet wat te zeggen, want die vraag had hij op dit ogenblik niet verwacht.

‘Dat weet ik niet. Niemand mag nog bij haar, sinds jij in het ziekenhuis geweest bent. Zelfs de commandante weet niet wat er met haar aan de hand is. Hopelijk heb jij haar niets gedaan, want dan kan geen enkele rechter je van de dood redden.

‘Zou je mij doden, Malon? Zelfs als ik mij niet verdedig en dan nog geboeid ook. Dat zou moord zijn.’

‘Daar weet jij alles van, jij bent altijd een moordnares geweest, Sorane. Maar ja, je hebt wel gelijk. Ik weet niet echt of ik het zou kunnen.’

Maar Sorane kijkt hem zelfs niet aan. Ze heeft alleen oog voor Raya, die verbaast naar het kleine Pentagon in haar hand staart, dat ze juist van Sorane kreeg.

‘*Al mijn mensen hebben een Hypsoon, zoals dit apparaat genoemd wordt. Het zal je helpen en beschermen. Ik vraag maar een ding, maak je los van je verleden en laat je familie weer trots zijn op hun dochter,*’ hoort ze de telepathische stem van Sorane.

De roodharige kijkt haar even, terwijl Raya naar haar wonde tast.

‘Het is niet zo erg, Raya. Alleen een vleeswond, maar toch kan je het beter laten verzorgen,’ zegt Sorane, terwijl ze nog steeds de omgeving telepathisch scant.

Maar er dreigt geen gevaar meer. Malon en Raya verlaten met hun gevangene de plaats van de aanslag. Als Malon de zwever start en wegvliegt, hoort hij Raya vragen.

‘Wat moet ik hiermee?’

‘Achteraan tegen je hals drukken, Raya. Ik heb er maar eentje bij me, want anders zou ik Malon er ook eentje geven.’

‘Waarvoor dient dat, Sorane?’

‘Dat is voor later. Alleen moet je niet schrikken als je Anya ontmoet.’

‘Wie dat nu weer?’

‘Vermoedelijk zal je haar thuis voor het eerst ontmoeten. Maar als het nodig is zal ze wel ingrijpen,’ zegt Sorane geheimzinnig.

Raya kijkt de gevangene met een vreemde blik aan. Maar Sorane wendt haar blik af en kijkt door het raam naar buiten.

‘Deel jij nu ook al geschenken uit, Sorane?’ vraagt Malon van achter het stuur zonder om te kijken.

‘Mag ik dat ook al niet meer, Malon?’

‘Dat mag je zeker, maar wij zijn je vrienden niet.’

‘Nog niet, Malon, maar ooit zal je aan mijn zijde staan,’ hoort Raya haar fluisteren en staart haar opnieuw aan.

Maar Sorane doet alsof ze het niet merkt.

Intussen naderen ze de rand van de stad. Hier is een schuiladres, dat maar weinig mensen kennen. Malon is er een van. Langs een smal straatje zweeft Malon de zwever uit het zicht en parkeert op een koertje achteraan. Als ze het kleine huisje betrekken, wijst Malon naar een deur, die naar de kelder leidt. Raya duwt Sorane de trap af en maakt haar boeien los. Met de boeien in haar hand haast ze zich weer naar boven en sluit de deur achter zich. Sorane hoort het slot klikken. Dan kijkt ze om zich heen en merkt dat de ruimte volledig ingericht als verblijf voor twee personen. Terwijl Sorane haar nieuwe woonst verkent, laat Raya Malon naar haar wonde kijken.

Sorane heeft gelijk, collega. Het is alleen een ongevaarlijke vleeswonde. Maar het lijkt me toch beter dat ik ze even ontsmet en verbindt. Terwijl Malon een verband om de wonde legt, gebeurt het plots. Voor ze het beseffen kussen ze elkaar. Sorane die

intussen op haar bed ligt, glimlacht als ze hun telepathische gedachten observeert. Op hetzelfde moment is ze verdwenen.

Maar Raya rukt zich los van Malon.

‘Ik moet gaan, Malon.’

‘Waarom?’

‘Ik voel mij tot jou aangetrokken, maar ik kan en wil je niet in mijn problemen betrekken, Agent Garent.’

Verbaasd kijkt Malon haar aan.

‘Laat mij je helpen, Raya.’

‘Nee, Malon. Ik kan het wel alleen aan. Wil jij op Sorane blijven letten? Ik moet een uurtje of zo weg, want ik heb een afspraak met een dokter.’

‘Ben je ziek?’

‘Niet lichamelijk, maar ik sta al een tijdje onder psychologische begeleiding,’ zegt ze nog.

Dan haast ze zich door de deur en in de hall blijft ze even tegen de muur leunen, want ze voelt zich even te zwak. Ze moet moeite doen om niet terug naar binnen te gaan en Malon alles te vertellen. Maar ze vreest echter dat ze hem zou verliezen, want toen hij haar kuste, besepte ze dat ze beiden meer voelen dan alleen een aantrekkingskracht.

Maar ze moet dit alleen oplossen. Vastberaden maakt ze zich los van de muur en haast zich naar beneden langs de trap. Met haar zwever zweeft ze even later weg.

Kilometers daarvandaan is Sorane gematerialiseerd. Even kijkt ze telepatisch scannend om zich heen. Ze zucht als ze vaststelt dat ze alleen is. Dan concentreert ze zich en langzaam verandert haar uiterlijk in Jakira. Uit de gedachten van de moordenaar kon ze opmaken wie hem gehoord had. Zijn naam is Luccon Deranoy. Meer dan twee uur scant ze haar omgeving naar die naar in de gedachten van mannen en vrouwen, die bij de organisatie van Aqunok horen. Zo komt ze langzaam zeker achter zijn verblijfplaats. In de gedaante van Jakira gaat ze achter hem aan en grijpt hem te midden van zijn mensen. Ze zijn verdwenen voor iemand iets kan doen.

Maar van hem kan ze niet te weten komen wie de opdrachtgever is, maar hij denkt wel aan zijn laatste opdracht die hij aan enkelen van zijn mannen gaf. Een vrouwelijke agent oppakken en naar zijn meerdere brengen. Jakira/Sorane schrikt als ze dit te weten komt. Ze dringt opnieuw zijn gedachten binnen, maar deze maal spaart ze hem niet. Ze wil de naam van de agente te weten komen, samen met zoveel mogelijk gegevens.

De man kreunt van de pijn, die plots vermindert als de blonde vindt wat ze zoekt. Die agente is Raya Verodin. Als de man zijn ogen weer opent, is hij alleen. Van Jakira is er geen enkel spoor meer. Sorane/Jakira beseft dat ze te laat zal komen en concentreert zich. Al snel heeft ze Raya die een uurtje eerder het schuiladres heeft verlaten. Uit haar gedachten kan ze opmaken wat er gebeurd is.

Zij vloog met de zwever naar haar huis, maar onderweg werd ze plots klemgereden. Enkele huurlingen sleurden haar uit de zwever en duwden haar in een andere. Enkele mensen willen hulp bieden, maar de huurlingen openden het vuur. Twee mannen en een vrouw sprongen verschrikt achteruit. Enkele anderen werden gewond. Dan raasden ze in volle vaart weg.

Terwijl de mannen met hun gevangene over de weg zweven, activeert Sorane de Hypsoon van Raya. Als de zwever meer dan een uur later gestopt is, wordt de agente een gebouw binnen geduwd. Een paar minuten later staat ze voor een van de grote bazen van de organisatie.

‘Raya Verodin, jij wordt door onze organisatie betaald om ons bepaalde gunsten te verlenen. Maar vandaag heb jij onze plannen verijdeld, om Sorane Cobanon uit de weg te ruimen. Dat begrijp je toch wel.’

Raya slikt even en kijkt even naar de mannen die links en rechts van haar staan.

‘Ja, dat begrijp ik. Alleen werk ik niet meer voor misdadigers, man.’

‘Sinds wanneer dan, verleden week heb je nog geld aangenomen. Vertel me dus geen fabeltjes.’

‘Een paar dagen. Je vergeet dat ik altijd een agente geweest ben en het is mijn taak om misdadigers voor het gerecht te brengen.’

‘Dat heb je vandaag bewezen, agente Verodin.’

‘Mijn overste wil je dood. Tenzij je bewijst dat je ons nog steeds trouw bent. Om die trouw te bewijzen moet je Sorane Cobanon doden.’

Verbaasd kijkt Raya de man aan.

‘Mijn gevangene doden, dat kan ik niet, man. Dan vlieg ik een paar uur later de cel in.’

‘En dan. Nog een paar uur later ben je alweer vrij, agente. Daar zorgen wij wel voor.’

Nadenkend kijkt Raya naar de vloer.

‘Zou ze het doen of... Nee, ik kan het niet. Mijn ouders zouden mijn arrestatie misschien tijdens de nieuwsberichten zien. En als Malon het hoort, zal ik hem zeker verliezen.’

‘Ik ben geen moordenares. Ik denk niet dat ik een ongewapende kan doden. Misschien kan je beter iemand anders sturen, als ik er niet ben. Ik kan er wel zorgen dat mijn partner ergens naar toe is.’

‘Dat zouden we kunnen. Maar ik wil dat jij het doet, om zoals ik al zei je trouw te bewijzen. Weiger je dan moet je tot mijn spijt meedelen, dat alleen een dode uit de organisatie stapt.’

Als Raya niets zegt, knikt de man.

‘Ook goed. Zeg je laatste gebeden maar. Levend geraak je hier niet meer weg.’

De agente staat daar als verstijfd en staart de misdadiger na, die naar de uitgang toe loopt. Ze voelt dat ze stevig vastgegrepen wordt bij haar beide armen. Dan verschijnt plots een grijnzend gezicht voor haar ogen.

‘Vaarwel, agente. Heb jij je gebeden al gezegd?’

‘Wat wil...’ stamelt Raya, als ze plots in een donker zwart rond gat kijkt dat voor haar ogen zweeft.

‘Nog een kans, agente. Dit wapen is niet met verdovende capsules geladen, maar met capsules met een dodelijke stof.’

Even schrikt Raya, maar schud haar hoofd, terwijl ze met droevige gedachten aan Malon denkt.

‘Dus je bent niet van gedachten veranderd. Of wil je toch liever niet in leven blijven.’

‘Ik zal mij nooit verlagen tot een moord. Doe wat je moet, maar je zal voor de rest van je leven op de vlucht zijn,’ zegt ze met trillende stem, maar ze kijkt met angstige ogen naar het zwarte gat voor haar.

De man kijkt even naar zijn baas en ziet hem knikken, terwijl hij zich afwendt. De schutter grijnst als hij de trekker overhaalt. Een lange vuurstraal schiet op het hoofd van de weerloze agente toe.

Jakira

Raya voelt echter niets en merkt dat ze haar allen verbaasd aanstaren. Ze ziet hen echter door een lichtgevend veld. De afgevuurde capsule werd dadelijk tot stof herleidt.

‘Raya, kom tot jezelf,’ hoort ze in haar hoofd zeggen.

Ze snapt niet hoe dat komt, maar ze voelt plots dat ze iets in haar rechterhand heeft en heft haar hand omhoog. Verbaast staart ze naar het vreemde wapen. Intussen zijn de drie anderen ook van hun verbazing bekomen en ze springen opzij, terwijl ze hun wapens op de agente richten. Maar Raya reageert juist op tijd en laat zich vallen, waardoor maar een paar capsules door het scherm opgevangen worden. De rest vliegt over haar heen. Ze rolt over de vloer, terwijl ze haar wapen op een van de schutters richt. Als ze op de vuurknop drukt schiet een energiestraal op de man toe. Dodelijk getroffen zakt hij in elkaar.

Raya wordt intussen hevig onder vuur genomen door de twee anderen, terwijl ze gebukt naar een dekking rent. De twee schutters snappen er niets van. De agente lijkt door iets vreemds beschermt te worden, maar wat weten ze niet. Als Raya achter een dekking knielt, beantwoordt ze het vuur van de twee schutters.

‘Pas de instelling aan, Raya. Dan worden ze alleen verdoofd,’ zegt de stem weer.

‘Hoe doe ik dat?’ vraagt ze.

‘De druktoetsen aan de achterzijde van het wapen.’

Raya bukt zich en kijkt of ze iets kan vinden en ziet vijf toetsen. De onderste is langer en geeft een beetje licht.

‘De onderste is de dodende stand. De vier erboven stellen, van links naar rechts, de verdovingsgraad in. Ik raad aan om de hoogste graad in te stellen.’

Raya drukt snel op de uiterst rechtse knop.

‘Pas op. Je aanvallers zijn van plaats veranderd. Eén bevindt zich links van ons achter de rekken en de andere rechts achter de tonnen,’ zegt de stem weer.

Op hetzelfde moment ziet ze een doorzichtig 3d scherm voor haar ogen, waarop de plaatsen aangegeven zijn van de twee schutters.

'Hoe kom ik daaraan?' denkt ze heel even verbaasd.

De man achter de tonnen richt zich het eerst op en vuurt. Raya richt dadelijk haar wapen en vuurt eenmaal en draait zich bliksemsnel om. De man achter de rekken ziet zijn kans en opent het vuur. Door de inslag van de schoten vliegt Raya achteruit, waardoor haar schot mist.

'Tegenover dit wapen sta je machteloos, agente. Je kreeg mijn twee maten te pakken, maar mij krijg je niet,' roept de man uit, terwijl hij op de plaats blijft vuren, waar Raya viel.

Maar Raya is al opzij gerold en staat geruisloos op.

'Pas op, meesteres. Het scherm is zo goed als uitgeput. Het moet weer opgeladen worden,' hoort ze de vreemde stem zeggen.

Even aarzelt Raya, maar stapt dan toch vooruit. Als de man vanachter zijn dekking op de plaats toe stapt, waar Raya moet liggen, fluit de agente kort. De schutter schrikt even en kijkt om. Maar een kans om te reageren krijgt hij niet. Raya raakt hem met een schot vol in de borst. Verlamd zakt hij in elkaar. Even kijkt Raya nog naar hem en rent dan achter de anderen aan.

Haar Hypsoon wijst haar de weg op het 3d scherm, waar Raya nog wel een beetje moeite mee heeft, want ze is zoiets niet gewoon. Toch wendt ze er langzaam aan en vordert snel. Met de hulp van haar Hypsoon volgt ze zelfs een andere weg, waardoor ze plots voor de misdadigers staat. De vier mannen merken haar dadelijk op en schrikken even.

'Verdomme. Ze is... Dood haar,' roept de baas uit en werpt zich op de grond.

Zijn mannen openen dadelijk het vuur, maar Raya staat al niet meer op dezelfde plaats. Van op de vloer vuurt ze driemaal en driemaal is het raak. Verlamd storten ze alle drie neer. De agente staat langzaam op en loopt op de baas van de bende toe.

'Pas op, een sluipschutter links,' hoort ze de stem in haar hoofd.

Even verstart ze, maar voor ze kan reageren, wordt ze door een straal geraakt. Ze doorboort haar rechterlong. Door de klap stort ze neer. Raya moet moeite doen om het bewustzijn niet te verliezen. Maar ze slaagt erin. Ze hoort de schutter naderbij komen.

‘Je was goed, agente. Maar toch net niet genoeg,’ zegt de man, als hij merkt dat ze nog bij bewustzijn is.

Raya probeert om haar wapen omhoog te heffen, maar het lukt haar niet. De baas is intussen naderbij gekomen en schopt het uit haar hand.

‘Zo die kan niets meer ondernemen, knal een capsule door haar mooie hoofdje,’ zegt hij spottend.

Maar de man hoort een gerucht achter zich en draait zich bliksemsnel om. Maar voor hij zijn wapen kan richten, wordt hij door een energiebol geraakt. Als zijn baas naar hem kijkt, ziet hij hem voor zijn ogen in stof uit elkaar vallen.

‘Gelukkig heb ik je nodig, Vlandor. Anders was je, je ondergeschikte gevolgd in de dood,’ zegt een stem.

De man kijkt naar de onbekende blondine, die op een dertigtal passen van hem staat.

‘Mijn naam is Jakira. Misschien ken je hem al ergens van.’

De man moet dadelijk aan de meesteres denken en glimlacht.

‘Nee, die ben ik niet. Ik ben de echte Jakira, niet die bedriegster die mijn naam en gedaante gebruikt,’ zegt ze, terwijl ze naar hem toeloopt.

Zonder hem aan te kijken, knielt de blondine naast Raya en kijkt haar aan.

‘Ik haal het niet. Maar laat die misdadiger niet ontkomen,’ stamelt Raya zwak, terwijl een dun stroompje bloed uit haar mondhoeken loopt.

‘Denk jij dat je zo snel je straf ontloopt, agente. Weet jij wel wat een esper kan doen?’ lacht Jakira.

‘Een esper... Wat is dat voor iets?’ vraagt de agente zwak.

‘Jullie noemen het paranormale krachten, telepatie, telekinese, enz, Raya,’ glimlacht Jakira raadselachtig.

‘O, dat. Sommigen beweren dat die krachten bestaan, maar...’

Jakira antwoordt echter niet, op de krakende woorden van de gewonde Raya. Ze glimlacht alleen maar. Ze heft haar handen omhoog en houdt ze vlak boven het bovenlichaam van de agente. Plots vloeit er een lichtgroen licht naar Raya’s wonde toe. Langzaam groeit de wonde terug dicht en even later is er niets meer van te zien.

Vlandor de baas van deze sector kijkt ontsteld toe.

‘Dat kan toch niet,’ stamelt hij, terwijl Jakira, Raya helpt recht staan.

‘Hoe doe je dat, Jakira?’

‘Ik zei het al. Ik ben van geboorte een esper, agente.’

‘Je naam, ben je zeker dat Jakira je echte naam is. Je bent toch geen nakomeling van de Jakira uit de manuscripten die een paar honderd jaar geleden ontdekt werden.’

‘Nikita, mijn moeder gaf mij deze naam bij mijn geboorte. Maar dat is al zeer veel duizenden jaren geleden,’ zegt Jakira en kijkt plots naar Vlandor.

‘Duizenden jar.... Dat kan niet waar zijn,’ stamelt Raya, terwijl ze met grote ogen, naar Jakira staart.

De blondine kijkt de agente met een glimlach aan, terwijl ze zich de woorden van haar vader herinnert. Die vertelde een aantal jaren geleden een verhaal over een blondine, met de naam Jakira, die samen met enkele anderen in vele geschriften uit het verleden opduikt.

Maar Jakira richt zich tot Vlandor, ze haar hypnotische krachten van hem terugtrekt.

‘Nu ben jij aan de beurt.’

Bevrijdt van Jakira’s suggestieve krachten, kijkt de man haar verschrikt aan.

‘Wat heb je gedaan, vrouw?’ vraagt hij met trillende stem.

‘Ik heb je een beetje beïnvloed, zodat je niet ging vluchten, terwijl ik Raya er weer bovenop hielp.’

‘Beïnvloed? Wat bedoel je?’

‘Een soort hypnose, man,’ zegt ze ruw en concentreert zich.

Haar telepathische krachten dringen zijn gedachten binnen. Hij wil zich verzetten, maar hij heeft de kracht er niet voor. Toch wankelt hij langzaam achteruit. Als Jakira haar telepathische gedachten terugtrekt, glimlacht ze.

‘Bedankt, Vlandor. Ik weet wat ik wilde weten. Nu komen je vrienden aan de beurt. Geen van jullie zal mij ontkomen.’

De man kijkt haar met verbijstering aan.

‘Jij bent een telepate en een duivelin,’ roept hij uit.

‘Dat klopt, Vlandor. Maar alleen voor de ergste misdadigers zoals jij. Jullie soort heeft geen geweten.’

‘Raya, wil jij hem naar het politiebureau brengen?’

‘En jij dan.’

‘Ik ga zijn maten een beetje lastigvallen. Misschien breng ik er nog een paar naar cel. Maar met zekerheid kan ik het niet zeggen.’

‘Aan onze meesteres ontkom je niet, jij die je zelf Jakira waagt te noemen.’

‘Nee, Vlandor. Hopelijk kom ik haar tegen, dan kan ze weer op de vlucht slaan, zoals de vorige keer,’ spot Jakira en is op hetzelfde moment verdwenen.

Raya richt haar wapen op de misdadiger.

‘Vooruit naar je zwever,’ beveelt ze.

‘Je vriendin is goed gek, agente.’

‘Ze is mijn vriendin niet, maar als ik het juist heb, dan staat je meesteres op de rand van een afgrond te wankelen.’

‘Je bent al even gek als die blonde. Mijn meesteres is een godin.’

‘Een godin. Dat zal voor de echte Jakira geen probleem zijn, Vlandor. Ze heeft al verschillende goden hun verdiende straf gegeven. Je hebt toch geschiedenislessen gekregen op school.’

‘Blijf je nieuwe weg volgen, Raya Verodin. Dan zal je ooit aan de zijde, van diegene die ik geworden ben, strijden,’ hoort ze een stem in haar hoofd.

‘Wie ben je geworden? Wat bedoelt u met naast jou strijden?’ denkt Raya.

‘Ik gaf ik jou een Hypsoon, Raya. Misschien begrijp je de hint of misschien ook niet.’

‘U gaf me die... Die kreeg ik van Sorane. Maar dat kan u niet zijn. *U bent een blondine en zij heeft rood haar.*’

‘En dan, agente. Ooit was ik Jakira, nu ben ik als iemand anders onder de levenden. In de gevangenis zoeken ze me niet echt en daar ben ik als iemand mij daar wil opzoeken.’

‘Ik snap niet wat u bedoelt?’

‘Dat komt wel, Raya. Als je eens goed nadenkt over mijn woorden.’

Raya schudt haar hoofd en kijkt dan naar haar gevangene. Die kijkt haar nog steeds aan, terwijl merkte dat de agente met een bewonderende klank over die Jakira sprak. Hij trekt dan maar zijn schouders op en loopt naar de uitgang toe. Maar hij kiest voor een andere weg, misschien kan hij daar een kans hebben om te ontkomen en zijn maten te waarschuwen. Raya volgt hem op een meter of twee afstand.

Iets zegt haar om hem niet te vertrouwen, maar ze merkt niets verdachts. Als ze de uitgang naderen lopen door rijen opgestapelde blokken, werpt Vlandor zich opzij en duwt een steunbalk weg. De blokken beginnen dadelijk te kantelen. Raya ziet het gevaar een springt vooruit. Maar ze is te laat. Ze ziet de zware blokken op haar toekomen. Op hetzelfde moment ziet ze een licht groene kring voor haar opdoemen.

‘*Spring erdoor, meesteres,*’ hoort ze een bevelende stem in haar hoofd.

Zonder na te denken volgt ze het bevel op en een seconde later staat ze in de openlucht. Verbaasd kijkt ze om zich heen.

‘Hoe?’ fluistert ze.

‘*Een overbrengerveld, meesteres.*’

‘Een overbrengerveld?’ herhaalt ze vragend.

Voor de Hypsoon kan antwoorden, merkt ze Vlandor op die uit het gebouw stapt. Ze ziet hem grijnzen en denkt:

‘*Wat gaat die schrikken als hij mij ziet.*’

Dan roept ze.

‘Vlandor. Schrik niet te veel, want ik zou niet graag dode afleveren.’

De man verstijft even en kijkt haar met opengesperde ogen om.

‘Jij... hoe?’

‘Ik heb een beetje geluk gehad, man. Naar je zwever en geen truckjes meer. De volgende keer schiet ik door je benen.’

Vlandor blijft haar aanstaren, terwijl zijn gedachten door elkaar dwarrelen.

‘Ga je nu nog verder, of.....?’

‘Nee, ik ga al.’

Raya volgt de man opgelucht en een paar minuten later duwt ze hem de zwever in. Dan gaat ze naast hem op de bestuurders plaats zitten. Als ze voor het bureau uitstappen, kijken de andere agenten hen verbaasd aan.

‘Breng hem naar een cel en sluit hem op,’ zegt ze.

Enkele agenten grijpen Vlandor vast en brengen hem weg. Raya haast zich intussen naar haar bureau, maar dan hoort ze de stem van de kapitein.

‘Agente Verodin. Sorane Cobanon, die jij en je partner moesten bewaken, waar is die?’

‘Veilig, Kapitein. Mijn partner bewaakt haar.’

‘Waarom ben jij dan hier? Want als ze ontkomt, hou ik jullie beiden verantwoordelijk.’

Raya vertelt ongeveer wat er gebeurd is, maar verzwijgt wel een paar dingen, zoals de tussenkomst van Jakira. Dan kijkt ze de kapitein afwachting aan.

‘In orde. Dan heb je geluk gehad. Haast je nu naar je partner toe.’

‘En Sorane?’

‘Dat je hier bent is een gelukkig toeval, denk ik. Want nu moet ik niemand meer sturen. Ik kreeg een uurtje geleden een bericht dat Cobanon naar de staatsgevangenis gebracht moet worden. De, aan haar toegewezen, advocaten komen morgenvroeg om haar verdediging voor te bereiden.’

‘In orde, kapitein. Maar mijn zwever staat ergens in de stad, kan ik een nieuwe krijgen.’

‘Een nieuwe. Ben je wel goed bij je hoofd? Pak maar een van de, in beslag genomen zwevers, in de garage.’

Raya glimlacht en zegt:

‘Dank u. Zoiets bedoelde ik.’

De kapitein kijkt haar achterna, als ze tussen de bureaus door stapt. Dan neemt hij de telefoon in zijn hand en tikt een nummer in. Een tijdje later raast Raya in een blauwe zwever uit de garage de weg op. Als ze aan de deur van het schuilhuis aanbelt, doet Malon voorzichtig open.

‘We moeten opbreken, Malon. Ze verwachten Sorane in de staatsgevangenis.’

‘Wat? Hadden ze ons daar niet dadelijk naar toe kunnen sturen?’

‘Ja, misschien wel. Malon, maar wij beslissen zoiets niet.’

‘Je hebt gelijk, Raya. Ik zal Sorane...’

‘Dat doe ik wel, Malon. Ik wil met eigen ogen zien dat ze er nog steeds is,’ zegt de agente en haast zich naar de kamer.

Als ze de deur opent, ziet Sorane op haar rug op het bed liggen.

‘Hee, Sorane. Wordt wakker. We moeten je...’

Sorane opent haar ogen en kijkt de agente aan.

‘Hai, Raya. Je hebt er geen last meer van, zie ik.’

Verbaasd kijkt de agente de gevangene aan.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik voelde je pijn toen je in elkaar zakte, agente. Gelukkig was daar een andere, anders zou je hier niet meer zijn.’

‘Hoe weet...’

‘Ik ben minstens een telepate, Raya Verodin. Het wordt tijd dat jij je leven betert. Ooit was een verre voorvader een medestrijder van die Jakira.’

‘Bedoel je die Gonlo Verodin ook al?’

‘Zeker, die bedoel ik.’

‘Die kan jij niet gekend hebben, Sorane.’

‘Nee, maar die blondine wel.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

Even glimlacht Sorane en zegt dan:

‘Ik doe elke dag concentratieoefeningen om mijn gaven aan te scherpen. Moet je ook eens doen, want het kan je helpen om je innerlijk evenwicht te bewaren. En ik zou je aanraden om eens goed over de woorden van die blondine na te denken,’ zegt ze, terwijl ze op de rand van het bed gaat zitten.

Raya kijkt haar nadenkend aan, terwijl ze de handboeien van haar riem losmaakt. Nadat ze Sorane’s handboeien om haar polsen gesloten geeft, duwt ze Sorane voor zich uit naar buiten.

‘Ik zal ze deze maal niet afdoen, Raya.’

Even kijkt de agente haar gevangene in de ogen.

‘Je kan het beter niet wagen, roodkop.’

‘Ik wil dat jij aan mijn zijde strijd, zoals je voorvader aan de zijde van Jakira vocht, Raya.’

‘Dat zal nooit gebeuren, roodkop. Ik ben een agente en jij...’

‘Je hebt gelijk, Raya. Maar vergeet niet dat, als je je niet stopt met jezelf te verrijken met steekpenningen aan te nemen, dat ik je nooit, zoals je voorvader, aan mijn zijde zal dulden,’ hoort ze de stem van Sorane in haar hoofd zeggen.

‘Hoe weet jij het toch van die voorvader, Sorane? Als je goed over mijn en de woorden van die blondine nadenkt zal je het wel beseffen.

‘Als ik tijd heb, zal ik dat eens doen, gevangene,’ zegt ze met een trillende stem.

Met moeite slikt ze haar woede in, want ze wil niet dat Malon iets van haar misdaad te weten.

‘Jij zal het hem moeten zeggen, Raya. Van mij komt hij niets te weten, zolang het niet echt nodig is.’

Opnieuw knikt Raya en kijkt naar haar collega, die hen al ongeduldig staat op te wachten.

‘In de zwever, Sorane.’

De roodharige kijkt Malon even aan.

‘Wil je me zo snel in de cel, Agent Garent?’

‘Zo snel maar kan, huurmoordenaress. En deze maal geraakt je er zo snel niet uit.’

Sorane glimlacht spottend.

‘Zeker van, agent. Deze boeien houden mij ook niet tegen als ik niet wil. Ik hoef er maar aan te denken en ik ben ergens anders.’

‘Sorane merkt dat Raya een verbaasde blik op haar werpt.

‘Zoals ik al zei, denk eens goed na, Raya,’ hoort Raya haar telepathisch stem zeggen.

Terwijl ze instapt, kijkt Raya naar Malon. Die trekt zijn schouders op en geeft een teken om in te stappen. Een uur later bereiken ze hun doel en stoppen voor de gevangenisdeuren. Maar als ze uitstappen, geeft Sorane Raya plots een duw en werpt zich opzij. Een straal boort een gat in de deur van de zwever. Sorane rolt over de grond en richt het wapen dat ze uit Raya's holster trok, naar omhoog. Terwijl een tweede straal vlak naast haar inslaat, vuurt ze zelf eenmaal en iets daarna een tweede maal.

Haar eerste capsule slaat vlak onder de dakrand in de muur. De schutter schrikt hevig en richt zich, terwijl hij opzij wil duiken, een beetje op. De tweede capsule is raak. Terwijl zijn wapen uit zijn hand valt, stort de man achterover. Raya kijkt naar Sorane, die om zich heen kijkt.

'Er zijn er meer, agente. Ik verdedig mij alleen.'

Even kijkt Raya hun gevangene aan en knikt dan maar. Dan grijpt ze haar reserve wapen. Terwijl Malon zijn wapen op de huurmoordenaars richt, duikt die opzij en rent gebukt naar een stilstaande zwever.

'Stop, Sorane. Of ik schiet,' roept hij, maar Sorane duikt op dat moment achter de zwever weg.

Malon schrikt als hij twee stralen in de zijkant van de zwever hoort slaan. Even kijkt hij om zich heen, maar kan niets verdachts opmerken. Sorane weet echter telepathisch waar de schutter zit en blijft hem scannen. Zo komt ze te weten dat er op het dak twee schutters zijn en nog enkelen in het gebouw zelf. De ene zit langs de overkant op het dak van het gebouw, terwijl de andere op weg is om haar langs een andere kant onder vuur te nemen. Even kijkt ze naar beide agenten, die in een redelijk veilige dekking liggen.

'Die twee daarboven zullen vandaag hun dagje niet hebben,' denkt ze.

Even concentreert ze zich en materialiseert in het gebouw achter haar. Ze staat achter een dikke steunpilaar en scant haar omgeving. Niemand heeft haar opgemerkt, maar Sorane ontdekt zeven mensen die, niet wetend wat te doen, angstig naar buiten staren. Ze loopt op een van hen toe. De man schrikt als hij haar opmerkt. Zij denken dat ze wil ontsnappen, als ze het wapen en haar handboeien zien. Met een snelle beweging is ze los en legt de boeien op de tafel:

‘Er zitten een paar sluipschutters op het dak, mensen. Ik wil alleen mijn leven verdedigen. Als die schutters verdwijnen, leg ik mijn wapens neer.’

De mensen kijken haar verbaasd en angstig aan. Ze kan niet genoeg capsules in dat wapen hebben om hen allemaal neer te schieten, maar geen van hen wil sterven. Of toch. Een man, met zijn hand op zijn wapen aan zijn rechter heup, stapt op de roodharige toe. Traag trekt hij het en richt hij het op haar.

‘Dat wapen is niet nodig,’ zegt Sorane.

‘Je zal niet vluchten, Sorane Cobanon. Ik ben ooit bij de commando’s geweest. Dus ik sta mijn mannetje.’

Sorane glimlacht even, want ze heeft al gemerkt, dat de man al een tijdje niet meer getraind heeft.

‘Dat wil ik ook niet. Die agenten daarbuiten hebben hulp nodig,’ zegt ze.

De man schrikt even als hij de snelle beweging ziet, als Sorane haar wapen achter haar riem steekt.

Even slikt hij, maar nu voelt hij zich plots zekerder.

‘Ja en! Jij wil hen die geven zeker, huurmoordenaars.’

‘Dat klopt,’ fluistert Sorane en springt op de man toe.

Voor die kan reageren, ligt hij al op de vloer en het wapen heeft Sorane in haar hand.

‘Dood me maar, vrouw. Anders kom ik achter je aan.’

‘Waarom zou ik je doden? Je bent geen misdadiger, Koson,’ hoort hij haar tot zijn verbazing zeggen.

De andere aanwezigen hebben enkele agenten achter de zwevers in dekking zien zitten.

‘Daar wordt hevig geschoten,’ zegt een vrouw.

Enkele capsules slaan op dat moment in op de zwever, waarachter Sorane zou moeten zitten. Sorane die nog steeds haar omgeving scant, weet dat de andere schutter langs de trap naar beneden komt.

‘Verberg jullie snel. Er komt er een de trap af,’ zegt ze en draait het wapen van Koson om haar vinger, voor ze het aanreikt.

Verbaasd neemt de man het aan en knikt.

‘Ik geloof je,’ fluistert hij.

‘Bekommer jij je om die mensen. Ik neem die wel voor mijn rekening.’

Dan wijst ze naar een hoek waar verschillende kasttafels staan.

Koson kijkt Sorane in de ogen en plots beseft hij, waarom weet hij niet, dat ze de waarheid spreekt.

‘Doe wat deze vrouw zegt, mensen. Ik weet niet waarom, ik denk dat we haar kunnen vertrouwen,’ zegt hij licht bevelend.

De mensen haasten zich om erachter te knielen, terwijl Sorane naar de zijkant van de trap loopt. Ze drukt zich tegen de muur, terwijl de man, die nu zijn scherpschutters geweer op de rug gehangen heeft, bijna beneden is. In zijn handen heeft hij twee snelvuurwapens. Maar twee anderen volgen hem op de voet.

Voorzichtig kijkt hij om de hoek in de richting van de vensters. Hij kan Sorane in haar dekking niet zien zitten en neemt contact op met zijn maat op het dak. Die meldt hem, dat het doelwit zich nog steeds achter de zwever moet bevinden. Op zijn hoede sluipt de man naar het venster toe. Beide anderen lopen naar de geknielde mensen toe en grijnzen.

‘We kunnen geen getuigen in leven laten,’ zegt een van hen.

Zeven mensen kijken angstig naar de wapens die langzaam op hen gericht worden. Maar dan verstijven beiden, als zij een stem horen vragen:

‘Ben je naar mij op zoek, huurlingen?’

De man bij het venster reageert het snelst en draait zich om. Maar afdrukken kan hij niet meer. Sorane vuurde tweemaal en zijn beide schouders. Krachteloos zakken zijn armen naar beneden, terwijl hij de roodharige aanstaart.

Zijn twee maten, duiken zich omdraaiend opzij en richten hun wapens op de roodharige. Maar die heeft zich op de vloer laten vallen en vuurt met beide wapens. Hun lichaam schokt als de capsules doorheen hun borst razen. Met een luidde klap storten ze neer.

Even kijkt ze naar de doden en keert zich dan naar de gewonde. Een wapen legt ze op de vloer.

‘Bekommer jij je om dit wapen, Koson,’ zegt ze en kijkt even naar het andere wapen in haar rechterhand.

De veteraan knikt en komt op haar toe.

‘Dit wapen is van een agente daarbuiten,’ zegt ze dan, terwijl ze het wapen van Raya achter de riem op haar rug steekt.

Dan loopt Sorane naar de machteloze man toe. Terwijl de zeven mensen zich oprichten en haar horen zeggen.

‘Nu je maat nog, mannetje.’

‘Die maakt je af, voor je tot bij hem kan komen, moordenaar.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van, man.’

Machteloos moet de moordenaar toezien hoe Sorane de riem van het scherpschutters wapen los maakt van zijn schouder. Even weegt ze het wapen in haar hand.

‘Een goed wapen, man,’ zegt ze en geeft hem een duw tegen zijn rug.

‘Deze is voor jou, Koson,’ zegt ze nog, terwijl ze een teken geeft.

Langzaam loopt ze gebukt naar de deur, die even opendraait. In de inkomhal drukt ze zich dadelijk tegen de muur.

Raya is de enige die haar opmerkt. Ze stelt vast dat hun gevangene opnieuw geen boeien om haar polsen heeft.

‘Verdomme, ze heeft een scherpschutterswapen gevonden. Daar kunnen we niets tegenover brengen. Ik moet snel zijn,’ denkt ze verschrikt en richt haar wapen op de roodharige.

Maar ze schiet niet, omdat Sorane knielt en haar wapen op een dak aan de overzijde van de straat richt. Dan ziet de agente een lange straal uit de loop schieten en laat haar wapen zakken. Met een ruk kijkt ze in de richting waarin Sorane vuurde. Op de rand van het dak merkt ze plots een beweging, maar dan niets meer. Als ze naar Sorane kijkt, ziet ze dat de vrouw haar wapen op de grond legt en haar handen omhoogsteekt.

Verbaasd staart Raya hun gevangene aan. Ze raakt niet wijs uit het gedrag van hun gevangene. In haar plaats zou ze er al lang vandoor zijn gegaan, want ze moet in het gebouw geweest zijn. Vandaar uit kon ze toch onopgemerkt verdwijnen. Waarom deed ze het niet? Dan ziet ze haar langzaam naar haar en Malon toestappen.

‘Binnen is er nog een en twee liggen er dood op de vloer,’ zegt Sorane.

Malon kijkt naar Sorane. Ook hij geraakt er niet wijs uit.

‘Kom, we moeten gaan,’ zegt hij en kijkt naar een agent, die enkele mensen op afstand houdt.

De man merkt zijn blik op en wijst naar een blauwe zwever.

‘Neem die zwever maar, agent Malon.’

Malon knikt even en merkt dan de verbaasde blik van Raya op. Hij glimlacht even, want ze moet gemerkt hebben dat hij Sorane geen nieuwe handboeien omdeed.

‘Ze had kunnen ontsnappen, Raya. En ze deed het niet, dus ik vertrouw haar als ze zegt dat ze niet zal gaan lopen. En daarbij, ze slaagt er toch altijd ze op de ene of andere manier los te maken.’

‘Ik vertrouw haar niet, Malon. Misschien behoort dit tot haar plan om levend weg te komen’ fluistert Raya.

Even aarzelt de agent. Maar trekt dan zijn schouders op als hij merkt dat Sorane naar de nieuwe zwever stapt, die hun toegevoegd is.

Intussen zijn de zeven mensen in het gebouw aarzelend naar buiten gekomen.

Terwijl enkele agenten de man die Koson onder schot hield, boeien, stapt hij zelf op de zwever toe waar Sorane wil instappen en zegt:

‘Ik heb je verkeerd beoordeeld, mevrouw Cobanon.’

‘Het is niets, Koson. Ik wil opnieuw kunnen beginnen en een ander leven gaan leiden. Daarom doe ik dit.’

‘Hopelijk krijg je geen te zware straf, mevrouw.’

‘Je staat je mannetje, Koson.’

‘Dat wel, mevrouw. Ik train nog veel, maar op mijn leeftijd vind ik niet zo snel iets. Ze vinden me oud en nutteloos.’

Sorane glimlacht even.

‘Die mening deel ik niet. Als je je nog nuttig wil maken, dan kan je best eens in Mogwan proberen. In het ziekenhuis zoeken nog bewakingspersoneel. Vraag naar dokter-assistent Jouna Vanneron en zeg maar dat ik je gezonden heb.’

Even vangt Sorane de verbaasde blik op van Raya.

‘Ken jij die ontslagen verpleegster?’

‘Waarom niet? Ik heb haar nieuw werk bezorgd.’

‘Als dokter-assistent. Voor zover ik weet is ze ontslagen en zal ze nooit een aanbeveling krijgen om voor dokter te studeren.’

‘Dat heeft ze in Mogwan niet nodig, Raya. Mijn steun is daar voldoende.’

Raya kijkt haar even verbaasd aan voor ze haar schouders optrekt.

‘Stap maar snel in, Sorane.’

Met een glimlach knikt Sorane en stapt in.

‘Of je rijdt zonder mij weg, bedoel je?’ zegt ze, als de agente naast haar instapt op de achterbank van de zwever.

‘Nee, dat niet. Maar ik kan je wel een paar dagen zonder eten laten zetten.’

‘O, dat bedoel je?’

Raya knikt met een grijns.

‘Maar zo te horen zijn er mensen die je bewonderen. Zelfs tot in Mogwan. Maar ik hoor daar niet bij, roodkop.’

‘Moet ik dan zelf handboeien aandoen, agente?’

‘Als Malon je vertrouwt dan ik ook, roodkop.’

‘En als ik in een cel zit, dan denken die opdrachtgevers dat ze veilig voor mij zijn. Maar ik vrees dat ze het mis hebben. Als blondine kennen ze me niet en de kloon van mij, wordt er ook niet beter van. Haar gezag wordt erdoor ondermijnt.’

‘Je zou beter zeggen. In een cel zit jij veilig voor hen, roodkop.’

Met een glimlach knikt Sorane nadenkend.

‘Mogelijk, Raya. Ik merkt dat je me dus niet gelooft, maar dat komt nog wel. Ik weet dat je die blondine ontmoet hebt.’

Raya kijkt haar met een vreemde blik aan en denkt:

‘Die verzinsels van die echte Jakira en de misdaad bestrijden geloof ik niet zo snel, roodkop. Vermoedelijk heb je een halo-opwekker of zoiets gebruikt’

Intussen lopen enkele agenten naar de gebouwen toe, waar de schutters zaten. Enkele anderen bekommeren zich om hun twee gewonde kameraden. Ze werden neergeschoten, toen ze het vuur beantwoorden, maar zijn niet levensgevaarlijk gewond.

‘Raya, ik heb je wapen nog steeds bij me. Er zitten nog twee capsules in.’

De agente schrikt en tast dadelijk naar haar enkel, waar haar reserve wapen bevestigd is. Maar verstart, want ze kent de snelheid waarmee Sorane reageert als het nodig is.

Malon die achter het stuur zit, kijkt plots om en vraagt:

‘En jij durft hier zomaar gewapend instappen? Waar heb je het verborgen?’

‘Op mijn rug, Malon. Achter mijn riem. Ik kon het toch niet in mijn hand nemen, want je collega’s zouden dat verkeerd kunnen opvatten,’ zegt ze met lichte spot.

Malon wil iets zeggen, maar Raya is hem voor.

‘Geef het aan mij, Sorane.’

‘Neem het maar, Raya. Dan kan je mijn beweging tenminste niet verkeerd opvatten, want je ziet er nogal gespannen uit.’

Raya tast voorzichtig achter de rug van Sorane en trekt het wapen uit haar riem.

Even kijkt ze ernaar, maar merkt dadelijk het wapen op veilig staat.

‘Je moet de mensen meer gaan vertrouwen Raya,’ hoort ze Sorane zeggen.

Dan steekt ze het wapen nadenkend in haar riemholster.

‘Je zal wel een paar capsules moeten vervangen, Raya. Want ik heb er een paar moeten gebruiken,’ fluistert Sorane met lichte spot.

‘Moeten we haar nu bedanken of naar de gevangenis brengen, partner. Die roodkop hier heeft in haar eentje vier moordenaars uitgeschakeld. Maar ik zou graag weten waarom ze niet gevlucht is.’

Sorane kijkt de agente even nadenkend aan.

‘Raya, je weet wat ik gedaan heb in het verleden. Dit is mijn kans om opnieuw met een schone lei te beginnen. Ze zullen mij moeten vrijspreken. Dus daar doe ik alles voor. Als ik vlucht, dan is deze kans verkeken en dan zal ik voor altijd op de vlucht zijn. Ik ben mijn vorig bestaan moe.’

‘En de moordpoging van je zus of dubbelgangster, die als twee druppels water op jou leek, op rechter Sodinor, waarbij die veiligheidsagente door jou neergeschoten werd,’ zegt Malon.

‘Dat is al opgeklaard door je vroegere partner, Erine Rand. Die rechter was Aqunok. Als ik het nieuws op de teevee goed begrepen heb, dan is mijn naam in dat geval gezuiverd.’

‘Jouw naam, je bedoelt de naam van je dubbelgangster die gedood werd.’

‘Nee, mijn naam, agent.’

‘Ze heeft een beetje gelijk, ze gebruikten allebei dezelfde namen. Alleen zou ik haar echte naam weleens willen weten.’

‘Die ken je toch, agente Verodin. Sorane Cobanon. Dat is de naam van mijn ouders, die als undercoveragenten gedood werden.’

Raya kijkt haar even aan en grijnst dan.

‘Is dat waar of weer een verhaaltje, roodkop?’ vraagt Malon.

Maar Sorane kijkt even naar de rug van de agent.

‘Hun namen waren Elian Cobanon en Gono Veron, Agent. Ooit zal ik opnieuw voor die corrupte amazone agenten staan die hen afgemaakt hebben.’

‘Amazone agenten?’

‘Ja, op de planeet Oran II.’

‘En dan. Ze gewoon afmaken.’

‘Nee, deze maal niet. Zij zullen boeten voor hun daden en volgens de witte weg is de dood genade verlenen.’

‘Alleen moet je daarvoor wel hier uit de cel geraken, moordenaars.’

‘Als ik jou was zou ik maar oppassen, anders zou ik wel eens spijt kunnen hebben, dat ik je ik opdaagde om jou te helpen.’

‘Mij helpen, Sorane?’

‘Je was zwaargewond toen ik je vond, Agente. Of ben je dat nu al vergeten.’

Verschrikt kijkt Raya om en staart Sorane met grote ogen aan.

‘Vergeten niet, Maar dat jij daar was kan ik me niet herinneren.’

Maar Sorane zegt niets meer, maar kijkt haar met een vaste raadselachtige blik aan.

‘Raya, luister je nog. Ik zei dat niet zo moeilijk is. Want als ze haar vingerafdrukken van de dode dubbelgangster vergelijken, dan heeft ze met een beetje geluk niet veel te vrezen.’

‘Nogmaals, Agent Garent. Er is geen dubbelgangster.’

‘Ja, ja... verhaaltjes, Sorane. Wij allen hebben het dode lichaam gezien.’

‘Ja, en...’

‘Nu zit dat lichaam hier in de zwever, wil je zeggen, fabeltjes’ zegt Malon spottend.

Even lacht Raya luid.

‘Doden staan niet meer op, Sorane. Dat moet jij weten, want je bent minstens medeplichtig aan vele moorden.’

‘Laat maar, Raya. Ze komen wel te weten wie ze in werkelijk is, als ze haar vinger afdrukken nemen. En dan zal ze wel anders praten.’

‘Hopelijk krijgen die collega’s van jou geen hartstilstand, Raya. Als ze mijn vingerafdrukken met die van mijn zogenaamde dubbel vergelijken. Want die zijn namelijk de mijne.’

‘Genoeg, verhaaltjes, roodkop. We komen wel achter de waarheid. Maar eerst moet je terecht staan voor de misdaden die jullie beiden gepleegd hebben.’

Sorane glimlacht even spottend, maar zegt niets meer. Malon kijkt haar nog steeds wrevelig aan en steekt zijn wapen weer in zijn holster.

‘Kom, we gaan. Voor ze nieuwe schutters sturen,’ zegt hij, met een licht grijns.

‘Dat kunnen we hun niet aandoen. Als Sorane haar vroegere collega’s nog meer uitdunt, dan blijven er geen meer over.’

‘Misschien zo slecht nog niet. Dan ben ik voor een tijdje de enige die als huurmoordenaar gevraagd wordt. Dan ben ik in een paar jaar zo rijk dat ik een eigen land kan kopen.’

Raya en Malon kijken Sorane verschrikt aan, maar zien haar lachen. Ze beseffen dat het een grapje was. De gevangenisbewa-

kers kijken naar het drietal. Maar Sorane merkt dat ze alleen oog hebben voor haar. Hun gedachten verraden, dat ze haar een beetje bewonderen. Maar ook zij snappen niet waarom ze zich niet uit de voeten maakte. Toch zijn er andere gedachten. Sommige bewakers zijn haar vijandig gezind.

Als Sorane naast Raya staat, fluistert ze snel:

‘Agente, mag ik u een goede raad geven?’

‘Raad?’

‘Leg Malon uit wat je gedaan hebt en waarom. Misschien zal hij je een tijdje niet meer aanspreken, maar hij zal je vergeven, dat weet ik zeker.’

‘Dat kan ik ni...’

‘Doe het, Raya. Want als hij het ontdekt, dan vermoed ik zeker dat hij je nooit meer wil zien.’

‘Wat staan jullie daar te fluisteren?’ horen ze Malon plots zeggen.

Raya schrikt op en duwt Sorane naar elke bewakers toe. Die nemen de roodharige over en brengen haar weg naar de cellen.

Als Malon en Raya naar buiten stappen, zegt hij:

‘Je bent zo stil.’

Maar Raya stapt gewoon verder tot bij hun zwever.

‘Malon, ik moet je van iets op de hoogte brengen,’ zegt ze.

Verbaasd kijkt hij zijn collega aan en volgt haar over het voetpad naar de muur toe. Aarzelend leunt ze ertegen en staart hem even aan. Met stijgende ontstelling luistert hij naar haar verhaal. Terwijl haar laatste woorden naklinken, staart hij Raya aan.

‘Ik geef om je, daarom moest ik het je vertellen. Maar ik ben ergens, dankzij de woorden van Sorane, een andere weg ingeslagen. Ik wil weer de agente worden die ik ooit was.’

Maar Malon stapt in de zwever en zegt nog met koele gevoel-loze stem.

‘Stap in, agente Verodin. Je mag van geluk spreken dat ik je niet zal rapporteren.’

Met tranen in de ogen stapt ze in en kijkt hem aan. Maar als hij de zwever start, zegt hij niets meer. Het is alsof ze niet bestaat. Als ze bijna bij het bureau zijn, zegt hij:

‘Je blijft mijn partner, omdat het anders te veel vragen zouden opduiken. Maar ik leid mijn leven jij het jouwe.’

‘Maar onze tijd samen.’

‘Dat is voorbij.’

Als ze de zwever op de parking verlaten, blijft Raya droevig in gedachten verzonken, tegen de zwever leunen, terwijl ze Malon nastaat, als hij naar het gebouw toestapt.

'Had ik maar niet naar die huurmoordenaars geluisterd,' denkt ze.

De volgende dag wordt Sorane uit haar cel gehaald en naar een kantoor gebracht. Even is ze alleen, maar dan komen drie advocaten binnen. Sorane kijkt hen aan, terwijl ze haar telepathische scan beëindigt. De twee, een vrouw en een man, gaan tegenover de gevangene zitten. Ze kijken Sorane aan, zonder iets te zeggen. De tweede man stapt naar de muur links van hen toe en leunt ertegen.

'Sorane Nador. Wij zijn door...' zegt de vrouw, maar wordt door Sorane onderbroken.

'Mijn naam is Sorane Cobanon, advocate. Ik wil zo genoemd worden. Mijn vorig leven heb ik achter mij gelaten.'

De advocate kijkt even naar haar collega's en trekt haar schouders op.

'Dat is mij gelijk, gevangene, Als je alles in de schoenen van je dubbelgangster wil schuiven, zal dat je niet veel helpen.' zeg ze, terwijl de jonge vrouw iets aan de tekst op haar papieren aanpast.

'Beginnen jullie ook, advocate. Er is maar een Sorane Cobanon. Je weet toch dat mijn lichaam verdwenen is.'

'Ja, wie dat gestolen heeft, zal er wel een bedoeling mee hebben. Maar dat heeft voor jouw proces geen enkel belang,' zegt de man links van de advocate.

Die kijkt Sorane met een vreemde blik aan, maar dan kijkt ze even in haar papieren en richt zich tot Sorane.

'Mijn naam is Anaya Rand. Dit is Heyan Gerison. Wij werden u als advocaten toegewezen. Ook Rouso Gosaro is aan jouw verdediging toegewezen. Hij is onze detective, maar hij kon vandaag niet komen.'

'Konden ze geen andere advocaten vinden, dan jullie?'

Even staart de advocate Sorane aan, dan zegt ze nogal ruw:

'Het is tegen mijn wil, maar ik verdedig je of ik word ontslagen. Dus we moeten met elkaar aan je verdediging werken. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik je liever veroordeeld wil zien. Maar ik ben advocate, dus moet ik mijn plicht doen.'

'Wat heb ik je dan misdaan?' vraagt Sorane, hoewel ze het antwoordt telepathisch al kent.

‘Erine Rand is mijn zus. Door jou toedoen heeft ze nog maar een paar dagen te leven. En alsof dat nog niet genoeg was, wilde je haar ook nog eens in het ziekenhuis kwellen, waardoor haar toestand zorgwekkend veranderd is.’

‘Hebben ze je dat wijsgemaakt, advocate? Erine is gezond en wel, alleen wordt ze op dit moment aan vele vermoeiende test onderworpen. De dokters willen weten waarom ze genezen is, al staan die nog steeds voor een raadsel.’

‘Je bent gek, Sorane. Mijn zus haalt misschien het einde van de week niet, als ik haar woorden mag geloven.’

‘Schrik niet te veel als je haar ziet, Anaya,’ zegt Sorane nog.

Maar wat de advocate ook doet, ze zegt niets meer over de agente.

‘Jullie zijn hier om over mijn zaak te praten, advocate. Niet over uw zus. Kom ter zake, anders verspeel je mijn kostbare tijd,’ zegt Sorane streng.

Anaya kijkt Sorane woedend aan. Haar ogen lijken wel vuur te spuwen, maar ze houdt zich in, omdat ze weet dat de gevangene gelijk heeft en begint vragen te stellen.

Als ze afscheid nemen, zegt Sorane nog.

‘Ga eens bij je zus of bij haar nieuwe verovering, Seana Vergan, op bezoek. Dan ben je volgende maal misschien een beetje vriendelijker.’

‘Kom ik zo over, Sorane?’

‘Je laat duidelijk blijken, dat je me niet als klante wil, maar je kan er niet onderuit, wil je je vergunning niet verliezen.’

Even slikt Anaya.

‘Dat is mijn bedoeling niet, Sorane. Maar...’

‘Ik weet het, Advocate Rand. Je zus was zwaar ziek, maar het gaat beter met haar.’

‘Dat zal ik pas morgen weten, roodkop. Dan pas kan ik bij haar op bezoek gaan. Wij moeten jou antwoorden nog controleren.’

Sorane knikt.

‘We komen op het einde van de week terug, Sorane Cobanon,’ zegt haar collega.

Maar ze komen een beetje sneller terug. Op het begin van de volgende week wordt Sorane weer naar het ontmoetingslokaal gebracht. Ze merk dadelijk dat ze deze keer met drie.

‘Dit is onze collega, advocaat-detective Rouso Gosaro.’

Sorane knikt de man toe en vraagt, terwijl ze de advocaat scant:

‘Hoe is het met je zus, Anaya? Er is toch al maar een week voorbij?’

Met vlammeende ogen kijkt Anaya haar aan.

‘Ik weet het niet. Ze zou dood moeten zijn, maar ze zeggen dat ze nog steeds in leven is. Ze is naar een gespecialiseerd ziekenhuis gebracht. Ze moeten daar iets gevonden hebben, want haar toestand lijkt verbeterd te zijn.’

De roodharige glimlacht even.

‘Gelukkig voor haar, Anaya.’

‘Ik ben Advocate Rand voor jou, Sorane. Alleen vrienden hebben het recht om mijn met mijn voornaam aan te spreken.’

‘Ooit zal ik dat zijn, Advocate Rand,’ fluistert Sorane.

‘Dat zal nooit gebeuren, mevrouw Cobanon.’

Dan neemt Anaya haar papieren en weer stellen beide advocaten haar verschillende vragen.

‘Gelukkig geef je telkens eerlijke antwoorden, Mevrouw Cobanon,’ zegt Rouso, de collega van Anaya, ten afscheid.

Anaya vindt haar geen blik meer waardig en is met Heyan al naar buiten gestapt.

In de twee weken die volgen, komen de drie advocaten soms afzonderlijk een paar keer terug. Aan het begin van de derde week, merkt Sorane dadelijk dat er iets scheelt. Anaya is helemaal uit haar doen.

‘Ze hebben je bedreigd, als ik het niet mis hebt.’

De advocate kijkt Sorane verschrikt aan.

‘Hoe weet...’

‘Het is een vermoeden, Anaya. Wil je mij vertellen wat er gebeurd is?’

Even kijkt Anaya haar met een kwade blik aan, want ze noemde haar weer bij haar voornaam.

‘Waarom, gevangene? Jij kan toch niets doen.’

Sorane weet echter uit haar gedachten wat er gaande is. Heyan, haar vriend, een van de twee andere advocaten, is ook bedreigd. Hij heeft een zoontje, Enon. Als ze niet doen wat er gezegd wordt, dan is hij er geweest.

‘Misschien kan ik je toch helpen, Advocate.’

‘Nee, dat kan je niet. Toch niet zolang je hier gevangen zit.’

‘Ik heb nog vrienden buiten deze cellen.’

‘Moei je niet, Sorane. Ik wil geen hulp van een misdadigster.’

‘Dat is uw beslissing, maar ik denk dat je...’

‘Nee, Sorane. Waag het niet,’ zegt Anaya kwaad en staat op.

‘Het spijt me. Maar vandaag kan ik niet over je zaak praten.’

Sorane kijkt de jonge vrouw na, als ze de ruimte verlaat. Enkele ogenblikken later komen ze haar weer halen en brengen haar naar de cel. Maar ze is er nog niet aangekomen of ze brengen haar weer naar de bezoekersruimte terug. Nog voor ze kan gaan zitten, gaat de deur open en een ‘jonge’ vrouw komt binnen.

‘Het lijkt wel een clubje van roodharigen,’ hoort ze een bewaker spottend zeggen.

Dan herkent ze Tena. Haar ogen gloeien van de haat. Dit is haar vriendin niet meer. Ze lijkt eerder haar vijand. Ze kijken haar zwijgend aan tot de deur weer gesloten is.

‘Sorane, eindelijk heb ik je teruggevonden,’ zegt Tena, terwijl ze haar stem probeert te beheersen.

‘Hier kan je echter niets doen, Tena,’ antwoordt Sorane.

Maar telepathisch denkt ze:

‘Tena, richt je alstublieft weer op de witte weg. Ik ben Jakira, alleen heb ik een ander lichaam. Maar pas op, er is hier af luisterapparatuur aanwezig.’

Tena kijkt even om zich heen en glimlacht:

‘Je hebt het ver geschopt, zo te zien. En dan vertel je ook nog van die verhaaltjes over onze dode vriendin Jakira. Nee, Sorane. Dat je een telepate geworden bent, zal je niet helpen.’

‘Goed opgemerkt, Tena. Ik ben een esper, zoals zeer lang geleden. Maar ik had mijn leven wel iets anders voorgesteld.’

‘Waarom blijf je hier zitten, als je een esper bent? Of probeer je met je verhaaltjes over onschuld aan een straf te ontsnappen. Je weet toch wel dat Jakira in de stad rondzwerft. Ze heeft het op het moment wel gemunt op misdadigers van de lagere klassen.’

‘Dat is die kloon niet, Tena. Maar dat ben ik. Terwijl ik hier zit, ga ik soms in mijn oude gedaante op onderzoek uit. Ik wil de juiste daders die hierachter zitten opsporen. Een aantal ken ik al van naam en ik weet zelfs waar ik ze ongeveer moet zoeken.’

‘Ach zo. Dat is niet zo dom. In de gevangenis en toch vrij om de jacht verder te zetten. Maar je gebruik de gedaante van mijn vriendin om je daden te verbergen. Dat duld ik niet,’ denkt Tena terug.

‘Tena, luister nog toch even...’

‘Ik luister niet meer, moordenares. Maar genoeg nu. Ik heb je gevonden. Als je een van deze dagen hierbuiten rond dwaalt, wees dan op je hoede.’

Sorane schrikt plots van de verandering die Tena heeft ondergaan. Haar uitstraling lonkt naar de zwarte weg. Ze is bezeten van haat. Kalm, maar met trillende stem, fluistert ze:

‘Geloof je nog steeds dat ik mijn vrienden zou kunnen doden, Tena?’

‘Ik heb je zo goed als betrapt, Sorane. Hoe je er ook uitziet, als ik je ontmoet, zal ik je doden, zoals jij Dargo en Arjina gedood hebt.’

‘Tena, luister toch even naar mij. Dat waren klonen van onze vrienden.... Ik...’

‘Klonen, zeg je. En wie zou die gekloond hebben. Jij, een laffe sluipmoordenaars, toch niet...’

‘Tena luister naar me.....,’ zegt Sorane en wil de hand van Tena vastgrijpen.

Maar Tena staat op en rent naar buiten. Sorane kijkt haar met droevige ogen aan. Een paar minuten later brengen de bewakers Sorane terug naar haar cel.

‘Was ik maar iets sneller geweest, dan had ik met haar kunnen teleporteren. Waarom was je er zo snel vandoor Tena?’ denkt ze.

‘Nog minder dan een week Sorane, dan sta je voor je rechters. Al is de doodstraf nog niet uitgesproken, toch staat ze al vast.’

‘Misschien wel, Vernan. Maar zo snel krijgen jullie mij niet dood. Je kunt je beter uit de voeten maken.’

De bewaker kijkt haar even met een vreemde blik aan, maar dan trekt hij zijn schouders op.

‘Stoute praat kan je niet meer helpen, gevangene. Misschien is er zelfs geen rechtszaak nodig. Als iemand een premie op je hoofd zou zetten, dan maakt je de rest van je proces niet meer mee.’

‘Er zijn er genoeg die me haten, dus ergens zal iemand zijn die er veel geld voor wil betalen. Waarom probeer je het niet, Vernan. Dan kan ik ervan genieten,’ fluistert Sorane, zodat alleen Vernan het kan horen.

Even kijkt de man haar koel aan, maar dan schudt hij zijn hoofd.

‘Je bent nog gekker dan ik dacht, moordenaars. Maar zolang Aqunok geen ander bevel geeft, sta je voor je rechter.’

Sorane blijft nadenkend in de cel achter. Ze moet denken aan Anaya en het zontje van haar vriend, Heyan. En ook Siney, aan het dochttertje van Rouso, hun collega.

‘Waar ben ik toch mee bezig, straks is heel de planeet nog lid van mijn groepje. Nog deze twee, misschien alle drie, maar dan is het voorlopig genoeg. Eerst orde op zaken stellen en daarna zien we wel,’ denkt ze.

Plots moet ze aan Teira denken, die een andere villa woont.

‘Wat moet ik met hen doen? De oude Sorane heeft beloofd haar familie te zullen helpen. En dan is er ook de familie van Elira nog. Die hebben zelfs geen geld om terug te keren. Daar moet ik toch eens goed over nadenken. Maar dat zal ik moeten uitstellen, want eerst moet ik me om de gegijzelden bekommeren, want die lopen gevaar.’

Nu ze haar besluit genomen heeft, gaat ze op het bed liggen. Een paar seconden later wordt ze even doorzichtig en kilometers daar vandaan wordt ze als Jakira terug stoffelijk. Ze bevindt zich nabij een van de grote rijke villa’s, die door de grote bazen bewoond worden. Een gedachte en ze staat in de slaapkamer van de baas. Zoals ze telepathisch vaststelde is er niemand aanwezig.

Glimlachend gaat ze op het bed liggen in een half doorschijnend nachtgewaad. Ongeveer een uur later komt Duno Cornod, de baas, met zijn vrouw in de arm naar hun vertrekken toe. Als ze beiden de slaapkamer binnenkomen, kijken ze verschrikt naar Jakira. De blondine richt zich op.

‘He, wat. Schat, je bent onze afspraak toch niet vergeten. Dan heb ik mij voor niets zo opgemaakt,’ zegt Jakira.

Even is het doodstil in het vertrek.

‘Verdomme, jij vuile...’ roept de vrouw uit en wil haar man een klap geven, maar die is sneller.

Hij grijpt haar hand stevig vast.

‘Ik ken die vrouw niet. Dit moet een vergissing zijn,’ roept hij uit.

‘Duno, lieveling. Een vergissing, wat zeg je nu?’

De vrouw van Duno kijkt Jakira met vuurschietende ogen aan en rukt zich los. Dan rent ze bijna de kamer uit. Ze horen de deur achter haar dichtslaan.

‘Ik hoop voor jou dat dit een grap is van een van mijn vrienden, want anders kom je hier niet levend weg,’ zegt de misdadiger met ingehouden woede.

‘Het is geen grap, Duno. Ik ben hier voor jou,’ zegt Jakira spottend, terwijl ze hem scant.

‘Dank je, man. Ik weet nu waar Siney is. Dat is wat ik wilde weten,’ fluistert Jakira.

‘Hoe weet...’

Dan veranderen haar kleren in het ijsblauwe uniform van de basis.

‘Wat is dat? Hoe... Blijf daar of ik...’

‘Of wat, Duno,’ zegt Jakira, terwijl ze zijn arm vastgrijpt.

Op hetzelfde moment zijn ze verdwenen.

Als zijn lijfwachten en zijn vrouw terug binnen stormen vinden ze niemand meer. Beiden zijn intussen recht in een cel van de gevangenis gematerialiseerd. Verschrikt kijkt de misdadiger om zich heen.

‘Hoe komen we hier?’ stamelt hij.

‘Teleportatie, Duno. Kijk maar eens naar je vrienden. Zij zitten hier al een tijdje, volledig afgezonderd.’

De man kijkt nu pas naar de andere cellen en ziet een zestal andere leiders, elk in een afzonderlijke cel staan.

‘Zij heeft ons hier gebracht, Duno. Maar zonder haar raken we hier nooit weg,’ zegt een van hen.

‘Wie geeft haar dat recht?’

‘Niemand, Duno. Jullie mogen blij zijn, dat ik jullie levend hier gebracht heb. Moordenaars stel ik meestal zelf terecht, maar deze maal maak ik een uitzondering. Jullie komen voor de rechtbank, maar pas wel op. Het is de bedoeling dat jullie zwaar gestraft worden voor jullie misdaden. Wie vrijgesproken wordt, geraakt juist tot aan de uitgang van de rechtszaal en dan sta ik voor hem. Als rechter en als voltrekker van het doodsvonnis, dat ik uitgesproken heb.’

‘Jij plaatst jezelf boven de wet,’ roept Duno uit.

‘Boven de wet, Duno. Nee, jullie staan boven de wet, dankzij jullie misdaadgeld. Maar ik pas de wet toe, alleen ben ik het enige jurylid en vergeet niet ik kan tot diep in je binnenste kijken. Tussen haakjes, geld interesseert mij niet.’

‘Laat me niet lachen, Jakira. Geld betekent macht. Niemand laat zo iets onverschillig.’

‘Mij wel, bandiet,’ zegt Jakira, maar op dat moment schrikt ze.

Iemand raakt Sorane’s lichaam aan. Ze moet dadelijk terug.

‘Ik moet weg, tot over een paar dagen. Dan breng ik nieuwe collega’s. Roep maar zoveel jullie willen, niemand kan jullie hier horen,’ lacht Jakira en is op hetzelfde moment verdwenen.

Raya die intussen naast Sorane knielde en even lichtjes tegen de wangen van de roodharige vrouw sloeg, ziet Sorane even doorzichtig worden. Ze schrikt ervan, maar dan is het alweer normaal. Sorane opent haar ogen en kijkt haar verbaasd aan,

want ze merkte iets vreemd op. Heel even meent Raya een half doorzichtige blondine in Sorane te zien wegzinken. Dan krijgt de huid van Sorane weer haar normale kleur terug.

‘He... Wat.’ stamelt ze.

‘Je leekt wel dood, Sorane,’ antwoordt Raya met trillende stem.

‘Dat is altijd als ik mij in een diepe concentratie bevind. Wat doen jullie hier?’

‘We hebben de opdracht op je naar de rechtbank te brengen,’ zegt Malon.

‘Geen probleem, Agent. Als ik wil vrijkomen, moet ik doen wat jullie zeggen,’ glimlacht de roodharige.

‘Vrijkomen, Sorane. Daar zou ik maar niet op hopen.’

Even kijkt Sorane Raya diep in de ogen en glimlacht even. Dan verandert de blik van Raya, die zegt:

‘Als waar is wat jij tegen je advocaten gezegd hebt, dan staat je lot al een tijdje vast, Sorane.’

‘Tenzij ik er een stokje voor gestoken heb, agente. Misschien kan je liefde daar er iets meer over vertellen.’

‘Malon, wat weet die dan meer dan ik?’

‘Niet alles, Raya. Maar wel een beetje meer dan jij. En ik werk samen met een agente en een federaal agente.’

‘Spijtig dat ik niets aan hem kan vragen, want hij wil niet meer met me spreken. Hopelijk maak je me iets wijs, roodkop?’

‘Vraag het dan aan Erine, Seana en Deno, de broer van Seana. Zij strijden aan mijn zijde. Iets dat jij misschien ooit ook zal doen.’

‘Weer raadseltjes, Sorane Cobanon. Als je Erine Rand bedoelt, dan moet ik je teleurstellen. Zij ligt nog steeds gewond in het ziekenhuis. Zonder handen en doodziek kan ze moeilijk aan je zijde staan.’

Toch heeft ze bedenkingen.

‘De echte Jakira, die ze ontmoette, zei ook zoiets over agente Rand. En misschien had de agente het ook mis, toen ze zei dat ze nog maar een week te leven had.,’ denkt ze.

Sorane trekt haar schouders op, maar fluistert nog even:

‘Zoals ik al zei, vraag het aan je partner. Hij zal je wel op andere gedachten brengen.’

‘Vooruit, gevangene. Ze wachten in de rechtszaal op je,’ zegt Raya, die even een blik op haar collega werpt.

Twee uur later loopt Sorane samen met haar drie advocaten de rechtszaal binnen. Malon en Raya nemen plaats tussen het pu-

blik, terwijl Sorane op de bank voor beschuldigten gaat zitten. Sorane merkt dadelijk op dat beide agenten heel koel met elkaar omgaan. Uit Raya's gedachten kan ze dadelijk opmaken wat er gebeurd is.

'Er is moed voor nodig om je fouten te bekennen, Raya Verdin. En daardoor ben je in mijn achting gestegen,' hoort Raya een stem plots zeggen en kijkt om zich heen tot haar blik op Sorane valt, die naar haar kijkt.

Weer ziet ze heel even de halfdoorzichtige gedaante van Jakira opdoemen, voor die in Sorane wegzakt. Dan ziet ze Sorane verbaasd knipogen, terwijl haar advocaten links en rechts van haar plaatsnemen. Als de juryleden binnenkomen, scant Sorane hun gedachten en beseft dadelijk dat Raya gelijk heeft. Ze zal niet vrijkomen. Van elk jurylid is een kind of een vrouw of man ontvoerd. Als ze hen levend willen terugzien, moeten ze Sorane ter dood veroordelen. De aanklager kijkt spottend naar Sorane, maar de roodharige kijkt hem koel aan, terwijl haar telepathische gedachten diep in zijn binnenste dringen.

Zo komt ze te weten wie erachter zitten. Enkelen stonden al op haar lijst, maar nu komen die op de eerste plaats. Zodra ze in de cel zit, is het de beurt aan Jakira. Terwijl het proces verder zijn verloop kent en de ene bewezen aanklacht de andere opvolgt. Het interesseert Sorane niet zoveel, haar gedachten scannen haar omgeving op zoek naar iedere aanwezige die met de ontvoering van de familieleden van de juryleden te maken. Ze merkt wel dat Anaya haar soms verbaasd aankijkt, maar als ze de gedachten van de advocate opvangt, vertoont haar mond een lichte glimlach.

Dan merkt ze een bekende op. Noran Teogon. Hij staat naast de deur, maar durft haar niet aan te kijken. Ook zijn zus, Ruslyna, is aan aanwezig. Zij staat aan de andere zijde naast een deur op haar post. Even scant ze haar, maar richt hij zij blik op Noran. Uit zijn gedachten kan ze opmaken wat er gaande is. Hij en zijn vrouw hebben ruzie en spreken al enkele dagen niet met elkaar omdat ze hem niet gelooft. Al twee dagen, slaapt hij alleen in de sofa.

Ze concentreert zich en even later heeft ze een Pentagon in haar hand. Een seconde later is het weer verdwenen.

Enkele kilometers daarvandaan in een wijk met kleine villa's. In een van die villa's zit een jonge vrouw met tranen in de ogen aan haar man te denken. Ze houdt van hem, maar hij vertelt de laatste dagen over een vreemde vrouw die hij ontmoette. Als hij

over haar spreekt, lijkt het alsof hij haar bewondert. Wat hij vertelt kan ze niet geloven. En dan is er nog een zekere Anya die hij schijnt te zien. Zelfs als zich ze zelf ook in de dezelfde ruimte bevindt. Houdt Noran nog wel van haar. Of is hij op die Anya verliefd.

Plots staat ze op en kijkt even in de spiegel. Ze beseft dat ze niet kan blijven. Als ze naar de keuken toestapt, blijft ze plots verrast staan. Op de tafel ligt een pentagon vormig voorwerp, zoals haar man er een heeft.

'Noran heeft het zeker vergeten mee te nemen,' denkt ze.

Aarzelend neemt ze het op en bekijkt het langs alle kanten.

'Wat is daar nu voor zo bijzonders aan?'

Plots schrikt ze als een jonge vrouw uit het niets opgebouwd wordt. Het pentagon valt uit haar hand op de grond. De jonge vrouw is er echter niet meer. Aarzelend neemt ze het op en dadelijk ziet ze de vrouw opnieuw.

'Wie ben jij?' Hoe kom je hier?

'Mijn naam is Anya, Meysane. Deze gedaante gebruik ik om met mensen te communiceren.'

'Ben jij die Anya die mijn man al een paar dagen lijkt te ontmoeten?'

'In zekere zin wel. Maar ik behoor jou toe, niet je man. Alleen als je het pentagon draagt kan je mij zien en kunnen we communiceren.'

'Jij behoort mij toe, dat begrijp ik niet.'

'Mijn gebieders geeft mij in de vorm van een pentagon aan mensen, die ze vertrouwt en die ze wil helpen.'

'Wie is je gebieders?'

'Haar naam is Sorane Cobanon.'

'Is het dan toch waar wat mijn man vertelt?'

'Wat dan?'

'Een of andere basis ergens nabij de bergen Daar gaat hij soms naartoe om, zoals hij het noemt, te trainen.'

'Het schip van mijn gebieders bevindt zich in een baan om de zon. Noran, je man, werd door de gebieders geselecteerd om daar later dienst te doen. Maar Sorane heeft geëist dat jij toestemt, anders kan hij geen deel uitmaken van de bemanning.'

'Dat kan niet waar zijn, Anya. Ik geloofde hem niet, toen hij het mij vertelde.'

'Plaats mij achteraan in je hals, Meysane.'

Aarzelend doet de jonge moeder het en voelt het voorwerp dadelijk van vorm veranderen. Daarna voelt ze er zelfs niets meer van.

'Niet schrikken, Meysane,' hoort ze de stem van Anya in haar hoofd.

Op hetzelfde moment is ze in een groen veld gehuld en als de gloed verdwijnt staat ze plots in een kleine centrale.

Een jonge vrouw komt op haar toe en glimlacht even:

'Mijn naam is Veanya. Heeft Sorane jou ook uitgenodigd, Meysane?'

'Hoe weet u wie ik ben?' stamelt ze verbaasd en kijkt om zich heen.

Anya heeft het mij laten weten nog voor je in het overbrengrsveld stapte.

'Waar ben ik hier?'

'In de basis. Je man is al een paar maal hier geweest om te studeren, want hij wil zo snel mogelijk bijleren.'

Meysane slikt even.

'Niet zo droevig kijken, meid. Je man houdt van jou, hij zal je wel vergeven. Maar ik heb van hem gehoord dat je in de ruimte-academie wilde, maar geweigerd werd.'

'Dat is juist. Het was mijn grote droom, die ik niet meer zal kunnen waarmaken.'

'Ik geloof dat je je man niet goed begrepen hebt, Meysane. Je bent hier niet op vakantie. Het enige wat de Tiren, waar we allen naartoe gaan, mist is een bemanning. Je man wil daar deel van uitmaken en doet er alles voor om te slagen. Sorane heeft je een hypsoon gegeven, daardoor sta jij voor dezelfde keuze. Dus als je je droom toch wil waarmaken, dan zal je moeten studeren om deel uit te maken van de bemanning.'

'Ik, aan boord van een schip in de ruimte. Dat meen je niet.'

'Nee, misschien meen ik dat niet. Maar....,' zegt Veanya, terwijl ze Anya een overbrengrsveld laat vormen.

Meysane merkt dat ze plots door een groen licht omgeven wordt en als het verdwijnt zijn ze beiden ergens anders.

'Al terug, Veanya,' hoort ze een stem zeggen.

'Maar even, Aron. Deze dame gelooft met niet zo. Dus bracht ik haar maar hier.'

'Waar zijn we nu weer?'

'Mag ik je aanraden om eens naar buiten te kijken.'

Aarzelt wendt Meysane haar hoofd en schrikt. Ze zijn door water omgeven. Ze kan ook enkele vreemde diepzee dieren zien zwemmen.

‘Vergeet echter niet dat het een harde leerschool zal worden. Wie blijft, zal hard moeten trainen om klaar te zijn op het moment dat de Tiren naar het Amazonegebied vertrekt,’ hoort ze de vrouw zeggen.

Verbaasd kijkt Meysane Veanya aan.

‘Kom, we gaan terug naar de basis. Lo-arna zal al op ons aan het wachten zijn.’

Terwijl ze een overbrengersveld vormt, wendt ze zich tot Aron.

‘Ik zie jullie later wel, Aron.’

Even later materialiseert ze met Meysane in de centrale van de basis.

‘Je bedoelde daareven toch het grote amazone rijk niet?’

‘Juist, dat bedoelde ik. Als je blijft zal je misschien voor het eerst in je leven amazones ontmoeten. Maar het duurt nog wel een tijdje voor we vertrekken.’

Even zegt Meysane niets.

‘Als mijn man blijft dan ik ook,’ fluistert ze dan.

‘Grappig, je man zei juist hetzelfde,’ zegt een vrouw die juist binnenkomt.

Meysane kijkt om.

‘Welkom, Meysane. Mijn naam is Lo-arna.’

Meysane knikt even, maar vraagt:

‘Kent u mijn naam ook al, mevrouw?’

‘Anya heeft mij die medegedeeld, Meysane. En je man heeft mij ook een beschrijving gegeven. En hij heeft dat zeer goed gedaan, want ik herkende u dadelijk.’

‘Mag ik werkelijk blijven, mevrouw?’

‘Zeg maar Lo-arna, zoals iedereen. Ik ben pas de commandante van de Tiren, als we eindelijk aan boord van dat schip zijn. En Sorane, die hier de grote baas is, spreken we allen met haar voornaam aan.’

‘Sorane?’

‘Je zal haar nog wel ontmoeten, want zij heeft je dat Pentagon gegeven. En dat geeft ze alleen aan diegenen die ze vertrouwt.’

‘Wat moet ik hier doen? Op mijn man en kinderen passen zoals een gewone vrouw.’

‘Dat denk ik niet, Meysane. Tenzij je dat wil. Als je een plaats aan boord van dat schip wil bemachtigen, dan zal je wel een zware leerstof moeten verwerken. Maar volgens de gegevens die ik over u heb, hebt u altijd al de wens gehad om de ruimte te verkennen.’

‘Al vanaf ik voor het eerst in de luchtmacht dienst nam. Ik bracht het tot Luitenant, maar toen ik geweigerd werd voor de ruimtevloot, raakte ik aan lagerwal. Als mijn man mij toen niet geholpen had, dan was ik er zeker aan ten onder gegaan. Het is altijd mijn doel geweest om te ruimte te verkennen. Maar ik werd afgekeurd.’

‘Bij het Enuroonse ruimteonderzoek wel, Meysane. Maar dat jij de toestemming hebt van Sorane, zoals ik al zei, om hier voor mij te staan, wil zeggen dat je aanvaard bent.’

Een slikt Meysane, maar knikt dan maar.

‘Is dat werkelijk waar, Lo-arna?’

‘Mag ik haar naar hun woonruimte brengen, Commandante?’

‘Doe maar, Veanya. Leg haar ook een paar noodzakelijke dingen uit.’

‘Zal ik doen. Kom, Meysane, volg me maar.’

De vrouw van Noran volgt de jonge vrouw aarzelend.

‘Waarom noemde die man je commandante?’

‘Omdat Sorane mij, gesteund door Tara, die post gegeven heeft.’

‘Weer die Sorane?’

‘Dat kan moeilijk anders. De Tiren is haar schip.’

‘En ze zit toch in de gevangenis. Als ze haar veroordelen, dan...’

‘Sorane is zo vrij als een vogel, Meysane. Het behoort tot haar plan.’

‘Dat snap ik niet?’

‘Ik kan u ook niet meer uitleg geven. Alleen Sorane kan dat.’

Plots blijft Veanya echter staan.

‘Wil je te voet gaan of nemen we de overbrenger, Meysane?’

‘Is het dan zo ver?’

‘In deze basis zijn de afstanden nog niet zo groot, maar als we naar de Tiren gaan, dan kom je pas in een echt schip. Dat schip is ongeveer half zo groot als het schip waar jij op dienst wilde nemen bij de Enuroonse vloot. Dus je begrijpt, dat wie daar even wil wandelen te voet kan gaan, maar meestal wel de overbrenger neemt.’

‘Misschien kunnen we nu ook beter de overbrenger nemen, Veanya. Ik wil tijdig terug zijn om mijn man om vergeving te vragen.’

‘Misschien kan je hem hier wel verrassen, want hij heeft deze avond een training te volgen. Hij heeft het in zijn hoofd gezet om een officier aan boord van een kruiser te worden.’

‘Zijn hier andere kruisers in deze basis?’

‘Niet hier, Maar aan boord van de Tiren wel. Zelfs verschillende eskadrons. Maar we hebben niet genoeg mensen om alle toestellen te bemannen,’ zegt Veanya, terwijl ze een overbrengersveld vormt.

Beiden stappen erdoor en belanden in de woonruimte van Noran. Met stijgende verbazing loopt Meysane door de ruimte. Deze heeft de grote van een kleine flat, alles wat nodig is, lijkt aanwezig. Tijdens haar aspirantenopleiding aan boord van een Teraans schip kreeg ze een kleine cabine toegewezen, die ze dan ook nog moest delen met een andere vrouw. Irena Kosolov, die een goede vriendin van haar werd, is echter wel tot de academie toegelaten.

‘Waar zou die nu zijn?’ vraagt ze zich in stilte af.

Plots schuift de toegangsdeur open en de jonge vrouw die binnenkomt, blijft verrast staan.

‘Ruslyna, ben jij hier ook?’ vraagt Meysane schrikkend.

‘J..ja, ik hoopte dat je ooit zou komen, maar...’

‘Sorane heeft haar goedgekeurd, Ruslyna,’ hoort ze de stem Anya zeggen.

Even kijkt Ruslyna naar het halogram en dan weer naar schoonzus.

‘Wauw, wat zal mijn broer opgelucht zijn. Hij denkt je hem verlaten hebt.’

Meysane trekt een droevig gezicht.

‘Dat spijt me, ik dacht hij vreemd ging.’

‘Tja, Anya is een zeer mooie vrouw en dan heb je Tara nog niet ontmoet. Zelfs ik zou op haar verliefd kunnen worden. Maar geen van beiden zijn echt.’

‘Tara, wie is...’

‘Iemand zoals, Anya. Die ken je toch al?’

Meysane glimlacht even.

‘O, zo iemand bedoel je. Maar jij had toch een vriendje. Is die hier ook?’

‘Kinen, bedoel je?’

Meysane knikt.

‘Die is nog in de stad een paar dingen in orde brengen, maar hij komt ook over een paar dagen,’ zegt Ruslyna en gaat naast Veanya in de zetel zitten.

De drie vrouwen beginnen elkaar hun wedervaren te vertellen. Meysane raakt meer en meer in de ban van deze nieuwe wereld, waar zij en haar man in terecht gekomen zijn. Al snel begint ze, met groeiende interesse, vragen te stellen. De tijd vliegt echter snel voorbij.

Intussen doet de jonge advocate op Enuron haar best om haar cliënte te verdedigen, hoewel ze Sorane niet kan vergeven voor wat ze haar zus aangedaan heeft. Maar ook Erine zou het niet goedkeuren als ze haar gevoelens boven haar werk zou plaatsen. Daarom doet ze zoveel mogelijk haar best, maar de tegenstanders beginnen haar meer en meer als een gevaar te zien. Plots schrikt Sorane. Aqunok zit tussen de toeschouwers en hij heeft telefonisch juist het adres van Anaya doorgegeven. Nog deze avond moet ze eens goed aangepakt worden.

De bevrijding

Sorane scant Aqunok telepathisch, zonder dat hij het merkt. Zo komt ze al snel te weten, aan wie hij die opdracht gegeven heeft en waar ze moeten toeslaan. Even kijkt ze Anaya aan. De advocate merkt haar blik op en kijkt haar cliënte vragend aan. Maar Sorane glimlacht raadselachtig.

Plots hoort ze de aanklager zeggen:

‘Edelachtbare, dit waren al de getuigen van de beschuldiging. Nu laat ik het woord aan de verdediging.’

‘Ik dank u, pleiter Dagonro. Maar het wordt al laat. Voor vandaag is het proces beëindigd. Morgen is de verdediging aan de beurt. Hopelijk kunnen de advocaten van de beschuldigde getuigen oproepen die de beweringen van Sorane ondersteunen,’ zegt de rechter en slaat een maal met zijn hamer op de tafel.

Terwijl enkele agenten de toeschouwers naar buiten brengen, merkt Sorane de blik van de rechter, die op haar gericht is, op. Dan ziet ze hem met zijn rechterhand een lijn trekken van de linkerzijde van zijn hals, naar de rechterzijde, terwijl hij haar spottend aankijkt.

Ze weet wat hij bedoelt en beantwoordt zijn blik, met een glimlach. De man weet niet wat hij ervan moet denken. Het lijkt wel alsof Sorane geen angst heeft van de dood.

‘Ook goed, Ze zal over een paar dagen wel anders praten, als ik de doodstraf uitgespreek. En de week nadien ligt, ze naast het lijk van haar dubbelgangster, tenminste als ze dat stom lichaam kunnen vinden,’ denkt hij.

Maar Sorane is verbaasd. Het lijkt wel dat de valse Jakira hem niet ingelicht heeft over wie ze in werkelijk is.

‘Nu ik eraan denk. Waar zou die ergens uithangen? Zou ze zoveel problemen hebben om de macht van de sector van Torn naar zich toe te trekken. Gelukkig maar, dan kan ze zich niet met deze planeet bemoeien,’ denkt Sorane, terwijl ze de agenten en haar advocaten volgt naar een klein wachtvertrek.

Als ze binnen stappen, zegt Malon:

‘Ik en Raya moeten naar de Commandante. Kunnen jullie Sorane alleen de baas?’

Raya kijkt even naar Sorane.

‘Ga maar, Malon. Ik heb mijn woord gegeven, dat ik niet zou proberen te vluchten. Ik breek mijn woord nooit, daar kunnen jullie op rekenen.’

Raya kijkt Malon even aan, maar die trekt zijn schouders op en beide verlaten het groepje.

‘Malon, mag ik u even iets vragen?’

De agent blijft staan en komt op de gevangene toe. Wat ik te zeggen heb is alleen voor u bestemd.

Even kijkt hij om zich heen en brengt haar naar een kleine cel waar mensen in afzondering opgesloten worden. De advocaten en Raya kijken hen verbaasd na.

‘Wat heb je te zeggen?’

‘Ik wil weten wat er tussen u en Raya gaande is? Vroeger gingen jullie niet zo koel met elkaar om.’

‘Ze heeft zich laten omkopen, Sorane. Dat is iets waar ik niet kan mee omgaan. Ik wil zo snel mogelijk een andere partner.’

‘Er is moed voor nodig om een fout op te biechten, agent Garent. Ik vermoed dat zij veel om je moet geven, anders zou ze dat niet gedaan hebben.’

‘Dat kan me niet zoveel schelen, huurmoordenares. Het zijn ook uw zaken niet.’

‘Nee, je hebt gelijk, agent. Maar ik ben Raya zo een beetje als een vriendin gaan beschouwen. Daarom kan ik haar niet ongelukkig zien.’

‘Daar heb ik niets mee t...’

‘Weet je nog dat Raya even naar de dokter moest, toen jullie mij op een schuiladres moesten bewaken.’

Malon knikt even.

‘Dat was een leugen, want ze werd ontboden bij de man die haar betaalde. Ze kreeg toen de opdracht om mij te doden. Ze weigerde die opdracht en dat werd bijna haar dood. Gelukkig droeg ze een Hypsoon die haar beschermde. Toch kwam ze niet ongedeerd weg. Zwaargewond vond ik haar een uurtje later. Een energiestraal was doorheen haar rechterlong gegaan en ze bloedde hevig.’

‘Hoe weet jij dat allemaal, als het waar zou zijn? Toch niet vanuit je cel?’

‘Ik ben de Sorane niet meer, die met huurmoorden haar geld verdiende, Malon. Toen ik Raya vond, besloot ik om haar wonden te genezen.’

‘Genezen?’

‘Ja, genezen. Een straal had haar rechterlong doorboort, dus moest ik ingrijpen anders was ze dood geweest voor de hulpdiensten er konden zijn. Maar haar innerlijk wonden kan ik niet genezen. Daar heeft ze iemand voor nodig waar ze van houdt en die ook van haar houdt.’

‘Is dat een fabeltje, Sorane? Jij bent geen chirurg, dus als Raya echt gewond was, dan kon jij haar zeker niet helpen. En dat zou ik volgens jou ook nog diegene moeten zijn die haar moet helpen. Ze is een corrupte agente.’

‘Ja, Malon. Dat was ze geworden, maar ze wil weer het juiste pad volgen. Alleen heeft ze daarbij hulp nodig. Ik weet dat je van haar houdt.’

‘Hoe kan jij dat weten?’

‘Ik ben onder andere een telepate, Malon.’

‘Haha, zie je wel. Je hebt een grenzeloze fantasie, huurmoordenaars.’

‘Geef me een hand, agent,’ zegt Sorane koel.

Verschrikt kijkt hij haar aan, als ze zijn hand vastgrijpt. Op hetzelfde moment zijn ze weg. Als hij weer iets kan zien staat hij in een centrale. Verschillende mensen kijken hen aan.

‘Hai, Sorane. Weer een kandidaat om te trainen.’

‘Voorlopig nog niet, Lo-arna. Ik wil onze brave agent iets laten zien, want hij denkt dat ik veel fantasie heb.’

‘Waar zijn we?’

‘In een kruiser op de bodem van de zee, agent. Sorane is hier de grote baas.’

Malon kijkt de man aan alsof hij gek is.

‘Aron, je moet onze vriendelijk agent niet zo laten schrikken.’

‘Wat bedoelt die met grote baas?’

‘Ik geef de bevelen, Malon,’ zegt Sorane, terwijl haar kledij verandert.

Verschrikt ziet haar aan haar zijde een cilinder hangen.

‘Wat is dat?’

Sorane merkt dat hij naar de cilinder wijst en zegt:

‘Is dat een energiezwaard, Sorane?’

‘Jazeker, ken je dat soort wapen?’

‘Ik heb er al een paar maal mee mogen oefenen. Had je dat al die tijd in de gevangenis bij je?’

‘Altijd, dus je ziet dat je boeien voor mij niet veel betekenen,’ zegt Sorane en neemt zijn hand weer vast.

Twee seconden later staan ze beiden weer in de nauwe cel.

Even kijkt Malon naar Sorane, die weer in haar oude kleding gekleed is.

‘Hoe doe je dat?’

‘Mijn Hypsoon zorgt daarvoor. Raya draagt er ook een omdat haar vertrouw.’

‘En mij niet?’

‘Nog niet, Malon. Maar dat komt wel, nadat je eens over de vrouw waar je van houdt nagedacht hebt. Zij heeft haar fout toegegeven en wil veranderen. Maar ze heeft steun nodig, die ik haar niet kan geven.’

‘Ik bedoelde hoe we in dat schip geraakt zijn.’

‘Teleportatie, Malon. Ik ben een esper met krachten die op deze wereld nog maar nauwelijks bekend zijn. Sommige zien ons als goden, maar dat zijn we niet.’

‘Waarom dan dat min of meer toneelspel in de gevangenis?’

‘Dat hoort bij mijn plan, maar mijn advocaten en Raya zullen zich al wel afvragen wat we hier uitspoken.’

Malon knikt.

‘We gaan, maar ik wil er later wel meer van weten. Toch vraag ik mij af hoe jij aan een hypnoapparaat komt.’

‘Hypnoapparaat?’

‘Een toestel waarmee je mij dingen laat zien, die er niet echt zijn.’

‘Ach zo, dat bedoel je? Denk je werkelijk dat ik zoiets nodig hebt, Malon.’

‘Wat kan het anders zijn?’

‘Dat kom je ooit wel te weten als jij en Raya aan mijn zijde strijden.’

‘Je gelooft dus ook nog in fabeltjes.’

Sorane glimlacht even

‘Doe maar wat ik gevraagd heb, agent. Anders verlies je Raya misschien voor altijd.’

Malon knikt aarzelend en opent de deur. In de gang knikt hij, Raya toe en loopt met haar naar de toegangsdeur naar buiten.

Rouso, een van de advocaten kijkt beide agenten na en trekt de deur achter hen dicht. Even kijkt hij Sorane aan en zegt:

‘Het spijt me dat we niet meer kunnen doen.’

‘Het is niets, ik dank jullie voor jullie hulp, vrienden.’

‘Jij behoort niet tot onze vriendenkring, Sorane. Maar ik verlies niet graag een proces. Maar in uw geval ziet het er niet al te best uit. We hebben alleen Malon en twee anderen kunnen vinden, die in jouw voordeel wilden getuigen. Mijn zus Erine was met haar partner Malon Garent jouw contactpersoon bij de politie, maar niemand schijnt te weten waar ze is.’

‘Wat bedoel je?’

Even kijkt de advocate Sorane aan en zegt:

‘Ze is verdwenen uit dat ziekenhuis waar ze behandeld werd.’

‘Dat heb ik toch al gezegd, Anaya.’

‘Wie geeft u het recht om mijn voornaam te gebruiken, huurmoordenaar? Je kan beter, aan je dagen die je in de gevangenis te wachten staan, denken.’ zegt de advocate met kwade blik.

‘Advocate Rand, zoals ook die beide agenten, zal jij samen met je beide collega’s ooit aan mijn medestrijders zijn.’

Dan zegt haar collega, die Sorane negeert.

‘Ik vrees het ook, Anaya. Zoals het er nu uitziet, maak Sorane geen enkele kans om de doodstraf of levenslang te ontlopen. Dus moeten we alles op alles zetten om levenslang te verkrijgen, dat is nog altijd beter dan de doodstraf, lijkt me.’

‘Dat weet ik, Rouso. Zelfs als we meer getuigen konden vinden, dan zou dat nog niet veel uitmaken. De jury is volledig in handen van de tegenpartij,’ merkt Sorane op.

De advocaten staren haar verbaast aan.

‘Hoe is dat mogelijk?’ vraagt Anaya.

‘Ze hebben enkele van hun familieleden ontvoerd. De jury heeft geen enkele andere keuze dan het woord schuldig uit te spreken.’

‘Wat?!! Dat kan toch niet,’ zegt Heyan, maar verzwijgt dat dat het bij hem ook het geval is.

Even merkt hij de vreemde blik van Sorane op, die naar hem kijkt. Dan ziet hij dat ze haar hoofd naar Rouso wendt.

‘Rouso heeft een zoontje, zou die ook verdwenen zijn. Ja.... Dat moet wel,’ denkt hij verschrikt.

Anaya vraagt plots:

‘Hoe kan jij dat weten, Sorane?’

Sorane glimlacht.

‘Je moet de mensen kunnen observeren, Anaya. Dat is wat ik de hele tijd doe in de rechtszaal. Als je goed kijkt, zie je de onrust en de angst in hun ogen. De jury leden werpen ook soms een blik

op bepaalde toeschouwers. Alsof ze op iets wachten. Ook de getuigen vertonen dezelfde overeenkomsten in hun handelwijze.'

'Als jij gelijk hebt, Sorane, dan luidt het vonnis vast en zeker de doodstraf,' fluistert Rouso.

'Zou wel eens kunnen, Rouso, maar...'

'Waarom maak je, je dan niet uit de voeten?'

'Dat kan ik niet, Anaya. Ik...'

'Ja, je zei het daar even. Je hebt je woord gegeven. Je verdient de dood niet, zelfs niet om wat mijn zus nu moet doormaken. Volgens de dokters zou ze al dood moeten zijn, maar ze schijnt nog in leven te zijn. Alleen weten diezelfde dokters zelfs niet eens waar mijn zus is.'

'Anaya. Je zus, Erine is...'

'Hou je mond, Sorane. Ik wil niet dat je haar naam nog uitspreekt. Vroeg of laat krijgen ze je blonde medeplichtige ook en dan zal die haar gerechte straf...' onderbreekt Anaya haar, maar wordt door Heyan onderbroken.

'Stop, Anaya. Laat ons eerst deze zaak afhandelen. Misschien heeft Sorane geen schuld aan wat er met je zus gebeurd is.'

'Je hebt gelijk. Maar vergeten en vergeven zal ik het niet. O, wat zou ik die blonde graag zelf de nek omwringen,' zegt Anaya, terwijl ze haar vuisten balt.

Dan kijkt ze Sorane aan, maar die zegt niets meer. Een tijdje is het stil.

'We moeten er iets op vinden, anders is de zaak zo goed als verloren. Als we Malon en Raya eens op de hoogte brengen, misschien kunnen zij met de agenten de ontvoerders opsporen.'

'Daar is geen tijd voor, Anaya. Morgen volgt zeker de uitspraak, tenzij we uitstel kunnen krijgen of meer getuigen kunnen laten opdraven.'

'Je hebt gelijk, Rouso, maar hoe moeten we dat voor elkaar krijgen,' zegt de advocate.

De twee advocaten kijken haar aan, maar ook zij voelen de onmacht van de enkeling die plots in de kamer hangt.

'We kunnen beter gaan, collega's,' zegt Anaya.

Als ze recht opstaat kijkt ze haar cliënte aan. Sorane kijkt echter naar de toeschouwers in de zaal. Er zit een vrouw die fel op haar lijkt, tussen hen. Uit haar gedachten weet ze wie die vrouw is.'

'Sovane Cobanon, een zus. Heb ik werkelijk een zus? O, zo te zien wel. Zelfs twee. Een amazone nog wel. En er zijn nog ande-

ren. *Zouden ze werkelijk familie van mij zijn?*' denkt ze verbaasd.

'We zullen alles doen wat mogelijk is, Sorane Cobanon.'

'Dat weet ik, Anaya Rand. Ik vertrouw je volledig'

De advocate kijkt Sorane verbaasd aan, maar dan volgt ze de anderen. Even kijkt Sorane hen na als ze de zaal verlaten. Dan staat ze op en loopt op de bewaker toe, die haar naar haar cel begeleid.

De bewaker is nog niet weg of Sorane is al verdwenen.

Lo-arna schrikt even als ze Sorane ziet materialiseren.

'Hoe is het met, Meysane?'

'Als ik de boodschap van Veanya goed begrepen hebt, zal zij een goede aanwinst vormen, Sorane. Ze denkt zelfs dat ze beter op haar plaats zo zijn als commandante van een kruiser of zo.'

'Is ze terug naar haar woonst op Enuron?'

'Nee, ze wil haar man een beetje laten schrikken en dan verrassen als hij hier aankomt.'

'Is dat wel een goed idee? Ze hadden een zware ruzie, want ze verdacht hem om met een andere vrouw af te spreken.'

'Het komt wel goed, Sorane. Noran houdt van haar, dat weten we intussen al wel.'

In zijn huis staat Noran met droevig ogen naar de lege bedjes van zijn zoontje en dochtertje te kijken. Zijn vrouw is ervandoor gegaan. En Meysane heeft hun kindjes meegenomen, maar waarheen.

'Haar koffers staan nog leeg in de bergplaats. Dus moet ze zonder bagage weggegaan zijn. Vermoedelijk naar haar ouders. Maar die wonen in een andere stad,' denkt hij als hij de villa door zoekt.

Even neemt hij de telefoon en tikt de nummer van Meysane's ouders. Maar ze blijkt er niet te zijn. Met moeite vertelt hij van de ruzie, maar als de moeder van zijn vrouw hem probeert gerust te stellen. Het lukt haar echter niet.

'Ik zal naar enkele kennissen bellen. Vermoedelijk is ze daar wel. Ik laat straks wel iets weten,' zegt hij nog voor hij aflegt.

'*Waar kunnen ze toch zijn?*' denkt hij met trillende stem.

Dan herinnert hij dat ze aan boord van de kruiser zeer sterke scanners hebben. Misschien kunnen ze van daar zijn vrouw en kinderen opsporen. Snel opent hij een overbrengersveld en stapt er doorheen.

Serin schrikt als hij op een paar passen van haar uit het veld stapt.

‘Mijn vrouw is niet meer thuis, Serin. Mag ik de scanners eens testen en proberen haar te vinden.’

‘Dat zal de commandante nooit toelaten, Noran. Maar je kan beter naar je woonruimte in de basis gaan. Daar wacht je een nieuwe opdracht.’

‘Maar ik kan...’

‘Als je hier wil blijven, dan zijn er altijd weleens bevelen, die niet zo graag opvolgt, Noran. Deze is er een van. Misschien brengt je nieuwe opdracht je wel in de buurt van je vrouw en kinderen.’

‘Moet ik dan naar de hoofdstad?’

‘Dat weet ik niet, Noran. Het is jouw opdracht,’ zegt Veanya, terwijl ze zich in een overbrengersveld hult.

Ontmoedigd blijft Noran daar staan en wordt zich pas na een minuut of zo bewust van zijn omgeving. Zuchtend opent hij een overbrengersveld. Iets later stapt hij uit het veld in zijn woonruimte en merkt dadelijk enkele veranderingen op. Er hangen enkele dingen, waarvan hij nu pas opmerkt dat ze in hun villa niet meer waren. Plots schuift de deur van de slaapkamer open en verschrikt ziet hij zijn vrouw en een half doorschijnende lingerie binnen komen.

‘Vergeef me dat ik je niet geloofde, lieveling. Ik dacht zelfs dat je iets met Anya of die Sorane, die nog niet gezien hebt, had.’

‘Heb je Anya ontmoet?’ fluistert Noran.

‘Ja, er lag plots een vreemd pentagon op de keukentafel. Dat was het begin van mijn avontuurtje waardoor ik hier terecht kwam. Maar daardoor viel alles wat je mij vertelde op zijn plaats. Ik moet je vergiffenis vragen.’

Noran zegt echter niets, maar neemt zijn vrouw in zijn armen en kust haar.

In de centrale van de basis zegt Sorane:

‘Het komt wel goed, vrienden. Maar ik vrees dat ze beiden vandaag een andere training plannen. Hopelijk komt er geen baby’tje over een paar maanden.’

Lo-arna kijkt haar even verbaasd aan

‘Baby’tje?’

Maar dan klaart haar gezicht op en met een begrijpende glimlach, zegt ze:

‘Ik zal alles maar een dagje opschuiven.’

‘Doe dat maar, commandante. Ik moet nog een paar dingen regelen nu ik mijn cel ben. Ik neem later nog wel contact op.’

Even staart Lo-arna naar de plaats waar Sorane stond. Maar die is in het parkje voor het gebouw van de federale politie gematerialiseerd. Om zich heen kijkend, stelt ze opgelucht vast dat niemand haar heeft zien materialiseren. Een gedachte en haar gedaante verandert in Deno Vergan. Zo loopt ze naar het gebouw toe. Enkele federale agenten herkennen hem als hij tot hun verbazing gewoon naar binnenkomt.

‘Handen omhoog, Deno Vergan.’

Langzaam en glimlachend heeft ze haar handen tot op schouderhoogte.

‘Hoe ben jij uit de cel geraakt, man?’

Maar “Deno” stapt gewoon verder naar het bureau van zijn overste toe. Die heeft gemerkt dat er iets gaande is en komt naar buiten. Hij schrikt als hij zijn gewezen beste agent opmerkt, tenminste dat was hij tot van moord beschuldigd werd. En nu komt hij hier zo maar binnengewandeld.

‘Ik weet niet hoe je ontsnapt bent. Maar waarom kom je hier zomaar binnen gewandeld, Deno Vergan. Je weet toch dat je weer de cel in vliegt. Maar ik zou maar geen enkele verdachte beweging maken.’

‘Ik ben Deno Vergan niet, Kapitein. Ik ben speciaal agente Ena Ros.’

‘Wat?’

Dan verandert ze voor de ogen van iedereen in Ena. Verbaasd kijkt iedereen elkaar aan.

‘Heeft niemand van jullie ooit een halovervormer in werking gezien,’ zegt ze glimlachend.

‘Och zo. En waarom deze show.’

‘Deno is onschuldig, Kapitein Notran. Ik heb Serdon en Kaeka Vigon uit jullie cellen gehaald. Ik had hen beiden nodig voor een zaak waar ik aan werkte en nu helpen ze mij om mijn opdracht tot een goed einde te brengen. Het was de opdracht van Serdon om Sorane Cobanon te doden, maar hij deed het niet. Dus ik wilde weten waarom hij zelfs geen poging waagde.’

‘Dat had je ook in de cel hier kunnen vragen.’

‘Dat is juist, maar ik wilde zowel hem als zijn zus aan de tand voelen om meer te weten waarom Sorane door haar eigen mensen moest omgebracht worden.’

‘En Deno Vergan. Wat weet je over hem? Hij zit vast voor de moord die hij voor de ogen van Erine Rand gepleegd heeft, daar kan hij niet onderuit.’

Even glimlacht Sorane en wijst naar een agent die specialist is in het opsporen van ondergedoken misdadigers.

‘Dat heb ik al een tijdje opgelost, Kapitein,’ zegt Ena.

De Kapitein volgt haar verbaasd als ze naar een agent in uniform toestapt.

‘Wilt u iets voor mij doen, agent?’

Even kijkt de kapitein zijn andere ondergeschikten aan.

‘Berg jullie wapens maar weg allemaal en zet jullie werk verder,’ zegt de kapitein.

Dan richt hij zich tot de agent waar Ena haar vraag aan stelde.

‘Doe wat deze agente vraagt, agent Hochin.’

‘Wil je de beelden van de omgeving van de moord eens oproepen.’

‘Dat zal wel even duren, mevrouw.’

‘Ik heb tijd, want ik weet dat Deno niet op die plaats was.’

Even kijkt de man zijn overste aan. Dan typt hij snel enkele commando’s in. Dan de datum en het uur. Voor hun ogen zien ze Deno naar een man toelopen en zijn wapen richten. Een lange steekvlam schiet op de man toe.

‘Deze beelden hadden we al, agente Ros. En Erine Rand was daar getuige van. Haar verklaring en het onderzoek van zijn wapen, deed hem de das om.’

‘Kan je Deno volgen als hij zich verwijdert?’

De agent knikt en als Deno zich van de dode verwijdert roept hij de beelden van de volgende camera op. Ze zien hem nog juist in een zijstraat stappen. Maar dan drukt hij zich dadelijk tegen de muur om zich te verbergen voor een man die hem zonder op te merken voorbijloopt. Achter de echte Deno zien ze de valse in een mooie vrouw veranderen.

‘Dat is een tweede Deno Vergan,’ stamelt de Kapitein, terwijl agent Hochin verstijfd naar de mooie blondine staart.’

‘Kapitein, die eerste Deno was een vrouw,’ roept hij uit.

‘Dat is de vrouw die Aqunok, de meesteres noemt. Haar naam is Jakira.’

‘Maar zijn wapen. Hoe kan dat zijn vinger afdrücken bevatten?’

‘Dat is vermoedelijk omgewisseld, Kapitein.’

‘Maak een kopie van wat we gezien hebben en breng dat dadelijk naar mij persoonlijk.’

Sorane blijft bij de agent achter, terwijl de kapitein zich naar kantoor haast. Voor hij binnen gaat, keert hij zich nog even om.

‘Het opsporing verzoek voor onze collega is ingetrokken. Agent Vergan is onschuldig aan de feiten. Ik zal dadelijk het gerecht op de hoogte brengen en de bewijzen overhandigen,’ zegt hij.

Ena neemt de memory module van de agent aan en brengt deze naar het kantoor. Wat agent Hochin niet weet is dat Anya een kopie van de gegevens gemaakt heeft uit voorzorg.

De kapitein laat haar vriendelijk binnen en neemt de module aan.

‘Dank u, Agente Ros. U heeft een van mijn beste agenten van alle blaam bevrijd. Als ik u ooit kan helpen, dan moet je het maar zeggen. Maar ik waag het niet meer om hier ooit een gevangene uit de cel te komen halen, zonder officiële papieren.’

‘Ik zal het niet vergeten, Kapitein. Breng agent Vergan mijn groeten over. Hij heeft me met een paar zaken geholpen, toen ik het spoor kwijt was, dus ik heb hem nu een deel van die schuld terugbetaald.’

‘Nogmaals mij dank, agent Ros. En gebruik alstublieft die haloervormer niet meer. Je ziet er veel mooier uit als vrouw.’

‘Dank u, Kapitein. Maar als ik die zou uitschakelen, dan zou je te veel van mijn uiterlijk schrikken,’ zegt ze lachend.

‘Schrikken,’ zegt de man niet begrijpend, maar de agente is al buiten zijn kantoor.

De kapitein kijkt haar nadenkend na, terwijl ze nagestaard door enkele van zijn agenten naar buiten stapt.

‘Wat bedoelde ze daarmee? Verdomme zou haar uiterlijk ook kunstmatig zijn? Als dat zo is, wie is hij of zij dan?’ denkt hij verbaasd.

Maar dan trekt hij zijn schouders op.

Als ze in de hall van het bureau is, blijkt ze alleen te zijn en een seconde later is er niemand meer in de hal.

In haar cel kijkt ze even om zich heen, maar ze is hier ook alleen. Nadenkend gaat ze op haar bed liggen en geeft een gedachtebevel aan haar Hypsoon. Ergens buiten de stad materialiseert ze in een lege kamer van een groot landhuis. Even scant ze haar omgeving en is dan weer verdwenen. Naast een bed materialiseert ze. Het zeven jarig kindje dat in het veel te grote bed ligt te slapen zweeft omhoog en Sorane neemt haar zachtjes in haar armen zonder haar te wekken. Even kijkt ze nog naar het bed, waar een evenbeeld van Siney gevormd wordt. Even glijdt een glimlach over het gezicht van Sorane. Dan is ze verdwenen.

Rouso die ongerust naar de teevee kijkt, schrikt als hij een gerucht achter zich hoort. Hij springt verschrikt recht. Even ziet hij een zwartharige vrouw voor zich.

‘Je vrouw en je dochter hebben je nodig, Rouso,’ hoort hij haar zeggen.

Dan zijn ze beiden verdwenen. Diep in de basis in de bergen materialiseren ze.

Verbaasd kijkt de man de vrouw aan.

‘Wat wil jij van mij, dame?’

De vrouw zegt echter niets, maar wijst naar een gedaante die in een gepast bedje ligt. Maar Rouso snapt niet wat ze bedoelt. Dan kijkt ze hem recht in de ogen.

‘Je mist je vrouw, daarom heb ik je hier gebracht, Rouso.’

‘Wie bent u? Hoe kon ik hier en waarom?’

‘Je gezin is veilig, Rouso.’

‘Wat weet u daarvan? Wist ik maar waar ze zijn?’

‘Je dochter ligt hier, Rouso.’ zegt de vrouw en wijst naar het meisje dat nog steeds slaapt, zonder te beseffen dat ze niet alleen is.

Rouso merkt nu pas dat er iets in dat bedje ligt en staart naar de slapende gedaante. Dan stapt hij op het bedje toe en knielt. Er komen tranen in zijn ogen als hij haar in het zwakke licht herkent. Aarzelend staat hij op en kijkt de vrouw met zwarte haren in de ogen.

‘Hoor jij bij diegenen die mij bedreigen?’

‘Mijn naam is Ena Ros, Rouso. Nemsyne en je dochter zijn hier veilig. Diegenen die haar ontvoerden, weten zelfs niet dat ze er niet meer is.’

Even kijkt hij haar nadenkend aan.

‘Is mijn vrouw hier ook?’

‘Rouso,’ fluistert een stem plots.

De advocaat schrikt op en staart naar Nemsyne, zijn vrouw.

Ena glimlacht als beiden elkaar omarmen. Als ze elkaar kussen, kucht Ena even.

‘Ik ben er ook nog.’

‘Hoe kan ik je danken, dame?’

‘Je bent mij geen dank verschuldigd. Ik doe altijd wat ik denk dat nodig is, Rouso.’

‘Maar toch zou... Waar zijn we hier?’ vraagt hij plots.

‘Dat is wat je vrouw later wel zal uitleggen, Rouso. Jij hebt nog een taak te vervullen. Anya zal, samen met je vrouw, voor je dochter zorgen, terwijl jij er niet bent.’

‘Wie is Anya?’

Ena wijst naar een gedaante die uit het niets opgebouwd wordt. Even kijkt de man verbaasd naar het halogram.

‘Welkom gebieders,’ zegt deze.

‘Jij zorgt voor onze gasten, Anya.’

‘Moet ik die huurmoordenares dan echt verdedigen?’

‘Dat is wat ik verlang, Advocaat Gosaro. En het is je plicht.’

‘En als ik dat niet doe.’

‘Maakt niet uit, Rouso. Ik breng hen en allebei ongedeerd bij u terug, wat de afloop van het proces ook is.’

‘Waarom mag ik Nemsyne en mijn dochter nu niet meemen, agent Ros?’

‘Omdat ze hier veiliger zijn dan bij jou thuis. Vraag het aan Anya als je ergens alleen bent. Zij zal je als er tijd is naar hier overbrengen, zodat je hen kan zien.’

‘Waar zijn we dan?’

Even kijkt de zwartharige de man aan en neemt een besluit om hem de waarheid te laten zien.

‘Schrik niet, Rouso,’ zegt ze plots, terwijl ze in Sorane veranderd.

De advocaat wijkt verschrikt achteruit.

‘Ik ben je een hele uitleg verschuldigd, Rouso. Kom, volg me.’

Verbaasd volgt hij de roodharige de gang in. De deur wordt automatisch achter hem gesloten.

‘Jij zit op het moment toch in de gevangenis, Sorane Cobanon.’

‘Dat denkt iedereen, Rouso. Maar omdat ik in de gevangenis zit, kan ik mij vrij bewegen. In de gedaanten van de agente Ena Ros of de blonde Jakira, spoor ik misdadigers op en sluit ze in een afgesloten deel van de gevangenis op. Maar dan werden kinderen, zoals jouw dochter, ontvoerd om mensen tot iets te dwingen. Dus ik ben op zoek gegaan naar de plaatsen waar deze kinderen en kennissen, van de juryleden, gevangen gehouden worden.’

‘En als je wordt veroordeeld, voor de misdaden die u hebt begaan. Sorane. Dan krijg je een gevangenisstraf.’

‘Dat klopt, Rouso. Maar Ik heb gedaan wat van mij verlangd werd, dus hebt ik recht op kwijtschelding.’

‘Daar kan ik je niet bijhelpen, Sorane. Ik ben een advocaat van de rechtbank.’

Op dat moment schuift een deur open en hij volgt de roodharige in een grote hall, vol met apparatuur en beeldschermen.

‘Waar zijn we hier?’

‘Dat heb je al gevraagd, advocaat. We bevinden ons in een verborgen basis in het gebergte.’

Dit zijn beelden van verschillende steden op onze planeet.

‘Overal staan camera’s dus iedereen kan naar alles kijken met de juiste apparatuur. Anya analyseert de beelden en toont alleen wat van belang is.’

‘Als ik het niet mis heb, toon je mij dit, omdat je iets van mij wil. En omdat je mijn vrouw en dochter in je macht hebt, zal ik wel moeten doen wat je wil.’

Sorane kijkt de man even gefronst aan.

‘Ik zie dat je het nog steeds niet begrijpt, Rouso. Ik wil alleen Nemsyne en Siney in veiligheid weten, omdat ik niet wil dat hen iets overkomt. Van u wil ik maar een ding een eerlijke verdediging, zonder bedreiging en dwang.’

‘Ook als je de gevangenis in moet, Sorane.’

‘Een gevangenis om mij vast te houden is niet op deze planeet aanwezig, Rouso. Dus van die kant heb ik niets te vrezen.’

‘Je moet toch iets in ruil willen.’

‘Ik vraag alleen te doen wat Anaya en haar vriend ook doen. Mij verdedigen. Anaya kan mij niet uitstaan, omdat zij mij de schuld geeft van wat er met haar zus gebeurd is. Toch geeft ze alles van zichzelf om haar zaak te bepleiten.’

‘Hoe weet jij dat van Anaya en Heyan?’

‘Dat ze een paartje vormen, Dat weet ik al een tijdje. Ik ben een esper, Rouso.’

‘Wat is dat voor iets?’

‘Gedachtenlezen en enkele andere dingen.’

Even weet Rouso niet wat te zeggen.

‘Weet je dan alles wat ik denk?’

‘Als ik dat wil wel,’ zegt Sorane glimlachend.

Even staart de man haar verbaast aan, dan vraagt hij:

‘Hoe kom ik terug?’

‘Gewoon mij een hand geven, Rouso en ik breng je wel.’

De man lijkt haar niet begrijpend aan.

‘Een hand?’

‘Eerst dit nog, Rouso.’

Verbaasd kijkt de advocaat naar het voorwerp in de hand van de roodharige.

‘Dit noemen wij een Hypsoon. Druk het tegen de achterkant van je hals. Het zal je beschermen en ondersteunen bij je werk.’

Langzaam doet de man wat Sorane zegt en voelt het veranderen in zijn hals.

‘Het kan praten, stel je vraag in gedachten en Anya zal antwoorden. Als je het vraagt zal je je dochter wanneer je wil kunnen zien en spreken,’ zegt Sorane nog en grijpt dan zijn hand vast. Op dat moment zijn ze verdwenen. In zijn flat materialiseren ze weer.

‘Wat was dat?’

‘Teleportatie, Rouso. Veel geluk met mijn zaak. Er zijn nog anderen die mijn hulp nodig hebben.’

In het grote stadspark materialiseert ze als Sorane en scant haar omgeving. Na een minuut of twee is ze weer verdwenen. Aan de rand van een onderzoekscentrum verandert ze weer in de gedaante van Jakira.

Haar gedachten dringen het gebouw binnen en vinden al snel haar doel Erine, de agente. Sorane teleporteert naar de kamers die Erine toegewezen zijn. De agente is gezond, maar uitgeput van de proeven die ze met haar gedaan hebben. Maar tot nu hebben de geleerden nog niet kunnen achterhalen wat de oorzaak is, van haar verbijsterende regeneratie. Sorane ziet Erine in een zetel zitten, terwijl ze naar de nieuwsberichten kijkt.

Jakira loopt naar de agente toe, die plots schrikt en omkijkt.

‘Jij... Wat doe jij...,’ roept ze uit en springt recht.

Maar Jakira is sneller. Voor Erine kan reageren heeft Jakira haar arm vastgegrepen en op hetzelfde moment zijn beiden verdwenen.

Als ze materialiseren laat Jakira Erine los en is alweer verdwenen. Vier seconden later materialiseert ze weer met een verbijsterde Seana.

Beide agentes kijken de blondine verbaasd aan. Terwijl Seana achteruit wijkt, trekt Erine haar wapen. Deze maal wil ze Seana bewijzen dat ze haar trouw is.

‘Hoe komen we hier, zo ineens?’ stamelt Seana, terwijl ze voorzichtig haar hand op haar wapen trekt.

Innerlijk trilt ze van angst, want de vorige keer verloor ze haar hand, toen ze voor haar stond.

‘Teleportatie, Seana.’

‘Waarom heb je mij hier gebracht, Jakira. Om je werk af te maken.’

‘Nee, Erine. De valse Jakira weet niet dat je nog in leven bent. Ik ben die Jakira niet.’

Erine, die haar wapen laat zakken en Seana kijken Jakira verbaasd aan.

‘De valse. Wie is ze dan...’

‘Een kloon, die op macht belust is en die niet weet dat jij weer zo gezond als een vis bent. Zij vermoordt iedereen die in haar weg staat.’

‘En jij zit achter haar aan, waarom heb je haar medeplichtige dan nog niet onder handen genomen.’

‘Wie bedoel... O, bedoel je Sorane. Dat is haar medeplichtige niet, agente.’

‘Ze kwam haar toch te hulp en dan verbrijzelde die blonde bijna alle beentjes in mijn handen. Ik huiver nog steeds als ik eraan terugdenk. En als toemaatje spoot ze me iets in dat ze Onvar noemde.’

‘En dan om een onverklaarbare reden, besloot die roodkop om Erine hier weer te genezen, zoals ze ook in de gedaante van een valse agente mijn hand opnieuw vormde. Alleen snap ik niet hoe ze dat kon. Ze moet boven natuurlijke krachten bezitten.’

‘Ik snap ook niet waarom ze in de gevangenis zit. Met die krachten moet ze toch gewoon door de muren kunnen lopen.’

‘Erine, die kloon van Jakira wilde Sorane in handen krijgen om haar meester in een hinderlaag te lokken en te doden.’

‘Haar meester. Wat bedoel je?’ vraagt Erine verschrikt.

‘Bij diegenen die jullie goden zouden noemen is er een constante machtsstrijd aan de gang en Jakira wil die macht alleen voor zichzelf. Daar doet ze alles voor. Wij zijn maar pionnen in die machtsstrijd.’

‘En Aqunok,’ vraagt Seana.

‘Die is maar een dienaar, die denk dat hij macht heeft, maar een foutje en hij is zal zwaar gestraft worden.’

‘En u, waarom schakelt u haar niet uit.’

‘Omdat ze niet alleen is. Ze heeft een grote macht achter haar staan. Zelfs een ruimtevloot van Volkors.’

‘Volkors?’

‘Mensen en anderen wezens die door een symbiont beheerst worden. Zij dienen haar omdat ze niet anders kunnen.’

‘Zijn die op Enuron?’

De blonde knikt.

Op verschillende plaatsen, maar nog steeds onopgemerkt, tot Jakira het sein geeft.’

‘En dan wat?’

‘Dan grijpen ze de macht, Erine. Dat hele plan is al een tijdje in voorbereiding.’

‘Wat? Dan moeten we de overheid...’

‘Daar zitten ook al mensen van Aqunok, zelfs in het leger en de geheime diensten.’

‘Hoe weet je dat?’

Even kijkt Jakira Seana en Erine aan.

‘Het wordt tijd dat ik jullie beiden de waarheid over mezelf laat zien, vrienden. De Sorane die jullie kennen zit in de gevangenis, omdat ze dat zelf wil.’

‘Is dat zo? Hoe weet u dat?’

‘Schrikt maar niet, agentes.’

Jakira verandert voor de ogen van beide in Sorane.

‘He, wat..’

‘Ik ben Sorane Cobanon, Erine. Ooit stierf ik als Jakira aan een vreselijk besmetting. Ik, die geboren ben als Sorane Cobanon, wist niet wie ik echt was tot ik neergeschoten werd. Dan vloeide ik samen met mijn delen Jakira en Megan.’

‘Leg me dat later maar uit, Sorane. Maar jij of je dubbel zit toch opgesloten in...’

‘Dat klopt. Maar er is geen dubbel van mij, Erine. Ik ben ook een esper. Jullie hebben echter de middelen nog niet om een esper op te sluiten.

‘Een esper? En Seana zei dat jij in de gedaante van Ena Ros haar hand herstelde. Een paar weken geleden heb je mij op een of andere manier weer gezond gemaakt. Is dat werkelijk waar, Sorane?’

Sorane glimlacht even.

‘Dat is juist, Erine.’

‘Ben jij dan een van die machtige onsterfelijken?’

‘Niet echt, Seana. Ik wil die macht niet, maar ik ben nu eenmaal een esper, daar kan ik niets aan veranderen.’

‘Maar dan zijn we beiden jou zeer veel verschuldigd,’ fluistert Erine.

‘Nee, jullie zijn me niets schuldig. Ik doe wat ik denk te moeten doen. Ik heb jullie beiden nodig op mijn nieuwe weg. Het wordt tijd dat we in actie komen.’

Erine kijkt Sorane nadenkend en zegt:

‘Ik kan je niet helpen, Sorane. Ik ben geen agente meer. Misschien kan Seana iets doen, want zij is het nog steeds.’

‘Weet ik, Erine. Maar als je wil kan je bij mijn groepje komen, die ik aan het vormen ben. Als je later besluit om te blijven, kan je er blijvend deel van uitmaken.’

‘Van jouw groepje, wat...’

‘Toen ik je in het ziekenhuis van Malon mocht bezoeken, opwaardeerde ik jullie Hypsoon volledig,’ glimlacht Sorane.

‘Dat heb je toen ook gezegd, maar ik wist niet wat je bedoelde.’

‘Heeft dat ding mij weer op de been geholpen?’ vraagt Erine, terwijl ze naar haar hals tast, ze voelt dadelijk dat de huid daar anders aanvoelt.

‘Nee, Erine. Dankzij mijn krachten kon ik je handen genezen, zoals ik ook Seana’s hand hier terug opbouwde.’

‘Jij hebt mijn handen.... En ook die vreemde ziekte genezen. Dat kan ik niet geloven. Hoe?’

‘Dat is niet zo eenvoudig. Die ziekte werd door een gevaarlijke besmetting veroorzaakt, Erine. Het product wordt Onvar genoemd. Je kunt best eens aan je Hypsoon vragen om het uit te leggen.’

‘Je bedoelt dat ding in mijn hals. Wat is dat voor iets? Ik weet dat het mij en Seana beschermde, toen Kenos mij wilde doden.’

‘Kenos? Wat bedoel je?’

Erine vertelt geholpen door Seana wat er gebeurd is. Dan knikt Sorane. Dan hebben jullie geluk gehad. Kenos was de rechterhand van Torn, die door Jakira gedood werd.

‘Wie is dat nu weer?’

‘Hij heerste over de sector waar Enuron deel van uitmaakt. Nu heeft die kloon zijn plaats ingenomen.’

‘En ze wordt steeds machtiger.’

Sorane knikt.

‘Het Pentagon dat jullie beiden dragen, noemen wij een Hypsoon, Erine. Maar dat is iets voor later. Ik heb je hulp nodig.’

‘Wat kan ik doen? Ik ben niet eens gewapend.’

Sorane kijkt haar glimlachend aan.

‘Denk aan een wapen dat je zou willen.’

Even komt bij Erine de gedachte, van de mooie versierde antieke revolver van haar vader, op en op hetzelfde moment wordt het wapen in haar hand gevormd.

‘Je kunt beter je Hypsoon een wapen laten kiezen, want met zoiets kan je nu niet veel meer aanvangen,’ zegt Sorane met lichte spot.

Terwijl het wapen voor de ogen van Erine in een licht laserpistool verandert, zegt Sorane:

‘Geef me een hand, meiden. We hebben nog iemand nodig.’

Als Sorane met de twee agentes materialiseert, bevindt ze zich in een appartement. Even kijken ze om zich heen. Dan stapt Sorane naar de deur van de slaapkamer toe en kijkt naar binnen. Ze glimlacht en loopt verder naar binnen. Als ze naast het bed staat, legt ze haar hand op zijn schouder. De man schrikt en werpt zich uit zijn bed langs de andere zijde. Seana doet op dat moment het licht aan.

‘Sorane, verdomme. Waarom laat je mij zo schrikken? Kon je mij niet zachter wakken?’ zegt hij terwijl hij weer rechtstaat.

‘Kleed je maar snel aan, broertje.’

Dan merkt hij zijn zus en Erine pas op.

‘Naar buiten alle drie, dan kan ik me rustig aankleden.’

Sorane haast zich uit de kamer en voegt zich bij Seana en Erine.

‘Je broer schrok nogal,’ zegt Erine lachend.

‘Dat kan ik geloven. Hij dacht dat ze dood was.’

‘Daarvan schrok Deno niet, Seana. Ik heb hem alles voor ik in de gevangenis belande uitgelegd.’

‘Ach zo. En ons pas een paar uur geleden.’

‘Laat ons gaan zitten,’ zegt Sorane, die zich een beetje schuldig voelt.

Seana kijkt haar aan.

‘Til er niet te zwaar aan, Sorane. Deno zal je wel vergeven.’

‘Hij was wel kwaad.’

‘Begrijpelijk. Je raakte hem zo plots aan. Jij zou ook wel schrikken, denk ik.’

Sorane glimlacht even en knikt.

‘Hé, Deno. Je ziet er slaperig uit.’

De man kijkt geprikkeld naar Erine.

‘Ik ben laat gaan slapen.’

‘Een avondje uit geweest?’

‘Nee, zus. Ik ben al sinds ze mij uit de cel lieten op zoek naar jullie en nu staan jullie hier plots beiden met Sorane in mijn nieuwe flat.’

Zijn zus lacht:

‘Om je dood te schrikken niet, Deno.’

Even kijkt hij naar zijn zus, maar dan staart hij Erine aan.

‘Erine, je handen. Je hebt... Hoe kan dat?’

‘Dankzij Sorane, Mijnheer Vergan.’

‘Sorane, wat bedoel je?’

Deno kijkt verschrikt naar links en rechts en ziet dan Sorane staan.

‘Dus jij was het toch daareven in mij kamer, Sorane. Maar jij moet toch in een cel zitten.’

‘Daar heb jij toch ook weer even in gezeten, Deno. Maar ik hoorde dat je alweer vrijgelaten was.’

Deno kijkt zijn zus aan en glimlacht.

‘Dat klopt, ik ben vrijgelaten, dankzij Sorane hier, die zich soms als een Koraanse agente vernomt.’

‘Opgesloten en toch vrij om op te duiken waar je wil, Sorane?’

Sorane knikt even en ziet Deno glimlachen. De roodharige, die ook de vragende blik opmerkt van Erine, legt aan haar en Seana de situatie uit.

Ze kijken Sorane nadenkend aan en knikken.

‘We doen mee, Sorane. Maar je bent ons wel meer uitleg, over wat jij je groepje noemt, verschuldigd.’

‘Dat zal ik later zeker doen. Maar als je iets wil weten, vraag het aan jullie Hypsoon. En Deno. Die van jou moet ik even aanpassen.’

‘Draag ik ook zo’n ding dat jij hypsoon noemt.’

Sorane knikt en concentreert zich.

‘Zo dat is ook alweer in orde,’ zegt ze na een paar seconden.

Dan wendt ze zich tot Seana en Erine, die haar verbaasd aankijken.

‘Nu wordt het tijd om enkele misdadigers te laten schrikken,’ zegt ze en neemt een hand van Seana en Deno vast.

‘Erine neem de hand van Seana, als je niet wil achterblijven, want ik heb maar twee handen.’

Erine glimlacht even en neemt de hand van Seana stevig in de hare. Een gedachte van Sorane en ze lossen dadelijk op in het niets. Als ze materialiseren, staan ze in een duistere buurt van de grote stad. Hier heerst de misdaad overal. Wie hier alleen op straat loopt, riskeert de dood.

‘Had je geen betere plek kunnen uitkiezen, Sorane?’ vraagt Erine, terwijl ze naar Sorane kijkt.

Ze schrikt echter even als ze Sorane in Ena Ros ziet veranderen. Het groepje waagt zich verder de wijk met appartementsgebouwen in.

‘He, katjes, Ik heb jullie hier nog nooit gezien, komen jullie je amuseren,’ zegt een mannenstem achter hen.

‘Zij horen bij mij,’ merkt Deno op.

‘Het zijn er drie man. Is eentje niet genoeg voor jou?’ vraagt een van de mannen dreigend.

Een andere treedt echter naar voor en zegt grijnzend:

‘Maak je uit de voeten, man. Ze horen nu bij ons.’

Ena doet een stap vooruit en glimlacht spottend:

‘Wij kiezen onze vrienden zelf wel. Verdwijf of ik maak me een beetje kwaad.’

De man die van het groepje het woord voert, kijkt recht in de ogen van de zwartharige. Ze lijken door hem heen te kijken.

‘*Ga, Ocur. En neem je vrienden mee. Je bent nog niet door en door slecht. Beter je leven of de hel wacht je,*’ hoort hij plots een vreemde stem in zijn hoofd.

Hij staart de agente schrikkend na, die met beide anderen wegloopt in de richting van een van de schuiladressen van Aqu-nok. Ocur beseft dadelijk dat er iets staat te gebeuren. Zijn vrienden kijken hem verbaasd aan. Ze begrijpen er niets van.

‘Kom, we moeten hier weg,’ zegt hij met trillende stem.

‘Waarom? Je hebt toch geen angst van die drie grietjes.’

‘Niet van de brunette of die met korte zwarte haren, maar die Koraanse, dat is geen normale vrouw. Het leek alsof ze wist wie en wat ik was.’

‘Je bent gek, Ocur. Ik denk dat het tijd wordt om een nieuwe leider te kiezen.’

‘Misschien wel. Ik kap ermee. Wie wil, kan mij volgen, de anderen moeten het zelf weten.’

‘Dat kan je niet. Je weet net zo goed als wij, dat niemand uit de bende kan stappen, tenzij hij dood is.’

‘*Pas op wat je doet, Tegana. Ieder handelt naar eigen keuze. Ocur heeft zijn beslissing genomen. Ik weet dat jullie van elkaar houden, dus volg hem of kies de weg naar de hel. Kies, maar doe het snel,*’ klinkt een vreemd stem in haar hoofd.

Ze kijkt Ocur starend na en dan kijkt ze langzaam om naar de vier die nu het huis bijna bereikt hebben. Ze schrikt hevig. De agente heeft plots een vreemd wapen in haar hand. Het lijkt op een zwaard, maar het straalt licht uit. Plots verdwijnt ze voor haar ogen, terwijl de drie anderen plots een wapen in hun hand hebben.

Voor de deur staan nog twee bewakers naar de plaats te staren waar de vreemde vrouw verdween. Ze schrikken zich rot, als ze vlak voor hen materialiseert.

‘De hel wacht,’ zegt ze fluisterend.

De man die ze recht in de ogen kijkt, laat van schrik zijn wapen vallen. Samen met zijn makker maakt hij zich snel uit de voeten.

Tegana ziet de zwartharige naar de linkerkant van het huis toelopen. Dan merkt ze de drie anderen op, die het huis van verschillende kanten naderen. Even twijfelt ze, maar ze voelt het nu ook, als de blikken van de toekijkend mensen opmerkt. Het is alsof het einde van een tijdperk van geweld ingetreden is. Iets in haar omgeving is veranderd. Ze merkt ook enkele mensen op, die normaal wegkruipen als ze hen zien, maar kijken ze hen met een minachtende blik aan. Ze weet niet waarom, maar ze beseft dat Ocur gelijk heeft.

‘We gaan,’ zegt ze bevelend, alsof zij de nieuwe baas is.

De anderen volgen haar zonder iets te zeggen. Ena is intussen in het gebouw gematerialiseerd en haar telepathische gedachten onderzoeken de omgeving tot ze vindt wat ze zoekt. De ontvoerders. Ze zendt een gedachte naar haar beide vrienden, om te laten weten waar ze moeten zijn. Ze wordt plots zichtbaar voor de ogen van enkele misdadigers.

‘Verdwijn,’ zegt ze.

De mannen en vrouwen staren haar verschrikt aan, maar geen van hen waagt het om hun wapen te trekken. Ze voelen allen de uitstraling van de vrouw. Alleen de wil om hier weg te komen drijft hen verder, terwijl ze zich naar de uitgang haasten. Intussen dringen Erine en Seana voorafgegaan door Deno het gebouw binnen. Ze zien vele mannen en vrouwen haastig naar de uitgangen lopen. Ze snappen er niets van tot een van de misdadiger iets roept over een blondine, die plots uit het niets verschijnt.

‘Zie ze eens vluchten, die lafaards.’

‘Zoveel te beter voor ons, Deno. Maar dat zijn alleen de aanhangers. Met de geharde misdadigers zullen we het niet zo gemakkelijk hebben,’ reageert Erine en opent een deur.

Dan schrikt ze. Voor haar staat een gewapende man.

‘Gelijk heb je. Met ons zal het niet zo gemakkelijk gaan,’ zegt de man en opent het vuur.

Deno en Seana schrikken als de jonge agente door verschillende capsules getroffen achteruit wankelt. Maar voor hij zijn wapen kan richten wordt hij van de andere zijde onder vuur genomen. Door een nevel ziet hij de schutter plots wankelen, terwijl hij zijn wapen laat vallen.

‘Kom, Deno. We moeten verder,’ hoort hij Erine zeggen.

Verbaasd kijkt hij naar zijn lichaam, maar hij kan nergens bloed ontdekken.

‘We hebben zelfs geen schrammetje. Hoe??’ fluistert hij.

‘Dat ding, dat Sorane ons geven heeft, hoe noemde het ook weer. Hypsoon of zoiets.’

‘Wat is ermee?’

‘Die Hypsoon beschermt ons.’

‘Hij noemt zich Anya, Erine. Dat weet je toch nog wel,’ merkt Seana op.

‘Dan is het een zij,’ antwoordt Erine glimlachend.

‘Meester, ik kan u maar tijdelijk beschermen. Wees dus voorzichtig,’ zegt een stem in Deno’s hoofd.

Maar hij slaat er geen acht op. Hij volgt Erine, maar de schoten van enkele mannen, dwingen hem in dekking. Beiden beantwoorden het vuur. Seana merkt dat ze vast zitten en wijkt naar links uit.

‘*Vijand rechts van je, drie meter, cilinder gevormd,*’ hoort ze de stem van haar hypsoon in gedachten.

Dadelijk voelt ze het wapen in haar hand in een cilinder vervormen. Dan merkt ze de man haar op, maar Seana springt dadelijk opzij, en ontkomt aan de energiestralen. Dan duikt ze op hem af en voor de man kan reageren, activeert ze haar wapen en slaat toe.

Seana schrikt even als ze de man voor haar ogen in twee stukken op de grond ziet neerstorten. Deno heeft het ook gemerkt, maar dan ziet hij Erine teken geven om naar links uit te wijken. Snel kijkt hij om zich heen en ziet een paar kasten staan, die hem dekking kunnen bieden. Maar hij ziet ook dat zijn zus, verder rent. Twee schoten treffen haar scherm, waarna hij haar over de vloer ziet rollen. Terwijl Erine het vuur opent, springt Deno op en rent naar de kasten toe. Twee mannen die daar dekking zochten, zien hem naderen en richten hun wapen op hem, maar hij is sneller. Zijn schot dood een van beiden.

De andere valt onder het energiezwaard van zijn zus. Deno knikt haar toe. Dan ziet hij haar een beweging maken om te neer te gaan. Deno laat zich snel vallen en rolt tot achter zijn nieuwe dekking, terwijl de schoten in de kasten slaan. Erine heeft echter een van de twee schutters geraakt en die blijft doodstil liggen. Maar nu merkt Deno dat hij verder kan en loopt gebukt verder.

‘*Seana, ik kan hulp bieden.*’

‘Any?’ zegt zij fluisterend.

‘Ja, Seana, als u wil kan ik een 3d plattegrond projecteren,’ hoort zij weer zeggen.

‘Doe het maar. Ik zie wel wat je bedoelt,’ fluistert zij.

‘Het is voldoende te denken aan wat u wenst. Spreken is niet nodig,’ antwoordt Anya en laat de projectie verschijnen.

Ook Erine en Deno schrikken even als de 3D projectie ook bij hen verschijnt.

‘Wow, dat is nogal een truckje,’ zegt Deno verbaasd, als de 3d projectie van zijn omgeving voor zijn ogen zichtbaar wordt.

Hij kan zelfs zien waar de schutters zitten. Nu hij weet waar gevaar dreigt, haast hij zich verder en bevindt zich al snel achter de schutters. Even controleert hij de omgeving, dan stapt hij van achter zijn dekking naar de vier mannen toe.

‘Wapens neer, beste vrienden,’ zegt hij.

Hij ziet de vier verstijven en langzaam hun wapens op de vloer leggen.

‘Linkse man, wapen op de rug,’ klinkt de stem van de Hypsoon in zijn gedachten.

Deno kijkt de man aan en richt zijn wapen.

‘Ik zou het niet wagen als ik jou was,’ dreigt Deno.

De man schrikt en staat op zonder een beweging te maken. Erine, die hem vanachter nadert, neemt zijn wapen af. De vier moeten elkaar binden met handboeien die de Hypsoons uit vormenergie maken. Deno en Erine kijken nog even naar hun gevangenen, die niet meer weg kunnen. Dan lopen ze naar de doorgang toe. Erine loopt als eerste naar binnen en springt dadelijk opzij, als ze de stem van haar Hypsoon hoort.

‘Boven aan de trap. Een schutter.’

Deno heeft het ook gehoord en terwijl de stralen in de muur inslaan, vuurt hij een maal. De man stort naar beneden. Dan rennen Deno en Erine de trap op. Hier liggen twee anderen in hun bloed op de vloer. Maar op hun hoede lopen beiden verder en bereiken het einde van de gang. Hier staat Jakira/Sorane hen op te wachten.

‘Ik hou de omgeving wel in het oog. De ontvoerders bevinden zich in de kamer achteraan. Maar ze mogen mij niet zien,’ fluistert ze.

‘Oké,’ antwoordt Deno en haast zich naar de deur toe.

‘Waar is Seana?’ vraagt Jakira.

Erine wijst naar een nis, waar op de vloer en muur een schaduw zichtbaar is.

Als Deno de deur opent ziet hij achttien gevangenen. Veertien kinderen, twee jonge vrouwen, een oudere vrouw en een man.

‘Politie, we zijn hier om jullie te bevrijden,’ zegt Erine.

De groep staat op en volgt Deno naar buiten. Terwijl Erine, met Seana, hen in de rug dekt. Ena duikt echter overal op en ruimt het gevaar uit de weg. Toch moeten ze een keer in dekking, waarbij een veertienjarige jongen aan de arm geraakt wordt. De schutter is een vrouw, zij dwingt de groep in dekking te blijven. Maar als ze moet herladen, springt Deno vooruit. Ze ziet hem naderen, maar blijft kalm en slaagt erin om een nieuwe lader in haar wapen te steken. Maar als ze het wil richten, zegt een stem achter haar:

‘Geen beweging, Tanay of...’

De vrouw schrikt hevig en kijkt om, maar er is niemand te zien. Als ze weer omkijkt, staart ze recht in de loopt van Deno’s wapen. Ze laat haar revolver vallen en staat op.

‘Haha, Tanay de huurmoordenaars. Jij wordt gezocht voor verschillende moorden en overvallen. Ik nodig u uit om met ons mee te komen,’ zegt Erine, als ze de vrouw herkent.

Seana klikt handboeien om de polsen van de vrouw vast?

Woedend staart ze de agenten aan.

‘Naar buiten,’ beveelt Seana.

Een paar minuten later bereikt de groep ongehinderd, door de aanwijzingen van Anya, het parkeerterrein. Het is donker om hen heen. Hun omgeving wordt zwak verlicht door straatlichten en enkele lichten op de omliggende gebouwen. Plots vallen er enkele schoten.

‘Op de grond,’ zegt Erine dadelijk.

Maar ze zitten hier vast, want de schoten dwingen hen om in hun dekking te blijven. Ze worden van verschillende zijden beschoten, terwijl de vier gevangen schutters ervan doorgaan. Alleen krijgt Tanay geen kans om te verdwijnen, want Seana houdt haar onder schot.

‘Einde van de rit, agenten,’ lacht Tanay spottend.

In de cel of niet

Terwijl Deno en Erine de schoten beantwoorden beseffen dat ze zich in een benarde situatie bevinden.

‘Beweeg maar niet, Tanay,’ klinkt de stem van Seana dreigend

Er zijn meer dan tien schutters, die hen langs twee zijden bestoken. Ze kunnen geen kant op.

‘Laat jullie wapens vallen of we schieten om te doden,’ roept een van de schutters.

‘Deno, we kunnen beter doen wat ze zeggen.’

‘Je hebt gelijk, Erine. Misschien krijgen we later nog een kans.’

‘Die geef ik jullie niet, agent. Zodra ik vrij ben, zijn jullie alle drie er geweest. De gevangenen hebben we nog even nodig, die kan ik voorlopig niet bestraffen, maar ik geef geen cent meer voor hun leven, zodra Sorane veroordeeld is,’ lacht Tanay.

Deno beseft dat ze niet anders kunnen en laat zijn wapen zakken.

‘Woede is een slechte raadgever, Tanay. Je had beter gezwe- gen,’ zegt Erine met een glimlach en springt op. Dan rent ze weg en vuurt op de schutters. Die laten zich dadelijk in dekking vallen, maar voor twee van hen is het te laat. Ze storten dood naar beneden. Dan worden de schoten op Erine geconcentreerd.

‘Die is er geweest.’ zegt Tanay, maar schrikt als ze merkt dat Erine, hoewel ze verschillende keren geraakt wordt, verder loopt.

‘Zo snel geven wij ons niet gewonnen, Tanay. Jij hebt te vroeg gelachen.’

‘Jij bent geen gewone agent. Jullie beschaving is nog zover niet.’

‘Goed geraden, Tanay. Zij horen bij mij,’ zegt een stem plots. Verschrikt kijken ze om en ziet Sorane staan.

‘Jij. Jij zit toch in een cel. Hoe kan..’

‘Je meesteres zou je beter de waarheid vertellen in plaats van die te verzwijgen, Tanay. De oude Sorane is dood, maar ik waarvan je meesteres een kloon is, ben nog steeds levend en wel.’

‘Sorane dood. Wie ben jij dan?’

‘Ik ben nu meer dan diegene die ik bij geboorte was. Ik vloeide samen met enkele van mijn andere delen.’

‘Delen?’

‘Vraag maar aan je meesteres, misschien wil zij je inwijden. In een van mijn vorige levens was ik een blondine. Je meesteres is een kloon van de vrouw die een deel van mij toen was,’ zegt de roodharige, terwijl ze haar uiterlijk in Jakira verandert.

‘D..at ka.n toch niet,’ stamelt de vrouw verschrikt, maar al snel herpakt ze zich.

‘Ik vloei in het dode lichaam van Sorane met haar identiteit samen. Met ons beiden wekten we haar lichaam weer tot leven,’ hoort ze de blondine, die langzaam weer in Sorane verandert, zeggen.

Even staart ze de roodharige aan, maar dan zegt ze hees:

‘Toch heb je niet gewonnen, Sorane of moet ik je Jakira noemen. De gijzelaars kan je niet beschermen. Zij zijn er geweest als jullie je niet overgeven.’

Jakira glimlacht alleen maar, terwijl ze een energiescherm omheen de groep opbouwt.

‘Probeer maar, Tanay. Probeer maar te bewegen.’

De vrouw heft haar arm met het wapen omhoog, maar ze kan hem zelfs geen millimeter hoger krijgen. Zelfs haar vingers kan ze niet bewegen.

‘Je bent een telekinete, roodkop,’ roept ze uit.

‘Onder andere,’ hoort ze Sorane met lichte spot zeggen.

‘Sta maar op, vrienden. Loop kalm naar die groene boog toe,’ zegt Sorane

Tanay kijkt haar ontstelt aan en beseft dat haar kansen verkeken zijn. In stilte vervloekt ze haar meesteres, de andere Jakira, die haar de waarheid niet verteld heeft. Had ze geweten wie haar tegenstanders waren, dan had ze het anders aangepakt. Even wil ze nog een kans zwever, maar de stem van Seana achter haar doet haar van gedacht veranderen.

‘Doe maar, Tanay. Maar ik richt op je mooie benen. Ver zal je niet lopen, maar je kan dan nog altijd kruipen.’

Even kijkt ze de agente aan.

‘Kijk maar goed uit, vrouwtje. Want als ik een kans krijg, zal ik niet op je benen richten.’

Seana glimlacht even.

‘Je mag het altijd proberen, als we elkaar na je celstraf nog eens tegen het lijf lopen.’

Intussen verdwijnen de laatste van de groep doorheen de energieboog, richt Deno geeft zijn zus een teken en die duwt Tanay vooruit. Sorane lost op dat moment op in het niets.

Tanay maakt van deze kans gebruik en grijnst even.

‘Misschien gebeurt dat nog veel eerder, agente,’ zegt ze en activeert een energieboog.

Voor Seana, Deno of Erine kunnen reageren is hun gevangene erdoorheen gestapt.

Sorane materialiseert op dat moment op een paar passen van een schutter, die verbaast naar de gijzelaars staart, die door iets onbegrijpelijk beschermt lijken te worden. Sorane glimlacht even als ze de gedachten opvangt van de man, die de gijzelaars een voor een ziet verdwijnen.

‘Straks krijg je nog een hartstilstand, huurling,’ zegt ze plots.

De man verstijft even en draait zich dan bliksemsnel om. Maar hij ziet niemand staan en plots wordt zijn wapen ook nog uit zijn hand gerukt. Voor zijn ogen buigt het wapen tot het breekt. Dan vallen de stukken op het dak. Wat hij niet weet is dat hetzelfde ook bij de andere schutters gebeurde. Allen horen ze de telepathische stem van Sorane.

‘Bij onze volgende soortgelijke ontmoeting breek ik jullie wapens niet meer, huurlingen, maar dan zijn jullie aan de beurt. Verdrijf, voor ik mij bedenken.’

Even kijken alle huurlingen om zich heen, maar geen enkele ziet ook maar iets. Maar ze maken zich allen uit de voeten. Als ze elkaar ontmoeten bij hun zwevers, stappen ze stilzwijgend in. Sorane kijkt hen van op het dak na, als ze met grote snelheid weggrijden. Dan bemerkt ze Erine op, die haar beneden staat op te wachten. Een gedachte is genoeg en ze materialiseert naast de gewezen agente.

‘Waar is de vrouw die mij neerschoot of was dat weer Sorane? Ik dacht haar te zien.’

‘Juist, Erine. Dat was ik. Jij hebt het over die kloon. Waar die is weet ik niet. Maar ze zal wel haar duivelse plannen aan het uitvoeren zijn. Ze wil over deze planeet heersen. Aqunok is maar een soort marionet.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb de datamodules die Sorane door Rinar liet verzamelen, bekeken. Aqunok heeft zijn mensen op belangrijke plaatsen

over heel het continent geplaatst. Zij willen de macht overnemen. En die kloon zal heersen over alle leven op Enuron. Ze bezit een groot deel van mijn vroegere krachten en is een van de beste vechters die ik ken. Of ik haar kan verslaan weet ik niet, maar als het zover is zal ik het proberen.'

'En als je verliest.'

'Dan is het haar grote triomf. Het pad naar de hoogste macht ligt dan voor haar open.'

'En als jij wint. Ligt dat pad dan ook voor jou open.'

'Vermoedelijk wel, Seana. Maar ik wil die macht over leven en dood niet.'

'Je liegt, Sorane.'

Terwijl Seana, Deno en Erine hun wapen op de vreemde vrouw richten draait Sorane zich glimlachend om en bemerkt Tena.

'Dat zal nooit gebeuren. Ik blijf wie ik ben, Tena.'

'Weten deze idioten, dat jij een verachtelijke moordnares bent. Als ik iets eerder aangekomen was, van hadden Dargo en Arjina nog geleefd. Maar jij en je trawanten niet meer.'

'Wat bedoel je?' vraagt Deno met trillende stem.

Tena kijkt hem aan en zegt met een stem die trilt van haat en woede die erin doorklinkt.

'Die Sorane daar, doet alsof ze het goede na streeft, maar ze is nog een ergere moordnares dan die kloon van mijn vriendin. Ze heeft twee vrienden van mij koelbloedig afgemaakt.'

'Tena, denk je nog altijd dat ik Arjina en ook Dargo gedood heb.'

'Je kan zeggen wat je wil, Sorane Cobanon of hoe je je ook mag noemen. Ik zal je straffen voor de dood van mijn vrienden. Verdedig je en als die drie daar zich niet afzijdig houden gaan ze er ook aan.'

Sorane staat daar verbaasd naar Tena te kijken.

'Ze is blind van de haat,' denkt ze en weet even niet wat te doen.

'Tena, denk alstublieft na. Waarom zou ik hen gedood hebben? Ooit streden ze samen met jou en Rondo aan mijn zijde.'

'Zeg wat je wil, Sorane. Je komt hier niet levend weg.'

Even kijkt Sorane naar haar drie vrienden. Die merken dat Sorane besluiteloos is. Dan kijkt ze naar haar tegenstandster.

Even kijkt Deno naar Tena en glimlacht:

'Gelukkig voor u, wil Sorane niet met je vechten, roodtje. Mijn vrouwtje maakt gehakt van jou als ze het wenst.'

Tena kijkt hem verbaasd aan.

‘Verdwijn, nu je nog kan.’

Op dat moment hoort ze Sorane zeggen:

‘Dood me dan maar om je haat te bevredigen, Tena. Volg je nieuwe pad naar de zwarte weg, maar je laat wel Rondo en alle liefde achter, die je ooit gevoeld hebt.’

‘Laat Rondo hierbuiten, moordenares. Dit is de laatste maal dat je je vrienden gezien hebt. Ik zal je doden,’ roept Tena uit, terwijl ze haar energiezwaard activeert.

Even kijkt ze naar de drie anderen, maar die zijn geen partij voor haar. Ze dragen zelfs geen wapens.

‘Van deze kans moet ze gebruik maken, Rondo en de anderen zullen het wel begrijpen. Als Sorane dood voor mijn voeten ligt, zal ik de haat en woede wel van mij kunnen afwerpen,’ denkt ze.

‘Laat je toch niet inpakken door die komedie. Sorane is en blijft een genadeloze moordenares.’ klinkt haar stem luid.

Maar ze ziet de vrouw met korte zwarte haren naar haar toekomen en op een pas afstand blijven staan.

‘Mijn naam is Seana Vergan. Agente van beroep. Sorane heeft mijn leven gered, vreemde roodkop. Ze had zich ook afzijdig kunnen houden. Maar ze deed het niet. Ik geef je een kans om je uit de voeten te maken, anders arresteer ik je.’

‘Ga weg, agente. Jij bent geen partij voor mij.’

‘Als je Sorane wil doden, zal je mij eerst voorbij mij moeten,’ sist Seana, terwijl ze haar haar energiezwaard activeert.

Tena kijkt de agente verbaasd als de cilinder in haar hand gevormd wordt.

‘Hoe komt ze daaraan?’ denkt ze even en schrikt als ook Erine en Deno een cilinder vormen.

‘Een verrassing niet, roodje. Voor je bij onze vriendin raakt zal je ons moeten verslaan. En we zullen het je niet gemakkelijk maken.’

‘Zijn jullie zo dom, dat jullie Sorane’s plan ook niet inzien? Jullie moeten mij uitputten, zodat zij mij daarna kan doden, zoals ze met Dargo en Arjina gedaan heeft.’

‘Stop, vrienden. Als ze haar verstand niet wil gebruiken, dan kunnen jullie haar toch niet overtuigen,’ zegt Sorane en stapt op haar vroegere vriendin toe.

‘Mijn verstand gebruiken, Sorane. Maar ik ben mij zeer goed bewust van wat ik moet doen.’

Je was ooit een van mijn beste vriendinnen en we streden zij aan tegen de zwarte machten. Als je de waarheid onder de ogen wil zien, zal je dat weer worden.'

'De waarheid ken ik, Sorane. Ik geloof niets van jouw verhaaltje.'

Sorane doet plots en stap vooruit en leg haar handen op de schouder van Erine en Seana.'

'Ik dank jullie allebei, Maar ga alstublieft, vrienden.'

Zowel Seana als Erine kijken even om naar Sorane en schudden hun hoofd.

'We blijven, Sorane,' zegt Deno, terwijl hij zijn energiezwaard laat verdwijnen.

'Nee! Ga met je zus mee naar de kinderen!!' zegt Sorane licht bevelend.

Deno slikt even. Maar Seana is hem voor.

'Nee, wij blijven om je te steunen, want die vrouw daar liegt.'

Even kijkt Tena de drie verrast aan. Maar haar woede richt zich nu ook tegen hen.

'Waag het niet om in te grijpen. Want anders liggen jullie naast haar in je bloed.'

Even kijkt Sorane naar Deno en zijn zus.

'Dank je, vrienden. Maar Tena vormt geen gevaar voor mij.'

'Ben je zeker?'

'Ja. Mijn vriendin hier heeft iets over het hoofd gezien. Ze is de weg van het zwarte niets ingeslagen. Zelfs Rondo, de man waar ze al duizenden jaren van houdt, zal zich van haar afkeren, maar ze beseft dat nog niet.'

Dan richt ze zich tot de vroegere vriendin van Jakira.

'Je volgt de zwarte weg, Tena. Xan, je hypsoon zal je niet meer dienen.'

Even staart Tena Sorane in de ogen en glimlacht.

'Dat is juist, Sorane. Xan steunt mij niet meer. Maar ik heb die niet nodig om jou te doden.'

Toch verstijft ze hevig, want Sorane heeft gelijk. Door haar woede en haat, staan zelfs haar vroegere vrienden niet meer achter haar.

'Door die moordnares ben ik mijn eigen waarden ontrouw is,' denkt ze.

Tena voelt zich plots leeg een eenzaam. Ik ben en heb niets meer. En die roodkop daar is daar de schuld van. Even sluit ze

haar ogen en kijkt Sorane en Deno aan. Als Sorane haar energie-zwaard activeert, schrikt ze toch even.

‘Wil je het nu uitvechten, Tena? Of wil je het uitstellen.’

Tena kijkt Sorane in de ogen en aarzelt. Want haar concentratie heeft een harde klap gekregen.

‘Zo te zien, ben je er niet aan toe, Tena. Als je wil zullen we het uitstellen tot je volledig uitgerust bent. Dan zullen we vechten, maar niet nu.’

‘Je wil er toch niet tussenuit knijpen.’

‘Waarom Tena? Ik verheug me al op ons spelletje.’

Even kijkt Tena verveelt naar Sorane.

‘Omdat je het als een spelletje ziet, zal ik alleen mijn zwaard gebruiken. Je met mijn esper krachten doden zou sneller gaan, maar dan zou ik niet meer met mijzelf kunnen leven.’

‘Je mag het altijd proberen, Tena. Maar ik sta mijn mannetje wel, ook als je espergaven gebruikt. Je vergeet dat ik je ken, al geloof je het niet.’

Tena fronst haar wenkbrauwen, maar schud haar hoofd.

‘Hoe kan zij mij kennen?’ denkt ze, *‘Ze zegt dat ze ooit Jakira was. Als dat waar zou zijn dan beoordeel ik haar misschien verkeerd. Ik heb ook niet echt gezien het wat er gebeurd is... Alleen mijn twee dode vrienden, Sorane en die anderen die daar waren.’*

Na deze korte gedachtekronkel, richt ze haar aandacht weer op Sorane.

‘Ik hoop dat jij mij niet in een soort hinderlaag wil lokken, zoals je met mijn vrienden gedaan hebt.’

Sorane glimlacht.

‘Alleen met een eerlijk gevecht zal ik je misschien kunnen overtuigen. Je mag meebrengen wie je wil, Tena. Maar zij moeten zich afzijdig houden. Grijpen ze in dan komt er geen gevecht.’

‘Oké, Sorane, we...’

Maar ze merkt dat er plots en schok doorheen Sorane ging, alsof ze ergens van schrok.

‘Erine, je zus. Ik moet... Geef Tena de coördinaten, die je Hypsoon jullie zal geven,’ zegt Sorane nog, die al een tijdje de gedachten van Anaya telepathisch observeert.

‘Mijn zus, wat is met....,’ vraagt Erine, maar Sorane is er al niet meer.

Tena staart even naar de plaats waar ze stond.

‘Zien jullie wel. Ze laat jullie gewoon in de steek. Willen jullie nog steeds vechten?’

‘Waarom? Sorane zal haar woord nakomen en je een lesje leren. Daar heeft ze ons niet voor nodig,’ zegt Seana kalm.

Tena weet niet goed wat te zeggen.

‘Ik zie dat jullie haar vertrouwen, al is dat onterecht.’

‘Tena, je naam is toch Tena. Ik wilde nadat ze de rechter probeerde te doden haar kost wat kost arresteren. Maar ik en Seana geraakten overtuigd van haar onschuld. Dankzij Sorane ben ik weer gezond. Zij heeft de besmetting met Onvar ongedaan gemaakt, dus ik ben haar ook veel verschuldigd.’

‘Ja, mijn naam is Tena. Was je werkelijk met Onvar besmet, dame? En nu weer gezond. Moet ik dat werkelijk geloven Onvar kent altijd een dodelijk afloop en niet kan genezen worden.’

‘Sorane kan het, Tena.’

‘Jij heb geen recht om me zo te noem....’ zegt Tena, maar Deno onderbreekt haar ruw.

‘Je kan beter gaan, roodkop. Je bent hier niet gewenst.’

Tena kijkt hem met vlamme blik aan, maar knikt dan maar even.

‘Ik kan jullie toch niet overtuigen, maar ik heb nog een vraagje. Sorane sprak van een Hypsoon. Jullie dragen er toch geen.’

‘Zeker, Tena. We dragen er alle drie eentje. We kregen ze van de gebieders.’

‘Wie is dat nu weer?’

‘Dat moet je aan diegene vragen die jij wil doden. Maar doe het wel voor je een onschuldige dood, Tena. Als je daarin zou slagen tenminste, want dat betwijfel ik,’ zegt Erine met spot.

‘Mag ik de coördinaten, die Sorane beloofde?’

Erine glimlacht en neemt het papiertje aan, die Seana haar aanreikt.

‘Als je nog een hypsoon zou dragen, dan kon mijn zus die coördinaten gewoon naar de jouwe doorsturen, schatje.’

Tena kijkt met ruk naar Deno. Haar ogen glinsteren van onderdrukte woede.

‘Die hypsoon heb ik niet meer, agent. En ik ben je schatje niet, man. Jij leek me slimmer dan deze twee, maar ik denk dat ik me vergist heb.’

‘Mijn naam is Deno Vergan. Roodje. Zoals mijn zus en haar vriendin al zeiden. Vijanden van Sorane zijn hier niet zo welkom.’

‘Hier,’ hoort ze Erine plots en merkt dan het papiertje op die ze in haar hand houdt.

Terwijl ze het aanneemt, schrikt ze van Erine’s vijandige blik en teleporteert. In het centrale park materialiseert ze tussen de bomen.

Even scant ze de omgeving, maar niemand heeft haar opgemerkt. Even bekijkt ze het papiertje, waarop coördinaten staan. Snel bergt ze het op in haar zak en concentreert zich dan dieper, want ze wil Sorane opsporen. Al snel heeft ze succes en na een minuut of twee vindt ze haar gedachtepatroon. Even wil ze teleporteren, maar Sorane staat tegenover twee misdadigers, die niet goeds van plan zijn. Verward volgt ze de gebeurtenissen, die ze uit de gedachten van een vrouw, Anaya genaamd, kan ophalen.

Vele kilometers daarvandaan staat Sorane in het appartement van Anaya. De advocate is een paar minuten geleden wakker geschrokken van een geluid. Op haar hoede verlaat ze de slaapkamer en waagt zich voorzichtig de gang in. Als ze de trap afloopt, kijkt ze spiedend om zich heen, maar kan niets verdachts opmerken.

Beneden haast ze zich naar de inkomhal toe, maar ziet de twee gedaanten niet, die achter haar, met getrokken wapen opdoemen. Een van de twee geeft haar en duw in de rug, waardoor Anaya op de vloer valt. Voor ze kan rechtekomen, is een van de twee bij haar. Tweemaal slaat hij toe. Half bewusteloos probeert ze zich toch nog op te richten. Maar de tweede onbekende slaat hard in haar maag, waardoor Anaya in elkaar krimpt van de pijn.

Half bewusteloos, kan ze niets doen, terwijl ze haar kleren van haar lijf rukken. Als ze merkt dat de mannen hun kleren uitrekken, beseft ze wat haar te wachten staat. Ze probeert weg te komen, maar een van de twee is sneller en grijpt haar vast.

‘Dat niet, advocaatje. Ja bent van ons tot.....’

Maar op dat moment wordt de man door iets onzichtbaars geraakt en kijkt verschrikt om zich heen. Zijn maat merkt het en vraagt:

‘Wat is er, Brono.’

‘Hier is iets vreemds aanwezig,’ fluistert hij.

‘Je ziet waanbeelden, maat.’

‘Nee, ik.... Pas op, Poran’ stamelt Brono en ziet plots een half doorzichtige gedaante achter zijn kompaan opduiken.

Maar het is te laat. Sorane concentreert zich en laat Poran, de volle pijn voelen van iemand, die onder een truck verpletterd wordt. Poran krimpt in elkaar, terwijl hij het luidt uitroept.

Sorane richt dan haar blik op Brono.

'Jij hebt deze vriendin van mij ook geslagen, man. Geniet er maar van,' hoort hij een stem in zijn hoofd zeggen.

Op hetzelfde moment krimpt hij in elkaar, van de pijn in zijn onderlichaam.

'Genade,' kreunt hij.

'Heb jij genade gekend bij je slachtoffers, man? Ik weet wat je gedaan hebt en je hebt er nog van genoten ook.' hoort hij de vreemde stem weer.

Op dat moment voelt hij dat iets zijn hand vastpakt en op hetzelfde moment zijn beide mannen samen met Sorane verdwenen. Anaya, die juist een beetje bekomen is van de pijn, hoorde de luidde kreten, die beide mannen slaakten, als van ver. Ze ziet hen nog juist verdwijnen en herkent de half doorzichtige gedaante.

'Sorane, wat? Droom ik nu of...,' stamelt ze.

Langzaam staat de advocate op en kijkt trillend om zich heen. Ze voelt nog steeds een hevige pijn in haar buik en aan haar wangen. Terwijl ze rechtstaat voelt ze ook dat haar rug licht pijn doet. Ze snapt nog steeds niet wat er gebeurt is.

'Dat kan Sorane niet geweest zijn. Die zit nog steeds in haar cel. Maar wie heb ik dan gezien,' denkt ze.

Ze kijkt snel om zich heen en trekt een lichte overjas aan. Dan loopt ze doorheen heel haar flat. Als ze voor de voordeur staat, blijft ze verbaasd staan. Toen haar blik op het veiligheids-slot viel, stelde ze vast dat het nog steeds afgesloten is.

'Hoe zijn die dan buiten geraakt of heb ik het allemaal gedroomd. En niet alleen buiten, maar ook binnen. Dat moet ik uitzoeken.'

Maar ze voelt de pijn nog steeds en tast naar haar wang. Als ze in de spiegel kijkt merkt ze dadelijk dat haar rechterwang helemaal rood kleurt en lichtjes gezwollen is. Dan open ze haar jas en merkt dat ook haar maag, waar die man haar geraakt heeft, rood en blauw, kleurt/

'Ik moet er koud water op leggen, anders zal het tegen morgenvroeg gezwollen zijn,' denkt ze.

Niet begrijpend kijkt ze nog eens om zich heen. Even kijkt ze nog in de spiegel, maar dan gaat ze met opgetrokken knieën in de zetel zitten. Daar beseft pas ten volle waaraan ze ontsnapt is. Ze voelt tranen van emotie opwellen.

'Wie of wat heeft met geholpen; En die mannen waar zijn die gebleven... ze waren met toch met twee.'

Intussen is Sorane met de twee in de buurt van Erine en Seana gematerialiseerd. De brunette kijkt Sorane verbaasd aan.

Maar ook Tena is verbaasd. Zij leunt verward tegen de muur van een gebouw.

‘Ik geraak er niet wijs uit. Ze hielp die advovate, terwijl die haar niet kan uitstaan om iets in verband met haar zus. Als ik het goed heb, is dat die Erine die bij Deno en zijn zus was. Toch zou ik graag weten waarom ze Sorane niet kan uitstaan.’

‘Ik moet me dringend herpakken, want anders heb ik tegen die moordnares geen enkele kans,’ fluistert Tena, terwijl ze zich opricht en om zich heen kijkt.

Enkele omstaanders kijken haar nieuwsgierig aan.

Intussen staat Sorane, met de twee mannen op enkele passen van Erine, die vraagt:

‘Wat is er gebeurd?’

‘Deze twee wilden je zus onder handen nemen, maar ik kwam juist op tijd.’

‘Je hebt ze al een beetje toegetakeld, zie ik,’ lacht Seana.

‘Ze mogen blij zijn, dat ze nog leven.’

‘Mijn zus, wat heeft mijn zus hiermee te maken,’ vraagt Erine, terwijl Deno naderbij komt.

‘Ze is mij als advocate toegewezen, Erine. Maar ze deed haar job te goed, dus wilden haar een lesje leren. Die twee daar wilden eerst nog een pleziertje, maar ik kwam juist op tijd.’

Erine kijkt die twee mannen met een kwade blik aan. Dan stevend ze recht op de twee schrikkende mannen toe.

‘Wat waren jullie met mijn zusje van plan, schoften?’ vraagt ze dreigend.

‘We.. O..oo..nze opdracht was om haar een dikke afranseling te bezorgen om haar angst aan te jagen. De baas wil dat Sorane veroordeeld wordt en in de staatsgevangenis terecht komt.’

Erine kijkt de spreker aan.

‘Alleen een afranseling. Ben jij zeker, dat dat alles was, wat jullie wilden?’

Beiden durven haar niet meer aan te kijken en richten hun blik dan maar op de vloer.

‘Ik dacht het wel. Jullie waren nog veel meer van plan, dan alleen een ranseling. Prijs jullie gelukking dat Sorane daar was en niet ik, want dan waren jullie beiden vanonder een stukje kwijt geweest, vrees ik,’ zegt Erine en stapt met stijve passen weer naar Seana, die haar glimlachtend aankijkt.

‘Zou je dat werkelijk gedaan hebben, schat?’

‘Ik weet het niet, maar ik moest mijn woede ergens kwijt.’

Sorane richt haar blik op Erine en vraagt:

‘Kan jij met Seana om de kinderen bekommeren?’

Als Erine knikt, wend Sorane zich tot Deno.

‘Het wordt tijd dat nog even van de gastvrijheid van mijn cel gaan genieten. Misschien missen de bewakers mij nu al.’

Dan kijkt Sorane even naar Erine, die haar blik opmerkt. Ze was met haar gedachten bij haar zus. Wat zal die geschrokken zijn, toen ze haar cliënte plots zag verschijnen.

‘*Ze heeft me niet gezien, Erine. Het ging allemaal veel te snel,*’ hoort ze de stem van de roodharige in haar gedachten.

Dan kijkt ze even naar Deno en Seana. Seana heeft intussen een overbrengersveld laten openen door Anya. Zij geeft haar broer een teken voor zij Erine door het veld volgt.

‘Deno komt dadelijk, Seana. Ik heb nog een opdrachtje voor hem.’

Deno kijkt Sorane vragend aan.

‘Die twee moeten naar een cel, Deno. Anya weet waar.’

‘In orde, Sorane. Maar ze hebben je gezien. Wat ga je de bewakers zeggen?’

‘Deze twee daar, zitten ergens anders diep onder de cellen in een vergeten gedeelte bij hun makkers. Mijn bewakers zullen hen pas zien als de rechtszaak over is.’

De agent knikt even, maar vraagt dan:

Als ik het goed begrepen heb zijn wij niet de enigen, die bij ons groepje behoren, Sorane.’

‘Nee, Deno. Er zijn er nog een twintigtal anderen. Maar er zijn er ook bij die eerst nog moeten gestraft worden.’

‘Gestraft, wat bedoel je?’

‘Ze zijn niet allemaal agenten of eerlijke mensen, sommigen volgden een ander pad. Maar dat is voor later. Ik moet eens terugkeren naar mijn cel. Het wordt al ochtend. Als ze mij komen halen voor de rechtszaak, dan moet ik er zijn. Ik zie jullie later wel,’ zegt Sorane en is plots verdwenen.

‘Nu sta ik hier alleen met die twee. Hoe moet ik die in de cel krijgen?’

‘*Vraag het aan, Anya, Deno, Zij weet waar ik dat soort mensen naar toe breng,*’ hoort ze de telepathische stem van Sorane nog.

‘Anya, weet jij het?’

‘*Je moet niet praten, Deno. Denken is voldoende. Ik zal een overbrengersveld openen,*’ hoort ze de stem van Anya zeggen.

'Doe maar,' denkt hij.

Dan richt hij zich tot de mannen.

'Ga daarheen, mannetjes en waag maar niets. Of ik knal dat stukje, dat Erine bedoelde, er voor alle zekerheid toch nog even af.'

Beiden verstarren even, maar geen van beiden verzet zich. Ze stappen trillend van onderdrukte woede naar de boog toe. Als ze erdoorheen stappen worden ze allen ook onstoffelijk. De twee materialiseren in een cel diep onder de grond. Maar *Deno* kijkt verrast om zich heen.

Ze ziet meer dan dertig mannen en vrouwen in de cellen zitten. Enkelen kent van hun opsporingsbevelen. Maar anderen zijn hem niet bekend. Dan ziet hij een paar lege cellen.

'Kies maar. Allebei samen of elk in een andere cel,' zegt hij.

Beiden kijken ook even verbaasd naar de anderen, maar stappen dan toch maar samen een cel binnen. *Deno* knikt deur achter hen in het slot.

Als hij weer om zich heen kijkt, merkt hij dat ze nergens een bewaker ziet.

'Wie brengt jullie eten, beste vrienden?'

'Wij zijn geen vrienden van jou, agent. Waar is die blonde duivelin, de ons hier gebracht heeft,' vraagt een van de anderen.

Even weet *Deno* niet wat de man bedoeld, maar dan moet hij aan *Sorane* denken, die in die *Jakira* veranderde. Dan glimlacht hij en zegt koel:

'Die heeft het druk, want ze wil de stad zuiveren van ongedierte zoals jullie. Als jullie willen kan ik haar wel even laten komen, maar ik vrees dat ze dan weleens kwaad zou kunnen worden.'

'Laat maar, agentje. We waren alleen verbaasd, dat we eens iemand anders dan die blonde zagen.'

Deno glimlacht even en geeft *Anya* een gedachtebevel.

Als ze door de overbrengersboog stapt, materialiseert hij even later achter de bevrijde mensen.

'Hallo, liefje van mijn zus, Je kijkt zo verbaasd.'

'Dat klopt, *Deno*. Ik zal wel even aan deze nieuwe dingen moeten wennen.'

'Waar is je nieuwe schatje?'

'Je zus is vooraan bij de kinderen.'

Even wil *Erine* hem een bits antwoordt geven. Maar ze doet het niet omdat ze weet dat *Seana* geen ruzie meer wil met haar broer.

'Geen olie op het vuur gooien, meid,' denkt ze, terwijl ze even naar de broer van Seana knikt.

Dan haast ze zich naar de salon, waar de kinderen zijn. Seana glimlacht als ze Erine opmerkt. Achter Erine merkt ze haar broer op en kijkt hem verbaasd aan.

'Zo te zien meent mijn zus het om de ruzie te vergeten,' denkt hij verbaasd, maar opgelucht.

Dan trekt hij Erine naar zich toe en omarmt de verbaasde Erine.

'Welkom in de familie, schoonzus,' fluistert hij en laat haar weer los.

'Bedoel je nu mooie zus of echt schoonzus, Deno Vergan?' zegt Erine.

'Het laatste, Erine. Maar ik wil wel uitgenodigd worden.'

'Waarop wil Deno uitgenodigd worden, Erine?'

'Je broer bedoelt ons huwelijk, lieveling.'

'Ons huwe...', fluistert Seana en kijkt Erine verbaasd aan.

De volgende morgen rond zeven uur wordt Sorane Cobanon gewekt door de bewakers. Ze brengen haar naar de badruimte, waar ze zich mag wassen en kleden, onder grijnzend toezicht van de bewakers.

Recht of onrecht

Sorane is intussen in haar cel gematerialiseerd en gaat op het bed liggen. Een uurtje later komen twee mannelijke agenten haar halen. Als ze opstaat kijkt ze de twee met een glimlach aan.

‘Boeien zijn niet nodig. Ik heb agente Rand beloofd dat ik er niet van onder zal muizen. Een van de agenten knipt, waarna ze haar naar de uitgang brengen.

‘Goed geslapen, Sorane.’

Sorane knikt alleen maar, terwijl ze haar omgeving scant.

‘Kom, je advocaten wachten op je.’

‘Laat haar nog even genieten, agenten. Het is een van de laatste keren, dat ze hier naar buiten loopt. Iedereen weet dat ze de doodstraf krijgt. Ze kan er niet aan ontkomen.’

Sorane kijkt de bewaker glimlachend aan en zegt:

‘Dovuno, iedereen wordt ooit voor zijn daden gestraft of denk jij dat muren geen ogen hebben.’

De bewaker verstijft en blijft Sorane nadenkend nakijken.

‘Zou ze weten... Nee, dat kan toch niet. Of zou iemand iets verraden hebben,’ denkt hij.

‘Ik weet wat jij weet, Dovuno. Jij bent een meervoudige moordenaar en een sadist. Vroeg of laat staat jij voor je rechter en beul. En ik vermoed dat, dat deze maand nog zal gebeuren,’ hoort hij een stem in zijn hoofd.

Even schrikt hij maar dan grijnst hij als hij denkt aan wat hij en drie gevangenen van plan zijn. Na een lichte aarzeling geeft hij drie mannen en teken. Sorane die nog steeds zijn gedachten telepathisch observeert, glimlacht even. Die bewaker heeft een lekker plannetje geplant met haar in de hoofdrol.

Gevangene, kom even hier,’ beveelt Dovuno.

Sorane loopt aarzelend op de man toe, terwijl de andere bewakers in de richting van de cellen stappen.

‘Haha. Nu ben je van mij, Sorane. Een van de volgende dagen zit jij in een dodencel, te wachten op je terechtstelling.’

Sorane buigt haar hoofd en zegt niets.

‘Daarom gun ik je nog een keer een lekkere tijd in een van de wachtkamers. Kom, dan breng ik je naar je luxe hotelkamer,’ grijnst de bewaker.

Sorane volgt hem en merkt dadelijk dat de drie gevangenen hen volgen. Maar de bewaker leidt haar niet naar de wachtkamers, maar naar de vuilstortplaats.

‘Waar brengen jullie mij naar toe?’

‘Naar een plaats waar niemand komt, schatje. We gaan je eens de prettigste dag van je leven bezorgen en als je nog niet genoeg hebt, dan kan je morgen nog steeds om meer smeken.’

‘Bedoel je dat ik mij met jullie vier mag amuseren en de volgende dagen ook. Wauw. Wat zal ik genieten, maar zijn jullie er wel zeker van.’

Even kijken de vier haar verbaast aan, dan begint Dovuno te grijnzen.

‘Haha. Ze wil grappig zijn, terwijl ze in haar slipje doet van angst,’ merkt een gevangene op.

‘Werp haar in het vuil, waar ze thuishoort,’ roept Dovuno uit.

De drie anderen grijpen Sorane vast en willen haar door de deur duwen. Sorane reageert echter sneller en twee van de drie, strompelen in haar plaats naar voor. Als ze plots geen grond meer onder hun voeten voelen en verliezen ze hun evenwicht. Met een luidde plons komen ze twee meter lager in de vuile brij terecht. De derde wil haar nog snel vastgrijpen, maar ook hij is te laat. Sorane grijpt hem bij zijn arm en geeft er een ruk aan. De man vliegt vooruit en valt bovenop beide anderen, die juist weer boven komen. Een paar seconden later komen ze proestend en brullend weer boven.

‘Wil jij ook een lekker bad nemen, Dovuno?’ vraagt Sorane op dat moment.

‘Nee, Sorane. Je bent goed en snel, maar toch ga jij een duikje nemen,’ lacht de bewaker, terwijl hij zijn wapen op haar richt.

Sorane kijkt even verschrikt naar het wapen.

‘Kom eruit, jullie en snel.’

De gevangenen ploeteren door de brij naar de ladder toe en klimmen omhoog, terwijl ze Sorane woedend aanstaren.

‘Nu jij, gevangene,’ zegt Dovuno spottend.

‘Ik, waarom zou ik dat doen, man,’ zegt Sorane ernstig.

‘Dit wapen zegt mij dat je erin springt of wil jij een capsule in je mooie benen, schat. En wie weet wat er in die capsule zit?’

‘Ik ben je schat niet, Dovuno,’ fluistert Sorane en springt plots op hem toe.

Als de bewaker verschrikt afdrukt, zien de anderen dat, als Sorane geraakt wordt er iets oplicht. De capsule wordt weggekaasd en boort zich naast haar in de muur, terwijl het wapen in de kuil valt.

‘Wat was dat? Ik moet je geraakt hebben!!!’

‘Iets wat jij met je beperkte verstand, de krachten van goden zou noemen, Dovuno. Maar het is niets anders dan een van de esperkrachten die ik bezit.’

‘Esperkrachten, wat is dat nu weer?’

‘Laat je wapen vallen. Of wil je het nog eens proberen.’

‘Zo dom ben ik niet, Sorane. Je mag dan krachten hebben, maar vroeg of laat, raken die ook uitgeput en ik heb nog iets anders voor u,’ roept de bewaker uit.

Uit zijn riemholster trekt hij een rubberen stok van ongeveer een meter lang. Sorane ziet uit de top vonken schieten.

‘Dit dient om gevangenen een lesje te leren als ze opstandig zijn, maar voor jouw gebruik ik de volle sterkte. Eens zien of dat onzichtbare iets, dit kan opvangen.’

‘Dat is niet nodig, Dovuno. Je moet eerst tot bij mij raken,’ spot Sorane en werpt de bewaker telekinetisch achteruit tot tegen de muur.

Na een luidde klap zakt de man tegen de muur in elkaar. De staaf valt een meter van hem vandaan op de vloer. Dadelijk is een steekvlam te zien. De drie gevangenen kijken verschrikt naar de staaf die voor de helft gesmolten is.’

Dovuno richt zich half versuft op en kijkt ook naar zijn wapen. Zonder dat Sorane het merkt, reikt hij naar een tweede revolver. Hij draagt die hij in een enkel riem, maar hij is er niet meer. Snel kijkt hij om zich heen, maar hij ziet het wapen nergens.

‘Sta op, Dovuno en steek je handen omhoog. Ik heb je wapen.’ hoort hij haar plots spottend zeggen.

Maar Dovuno brengt zijn wapenstok naar omhoog. Sorane vuurt een maal en raakt het wapen van de bewaker. Door de slag slaat het uit zijn hand en komt in de put terecht.

Verschrikt staart de man naar de roodharige en hoort haar zeggen.

‘Je wapen is erin gevallen, Dovuno. Haal het er maar uit.’

Dan geef ze hem en telekinetische schok, waardoor hij achteruit wankelt.

‘Nee, dat niet.’ roept hij nog, maar dan duikelt hij naar beneden, zijn wapen achterna.

‘Help jullie collega eruit,’ richt Sorane zich tot de gevangenen.

‘Collega, wat bedoel je?’ vraagt een van de gevangenen.

‘Als ze weten wat ik ontdekt heb, dan ziet hij over enkele dagen in een cel naast jullie.’

‘In een cel, Sorane,’ stamelt een van de gevangenen, terwijl hij Dovuno aankijkt.

‘Hij is nog een ergere moordenaar dan jullie.’

De drie mannen kijken elkaar aan. Ze snappen er niets van. Maar als het waar is wat die vrouw zegt, dan kunnen ze eindelijk die beul van een bewaker zijn verdiende loon bezorgen. Maar als ze hem uit de kuil willen helpen, deinzen ze terug. Dovuno heeft zijn pistool terug en klimt omhoog. Dreigend richt hij het op Sorane, maar die doet een stap achteruit, waardoor hij haar niet meer kan zien. Snel rent de bewaker naar de deur toe en voorkomt dat Sorane deze kan sluiten.

Hij richt het pistool op haar.

‘Nu beef je van angst niet, Sorane. Jij gaat erin of...’

‘Angst, Dovuno. Waarom zou ik angst hebben, ik heb al meer tegenstanders gedood, dan jij je maar kunt indenken.’

‘Gedood. Vermoord zul je bedoelen. En daarvoor ben je veroordeeld, als ik het niet mis heb.’

‘Zo zeker als jij ben ik daar niet van, man.’

‘Wat jij denkt kan me niet schelen, Sorane Cobanon. Maar jij geraakt hier niet ongedeerd buiten.’

‘Mag ik lachen, Dovuno. Jij wilt proberen wat ook goden geprobeerd hebben. Ze vochten en verloren. Denk je dat je een kans maakt, als zij faalden.’

‘Je droomt, Sorane. Jij zou tegen goden gevochten hebben. Bestaan die dan echt?’

Sorane zegt niets meer, maar doet een paar stappen opzij.

‘Kom dan maar op,’ zegt ze en maakt een paar snelle bewegingen.

Ze zijn zo snel en vloeiend, dat de drie gevangen even schrikken. Ze beseffen dat ze tegenover een getrainde vechtster staan. Ze voelen er plots niet zoveel meer voor om het tegen haar op te nemen. Dovuno kijkt hen even aan en ziet hun aarzeling.

‘Wij zijn met vier en zij alleen. Sla haar neer,’ brult hij.

‘Mij niet gezien, wij gaan eerst een bad nemen, want we stinken te veel. Of durf je zelf niet.’

Dovuno richt zijn wapen woedend op de drie gevangenen.

‘Doe wat ik zeg of jullie sterven nog voor haar.’

‘Eens een moordenaar, altijd een moordenaar,’ zegt Sorane kalm.

Dovuno draait zich om.

‘Hoe weet ik niet, Sorane, maar jij weet te veel,’ roept hij uit.

Driemaal vuurt hij, maar de capsules deren niemand. Ze botsen allen op het energiescherm dat Sorane omgeeft. Met een verschrikte blik kijkt hij haar aan.

‘Wat is dat voor iets?’

Maar Sorane zegt niets, in plaats daarvan is ze in twee stappen bij de bewaker en bliksemsnel ontwapend ze hem. En voor hij het beseft heeft hij de handboeien, die de roodharige droeg om zijn polsen.

‘Zo, nu voel ik mij veel beter,’ zegt ze met een glimlach.

‘Maak me los, vrouw. Of...’

Op dat moment komen de drie gevangenen terug.

‘Breng hem naar de tweede wachtruimte. Voorlopig zijn jullie zijn bewakers.’

Verbaasd kijken de drie haar aan.

‘Wij???’

‘Doe wat ik zei. De bewijzen liggen op een van de tafels daar.’

Grijnzend voldoen de gevangenen wat Sorane beveelt en brengen de tegenstribbelende bewaker naar de wachtruimte.

Sorane kijkt hen glimlachend na. Dan gaat ze maar allen verder naar de wachtruimtes. Juist als ze in wachtruimte twee wil stappen, merkt Sorane de vreemde vrouw die zo op haar lijkt aan het einde van de gang binnenkomen. Ze wordt door vier andere vrouwen gevolgd.

‘Amazones,’ fluistert Sorane.

‘Ze blijven verrast staan als ze Sorane opmerken.’

‘Dus toch. Bent u echt onze Sorane of haar dubbelgangster?’

‘Ik ben het echt, Cora.’

De witharige komt aarzelend dichterbij.

‘Er loopt geen dubbel van mij, stiefzus.’

‘Wie of wat ligt dan in het dodenhuisje?’

‘Ik lag daar.’

‘Als ze jou zus is, dan moet ze liegen. Met wonden als dat, is wie het ook is dood.’

‘En toch ben ik hier, nicht Judie. Hoe zou ik anders jullie namen weten?’

‘Weet je wel waar je bent, Sorane. Dit is een gevangenis en jij loopt hier zo alleen rond,’ zegt de vrouw die zo fel op Sorane lijkt.

Sorane wendt haar hoofd en glimlacht:

‘De bewaker moest weg, Sovane. Dus ik moest wel alleen naar hier komen. Mijn advocaten zullen zo wel komen om me te spreken.’

‘Toch heb ik mijn twijfels. Ik heb mijn stiefzus nooit gekend, maar die dode in het dodenhuisje kan jij niet zijn.’

‘Toch wel, Sovane. Je voelde daar iets dan je heel even verwarmde, maar ik slaagde niet om je iets te laten weten. Ook bij Cora eerder lukte het niet. Maar agente Vergan die voelde het wel en haar kon een paar woorden toesturen. Als afscheid van de agente zei je nog dat je gedroomd had.’

Sovane staart even naar de anderen vier.

‘Wat ze zegt is juist,’ stamelt ze.

‘Dan moet je werkelijk onze nicht of zus zijn.’

‘Dat ben ik zeker, Suzy.’

Ik wist niet dat je op dit moment bezoek mocht ontvangen, gevangene,’ zegt een stem achter de amazones.

Sorane glimlacht als ze Anaya Rand en de twee andere advocate herkend.

‘Mijn stiefzussen en nichten hebben mij bewaakt, toen mijn bewaker weggeroepen werd, advocate Rand.’

De advocate kijkt verbaasd naar de amazones.

‘Zijn die allemaal familie van je?’

‘Ja, agente. We zijn hier omdat we haar zoeken om haar ter verantwoording te roepen. Sorane heeft de naam van onze familie een slechte naam gegeven.’

‘Dat zal dan wel moeten wachten, Ona.’

‘Heb je al amazones ontmoet, advocate?’

‘Nee, maar ik bestudeer jullie geschiedenis al enkele jaren. Het fascineert me. Hier zijn de mannen die min of meer de regels bepalen. Bij jullie is het net anders om.’

Cora, de witharige, knikt even.

‘We moeten gaan, advocate. Onze stiefzus laat ik aan jullie over.’

‘Dank u, Ona.’

Even kijken de drie advocaten de amazones na als ze zich naar de deur begeven. Sorane wacht niet op hen en stapt de wachtruimte binnen. Daar ziet ze tot haar verbazing de agenten Raya en Malon met elkaar staan praten, terwijl ze op haar wacht-

ten. Achter haar komen de drie advocaten binnen en nemen plaats aan een tafel. Sorane knikt even naar beide agenten, die nu tegen de muur aanleunen om het gesprek te kunnen volgen.

Advocaat Rouso kijkt haar even glimlachend aan, maar Anaya merkt het niet op. Raya echter wel. Maar ze snap niet wat het betekent.

'Zou ze een akkoordje met die detective gesloten hebben,' denkt ze.

Dan merkt Raya dat Anaya er niet zo best uitziet. Haar wang is helemaal gezwollen en een beetje blauw van kleur. Even wil ze iets vragen, maar dan laat ze het toch maar.

'We hebben even onderzoek gedaan, Sorane,' zegt Heyan.

'Je vermoeden klopt. Enkele juryleden leven in angst om iemand uit hun gezin of een kennis. Ik vrees dat het er niet zo best voor onze zaak uitziet.'

'Mijn vrienden vinden de ontvoerden wel.'

'Je vrienden, Sorane. Wie zijn dat dan? Geef hun namen, dan kunnen we hen misschien als getuigen oproepen.'

'Dat zal niet gaan, advocate. Je zou me toch niet geloven. Maar ze zullen komen.'

Even kijkt Anaya haar cliënte verbaasd aan. Ze klinkt zo zelfverzekerd. Maar dan zegt Sorane plots:

'Wat de toekomst brengt weet ik niet, maar ik wil dat jullie een geschenk van mij aannemen.'

'Een geschenk,' vraagt Anaya aarzelend.

'Ja, deze Pentagons,' antwoordt Sorane, terwijl ze drie kleine Pentagons op de tafel legt.

'Wat is dat voor iets?' vraagt Anaya, terwijl zij een van de voorwerpen in haar hand neemt.

'Mijn vrienden en ik noemen het een Hypsoon. Als je dit draagt, dan zal je niet zo snel een blauwe wang meer hebben, als je klappen krijgt, advocate.'

Anaya kijkt Sorane verschrikt aan. Maar ze snapt niet wat de roodharige bedoeld.

'Klappen? Hoe kan ze dat weten?'

'Bedankt Sorane, ik zal het met zorg als een aandenken bewaren.'

'Niet bewaren, Anaya. Jij volgt de juiste weg. Erine kan trots zijn op een zus zoals jij. Daarom zullen we elkaar ooit vriendinnen noemen.'

Even kijkt Anaya Sorane wrevelig aan. Ze weet echter niet wat ze moet zeggen.

‘Jij, een vriendin. Ik vrees dat ik je moet teleurstellen.’

Zowel Malon als Raya merken dat Sorane even glimlacht.

‘Je zus heeft er ook eentje, al kent ze zijn ware kracht nog niet. Maar ze maak nu al deel uit van mijn groepje dat ik aan het vormen ben.’

Even kijkt Sorane naar Raya, die haar met verbazing aankijkt.

‘Heb je het over mijn zus, roodkop? Maak je nog steeds van die grapjes, Sorane. Ik kan er anders niet mee lachen en Erine zal dat ook niet kunnen. Tenzij de dokters haar kunnen genezen.’

‘Dat hoeft niet meer, Anaya. Want Erine is gezond en wel.’

‘Denk jij dat iemand, die de dokters opgegeven hebben, ooit nog zal kunnen genezen. Hopelijk hebben ze in het speciaal ziekenhuis iets gevonden dat haar kan genezen. Ze hebben in ieder geval haar leven kunnen rekken, hebben ze mij gezegd. Maar nu blijkt ze ook nog verdwenen te zijn,’ zegt Anaya kwaad, met een gezicht vertrokken van de pijn.

‘Waarom denk jij dat je zus verdwenen is? Ze proberen om haar onwaarschijnlijke genezing te verklaren, maar dat kunnen ze niet. Alleen ik kan dat verhelpen.’

‘Jij... Laat me niet lachen. Wat kan jij nu daarover weten?’

‘Ik was de laatste die bij haar was, Anaya, voor er alarm geslagen werd in het ziekenhuis. Vraag het maar aan Malon. Hij heeft haar, toen ze rechtop ging zitten, gezien, dat weet ik.’

‘Je bent gek. Erine kan nooit meer genezen, dat hebben de beste dokters gezegd. Ze zou zelfs al dood moeten zijn,’ fluistert Anaya bijna, terwijl haar hand tegen haar pijnlijke wang drukt.

‘Onvar is voor de wetenschap een onverklaarbaar gif. De dokters kunnen je zus nooit genezen, Anaya.’

‘Onvar, zeg je? Hoe is ze daarmee besmet geraakt?’

‘Dat zal je zus je zelf ooit wel vertellen, Anaya.’

‘Stop al maar, Sorane. Je wil me opbeuren, terwijl je zelf gezegd hebt dat de dokters niets kunnen doen.’

‘Ja, dat heb ik. Maar heb je die dokters nog gesproken, nadat Erine verdween.’

‘Nee, ik heb dat geprobeerd, maar ze zijn allemaal met onbekende bestemming vertrokken.’

‘Welke reden zouden ze kunnen hebben om zo plots te vertrekken, denk je?’

Anaya kijkt Sorane verbaasd aan, maar weet niet wat te zeggen.

‘Kom, doe nu wat ik gezegd heb. Plaats je Hypsoon, want zo wordt het genoemd, tegen de achterkant van je hals.’

‘Moeten we dit tegen de achterkant van onze hals drukken en dan laten vallen. Bedoel je dat?’

‘Vallen zal het niet, Heyan,’ lacht Sorane terug.

Anaya neemt als laatste een Pentagon van de tafel en kijkt er even naar.

‘Nee, Sorane. Dit is niets voor mij. Mijn zus zou het mij nooit vergeven, als ik...’

‘Geef het mij later terug, Anaya. Maar neem het dan alstublieft voorlopig aan.’

Even aarzelt de advocate, maar ze houdt voet bij stuk.

‘Nee, dat doe ik niet. Misschien als ik mijn zus gesproken heb en als zij je vergeeft. Maar niet eerder.’

Even kijkt Sorane de advocate aan.

‘Als je het achteraan in je hals plaatst kan je met Erine praten, advocate.’

‘Met dat ding. Je wil me van alles wijs maken om het mij te doen aanvaarden. Maar ik loop er niet in.’

‘Ik zie dat ik je niet kan overtuigen, Anaya. Spijtig, want ik moet zeggen, dat jij zo te zien wel een beetje van pijn houdt,’ zegt Sorane en steekt haar hand uit.

‘Daar hou ik in geen geval van, Sorane. Maar ik ben gisteren zwaar gevallen,’ fluistert de advocate, terwijl ze het Pentagon op de tafel naast het andere legt, in plaats in de hand van Sorane.

Die kijkt haar even glimlachend aan.

‘Gevallen noem jij dat, advocate. En die twee die nu in de cel zitten dan.’

‘In de cel zitten? Wat bedoel je nu weer?’

Heyan merkt dat Sorane haar hand over het Pentagon houdt en plots ziet hij het voor zijn ogen verdwijnen.

‘Is dat ding nu verdwenen of heeft ze het in haar hand?’ denkt hij verbaasd, terwijl hij naar Sorane’s rechterhand staart.

De roodharige merkt dat Heyan haar met een vreemde blik aankijkt, maar zegt niets. De man voelt dat er iets niet klopt. Hij moet gemerkt hebben dat zij het Pentagon apporteerde. Maar hij kan niet weten dat het zich nu in de jaszak van Anaya steekt.

‘Als ze het in de gevangenis niet bij zich had, hoe komt ze dan aan deze vreemde Pentagons,’ denkt hij.

‘Waarvoor dient dat ding, Sorane?’ vraagt hij.

Maar Sorane kijkt Anaya even aan en die wijst naar het laatste pentagon:

‘Neem die laatste maar Rouso, hij is voor jou denk ik.’

‘Nee, Anaya. Ik draag er al een sinds gisteren. Een agente die zich Ena Ros noemt, bracht me bij mijn vrouw en dochtertje. Ze maken het allebei goed,’ zegt Rouso, terwijl hij naar Sorane staart.

‘Is zij diegene die je bedreigt, Rouso?’

‘Nee, Anaya. Agente Ros heeft hen gevonden en bevrijd.’

‘Zijn ze allebei in veiligheid? Dat heb je mij niet gezegd,’ hoort hij Anaya als van ver zeggen.

Even schrikt hij op uit zijn gedachten en fluistert:

‘Ik mocht niet, collega. Die agente heeft het mij doen beloven. Ik kon mijn geluk niet op toen ik hen gisteren in mijn armen nam.’

Even kijkt Anaya hem verbaasd aan.

‘Waar zijn ze dan?’

‘Ergens op een veilige plaats, Anaya. Want ik wil mijn taak niet verwaarlozen. Ik heb iemand beloofd dat ik aan je zijde zou staan om je te helpen als het nodig is.’

Even kijkt Anaya hem verbaasd aan. Dan richt ze haar blik op het derde Pentagon, voor wie is die dan?

‘Is er dan nog een gelukkige, voor wie jij geschenkjes koopt?’ vraagt Anaya met lichte spot in haar stem.

‘Dat klopt, deze is voor Malon bestemd, Anaya.’

‘Wat is voor mij bestemd?’ vraagt Malon plots, terwijl hij zich van de muur afstoot en naar de gevangene toestapt.

‘Dit,’ zegt Sorane, terwijl ze naar de tafel wijst.

Uit haar ooghoeken merkt ze dat drie advocaten de kamer verlaten. Uit hun gedachten kan ze opmaken dat ze zich naar de rechtszaal begeven.

‘Wat is dat nu weer? Deel jij ook al geschenken uit, Sorane.’

‘Dat is een Hypsoon, Malon,’ zegt Raya, die het voorwerp herkent.

Malon neemt het op bekijkt het langs alle kanten.

‘Ziet er niets bijzonders uit. Waar dient dat voor?’

Sorane wil iets zeggen, maar Raya is haar voor.

‘Dat kan ik beter later uitleggen, Malon. We moeten onze gevangene naar de rechtszaal begeleiden.’

Malon reageert er niet op, maar kijkt Sorane aan.

‘Sorane ik heb nog goed nieuws voor jou. Deno Vergan is vrijgelaten. Agente Ena Ros heeft bewijzen van de echter dader van de moord gevonden.

‘Dan zal Deno wel opgelucht zijn, agent.’

‘Vermoedelijk wel, maar ik zal mij bij hem moeten verontschuldigen voor wat ik bij zijn arrestatie gezegd heb.’

‘Hij zal het wel begrijpen, Agent Malon.’

‘Betekend Deno dan zo veel voor jou, Sorane?’

De roodharige kijkt Raya aan.

‘Ja, hij betekent veel voor me, Raya. Hij is een echte agent, niet iemand die het niet waard is.’

Raya slikt even, want ze weet dat Sorane het over haar moet hebben. Ze geeft Sorane een lichte duw in de rug en volgt haar door de gangen.

‘Wat bedoelt ze toch altijd, partner? Je gaat me toch niet vertellen dat Sorane Cobanon op de hoogte is van wat jij in privéleven uitspookt?’

Raya kijkt hem verbaasd aan en antwoordt vragend:

‘En waarom praat jij plots ineens weer tegen mij, Malon. Je weet toch dat onze gevangene soms wel raadselachtige dingen vertelt.’

‘Ja, dat klopt. Maar ik vraag me dan toch af, als ze een andere agent bedoelt. Wie kan dat zijn?’

Raya is blij omdat hij weer met haar praat, maar zijn volgende woorden slaan in als een bom en ze beseft dadelijk dat het van voorbijgaande aard was.

‘Alleen ben ik ervan overtuigd dat ze het over jou heeft, agente Verodin. En denk maar niet dat ik je ooit zal vergeven.’

Sorane die hun gedachten gevolgd heeft, houdt halt en kijkt Malon aan.

‘Agent Garent. Raya heeft fouten gemaakt. Maar ze heeft de moed gehad om jou de waarheid te zeggen om dat ze van jou houdt, zoals ze ooit van haar vorige man hielt. Als jij in mijn ogen haar gelijke wil zijn, dan moet je goed nadenken, met wat je doet. Doet je het verkeerde, dan zal je haar zeker verliezen,’ zend ze telepathisch.

Malon staart haar verschrikt aan. Ook Raya heeft gemerkt dat hij plots met een ruk naar de roodharige keek. Dan ziet ze hem knikken. Voor ze iets kan zeggen, kijkt hij haar aan, maar zegt even niets. Ze weet echter niet dat Malon diep nadenkt.

‘Raya, we moeten praten over wat jij gezegd. Het was verkeerd van mij om zo afstotend te reageren.’

‘Malon, ik...’

‘Zeg nog niets, Raya. Als onze dienst erop zit, wil ik tijd maken om naar je te luisteren.’

‘Bij mij of bij jou, Malon.’

‘Dat lijkt me niet gepast. Ik stel voor om elkaar rond acht uur in het restaurant op een paar straten van mijn appartement iets te gaan eten.’

‘En date, bedoel je?’

‘Niet echt. Ik wil praten om te begrijpen waarom je deed wat je deed. Misschien zal ik het dan beter kunnen verwerken. Later kan ik je misschien vergeven.’

‘Ik zal komen, Malon. Maar ikzelf zal er moeten mee leven.’

Dan kijkt ze naar hun gevangene, die intussen glimlachend naar de lift stapt.

‘Kom, Malon. We volgen Sorane beter, voor ze er alsnog vandoor gaat.’

Als laatste stapt Malon nadenkend de lift, die hen naar de gelijkvloers brengt, in. Even later loopt ze, met haar advocaten, de rechtszaal binnen. De toeschouwers kijken verbaasd naar de beschuldigde. Ze lijkt zo opgewekt, terwijl de jury er maar droevig en ernstig kijkend bij zit.

Kalm gaat Sorane op haar plaats zitten en kijkt even naar Anaya. De wang van de advocate nog blauwer dan daarstraks.

‘Je bent toch wel zwaar gevallen, Anaya. Of is het iets anders geweest, want gevallen ben jij zeker niet?’

‘En jij zou dat weten, wil je zeggen, Sorane?’

‘Hoe zou ik dat kunnen? Niemand deelt mij in de gevangenis het laatste nieuws mee.’

De advocate kijkt Sorane even weifelend aan.

‘Ik werd in mijn flat door twee mannen overvallen. Tenminste dat dacht ik, maar ze verdwenen plots. Achteraf lijkt het wel een droom, maar ik voelt de pijn nog steeds waar ik de klappen kreeg.’

‘Ja, ik zie het. Je wang is...’

‘Dat weet ik, Anaya. Op bevel van Aqunok moesten die twee mannen jou een pakje rammel geven, maar ze kregen echter andere dingen in gedachten en die zijn hun slecht gekomen. Je hebt ze toch van pijn horen kreunen.’

Een slikt Anaya, want hoe Sorane het weet, snapt ze niet, maar het is waar.

‘Ik heb nog steeds mijn contacten buiten de gevangenis, advocate.’

‘Dat had ik kunnen weten. Er zullen verschillende misdadigers van jou afhankelijk zijn. Maar als het juist is wat je zegt, dan laat je mij in het oog houden.’

‘Zoiets, advocate.’

‘Of is dit ding iets dat mij bespioneerd bij al wat ik doe, Sorane,’ zegt Anaya met trillende stem, terwijl het pentagon uit haar zak neemt.

Als ze Sorane verbaasd naar haar ziet kijken, glimlacht ze.

‘Dacht je dat ik het niet zou vinden, moordenares.’

‘Nee, dat niet. Maar ik heb je zus beloofd om er eentje aan jou te geven. Maar ik kan je niet verplichten om dat geschenkje aan te nemen, advocate,’ zegt Sorane met een kwade toon in haar stem.

‘Genoeg, Sorane. Ik wil er niet meer over praten. Of je nu de waarheid zegt of niet. Ik zal dit dingetje maar in mijn zak, houden tot na je veroordeling.’

Sorane glimlacht even.

‘Doet dat, Anaya. Al zou je het beter, zoals je twee collega’s hier, in je hals plaatsen. Dan zal je verbaasd staan over wat dat ding, zoals jij het noemt, allemaal kan.’

‘Dat is mij om het even, Sorane.’

Een paar minuten later klopt de rechter met een hamer op zijn bureau en zegt, terwijl hij naar Sorane en haar advocaten kijkt.

‘De rechtszaak wordt hervat.’

Anaya staat moeizaam op en kan bijna niet blijven staan. Toch dwingt ze zich om de pijn in haar maag te verbijten. Ze roept de eerste getuigen, die in Sorane’s voordeel moeten getuigen, op. Met zweetdruppels op haar voorhoofd moet ze weer gaan zitten.

‘Neem jij over, Heyan. Ik heb te veel pijn op de plek waar ik mij gestoten heb.’

Sorane merkt dadelijk dat Heyan schrikt en ze weet ook waarom. Zijn zoontje. Hij weet nog niet dat hij bevrijd is. Maar toch staat hij op en zegt:

‘Verontschuldig mijn collega, Edelachtbare. Mijn collega heeft zich vannacht zwaar bezeerd en kan bijna niet recht blijven staan. Daarom vraag ik toestemming om haar taak te mogen overnemen.’

De rechter kijkt even naar Heyan en dan naar Anaya’s gezwollen gezicht. Hij grijnst even spottend, als hij in haar ogen kijkt. Dan knikt hij met een ernstig gezicht.

Anaya snapt het niet, waarom grijnsde de rechter toen hij naar haar keek.

‘Zou hij weten wat er vannacht gebeurd is?’ denkt ze verschrikt.

'Hij weet het, Anaya. Maar ik vrees dat hij het tienvoudig gaat krijgen, dan wat jij voelde toen je recht op ging staan,' hoort ze een stem in haar hoofd.

Even kijkt ze om zich heen, maar ze kan niet uitvinden wie dat zei. Dan kijkt ze naar Sorane, maar die heeft alleen oog voor de rechter. Die krimpt op dat moment in elkaar van de pijn in zijn buik. Iedereen hoort zijn uitroep van pijn, als Sorane de pijn van Anaya naar hem overbrengt. De man krimpt in elkaar op zijn stoel. Maar dan laat Sorane haar krachten stoppen en de pijn trekt weg. Langzaam richt de man zich op en kijkt om zich heen. Ook op Sorane blijft zijn blik even rusten. Maar die kijkt met een angstig gezicht naar de man die op de getuigenstoel zit.

'Het spijt me, ik had even last van mijn maagzweer. Ik ben vergeten mijn pillen in te nemen. Ga verder,' zegt hij met trillende stem.

Anaya kijkt even naast zich.

'Dat deed jij toch niet, Sorane?'

'Hoe zou ik dat kunnen, mevrouw Rand?'

'Je moet niet met zoiets spotten. Als je dat zou kunnen, dan moeten de mensen die jouw kwaad maken oppassen.'

'Heyan, mag ik je iets laten zien?'

De verloofde en collega van Anaya kijkt Sorane verbaasd aan en neemt weer plaats naast zijn collega. Sorane reikt hem een communicator aan. Aarzelend neemt Heyan het aan en kijkt naar het schermpje. Even schrikt hij, maar dan klaart zijn gezicht op als hij de agente herkent die naast zijn zoontje op de foto staat.

'Erine Rand, de zus van Anaya. Maar hoe kan dat? Ze is of was toch heel ziek en half verlamd. Ze loopt.... En haar handen en benen, die...Hoe kan dat?' denkt hij verschrikt.

Dan merkt hij de andere vrouw op, maar die kent hij niet. Aan haar riem is echter een kenteken van federaalagente bevestigd.

'Dat is een agente,' denkt hij.

'Is mijn zoontje werkelijk veilig?' vraagt hij met trillende stem.

'Ik ken Seana Vergan, want ik heb haar ooit gered, Heyan. Zij heeft me laten weten wat er gaande was, met je zoontje. Maar ook dat zij hem gevonden heeft.'

'Dus Enon is in veiligheid.'

'Ja, al twee dagen. Ik kon het je nog niet eerder laten weten.'

‘Mijn geduld raakt op, advocaten van de verdediging. Gebeurt er nog iets of...’

Heyan staat op en werpt even een blijde blik op Anaya. Dan kijkt hij de rechter recht in de ogen.

‘Ik was even afgeleid, omdat ik juist zeer goed nieuws kreeg van mijn zootje.’

Terwijl Heyan rechtstaat, merkt Sorane dat de rechter even een blik werpt op de aanklager en die fronsst zijn wenkbrauwen even. Ze scant hen allebei en glimlacht. Dan merkt ze de vragende blik op van Anaya die haar aankijkt.

‘Enon is door federaal agente Seana Vergan bevrijd, uit handen van enkele ontvoerders. Ik kreeg het bericht een paar minuten geleden.’

‘Ken jij een federaal agente, Sorane?’

‘Zeker, Anaya. Ik redde haar leven een paar maanden geleden. Je zal de nieuwe liefde van je zus nog wel leren kennen.’

‘Nieuwe liefde?’

‘Ja, die agente is op je zus verliefd en het is wederzijds.’

Even kijkt Anaya Sorane met grote ogen aan.

‘*Hoe weet ze dat toch allemaal?*’ denkt ze.

‘Dan wacht haar veel verdriet, Sorane. Als Erine bezwijkt aan die...’

Op dat moment ziet ze haar vriend glimlachen en Sorane aankijken. Langzaam staat hij op en richt zich tot de eerste getuigen. Hij stelt de vragen die Anaya wilde stellen. Maar hun antwoorden zijn niet wat hij verwachtte. Ze beschuldigen de gevangene van koelbloedige moord op en enkele mensen die hun aflossingen niet wilden betalen. Anaya kijkt met een van pijn vertrokken gezicht naar Sorane, die nog steeds lachend toekijkt. Ze snapt er niets van. Ze was langzaam maar zeker in Sorane’s onschuld gaan geloven, maar nu ze haar zo ziet zitten.

‘*Zou het dan toch waar zijn, dat een zo onschuldig lijkende vrouw een ijskoude koelbloedige moordenaress is. Telt een leven voor haar niet?*’ denkt ze verward.

Dan staat Sorane op en geeft een teken aan Heyan, die naar haar toestapt. Aarzelend neemt hij een 3d projectietoestel aan en gaat weer naar de getuige toe.

‘Excellentie, mag ik een nieuw bewijsstuk voorleggen.’

De rechter geeft hem een teken en staart even naar de procureur, die trekt lichtjes zijn schouders op.

Nog voor de advocaat bij hem is, zegt de rechter:

‘Kom maar met je bewijsstuk. Laat ons allen zien wat ze nog meer op haar kerfstok heeft.

Even kijkt Heyan naar Sorane en plaats het toestel van op de vloer. Als hij op de knop drukt, wordt de zus van Anaya levensgroot opgebouwd. Ze zit op een stoel vastgebonden. Een 3d Sorane kijkt op haar neer. Dan zien ze de Sorane glimlachen en een energiemes activeren. De Erine kijkt haar angstig aan. Maar ze horen de Sorane zeggen:

‘Seana, je liefje, verloor een hand. Maar ik vrees dat jij meer zal verliezen.’

Dan hakt de Sorane beiden handen van de agente af. Ze zien allen dat beide handen op de vloer vallen. Een paar seconden verdwijnt de 3d-projectie. Als het weer zichtbaar wordt bevinden ze zich in een omgeving van het ziekenhuis, waar Sorane de kamer van Erine instapt.

Ontsteld kijkt Anaya naar de beelden, dan merkt ze dat Sorane glimlacht.

Terwijl de 3d Erine machteloos in haar bed ligt, spuit de Sorane iets in haar arm.

‘Zo, je hebt nog ongeveer een week voor het Onvargif zijn echte werk begint te doen. Dan zal het nog maar een korte lijdensweg zijn, voor je in de armen van je liefje zal verrotten.’

Anaya wendt met een ruk haar hoofd naar Sorane.

‘Dus jij was het toch.’

‘Een valse opname, Anaya.’

‘Vals serpent, jij hebt Eri... ik zal.....’

Maar ze stopt met spreken, als Sorane zich naar haar toe buigt.

‘Anaya, ik heb moet je iets zeggen. Ik ben niet compleet eerlijk tegen jou en je collega’s geweest.’

‘Bedoel je dat het waar is wat de getuigen zeggen?’

‘De getuigen zijn doodsbanne mensen, Anaya, die niet anders kunnen dan de hun opgelegde verhaaltjes opzeggen.’

‘Ik zag je mijn zus inspuit....’

‘Geloof me, Anaya. Die beelden zijn opzet spel. En zo val als maar kan zijn.’

‘Dus jij was niet bij mijn zus in het ziekenhuis.’

‘Ik heb haar bezocht, dat is juist. Maar ik....’

‘Zwijg al maar, moordnares. We hebben allen de beelden gezien hebben.’

‘Je hebt het mis, advocate.’

Even kijkt Anaya de roodharige in de ogen.

‘Zelfs als dat waar, hoe weet jij dat?’

‘Dat ik in de gevangenis zit, hoort tot mijn plan. Maar als het nacht is jaag ik op misdadigers die anderen kwaad willen doen.’

‘Jij, Sorane. Maak me niets wijs. Jij zit opgesloten.’

Sorane glimlacht even en zegt:

‘Jij werd vorige nacht aangevallen door twee mannen, Anaya. Die twee zitten nu in de gevangenis.’

‘Dus het was geen droom, Sorane. Ik meende je daar te zien, maar dat kon niet echt.’

‘Toch zag je mij. Ik was in je woning, zoals ik nu hier ben, omdat ik dat wil.’

Even weet Anaya niet wat te zeggen.

Plots voelt ze echter de hand van Sorane op de hare, maar als ze deze wil wegtrekken, houdt de roodharige ze vast.

‘Anaya, misschien zul je nu geloven dat Erine met Seana, aan mijn zijde strijdt tegen de mensen, die de familieleden van de getuigen en de juryleden ontvoerden.’

‘Je moet niet liegen, Sorane.’

‘Heb je nog pijn in je buik, Anaya?’

‘Evenveel als de pijn in mijn hart, om wat Erine, als ze nog in leven zou zijn, op het moment moet doorstaan.’

‘De pijn in je buik, kan ik verhelpen, die in je hart zal over enkele minuten verdwijnen. Ik verlang echter een ding.’

‘Die pijn zal niet binnen een paar minuten verdwijnen, Sorane Cobanon. En die in mijn buik ook niet. Maar ik wel weten wat jij van mij verlangd.’

‘Je moet me beloven dat je je niet bij mij verontschuldigd, Anaya. Ik doe wat ik meen te moeten doen. Ook op dit ogenblik.’

‘Is dat al, Sorane. Ik zal nooit mijn verontschuldiging aanbieden om wat ik over jou denk, Sorane.’

‘Vergeet niet wat je nu beloofd hebt, advocate. Want mijn mensen breken hun woord niet. Wie dat toch doet vliegt eruit.’

Anaya kijkt Sorane aan, ze snapt niet goed wat ze bedoelt, met die woorden. Maar dan wordt haar aandacht getrokken door haar rechterhand. Die wordt door de roodharige stevig vastgehouden en die is in een groen licht gehuld. Verschrikt probeert Anaya haar hand weg te trekken, maar de roodharige houdt die stevig in haar greep. Een groene gloed die over haar arm omhoog glijdt.

‘Sorane, wat is dat?’

Haar cliënte glimlacht alleen maar. De lichte pijn in haar schouder en rug is het eerste dat Anaya voelt verdwijnen. Ze

schrikt ervan, maar voelt op hetzelfde moment haar buik en wang tintelen. Voorzichtig tast ze met haar andere hand naar haar wang en stelt vast dat ze minder dik is. Dan laat Sorane haar hand los.

Niet goed wetend wat te denken, kijkt ze schuw naar haar cliënte, maar die heeft alleen aandacht voor de nieuwe getuige die gaat zitten. Het verhaal dat deze man verteld is nog een beetje gruwelijker, dan het eerste. Hij was er zelf bij, toen Sorane de vrouw van Givan Nedero, een agent, zo goed als doodmartelde om haar man te dwingen, om de verblijfplaats van een getuige te verraden. Nadat de agent gesproken had, dode Sorane hen allebei.

‘Even keek ze nog even grijnzend naar de doden en ging dan naar buiten,’ beëindigd de getuige zijn getuigenis, waarna de aanklager triomfantelijk om zich heen kijkt.

Enkele agenten, waaronder Noran en zijn zus, Ruslyna. Beiden kijken haar met ontstelde blik aan.

‘De beschuldigde heeft, als we naar de getuigen luisteren, zware misdaden begaan. Ze blijkt geen eerbied te hebben voor andere mensen. Ik kan niet anders dan de doodstraf voor die misdadigster eisen,’ zegt de procureur.’

De aanwezigen kijken de roodharige met een blik vol woede aan. Maar dan is heel de zaal in rep en roer. Ook Raya en Malon kijken haar niet begrijpend aan. Ze wisten dat ze een moordenaar was, maar dit maakt van haar een sadistisch monster.

‘Kan dat waar zijn, Malon?’

‘Ik weet het niet, Raya. Maar waarom zou die man liegen. Liegen of niet, maar ik vrees dat het er voor onze gevangene niet zo best uitziet.

‘De doodstraf. De doodstraf,’ roepen velen uit.

De man die dit vertelde, durft Sorane niet in de ogen kijken, hij leeft in angst voor het leven van zijn vrouw, die sinds gisteren verdwenen is. Als Sorane opstaat, fluistert ze nog:

‘Vergeet je belofte niet, Anaya.’

In de zaal wordt het doodstil als Sorane naar de getuige toestapt. Enkele agenten trekken hun wapen, maar richten het nog niet, omdat Noran hen een teken geeft. De advocate kijkt haar met een vreemde blik na. Ze snapt niet goed wat er gebeurd is, maar de pijn en de zwelling zijn weg.

‘*Dat kan Sorane toch niet gedaan hebben of wel,*’ denkt ze.

Haar cliënt blijft intussen naast de getuige staan en kijkt om zich heen. Iedereen staart naar de beschuldigde.

Heyan schuift een stoel op en zegt:

‘Anaya, er is iets wat je moet weten.’

‘Je zei daar even iets over je zoontje.’

‘Dat klopt. Hij was ook ontvoerd om mij tot iets te dwingen.’

‘Dat is verschrikkelijk, lieveling. Maar je zei was.’

‘Ja, hij is nu in gezelschap van je zus en een federale agente.’

‘Mijn zus, dat kan niet, Heyan.’

Heyan kijkt Anaya in de ogen terwijl hij de communicator van Sorane voor haar op de tafel legt. Anaya neemt hem op en staart naar de foto het scherm.

‘Hoe?’

‘Dat zal je aan Sorane moeten vragen, schat. Ik denk dat zij ons, zoals ze zelf zei, niet de volledige waarheid over zichzelf verteld heeft.’

Anaya kijkt op en staart naar de rug van haar cliënte. Maar die observeert kalm de aanwezigen voor haar in de zaal. De juryleden rillen als ze de koele blik zien, waarmee ze om zich heen kijkt.

‘Urvan, ik vergeef u deze beschuldiging, want je kunt niet anders.’ horen ze haar zeggen.

De man kijkt haar aarzelend aan.

‘Het spijt me.’

‘Jij moet geen spijt hebben, maar de opdrachtgevers van de ontvoerders van je vrouw, die raad ik aan om naar voor treden,’ zegt Sorane luid op.

Op hetzelfde moment verandert haar kledij voor de ogen van iedereen van vorm, in het ijsblauwe uniform van haar nieuwe groep.

Langzaam draait ze zich om. Iedereen merkt de vreemde cilinder op, die op haar dij hangt. Ook Anaya schrikt.

‘Hoe komt Sorane zo plots aan een energiezwaard.’

Ze ziet haar cliënte naar de rechter toe stappen.

‘Jullie noemen dit recht, rechter. Getuigen die bedreigd worden en een jury, die alleen maar het woord schuldig kan uitspreken, omdat hun familieleden ontvoerd zijn. Het spijt me, maar dat kan ik geen gerecht noemen. Als misdadigers de wetten bepalen, dan wordt het tijd om een ander recht te laten gelden.’

Na de woorden van Sorane is het doodstil in de zaal. Dit kan niemand geloven. De beweringen van de beschuldigde kunnen niet waar zijn.

‘Sorane, spreek je de waarheid. Als dat waar is, dan...’ roept Anaya.

‘Sluit de gevangene op,’ roept de rechter uit.

‘Zwijg, rechter. Je hebt genoeg geld aangenomen voor dit schijnproces, maar de plannen van Aqunok zijn mislukt,’ zegt Sorane zonder zich om te draaien.

Malon kijkt de rechter aan, en ziet hem verbleken. Hij beseft op dat moment dat Sorane de waarheid spreekt.

‘Sorane, als dat waar is, weet dan dat jij zojuist het doodvonnis uitgesproken hebt van hun familieleden.’

Sorane kijkt de aanklager aan, terwijl ze de omgeving scant.

‘Aanklager! Zowel jij als de rechter zijn op de hoogte van de bestraffing die mijn advocate gisteren nacht moest krijgen. Ook het zontje van haar vriend was ontvoerd. Maar jullie plan is volledig mislukt.’

De aanklager grijnst.

‘Probeer jij het gerecht af te leiden van jouw eigen misdaden, Sorane Cobanon. Ik weet van geen ontvoering. En van een aanslag op jouw advocate, nog minder.’

‘De rechter heeft de pijn daarstraks al gevoeld, die mijn advocate ook voelde. Maar jij nog niet, dus... ik geef je de kans om je even voor te bereiden.’

‘Jij bent gek geworden, Sorane.’

De roodharige glimlacht even en kijkt hem recht in de ogen. Op hetzelfde moment krimpt hij in elkaar als de pijn zijn buik in stukken lijkt te scheuren. Zijn kreet is nog luider dan die van de rechter. Hij kan niet blijven recht staan en zakt neer op zijn knieën. Dan kijkt Sorane plots naar een bewaker. Die trekt dadelijk zijn wapen en richt het op een van de juryleden, die voor hem staat.

‘Sta op,’ beveelt hij.

De vrouw doet het aarzelend, waardoor de bewaker achter haar schuilt.

‘Nog een lafaard ook,’ fluistert Sorane.

Dan kijkt ze de agenten die haar daarstraks woedend aankijken aan en scant hen. Maar zij hebben niets met de aanklager en de rechter te maken.

‘Sta op jullie twee. Jullie wilden mij de moordnares van jullie collega een harde les leren, maar nu kan je doen wat je moet doen. Arresteer de bewaker daar, op beschuldiging van medeplichtigheid van ontvoering, bedreiging en medeplichtigheid aan moord op een agent. Want het is hij die jullie collega heeft verraden, toen hij undercover werkte.’

‘Dat kan je niet doen.’ roept de aanklager uit, terwijl de twee agenten Sorane verbaasd aankijken.

De bewaker staat er maar bleek bij. Als die twee agenten naar hem kijken, beseffen ze aan zijn reactie dat Sorane de waarheid spreekt. De man is in het nauw gedreven en als de twee agenten opstaan en in zijn richting stappen richt hij zijn wapen weer op de vrouw voor hem. Met een ruk trekt hij het vrouwelijk jurylid naar zich toe en richt zijn wapen op het hoofd van de vrouw. Als Noran zijn wapen wil trekken, zendt Sorane hem snel een telepathisch bericht.

‘Hou je erbuiten, Noran. Ik los dit wel alleen op.’

‘Ik ga of deze mooie meid is dood,’ zegt de man met het wapen.

Sorane glimlacht en stapt op de tafel van de aanklager af. De aanklager kijkt verbaasd naar de handen van de roodharige. Ze plaats een capsule rechtop op de tafel, dan een tweede, een derde... tot er negen op een rij staan. Dan kijkt ze naar de bewaker die ook meegeteld heeft.

‘Schiet maar, man. Maar vergeet niet dat je capsules hier naast elkaar staan. Als je schiet dan bewijst dat je een onschuldige wil doden om je leven te redden. In dat geval zal ik geen genade kennen. Levenslang.’

‘Buf, roodkop. Ik zeg het nog een maal. Laat me gaan of ik druk af.’

‘Mag ik je een kans geven, man? Niet omdat je het verdient. Maar om je vrouw en kinderen te sparen.’

‘Welke kans?’

‘Richt je wapen op mij en schiet. Als je mij kan doden, dan mag je gaan, maar lukt het niet, dan zullen de twee agenten je zonder verzet kunnen boeien.’

De man glimlacht.

‘Ik ben een scherpschutter, Sorane Cobanon.’

‘Doe maar, ik zal zelfs niet bewegen. Maar dan moet je de vrouw laten gaan. Anders vervalt de overeenkomst.’

De man laat de vrouw los en op een teken van Sorane loopt ze snel naar enkele toeschouwers. De bewaker richt echter zijn wapen op Sorane.

‘Denk jij sneller te zijn dan een capsule, huurmoordenares.’

‘Dat zou ik kunnen zijn, man. Maar ik heb je mijn woord gegeven. Je capsules staan hier op de tafel. Schiet maar als je wil.’

De man vuurt een paar maal, maar iedereen hoort alleen een klik, telkens hij de trekker overhaalt. Verschrikt laat hij zijn wapen vallen en laat zich binden.

‘Sluit hem op in de cel. Hij zal de namen en adressen van de misdadigers, waar hij al velen jaren voor werkt, wel verraden,’ legt Sorane uit.

‘Op het moment dat de twee hem de handboeien omdoen, gaat de deur achter in de rechtszaal open.

‘Daar, nog een veroordeelde gevangene,’ roept de aanklager uit, als hij Deno herkent.

‘De onschuld van Agent Vergan is al bewezen, aanklager. Maar zo te horen, ben jij daar nog niet van op de hoogte.’

Woest kijkt de aanklager Sorane aan. Maar achter hem zien ze enkele kinderen aarzelend naar binnenkomen, gevolgd door een zestal volwassenen.

‘Je ziet aanklager, dat ze nog leven. Wie hen wil doden zal het in het openbaar moeten doen.’

De juryleden staan recht en lopen met tranen in de ogen op hun kinderen en vrouwen toe. De aanklager kijkt Sorane ontsteld aan. Dan komen er nog twee in hetzelfde uniform gekleed binnen, maar met een energiezwaard gewapend.

‘Jullie komt hier niet levend buiten,’ roept hij uit, maar waagt het niet om zich te verroeren.

Anaya staat echter verstijfd naar haar zus te kijken als die achter de kinderen naar binnen stapt. Even wendt Anaya haar blik op Sorane, maar die houdt de aanklager en de rechter in de gaten.

‘Erine, ben jij dat werkelijk? En je bent gezond. Hoe wist Sorane dat?’ fluistert ze, op Erine toe rennend.

‘Ja, zus. Zonder haar hulp zou ik hier niet staan,’ antwoordt Erine, terwijl Anaya haar omarmt.

‘Hoe??’

‘Sorane heeft mijn wonden opnieuw genezen en mijn handen met haar krachten herstelt en nadat ze dat vreselijk gif uit mijn lichaam heeft verdreven.’

‘Haar krachten, Erine. Welke krachten.’

‘Sorane is een esper, Anaya,’ zegt een vrouw met kort bruin haar.

Anaya kijkt haar met een ongelovige blik aan.

‘Zus, dit is Seana. Mijn vriendin.’

‘Je vriendin.’

‘Ja, we houden van elkaar.’

‘O, dat bedoel je. Sorane zei daarstraks ook al zoiets,’ fluistert Anaya, terwijl ze zich van haar zus los maakt.

Dan staart ze Seana aan.

‘Jij bent toch de zus van Deno Vergan, als ik het niet mis heb.’

‘Klopt,’ antwoordt Seana met trillende stem en kijkt even naar Erine.

Dan schrikt ze, want Anaya stapt op haar toe en omarmt haar.

‘Welkom in de familie, Seana. Nu heb ik een nog een zusje bij.’

Sorane kijkt even toe hoe de drie elkaar begroeten en omarmen, maar merkt wel dat Anaya haar met tranen in de ogen aankijkt.

Op hetzelfde moment trekken twee toeschouwers plots bijna gelijktijdig een wapen. Bliksemsnel beweegt haar hand en als ze zich omdraait schieten twee stralen uit haar cilinder, die ze in haar rechterhand houdt. In hun schouder getroffen wankelen beide mannen achteruit en worden door enkele toeschouwers stevig vastgegrepen. De aanklager heeft zijn hand om de kolf van het wapen in zijn schouderholster. Maar hij waagt het niet om het te trekken. Hij kijkt ontstelt naar Sorane.

‘Wil jij ook een schouderwond, man?’ klinkt haar stem dreigend.

Hij schudt zijn hoofd en ziet Sorane een teken geven. Eerst aarzelen ze, maar dan komen Malon en Raya met getrokken wapen op de man toe. Terwijl Malon handboeien om de polsen van de aanklager sluit, houdt Raya de omstanders in het oog. Maar nergens ziet zij een verdachte beweging.

Plots loopt een van de juryleden, die met elkaar stonden te praten, naar de rechter toe en overhandigd hem een papiertje. De rechter neemt het aan en opent het papiertje.

‘Verdomme. Ze achten haar onschuldig aan de in deze zaak voorkomende beschuldigingen,’ fluistert hij.

Dan maakt de rechter dat hij wegkomt, want hij weet dat zijn leven geen cent meer waard is als hij niet snel genoeg is.

Enkele mannen en vrouwen in de buurt van de rechter kijken naar de beschuldigde.

‘Sorane Cobanon. De jury acht u onschuldig,’ roept een van hen.

Sorane knikt even, maar houdt aanklager telepathisch nog steeds in het oog. Maar de man zit ontmoedigd in zijn stoel. Ook hij beseft dat zijn luxueus leven voorbij is.

Een paar kilometer van de rechtszaal. Zit Aqunok voor de teevee de live uitzending van de rechtszaak te volgen. Zijn handen zijn tot vuisten gebald. Zijn hele plan is in duigen gevallen. Hij vervloekt Jakira, die hem niet voldoende ingelicht heeft. Die Sorane is veel gevaarlijker, dan dat hij tot nu dacht. En ze heeft mensen die haar volgen.

'Zou zij ook een machtige, zoals Jakira zijn?' vraagt hij zich af.

Sorane en haar mensen verlaten met hun gevangenen de rechtszaal en lopen door de gangen naar de cellen toe. Op haar teken arresteren de bewakers nog enkele anderen, waaronder een paar van hun eigen collega's. In de cellen is het doodstil als de gevangenen de groep zien voorbijlopen. Ze beseffen niet goed wat er gebeurt.

Een nieuwe aanslag

‘De rechter, de aanklager en een heel pak anderen, waaronder bewakers, zitten in zware problemen, denk ik. Ik geloof dat alleen een paar meelopers, nog op vrije voeten zijn.’

‘Dat was een verrassing voor die rechter en aanklager, Sorane,’ zegt Malon met een glimlach.

‘Hoe heb je dat kunnen organiseren, roodkop?’ vraagt zijn partner.

Sorane kijkt Raya in de ogen en glimlacht.

‘Nadat ik de wonden van agente Rand genas en het gif vernietigde, sloot ze zich samen met Deno en zijn zus bij mij aan. Samen bevrijden wij de gevangenen en brachten verschillende misdadigers naar enkele cellen.’

‘Genas? Wat bedoel je?’

‘Ik ben niet meer de Sorane die ik vroeger was, Raya.’

‘Dus ik heb het goed gezien, na jouw bezoek. Erine zat werkelijk terug recht en kon haar benen bewegen.’

‘Je ogen bedrogen je niet, Malon. Maar nu heb ik nog iets anders af te handelen.’

Intussen verschillende kilometers daar vandaan in een luxe villa.

‘Verdomme, die Sorane heeft al onze plannen in een klap de grond ingeboord,’ zegt een van de mannen.

Aqunok kijkt alleen maar vooruit, terwijl hij zijn vuisten van woede balt.

‘*Had Jakira maar de waarheid over Sorane vertelt, dan was mijn plan misschien geslaagd,*’ denkt hij.

‘Hoe heeft Sorane die gijzelaars kunnen bevrijden?’ vraagt een van de anderen.

‘Omdat ze een esper is, zoals ik. Alleen is ze veel krachtiger. Verdomme!!!’ valt Aqunok woedend uit en slaat met zijn vuist hard op tafel.

Zijn ondergeschikte schrikt hevig, terwijl de baas trillend van woede rechtstaat. Aqunok stapt naar het grote venster toe en kijkt naar beneden.

‘Als we de juiste wapens hadden, dan konden we haar mischien de baas, maar waar moeten we die halen,’ zegt hij.

‘Die hebben we. Een schot tussen haar ogen en ook Sorane Cobanon is er geweest.’

‘Sukkel. Dat hebben enkelen van ons geprobeerd, maar zij liggen in het dodenhuisje,’ snauwt Aqunok.

‘Ze is toch menselijk zoals wij.’

‘Dat was ze, Teruv. Maar nu is ze veel meer. Spijtig genoeg besepte ik dat te laat. Zelfs onze bondgenote heeft zich teruggetrokken.’

‘Mij teruggetrokken, Aqunok. Weet je wel wie ik ben?’ zegt een stem kalm.

Alle aanwezigen kijken verschrikt om. Voor hen staat Jakira.

‘Jij... Je leeft geen minuut langer,’ roept een man, die door toedoen van Sorane die er als Jakira uitzag, verschillende mannen verloor, uit.

Maar Jakira is sneller, met telekinese verbrijzelt ze het wapen, nog voor hij het helemaal uit de holster heeft getrokken.

‘Kalm, Docin. De Jakira, die jij bedoelt, is een bedriegster, die ons, in het lichaam van Sorane, een zware klap bezorgde.’

‘Dat kan niet, Sorane zit in de gevangenis. Hoe?’

‘Jullie baas had daareven gelijk, toen hij zei dat Sorane een esper is. Ze is zelfs een van de besten. Ze weet ook haar verstand te gebruiken.’

‘Ik wilde haar in de gevangenis, Hera Jakira. Maar mijn plan is echter mislukt.’

‘Het was niet jouw plan, Aqunok, die Sorane in de gevangenis deed belanden, maar het hare. Terwijl jullie op haar proces gefocust waren, bevrijdde zij de gevangenen, uit jullie handen, in mijn gedaante. Zij dode verschillende mannen van Docin, waardoor die mij wou doden toen hij mij zag. Maar ik vergeef hem daarvoor.’

‘Hadden we geweten wie ze was, dan hadden we het anders kunnen aanpakken.’

‘Misschien, maar ik weet niet of dat een ander resultaat zou gehad hebben. Sorane heeft mij kunnen vastzetten, door drie van mijn sterkste tegenstanders in leven te laten. Het was mijn plan dat zij hen alle drie zou doden, maar het liep anders. Hierdoor

moest ik mijn tegenstanders eerst zelf uitschakelen. Maar dat koste kostbare tijd en toch konden ze nog eens ontsnappen.'

'Maar nu is alles verloren, onze plannen zijn... aarrgh.' roept Teruv uit, maar een kleine energiebol maakt een eind aan zijn misdadig leven.

'Zulke taal duld ik niet. Wie het wil opgeven hoeft het maar te zeggen,' zegt Jakira kwaad, terwijl Teruv's lichaam tot stof uit een valt.

Enkelen kijken even naar de plaats waar het stof ligt, maar zeggen niets.

'Goed, dan kunnen we misschien in actie komen.'

'Zeg maar wat,' merkt Aqunok op.

Jakira kijkt hem even met een koele blik aan, maar zegt niets.

'Voorlopig heb ik je nog nodig, idioot, maar als mijn plannen verwezenlijkt zijn, dan vermorzel ik je als een luis. Maar je informatiedrager zal mij als Dor 'zun voor eeuwig moeten dienen,' denkt ze.

'Als ik het niet mis heb, bevinden ze zich nog steeds in het gerechtsgebouw.'

'Dat klopt, Jakira,' antwoordt een van de lijfwachten, die voor een beeldscherm zit.

'In orde. Dan wordt daar de strijd gestreden. Als ze buiten komen, mag geen van hen levend het plein verlaten. Zet al wat je hebt in, Aqunok.'

'Wat? Dat kan je toch niet...'

'Toch wel, Aqunok. Deson, hier heeft gelijk, al bedoelt hij iets anders. We moeten onze plannen versnellen. Vandaag is het de grote dag. Als we de overwinning behalen, dan hoort dit nietige planeetje mij toe. Of moet ik een andere leider kiezen,' zegt Jakira kwaad.

'Dat is niet nodig, Hera Jakira. We zullen deze opdracht met succes uitvoeren. Daar kan u zeker van zijn.'

'In orde. Doe wat ik gezegd heb. Ik en mijn lijfwachten gaan intussen Sorane haar verdiende loon bezorgen.'

Aqnok kijkt Jakira aan en ziet haar nog juist dematerialiseren. Even is het stil in de kamer, maar dan klinkt de stem van de baas weer standvastig.

'Jullie hebben het gehoord, Wij moeten de vrienden en medestanders van Sorane voor onze rekening nemen. Breng jullie mannen die in die omgeving zijn, op de hoogte van de opdracht. Zij moeten in de omgeving van het plein postvatten. Geef hun de foto's van de doelwitten door.'

‘En de politie.’

‘Als die tussen beide komen, knal je ze gewoon neer.’

‘Agenten neer knallen. Ben je gek...’

‘Nee, zo luiden de bevelen. Als het je niet bevalt, ga dan naar Jakira. Zij is de baas.’

In de buurt van het gerechtsgebouw is het nogal druk. Verschillende mensen lopen in en uit. Ook agenten. Een aantal ervan haasten zich omliggende gebouwen binnen. Zonder dat iemand het merkt, verschijnen ze gewapend met wapens met een vizier op de daken. Maar Deno, Erine en de anderen lopen al over het plein op de zwevers toe. Sorane heeft intussen met Malon en Raya de gevangenen weer opgesloten en zijn op weg naar de uitgang. Plots schrikt Sorane en zegt:

‘Verdomme, ze lopen in een hinderlaag.’

‘Wie?’ vraagt Raya.

‘De advocaten en de anderen. Anaya, ik moet haar helpen,’ antwoordt de roodharige.

Op hetzelfde moment is ze verdwenen.

‘He, hoe doet ze dat?’ stamelt Malon.

‘Kom, we moeten naar buiten.’

‘Oké, Raya. Ik volg je.’

Intussen is Sorane naast haar vrienden gematerialiseerd. Anaya ligt bloedend op de grond. Ze vormt dadelijk een energiescherm om haar zelf, Erine en de gewonde.

‘Ze heeft geen Hypsoon, Sorane. Je had toch beloofd om er een aan mijn zus te geven,’ merkt Erine verwijtend op.

‘Dat heb ik, Erine. Maar ze wilde hem niet, omdat ze mij de schuld gaf, van jouw toestand. Gelukkig heb ik hem in haar jaszak geapporteerd, zonder dat ze het merkte. Hij heeft haar beschermd.’

‘Beschermd, Sorane. Waarom is ze dan geraakt?’

‘Zo erg is het niet, Erine. Ik vermoed dat je haar nog snel in een reflex opzij duwde.’

‘Dat klopt...’ zegt Erine.

‘En daarbij is ze op de straatstenen gevallen en heeft ze haar arm opengehaald. Haar hypsoon heeft alleen de plek waar ze geraakt werd, kunnen beschermen.’

‘Haar arm. Komt al dat bloed van haar arm? Verdomme, ik dacht dat ze getroffen was. En ze is gewoon met haar arm.... Dat ik dat niet gezien heb.’

Maar Sorane zegt niets, ze onderzoekt de rechterarm van Anaya en stelt al snel vast dat hij niet gebroken is, maar de

hoofdadder is wel gescheurd, waardoor haar bloed in korte schokjes over haar arm stroomt.

‘Houd de arm van je zus even vast, Erine,’ zegt ze.

Even kijkt de vrouw naar het bleke gelaat van haar zus, maar neemt dan de arm van Anaya bij de elleboog en de hand vast. Dan kijkt ze toe hoe Sorane haar handen boven de bloedende arm van de gewonde. Langzaam worden de snede in een groene gloed gehuld en voor de ogen van de verbaasde Erine groeit die langzaam dicht. Als het licht wegtrekt, kijkt ze Sorane dankbaar aan.

‘Dank je, Sorane.’

Erine neemt de Hypsoon snel uit de jaszak van haar zus en druk hem tegen de hals van Anaya, die op dat moment haar ogen opent. De advocate schrikt van het bloed om haar heen.

‘Je hebt een beetje veel bloed verloren, zus. Je had je arm opengehaald, toen je op de grond viel. De wonde bloede zo erg, dat ik dacht dat je geraakt was door een capsule.’

Als Sorane niet gekomen was, had ik het vermoedelijk te laat gezien.’

Even kijkt Anaya naar haar arm, maar ze kan nergens een wonde bespeuren. Toch voelt ze zich zwakker dan anders.

‘Dat leg ik straks wel uit, als je je beter voelt, Anaya. Maar eerst moeten we hier levend weg,’ zegt Sorane.

Zowel Anaya als Erine komen met een schok tot de werkelijkheid terug, want de capsules zoeken nog steeds hun prooiën. Alleen slaan ze telkens in de zwevers waarachter ze liggen in. Erine vormt een energiewapen en opent het vuur op enkele schaduwen, waaruit vuurflitsen te zien zijn. Maar haar schoten worden dadelijk beantwoordt en ze hoort de capsules luid in de zwever inslaan. Haar zus kijkt Sorane, die zich weer opricht, dankbaar aan.

‘Sorane. Ik moet je mijn veron...’

‘Spreek niet verder, Anaya. Je hebt het mij beloofd,’ zegt Sorane streng, maar is op hetzelfde moment verdwenen.

De advocate schrikt hevig en sluit haar mond.

‘Belofte, Anaya. Welke?’

Anaya legt haar zus in een paar woorden uit wat ze Sorane moest beloven.

‘Dan is alles goed, zus. Ik ken haar al iets langer dan jij. Ze weet dat je er spijt van hebt, maar wil dat jij zelf bewijst dat je haar vertrouwen waardig bent.’

‘Is ze dan die huurmoordenaars niet? Wie is ze dan werkelijk, Erine?’

‘Dat zal je later wel ontdekken... Ha, daar hebben we Seana en Deno ook.’

‘Hallo, Erine. Hoe is het met je zus, we zagen haar vallen. Is ze getroffen?’

‘Zoiets, maar Sorane heeft haar snel even verzorgd.’

Seana glimlacht even en kijkt om zich heen. Overal ziet ze doden en gewonden liggen. De schutters sparen niemand, terwijl iedereen probeert van het plein af te komen. Onze vrienden liggen intussen in dekking achter een fontein in het park, maar die wordt door verschillende capsules geraakt, terwijl de stukken eraf vliegen.

‘We moeten hier weg, Seana. Misschien dat gebouw achter ons.’

Seana knikt.

‘Dat lijkt mij het dichtsbij. Ga jij eerst. Ik zal je dekking geven.’

Erine kijkt even naar haar zus.

‘Oké, geef een sein als je klaar bent.’

‘Een, twee, drie...’ roept Seana en opent het vuur op enkele schutters, die in dekking moeten. Seana is echter opgesprongen en rent naar het gebouw toe. Rechts van haar ziet ze plots een gewapende man, die zijn wapen op haar probeert te richten, maar zij is sneller. De energiestraal doorboort zijn borst. Dan duikt de agente door de openstaande deur en rolt over de vloer.

Op dat moment materialiseren vijf gedaanten. Jakira en vier lijfwachten. Ze zijn allen met energiezwaarden gewapend. Sorane heeft dit niet gemerkt omdat ze zich diep concentreerde. Even verdwijnen haar vrienden, om dan weer zichtbaar te worden. Een telepatisch bevel van Sorane is genoeg om hen een signaal te geven. Als eerste springt Deno op en rent al schietend naar het dichtstbijzijnde gebouw toe. Dan volgen de anderen. Ze lopen doorheen de capsule regen die de schutters hen najagen.

Sorane vuurt vanuit haar dekking terug om de schutters in dekking te dwingen, maar ze beseft dat het er te veel zijn. Ook Erine heeft het gezien en vuurt nu vanuit het gebouw naar de schutters. Dan schrikt ze als ze Heyan ziet neerstorten en doodstil blijft liggen. Seana en Rouso worden nu plots hevig onder vuur genomen. Anaya, haar zus, rent als eerste op Erine en het gebouw toe, even later gevolgd door Rouso en dan Seana. Met doodangst staart Erine, naar Seana die plots een verschillende

keren, telkens als ze getroffen wordt, schokt en dan in elkaar zakt. Rousou heeft Anaya bijna ingehaald, als hij getroffen wordt.

Alleen de advocate raakt binnen.

‘Laat je vallen snel, Anaya,’ roept Erine, terwijl ze opnieuw het vuur opent. Dan hoort ze achter zich een kreet en kijkt om. Ze ziet haar zus wankelen en neervallen. Op verschillende plaatsen ziet ze, bloed tussen de kleren van de advocate uitstromen.

‘Verdomme ze hebben ons bijna allen,’ fluistert ze.

Met tranen in de ogen kijkt ze naar Seana die roerloos op de stenen ligt. Ze zou naar haar toe willen, maar ze kan het niet wagen.

‘Ze zullen boeten, Seana,’ zegt ze met trillende stem.

Als ze haar wapen richt, merkt ze Seana’s haar broer op, die bijna het gebouw aan de andere kant van de straat bereikt heeft. Maar juist voor hij de deur bereikt, begint hij te wankelen en zakt plots in elkaar.

‘Deno. Nee...,’ roept Erine uit.

Sorane lijkt het niet gemerkt te hebben, want zij loopt naar Jakira toe. Verschillende politiezwevers komen intussen toegesnel. Onder hevig vuur rennen ze naar de deuren van de gebouwen toe, terwijl anderen de daken onder vuur nemen. Ook Malon en Raya hebben het dak bereikt en kijken om zich heen. Maar enkele schoten dwingen hen in dekking. Gelukkig werden ze door hun Hypsoon beschermd. Hun schoten dwingen de schutters uit hun dekking. Drie van hen kunnen de ingang van de trap bereiken, terwijl er vier blijven liggen. Maar ook Raya en Malon naderen de ingang. De drie openen opnieuw het vuur als ze de twee opmerken. Maar hun schoten deren Malon of Raya niet. Als de energiestralen van Malon en Raya naast hen in de muur inslaan, werpen ze plots hun wapens weg.

‘Niet meer schieten, we geven ons over,’ zegt een van hen.

Beide agenten boeien de drie snel en haastten zich verder naar de dakrand. Als ze naar beneden kijken schrikken ze. Hun nieuwe vrienden liggen dood op het plein. Ze zien Sorane, die alleen overblijft naar op Jakira toelopen.

‘Daar zullen ze voor boeten,’ zegt Raya woedend.

Malon volgt haar, terwijl ze achter de dakrand naar de zijkant van het gebouw toeloopt. Hier knielen ze en kijken voorzichtig naar de andere gebouwen. Hun Hypsoon projecteert dadelijk een 3d zicht, waarop de schutters, die hun post nog niet verlaten hebben, aangegeven zijn. De twee agenten nemen hen dadelijk onder vuur. Ook andere agenten hebben de daken bereikt en

openen het vuur op de mannen die hun collega's genadeloos neerschoten.

Sorane staat intussen ongewapend op een paar passen van Jakira en kijkt de vrouw aan. Ze herkent zichzelf, zoals ze er vroeger uitzag, maar deze vrouw is helemaal anders dan zij. Om de macht te verkrijgen die ze nastreeft, gaat ze over lijken. Iets wat zijzelf nooit gewild heeft. Ze voelt iets vreemds aan de blondine, een vreemde kracht die zeer oude herinneringen oproept. Maar ze kan ze niet thuisbrengen. Nog niet.

Ook Jakira kijkt naar de roodharige vrouw. De drang om haar te doden is zo sterk, dat ze er met woest geweld op los zou willen slaan.

'Ik mag mij niet laten afleiden. Mijn gevoelens moet ik beter beheersen, anders zou Sorane misschien wel de kans krijgen om mij te overwinnen. Nee. Zij moet sterven, om mijn kracht te bewijzen. Als ik haar dood, dan ben ik de machtigste in deze sector. Zelfs T'naka zal moeten buigen. O, wat verlang ik naar die dag,' denkt ze.

Sorane kijkt even naar de vier lijfwachten, die haar strak aankijken.

'Durf je het niet alleen,' spot ze.

Jakira wil antwoorden, maar schrikt als ze merkt dat het schieten opgehouden is. Ze scant haar omgeving en vloekt. Haar aanhangers zijn gevangen of gevlucht.

'Sorane, ik heb je onderschat. Gelukkig hebt ik Tena eerst laten weten waar jij je zou bevinden. Als ze komt, dan zal jij je moeten verantwoorden, om wat zij denkt dat jij gedaan hebt. Hopelijk doden jullie elkaar. Alleen is op dit ogenblik mijn tijd is nog niet gekomen,' denkt ze, terwijl ze een stem hoort zeggen.

'Hallo, Sorane. Eindelijk heb ik je weergevonden. Deze maal ontkom je niet'

De Jakira kloont glimlacht als ze Tena achter Sorane ziet materialiseren.

'Ik laat je aan je oude vriendin over, Sorane. Je zal haar moeten doden of gedood worden,' roept Jakira Sorane toe.

De roodharige kijkt haar verast aan.

'Durf je zelf niet, machtige,' roept Sorane spottend terug.

Even wil Jakira zich op haar storten, maar bedenkt zich en een seconde later is ze, met al haar aanhangers, verdwenen. Sorane kijkt even naar de plaats waar ze stonden. Dan hoort ze Tena zeggen:

'Verdedig je nutteloze leven, moordenaars.'

Zonder om te kijken zegt Sorane:

‘Ik vecht niet tegen mijn oude vriendin, Tena.’

‘Noem mij niet zo, Sorane. Ik ben nooit je vriendin geweest en zal dat ook nooit zijn. Vecht of ik dood je dadelijk ter plaatse.’

‘Dus je bent werkelijk een dienaar van de zwarte weg geworden, Tena.’

Tena die zich op Sorane wil storten schrikt even, want ze beseft dat wat haar tegenstandster zegt, waar is. Ze haat haar en haat leidt naar de zwarte weg. Maar dan herpakt ze zich en springt op Sorane toe.

Tussen beide barst een hevig gevecht los. Tena is woest en vecht al haar vaardigheden. Hun zwaarden raken elkaar sissend, terwijl vuurbollen en energiegolven op Sorane toeschieten. Maar Sorane wordt door een krachtig energiescherm beschermd of ze duikt ze telkens juist op tijd weg. Dit tot Tena’s verbazing. Hoe Sorane weet dat ze moet wegduiken is een raadsel voor haar, tenzij Sorane ook een esper is als zijzelf.

Toch verrast ze Sorane plots en die valt op de grond, terwijl haar energiezwaard wegrolt. Tena heeft alleen oog voor haar vijand, zodat ze niet merkt dat de cilinder verdwijnt. Dan heft ze haar wapen, maar als ze wil toeslaan, zegt Sorane:

‘Dood mij, Tena en de echte Jakira zal je nooit vergeven. En Dargo en Arjina ook niet.’

Ontsteld schakelt Tena haar energiezwaard uit, want ze kan haar armbeweging niet meer ongedaan maken. Hierdoor raakt ze Sorane zelfs niet. Ze ziet haar vijand glimlachen en dat wekt haar woede weer op.

‘Ze zijn dood, roodkop en daarvoor zal jij hier en nu sterven.’

Dadelijk activeert ze haar energiezwaard weer en kijkt haar tegenstandster uitdagend aan.

‘Laat ons stoppen, Tena. Ik wil je niet als een vijand zien.’

‘Ik wil dat wel, of word je soms moe, ik kan het nog lang volhouden, Sorane.’

‘Mag ik je iets tonen, oude vriendin van mij?’

Tena is woedend.’

‘Waag het nooit meer om mij zo te noemen.’

‘En als ik het toch doe, wat dan? Ga je mij dan tweemaal doden.’

‘Tweemaal, een maal zal wel volstaan denk ik. Maar wat wil je mij tonen, Sorane?’

‘Dit, Tena.’

Tena schrikt hevig als ze zich plots niet meer kan verdedigen. Haar wapen heeft zichzelf gedeactiveerd en iets houdt haar gevangen. Ze kan haar armen niet meer bewegen.

Ze staart haar tegenstandster recht in de ogen en roept in machteloze woede uit:

‘Dus met een technisch krachtveld heb je Dargo en Arjina kunnen doden. Dood mij dan ook maar.’

‘Ik dood niemand die weerloos is, Tena. Maar alleen in gevecht en als er geen andere mogelijkheid is.’

‘Wat dan, als je dat krachtveld uitschakelt dan sta ik weer voor jou en ik zal strijden tot een van ons dood is. En zelfs als jij mij dood, dan zullen mijn andere vrienden komen. En Unka is bijna zo goed geworden als haar zus Jakira vroeger was.’

‘Unka.’

‘Ja, zij is nu onze leidster. Als het moet zal zij mij en beide anderen wreken.’

Sorane trekt haar krachten terug en kijkt Tena met een glimlach aan. Tena activeert haar wapen en wil op Sorane afstormen.

‘Ik denk dat Unka, jullie nieuwe leidster, niet zo tevreden zal zijn als je haar zus dood, Tena.’

Even weet Tena niet wat te denken, maar de glimlacht ze.

‘Ze zal mij steunen, Sorane. En als jij mij verslaat, dan zal ze je zelf bestrijden.’

‘Scan mij, Tena,’ hoort ze haar plots zeggen.

Even weet ze niet wat te doen en staart haar tegenstandster strak aan.

‘Scan mij. Maar ik zeg het geen derde maal. Als ik mijn wapen activeer, dan zul je nog veel meer je best moeten doen, dan een paar minuten geleden. Je bent zo verblind door je wraak en verdriet, dat je zelfs niet gemerkt hebt dat ik met je speelde om je te testen. Ik ben ook een esper zoals jij,’ zegt Sorane.

Tena kijkt haar verschrikt aan.

‘*Dus toch. Ik vermoede het al,*’ denkt ze.

Even wil ze weer aanvallen, maar ze bedenkt zich.

‘*Het kan geen kwaad om haar even te scannen. Misschien kom ik achter haar bedoelingen en mogelijk zelfs haar zwakke plekken.*’

Dan spant ze zich in met al haar kracht en dringt de gedachten van Sorane binnen. Ontsteld neemt ze een deel van de kennis van Sorane in zich op en kijkt met verbijsterde blik naar de roodharige. Plots ziet ze ook wat haar tegenstandster zag voor Dargo

en Arjina gedood werden. Ze ziet hun gevecht tegen Jakira en de Volkors, tot Sorane in de opengebarsten aarde viel.

Tena wankelt achteruit, terwijl ze haar energiezwaard uit-schakeltaan haar riem bevestigd.

‘Is het dan toch waar, Sorane? Zat ik echt achter de verkeerde? Heb ik mij zo laten verblinden door de haat en woede?’

Sorane knikt alleen maar. Tena weet niet hoe zich te gedragen. Ze zag Sorane als haar vijand en nu is alles plots anders geworden. Ze wankelt naar een bank toe die langs de kant van het pad staat en laat zich erop neervallen.

‘Kan je me vergeven, Sorane?’ fluistert ze.

‘Dat heb ik al, vriendin.’

Tena kijkt Sorane in de ogen.

‘Maar ik ben echter niet meer diegene die lang geleden was.’

‘Dat ben je nog steeds, vriendin. Maar ik vrees dat je jezelf weer zal moeten hervinden, door opnieuw van je woede en haat af te komen, Tena. Alleen dan kan ik terug de vriendin worden die ik ooit in een andere gedaante was,’ zegt Sorane, terwijl ze naast Tena gaat zitten.

‘Ik weet niet of mij dat gaat lukken, Sorane. Ik word opgespoord als een winkeldievegge, want ik had kleding nodig, toen Xan het liet afweten.’

‘Dan hebt je een schuld bij die mensen, die moet betaald worden, Tena. Maar als je fouten toegeeft, dan ben je alweer op de goede weg.’

‘Dat zal mijn eerste doel zijn, roodkop.’

‘Als je mij nog een maal zo noemt, dan breng ik je persoonlijk naar een cel.’

‘En je zou dat nog doen ook, denk ik.’

‘Zeker, want je hebt de wet overtreden.’

‘Het spijt me. Ik zal de mensen van die winkel vergoeden. Toch is er iets dat me niet duidelijk is?’

‘Wat dan?’

‘Maar ik voelde nog veel meer toen in je scande, alsof ik je jaren gekend heb, maar ik kon niet achterhalen wie je was.’

‘Je streed aan mijn zijde, Tena. Mijn zus is nu mijn plaatsvervangster, zoals je daareven zei.’

Verbaasd stamelt ze.

‘Je sprak dus de waarheid, toen je dat zei. Jij bent een wedergeboorte van Jakira. Hoe kan dat? En die andere dan?’

‘Dat is een kloon van mijn oude lichaam. Ik ben nu Sorane Cobanon, Tena. Jakira’s identiteit maakt nu zoals die van Megan deel van mij uit.’

‘Een kloon. Dat zou iets kunnen verklaren, maar niet alles. Hoe kan een kloon een identiteit in zich hebben? Dat kan toch niet.’

‘Dat zullen we ooit wel weten, Tena. Maar ik weet nog niet alles, ik hoop dat ik op Delos meer informatie zal weten te vinden.’

‘Delos! Bestaat dat fabeltje dan echt.’

‘Hopelijk wel, want anders zal mijn leven van korte duur zijn. Ik kan mijn samensmelting met dit lichaam maar ongeveer twee jaar in stand houden. Zodra ik alle voorbereidingen afgevoerd heb moet ik naar Yharven.’

‘Yharven, is dat geen amazone planeet?’

Sorane knikt lichtjes.

‘Dat zal niet eenvoudig worden, de amazones zijn nogal vijandig tegenover ons.’

‘Het zal wel lukken, Tena. Maar laat die valse Jakira voor mij,’ glimlacht Sorane, terwijl ze omkijkt.

‘Misschien toch niet, Sorane. De amazonestammen zijn in twee partijen verdeeld. Vier stammen geloven niet dat die blonde de verhevene is. Zij worden door de zeven andere stammen gemeden.’

‘Een reden te meer om daarheen te gaan, Tena.’

‘Dit is nogal een brok om te verwerken, collega roodkop. Eerst wilde ik je doden, maar nu blijkt dat jij de waarheid sprak en ooit zelfs mijn beste vriendin geweest bent.’

Even kijkt Tena om zich heen en ziet de vrienden van Sorane in hun bloed op de straat liggen.

‘Het spijt me van je vrienden. Als ik je geholpen had, leefden zij nog steeds.’

‘Die gedaanten die op het plein in hun bloed liggen, dat zijn mijn vrienden niet, Tena.’

Op dat moment Malon komt gevolgd door Raya uit het gebouw. Hij knielt naast Deno neer en tast naar zijn hals. Plots schrikt hij. Het lichaam voor hem krimpt in elkaar en vervalt tot stof. Raya die voor Seana staat verstijfd als ook dat lichaam tot stof vergaat.

‘Sorane, wat was dat?’

‘Een lichaam van vormenergie, Raya. Onze echte vrienden zijn in veiligheid.’

‘Leven ze dan nog?’

‘Zeker.’

‘Waar is Seana, Sorane? Ik zag dat ze getroffen werd,’ roept een bezorgde, van angst, trillende stem uit.

‘Seana is in veiligheid, Erine. Ik moest zeer snel optreden om hen te redden, en hen te laten denken dat ze gedood zijn. Alleen was jij in dat gebouw, anders was je nu bij hen geweest.’

‘Was Seana dat dan niet echt?’ stamelt Erine.

‘Sorane speelt soms graag spelletjes, agente Rand. Zelfs met haar vrienden.’

Erine kijkt de vreemde vrouw aan:

‘Wie??? O, nu herken ik je. Jij bent die vrouw, die Sorane wil doden.’

‘Niet, meer, agente. Dat is voorbij.’

‘Heb je het goed gemaakt met Sorane, roodkop?’

‘Ik zal mijn uiterste best doen om weer op de goede weg te raken, agente.’

‘Haar naam is Tena, Erine. Het spijt me, maar ik wilde Jakira laten denken dat ze ons bijna allemaal gedood hadden.’

‘Dus ze zijn werkelijk nog in leven, Sorane.’

Voor Sorane kan antwoorden zegt Tena:

‘Het spijt me van mijn woorden, Erine. Ik was verkeerd. Jullie vertrouwden Sorane en wilden voor haar vechten. Dat vertrouwen heb ik ook ooit bezeten. Maar dan veranderde alles en ik wilde alleen nog wraak en alles viel uit elkaar. Het zal lang duren voor ik ook jullie vertrouwen waart ben.’

‘Alle begin is goed, Tena,’ zegt Erine, terwijl ze Tena een hand aanreikt.

Met tranen in de ogen neemt Tena de hand vast.

‘Zo te zien, ben je terug op de goede weg, vriendin. Je “oud” vriendje Rondo zal blij zijn.

Tena verstijft, als ze de stem herkent, die de woorden achter haar uitspreekt.

‘Dargo, ben jij dat?’ stamelt ze schrikkend en draait zich niet gelovend om.

Op een paar passen van haar staan haar beide ‘dode’ vrienden. Dargo en Arjina.

‘Jullie leven? Hoe?’

‘Dankzij Sorane, Tena. Zij vormde klonen en liet die blonde kloon geloven dat ze ons dode. Dat deed ze ook met haar vrienden op het plein.’

‘Wij werden intussen door de gewezen volkors verzorgd.’

‘En ik geloofde het nog ook. Sorane, waarom heb jij dat niet dadelijk gezegd.’

‘Je gaf me de kans niet, Tena.’

Even zegt Tena niets, maar staart Sorane nadenkend aan.

‘Het spijt me, Sorane. Ik haatte je vanaf dat moment met heel mijn hart en nu...’

‘Nu wordt het tijd om weer de juiste weg te bewandelen, Tena,’ zegt Arjina.

Tena kijkt de andere roodharige in de ogen.

‘Dat is iets dat ik alleen moet doen, vrienden.’

Sorane stapt op haar toe.

‘Jij bent een sterke vrouw, Tena. Ik weet dat je zult slagen en weer aan onze zijde zult staan.’

‘En Xan.’

‘Als hij dit kristal krijgt, dan zal hij iets later op de hoogte van zijn ware aard. En als ik erin slaag om Delos te bereiken, zal ik zorgen dat hij weer een verbinding kan leggen.’

Tena knikt.

‘Dat kristal in je hand bedoel je. Is dat dan zo belangrijk.’

‘Voor Xan wel?’ zegt Dargo.

‘Dan kunnen jullie hem dat.... Ach zo. Jullie gaan niet terug naar Xan?’

‘Nee, we hebben besloten dat we ons bij de mensen van Sorane nuttiger kunnen maken. Misschien kunnen we Unka en de anderen ook overtuigen om dat te doen.’

Plots merkt Tena, Erine op die op Sorane toe komt.

‘Wat is er met Seana en de anderen? Ik zag ze toch liggen.’

‘Je zag klonen, Erine, Onze vrienden zijn veilig zoals ik al zei.’

‘Waar zijn ze dan?’

‘Vraag Anya om een overbrengersveld te openen naar Seana of een van de anderen. Dan zijn jullie weer samen. Malon en Raya heb ik hier nodig.’

‘Ben jij nu ook al hun baas, Sorane?’

‘Niet echt, Tena. Maar deze twee werden niet gedood, dus ze kunnen overal rondlopen. En Erine zou doodziek in het ziekenhuis moeten liggen. Dus...’

‘Dat klopt. Maar wat ben je met je ‘dode’ vrienden van plan.’

‘Zij maken al deel uit van een nieuwe groep die ik wil oprichten, Tena.’

‘Een nieuwe groep, Sorane. Maar is niet beter om samen met onze groep te strijden.’

‘Dat kan niet, Tena. Eerst moet ik mijn krachten volledig onder controle hebben.’

‘Of je nu Jakira bent of niet meer. Toen ik vertrok was dat op bevel van Xan. Zijn bevel was dat ik jou tot bij hem moest brengen. Maar toen werden Dargo en Arjina gedood en week ik van mijn pad af. Maar dat is voorbij. Dus is het mijn taak om je tot bij hem te brengen,’ zegt Tena, terwijl ze haar energiezwaaard activeert en recht springt.

Sorane kijkt haar vroegere medestrijdster aan.

‘Dat kan je toch niet menen, Tena. Wil je nu weer tegen mij optreden? Ik vecht nog steeds aan jullie zijde.’

‘Waarom sticht je dan een nieuwe groep?’

‘Dat behoort tot mijn nieuwe taak, Tena. Ooit heeft Tara Niyanta een machtige constructie laten bouwen en nu moet ik die zien te vinden voor T’naka dat doet. Mijn nieuwe basis maakt er deel van uit. Zelfs Xan is er een deel van. Maar ik heb mensen nodig die ik hiervoor moet opleiden. Mijn eerste taak zal erin bestaan om dat object op te sporen en dan te verdedigen.’

‘Dat kunnen wij toch ook.’

‘Dat klopt, Tena. Maar ik moet mijn weg gaan, zonder jullie. Voorlopig kan het niet anders. Jou vergezellen zou me afleiden van deze weg die naar Delos moet leiden. En dan is het misschien te laat.’

‘Leg dat maar aan Xan uit.’

‘Nee, Tena. Niet nu. Ik denk niet dat Xan je zal toelaten, want hij heeft je Hypsoon ontnomen.’

‘Dat is juist, Sorane. Maar dat is gedeeltelijk mijn fout, toch zal ik mijn plaats weer verdienen. Als je mij niet bedriegt, Sorane of Jakira. Want diegene die jij een kloon noemt lijkt meer op Jakira dan jij,’ zegt Tena.

‘Mijn naam is Sorane, Tena. Jakira is dood, of toch haar lichaam,’ antwoordt Sorane, terwijl ze Tena afwachtend aankijkt.

Die twijfelt nog steeds.

Als jij werkelijk mijn oude vriendin bent, dan wil ik bewijzen zien,’ zegt deze.

‘Nee, dat kan ik niet op dit moment. Heb je je lesje nog niet geleerd, Tena? Ik kan niet met jou meegaan. Als ik in orde ben en die kloon van Jakira vormt geen gevaar meer, dan zal ik me bij Xan melden. Maar niet eerder,’ zeg Sorane en teleporteert.

Maar het lukt haar niet, ze verdwijnt wel, maar botst ergens tegen en valt op de grond.

‘Jij gaat mee. Ik wil dat Xan bevestigd dat jij het werkelijk bent,’ zegt Tena koppig.

Tena schrikt even van Sorane’s blik, als deze haar aankijkt. Sorane zegt niets, als ze haar energiezwaard activeert.

‘Sorane, wat doe je?’ zegt Tena verschrikt.

‘Ik ga niet mee. Niet nu. Als jij niet wil, dan...’

‘Worden jullie beiden dat gekibbel nu niet moe. Als ik het goed begrepen het dan waren jullie ooit in het verleden vrienden.’

Even kijkt Sorane naar Malon. Ze lijkt wel door hen heen te kijken, maar plots deactiveert ze haar wapen.

‘Je hebt gelijk, Malon. Als je eens wist hoelang al. Het kan ook anders,’ glimlacht ze plots.

Dan kijkt ze Tena aan, die haar energiezwaard uitschakelt.

‘Ga en meldt Xan wat ik gezegd heb...’

‘Dat kan niet, Sorane. We moeten...’

‘Niets, Tena. Jij hielt me tegen met een antiveld, Maar zoiets kan ik ook,’ lacht Sorane en concentreert zich.

Op hetzelfde moment heeft Sorane haar in een sterke telekinetische greep. Tena zet al haar krachten in om de greep te verbreken, maar Sorane is te sterk. Veel sterker dan ze zich herinnert. Ze activeert haar energiezwaard, maar het werkt weer niet.

‘Hoe doet ze dat toch? Dit is al de tweede maal dat ik het niet kan activeren,’ denkt ze.

‘Zoals je al weet heb ik de identiteit van je vriendin Jakira in mij opgenomen. Maar iets later ook de identiteit van Megan.’

‘Megan, toch niet de machtige..... Nee, is het werkelijk waar. Dat zijn de delen van een machtige identiteit.’

Sorane knikt.

Raya die naar hun hen beiden kijkt, merkt dat Tena begint te transpireren van inspanning, maar ze geraakt niet uit de greep.

Dan laat Tena haar krachten verminderen en staart Sorane aan. Sorane laat haar vroegere medestrijdster dan ook maar los uit haar telekinetische klem.

‘Laten we het hierbij, of moet ik nog krachtiger weigeren,’ zegt Sorane, terwijl Tena verbaasd naar haar energiezwaard staart, dat nu plots wel geactiveerd wordt.

Maar dan dringen de woorden van Sorane tot haar door.

‘Zou Sorane? Nee, dat kan ze toch..... Heeft ze die werkelijk in haar opgenomen? O, de negen delen van... Zou Sorane... dat kan toch niet. Ze zei iets van Jakira en ook Megan? Is dat werkelijk mogelijk?’ denkt ze.

‘Nee, het is genoeg voor vandaag. Maar wees er zeker van dat we weer achter je aankomen.’

‘Wacht, oude vriendin. Ik wil dat jij dit kristal aan Xan geeft. Hij zal weten wat er moet gebeuren,’ zegt Sorane en geeft een datakristal.

‘Wat staat erop?’ vraagt Tena.

‘Coördinaten en de adressen van zijn geheugen banken, waar hij informatie kan vinden over mijn nieuwe basis en gegevens over zijn herkomst. Ik wil hem daar over enkele maanden ontmoeten.’

‘Dan kunnen we je daar op je plaats zetten, oude vriendin, want ik vind dat je nogal eerzuchtig geworden bent.’

‘Ik twijfel dat Xan, dat zal toestaan, nadat hij mijn gegevens volledig geanalyseerd heeft,’ glimlacht Sorane en loopt op Raya en Malon toe.

Voor Tena van hun verbazing bekomen is, zegt Sorane:

‘Kom, volg me. Ik wil heb nog iets te doen in het gerechtsgebouw.’

Verbaasd kijken beiden haar aan en volgen haar dan maar.

‘Wat is er met de advocaten en de anderen gebeurt?’ vraagt Malon.

‘Niets, ze zijn in veiligheid.’

‘Maar we zagen hen toch op het plein liggen tot ze in stof uit elkaar vielen,’ merkt Raya op, terwijl ze door de deur van het gebouw lopen.

‘Dat waren klonen, Raya. Jakira moest denken dat ze hen gedood had. Kom, geef me een hand.’

‘Ik niet, Sorane. Nu ik een nieuwe weg ingeslagen ben, wil ik mijn ouders eens bezoeken.’

Sorane knikt even en scant snel of Tena het antiveld nog actief heeft, maar het is weg. Dan neemt ze de hand Malon en kijkt even naar Tena. Op hetzelfde moment zijn ze verdwenen.

‘Misschien was het fout om haar te laten gaan, maar ik zal dit eerst naar Xan brengen. Misschien heeft Sorane wel gelijk. Ik hoop alleen dat Xan mij nog wil ontvangen,’ denkt Tena en maakt zich snel uit de voeten, want ze wil lastige vragen vermijden.

Even kijkt Tena nog om naar Raya, maar die zegt niets. Dan gaat ze maar. Raya kijkt haar even naar als ze om de hoek uit het zicht verdwijnt. In een donker straatje teleporteert Tena. Aan boord van een kleine kruiser wordt ze terug stoffelijk. Tena haast

zich naar Xan, die haar afwachtend aankijkt. Tena schrikt als ze merkt dat ze in een blauw veld vastzit.

‘Wat betekent dit, Xan?’

‘Jij bent de andere weg ingeslagen, Tena. Ik kan en mag je geen toegang meer verlenen.’

‘Daar heb ik spijt van. Zelfs Sorane heeft me vergeven.’

‘Je bedoelt Sorane Cobanon, Tena. Dat is echter geen goede aanbeveling. Jij straalt nog steeds een zwarte invloed uit. Ik moet mij volgens mijn programma jouw aanwezigheid ontdoen. Maar je bent niet echt een vijand, dus ik kan je overstralen naar Enuron of wil je een andere bestemming.’

Even zegt Tena niets, maar dan vraagt ze met een licht onderdanige stem.

‘Kunnen we niet even overleggen over wat ik weet en gedaan heb? Sorane Cobanon is zoiets als een reïncarnatie van onze vriendin Jakira.’

Meer dan een minuut staat Xan daar bewegenloos, terwijl Tena hem aankijkt. Diep in haar voelt ze woede opkomen, maar ze onderdrukt die dadelijk.

‘Toegang verleend. Maar onder controle van speciale sensors.’

‘Wat betekent dat nu weer?’

‘Niets, Tena. Zolang je zwarte invloed niet toeneemt, maar als dat het geval is zoals daareven, dan word je dadelijk overgestraald.’

Tena slikt even, want ze beseft dat ze ver van het juiste pad afgeweken is.

‘Ik stem toe, Xan. Maar je moet mijn woede begrijpen. Twee van mijn beste vrienden, die al duizenden jaren aan mijn zijde strijden werden gedood. Ik was ervan overtuigd dat Sorane ze gedood had. Maar nadat ze mij haar liet scannen, zag ik dat ze de waarheid sprak over de dood van de klonen van Dargo en Arjina.’

‘Een scan legt niet altijd de waarheid bloot, Tena. Je kan ook valse gedachten vormen. Maar wat je gezien hebt, klopt echter met mijn gescande gegevens, Tena. In plaats van je woede de overhand te laten halen, had je je met mij in verbinding kunnen stellen. Daardoor zou je geweten hebben wat er echt gebeurd is.’

‘Dat spijt me, Xan. Het was fout van mij, maar toen ik Dargo en Arjina zag liggen, werd het mij te veel. Pas toen Sorane toeliet om haar een paar dagen geleden te scannen, beseftte ik wie ze

was. Ik zag toen ook de beelden die zij zag tijdens de ogenblikken van de dood van mijn vrienden.'

'Is het waar wat jij daarjuist beweerde, Tena? Of wil je zo de weg naar huis weervinden?'

'Nee, Sorane is werkelijk onze omgekomen vriendin, Jakira. Maar ze is veel sterker dan vroeger, Maar ze sprak ook over iets als verschillende delen die in haar samengevoegd zijn. Waaronder een identiteit Megan.'

'Dat is zeer belangrijk nieuws, Tena. Dat zou kunnen verklaren waarom uit mijn gegevens blijkt dat Sorane het gemakkelijk tegen onze voltallige groep kan opnemen. Maar er is iets met haar gaande. Haar krachten nemen langzaam af. Of ze ervan op de hoogte is weet ik echter niet.'

'Ik denk het wel, Xan. Sorane vermeldde dat ze naar Delos moest omdat ze anders zou sterven of zoiets.,' merkt Tena op en wil het kristal van Sorane aan Xan geven, maar ze botst tegen het scherm dat haar nog steeds omgeeft.

Even kijkt ze Xan met een ontstelde en vragende blik aan. Dan steekt Xan zijn hand uit en neemt het kristal van haar over. Tena voelt zich radeloos en ontmoedigd. Ze zou willen dat Xan haar weer vertrouwd, maar ze beseft dat ze het aan zichzelf te danken heeft.

'Ik moet me terug herpakken en mezelf van die woede bevrijden,' denkt ze.

Plots kijkt Xan haar aan.

'Dat is de goede weg, Tena. Maar je moet er wel de wil voor opbrengen en dan volhouden. Toch weet ik dat je dat zal lukken, want je bent een sterke vrouw. Daarom zal ik je hypsoon een speciaal programma geven, waardoor hij je beperkt kan bijstaan.'

'Dank je, Xan.'

'Dat komt niet alleen jou ten goede, Tena. Het programma zal mij niet alleen op de hoogte houden van je vorderingen, maar ook van het tegenovergestelde. Mag ik je vragen om je uit te kleden en je Hypsoon weer in je hals te plaatsen?'

Aarzelend doet Tena het en even later is ze weer in dezelfde kledij gekleed als ze juist droeg, maar alleen is deze nu kunstmatig.

'Xan wil je iets voor mij doen?'

Het halogram kijkt haar aan en zegt:

'Je hebt deze kledij dus gestolen, Tena. Je weet dat dat niet geduld wordt.'

‘Dat weet ik. Daarom wil ik het uitleggen aan de eigenaar van de winkel en alles terugbrengen. Maar ik wil hen ook vergoeden.’

‘Geld hebben we niet, Tena. We werken met kredieten, dat weet je. Maar ik kan je geen kredieten ter beschikbaar stellen, zolang je de verkeerde weg volgt.’

‘Dat wou ik niet vragen, Xan. Maar kan je deze kledij schoonmaken en dan klonen, zodat ik meer outflits kan terugbrengen, als ik gestolen heb.’

‘Je wil dat ik deze kleding vermenigvuldig.’

‘Zoiets, Xan.’

‘Zal uitgevoerd worden, Tena. Maar ik moet deze gegevens bestuderen, want ze lijken mij zeer belangrijk te zijn.’

Tena kijkt even naar de schermen waar de gegevens die het kristal bevat in een snel tempo verschijnen. Zo snel zelfs dat geen mens ze zou kunnen lezen.

Dan richt Xan zijn blik op Tena en zegt hij tot haar verbazing.

‘Sorane Cobanon heeft gelijk. Ik weet nu wie of wat ik ben en deel uitmaak van een groter geheel, waar ik op het moment geen verbinding mee heb. We wachten op de terugkeer van onze gebiedier.’

‘Onze gebiedier. Wie bedoel je?’

‘De identiteit van een machtige van voor het begin der tijden. Tot het zo ver is, hebben we allen een rustpauze. Niemand van ons mag op eigen houtje iets ondernemen. Jij ook niet Tena. We kunnen alleen hopen dat Sorane haar doel tijdig bereikt. Misschien kan zij onze gebiedier wekken uit zijn bijna oneindig lange slaap.’

‘Een rustpauze, dat zal Unka niet aanstaan. Voor hoelang?’ roept Tena.

Maar Xan antwoordt niet op deze vraag, maar zegt:

‘We hebben een nieuwe bestemming, Tena. Ons doel is Taran. Alleen weet zelfs Sorane niet waar Taran zich bevindt. Dus moeten we toegang zoeken tot de gegevens van de basis van Sorane op Enuron. Sorane heeft mij een code gegeven waardoor diegenen die ik zend toegang krijgen tot de basis. Die code heb ik naar jullie Hypsoons doorgezonden.’

‘Dat lijkt me iets voor mij, Xan. Ik ben altijd goed geweest met computers,’ lacht Tena.

‘Jij bent de enige die op het moment gemist kan worden, Tena. Maar of de basis jou zal toelaten, betwijfel ik.’

‘Toch wil ik het proberen, Xan.’

Maar Xan zegt niets meer. Hij verdwijnt gewoon voor haar ogen. Verbaasd kijken Tena naar de plaats waar hij stond.

'Wat nu, Xan. Ik wil...'

Omdat moment voelt ze dat de kruiser hard versnelt, maar zelf dematerialiseert ze plots. Juist voor het schip in de hyper-ruimte duikt, wordt Tena naar Enuron getransporteerd. Ze kijkt verbaasd om zich heen.

'Nu sta ik hier weer goed? En mijn gevraagde kleding sets, Xan. Waar zijn die?'

'Je kan beter eens naast je op de grond kijken, Tena,' hoort ze de stem van haar hypsoon in haar hoofd.

'Ben je er weer, Xan?' zegt ze, terwijl ze naar beneden kijkt.

Daar merkt ze een soort tas op, met twee handvaten.

'Hopelijk nemen ze het aan,' denkt ze, terwijl ze de tas opraapt.

Dan zet ze zich op weg. Maar ze heeft wel een beetje moeite om de juiste winkel te vinden. Het is al bijna avond als ze eindelijk de juiste winkel binnen stapt.

'Daar is die dievege,' zegt een stem als ze binnenstapt.

Ze schrikt even, maar merkt dat een vijftig jarige vrouw haar lachend aankijkt. Even weet Tena niet wat te zeggen.

'Ik kom me verontschuldigen voor de kleren die ik meenam, mevrouw,' zegt Tena bijna fluisterend.

'Bent u Tena?'

'J..Jaa.'

Aarzelend draait ze zich naar de man om.

'Dat is niet echt nodig, mevrouw. Alles is al betaald. Je vriendin is hier geweest en heeft uitgelegd wat er gebeurd is. Ik begrijp alleen niet hoe je ongezien in je blootje binnengeraakt bent.'

'Mijn vriendin?'

'Een zeer knappe roodharige vrouw. Zoals u'

'Och die. En ze heeft alles betaald, zegt u.'

'Ja, en nog een beetje als vergoeding voor het ongemak.'

'Was haar naam Sorane Cobanon?'

'Ja, zo noemde ze zich,' antwoordt de vrouw.

'Allen zou ik in het vervolg als ik u was, niet meer in een tuin gaan wandelen die niet goed onderhouden is.'

Even kijkt Tena verbaasd en scant de man. Dan glimlacht ze als ze het begrijpt.

'Ik had dat niet verwacht, mijnheer. De planten waren een beetje verwaarloost, maar verder zag het er nog goed uit.'

‘Gelukkig heb je je niet bezeerd, toen je door het wankele bruggetje viel.’

Even staart Tena de vrouw aan en glimlacht dan.

‘Heeft Sorane dat ook al verteld?’

De vrouw knikt.

‘Gelukkig werkte je overbrenger nog, daarom kon je onopgemerkt verdwijnen.’

‘Een overbrenger.’

‘Dat zei je vriendin, Tena. Haar uitleg snapte ik niet zo goed. Maar gelukkig kwam je in een kledingwinkel terecht en niet in het park of zo’

Tena kijkt de vrouw aan.

‘Maar goed ook, anders had je vriendin je uit de gevangenis moeten halen.’

‘U heeft gelijk, mijnheer. Maar ik moet gaan, om mijn vriendin te bedanken, voor ze op reis vertrekt.’

‘Het gaat je goed, mevrouw Tena,’ zegt de vrouw, terwijl ze Tena even tegen zich aandrukt.

Het koppel kijkt haar na als ze zich naar buiten haast.

‘Was ik ook nog maar zo jong, Eril, maar de jaren hebben ons niet gespaard.’

‘Nee, schat. Maar daarom ben je niet minder mooi, Deya.’

Tena die hun gedachten observeert, glimlacht even.

‘Ze moesten eens weten hoe oud ik eigenlijk ben. Vermoedelijk ergens rond de hondertwintigduizend jaar, denk ik.’

Glimlachend verdwijnt ze echter plots, terwijl ze een vreemde lach in haar hoofd hoort.

‘Zo oud al, Tena en toch loop je nog steeds als een dom kuiken in de val.’

Dan wordt alles zwart om haar heen.

Alleen en verlaten

Sorane is intussen met Malon en Erine buiten de stad stoffelijk geworden, waar Anaya en de drie anderen hen afwachtend aankijken. Geen van hen snapt wat er gebeurd is. Hoe komen ze hier?

‘Wat was dat?’ vraagt Malon.

‘Zoiets als teleportatie, agent. Ik geloof dat het Aportatie genoemd wordt,’ zegt Seana, die naderbij komt.

Malon kijkt om en glimlacht.

‘Jij hier. Ik dacht dat jullie allen...’

‘Ja, ik weet het. Dat was een idee van Sorane. Zij schiep klonen, die in onze plaats neergeschoten werden en apporteerde ons naar hier.’

‘Ze schiep klonen. Wat bedoel je, Seana?’

‘Dat weet ik niet zeker, Malon. Anya heeft me een paar minuten geleden zoiets uitgelegd. Ik snap ook niet hoe ze het doet, maar haar plannetje heeft gewerkt. Wij zijn nu allen officieel dood,’ zegt Seana, terwijl ze Erine opvangt met haar linkerarm.

Ze trekt haar snel tegen zich aan en kust haar even.

‘Je leeft werkelijk?’

‘Ja, waarom niet?’

‘Ik zag jouw kloon lichaam in haar bloed liggen en dacht dat je...’

‘Sorane kon niet anders, Erine. Ik moest sterven en jij ook, maar je was in het gebouw uit het zicht, dus kloonde Sorane je niet om haar krachten te sparen.’

‘Spijtig, anders waren we hier samen geweest, schat,’ fluistert Erine en kust Seana nu op haar beurt.

‘Hm, hm. Mag ik even met mijn zusje spreken?’

Erine kijkt om en glimlacht naar Deno. Dan knikt ze, terwijl ze zich van zijn zus losmaakt.

‘Weet jij waar Leyna zich bevindt, Seana. Ze antwoordt niet op mijn berichten.’

‘Berichten?’

‘Ik wilde haar laten weten, dat ik weer vrij was.’

‘Onze zus is in Mogwan geloof ik. Ze had daar een paar dingen af te sluiten om een lening te krijgen.’

‘Waarom neemt ze dan niet op?’

‘Misschien heb je haar nu op haar beurt kwaad gemaakt.’

‘Ze heeft een vriend, geen vriendinnetje, die ik mooi vond, zoals jij toen, zus,’ zegt Deno met een knipoog naar Erine.

Seana kijkt Erine in de ogen.

‘Als hij dat zou proberen, dan krijgt hij niet alleen met jou te maken, Seana. Maar ook met Sorane, denk ik. Want ze houdt van hem.’

Deno staart Erine verschrikt aan.

‘Weet je dat zeker, Erine?’

‘Als ze naar je kijkt, zie ik steeds diezelfde blik in haar ogen en met die blik kijkt je zus soms ook naar mij. Dus ik ben er zeker van,’ zegt de brunette en omarmt Seana opnieuw.

‘Als je mijn zus wil verslinden, Erine. Wacht daar dan mee tot jullie in jullie woning zijn. Er zijn nog anderen hier.’

‘Deno heeft gelijk, zus. Ik en Heyan houden ook van elkaar, maar kunnen wel van elkaar afblijven.’

‘Wie zegt dat ik van je kan afblijven, schat?’ zegt een stem achter haar.

Voor Anaya kan reageren wordt ze om gedraaid en voelt ze de lippen van Heyan op de hare.

Plots merken de anderen een achtjarige jongen op die op zijn vader toestapt.

‘Papa,’ fluistert hij.

Heyan maakt zich van Anaya los en knielt voor zijn zoon.

Raya is intussen op weg naar haar zwever, maar nog voor ze kan instappen, krijgt ze een telefoontje van een onbekende. Zij moet zich zo snel mogelijk in een garage op de twaalfde straat melden. Als ze niet komt worden haar ouders op de hoogte gebracht van haar omkoperij.

Van haar stuk kijkt ze om zich heen, maar ze kan niet anders. Als ze niet gaat dan komen haar ouders alles te weten. En dat mag nooit gebeuren. Haar vader zou haar het huis uitsmijten. Ze met trillende handen stapt ze in haar zwever en rijdt even later in volle vaart de stad in. Ongeveer twintig minuten later drukt ze op de rem en springt uit de zwever. Als ze de garage met getrokken wapen binnenrent, blijft ze plots schrikkend staan.

Voor haar staat Aqunok. Hij is alleen.

‘Ik heb een opdracht voor u, agente Raya Verodin en deze maal word je er niet in cash voor betaald.’

‘Wat bedoel je?’

‘Jij lijkt Sorane Cobanon als een soort vriendin te gaan beschouwen. Misschien vertrouwt ze je zelfs wel. Maar jij hebt geld van mensen van mij aangenomen, dus hoor jij in zekere zin tot mijn personeel.’

‘Dat is voorbij. Die honden wilden me uit de weg ruimen. Daarom werk ik niet meer voor jullie...’

‘Zwijg, agente. Dat ze je wilden doden kwam ik te laat te weten. Hun opdrachtgevers liggen intussen al onder de grond. Maar nu gaan we het over jou hebben. Ik wil dat jij Sorane Cobanon doodt, of je ouders komen, voor ik hen in stukken laat snijden, alles over u te weten.’

‘Ik moet... nee, dat kan ik niet.’

‘Dat is uw beslissing, Raya. Maar als je niet wil dat je ouders je, voor hun dood, vervloeken, dan moet je de opdracht uitvoeren. Dood Sorane en je geheim is voor altijd veilig en je ouders ook.’

‘Ik kan je ook neerschieten, als ik wil,’ zegt Raya.

‘Denk je dat ik hier alleen zou zijn, als ik voor mijn leven vreesde. Jij doet wat ik zeg, agente. Je kunt niet anders, dat weet je. Ik heb twee van mijn vrouwen, die mij nauw aan het hart liggen, gezonden. Zij hebben de taak om na te gaan dat jij je opdracht uitvoert. Als je dat niet zou doen, dan zullen zij hun talenten mogen gebruiken om je ouders te behandelen. En denk maar niet dat zij hun opdracht niet zullen uitvoeren, want ze genieten er beiden van.’

Raya laat haar wapen zakken en staart naar de vloer.

‘Oké, jij wint. Alleen betwijfel ik of Sorane gedood kan worden.’

‘Ze is ook maar een mens, zoals wij, Agente.’

‘En toch werd ze gedood en als ik het niet mis heb. Ik heb gehoord dat uzelf twee capsules door haar borst gejaagd heeft.

Aqunok slikt even.

‘Dat klopt, agente. Maar dat bleek haar dubbelgangster of misschien zelfs een kloon, waar ze in het geheim mee samenwerkte, te zijn.’

‘Ik hoop dat dat klopt, Aqunok. Want Sorane heeft me gezegd, dat er nooit een dubbel van haar is geweest.’

‘Ik ben voor jou nog steeds her Aqunok, agente. Dubbel of niet, Jij kent je opdracht, dus misluk niet. Denk aan je ouders en ook aan andere familieleden.’

‘Daar denk ik zeker aan, Her Aqunok.’

‘Ga dan, je hebt tot zes uur morgenavond. Dan is ze dood of...’

‘Ja, ik weet het. Ik zal proberen je bevel uit te voeren, Her Aqunok. Maar ik wil je woord dat mijn ouders ongedeerd blijven, zelfs als ik niet zou slagen.’

‘Dat zal gebeuren, Raya. Ofwel slaag je en Sorane ligt dood voor je voeten, ofwel jij voor die van haar. In beide gevallen zijn je ouders ongedeerd.’

‘Je hebt me je woord gegeven, Her Aqunok. Als je het breekt, dan kom ik achter je aan om je te doden.’

‘Doe wat ik vraag en je bent vrij om te gaan waarheen je wilt,’ zegt Aqunok en loopt dan naar een geparkeerde zwever toe.

Maar innerlijk twijfelt hij, dat Raya haar opdracht tot een goed einde zal kunnen brengen, zelfs als ze het uitvoert.

‘Die agente heeft zelfs gelijk, er bestaat geen dubbel van Sorane Cobanon. Hoe ze het overleefd heeft, weet ik niet, maar ze heeft het gedaan. Vermoedelijk is ze is een telepate en nog veel meer. Misschien is ze ook al op de hoogte van mijn opdracht,’ fluistert Aqunok achter Raya.

Maar dan kijken zijn gedachten verder vooruit en hij grijnst even.

‘Haha. Misschien wordt die agente wel door Sorane gedood, dan ben ik van haar verlost. En slaagt ze, dan zullen Drane en Erona haar wel haar wel verdiende loon geven. Een dodelijke capsule zoals bij Sorane. Ik hoop zelfs dat die Raya het niet overleeft. Iemand die niet ten volle betrouwbaar is, kan ik toch niet gebruiken. En haar ouders vormen op het ogenblik geen gevaar,’ denkt hij.

De agente staat hem intussen nadenkend na te kijken, terwijl hij instapt. Als hij wegrijdt, rent ze terug naar haar zwever, hierdoor ziet ze niet dat Sorane juist materialiseert. De roodharige ziet haar echter wel naar haar zwever stappen en wegrijden. Telepathisch volgt ze haar. Raya is echter iets anders van plan. Ze wil de twee vrouwen opsporen, die haar ouders op de hoogte moeten brengen.

'Er is toch iets goeds in haar aanwezig. Ze lijkt alles te willen doen om haar opdracht niet te moeten uitvoeren,' denkt Sorane, die haar telepathisch scant.

Even later materialiseert ze in de buurt van het huis van Raya's ouders. Nadat ze het huis scande, teleporteert ze opnieuw en wordt in de vroegere kamer van Raya stoffelijk. Als ze om zich heen kijkt, merkt ze dadelijk dat de kamer nog steeds onderhouden wordt. Kalm gaat ze op het bed liggen en rust een beetje uit, terwijl ze wacht tot Raya zal komen. Van hieruit observeert ze de gedachten van Raya.

Intussen is de agente onderweg naar het politiebureau. Nadat ze haar zwever parkeerde haast ze zich naar haar computer en typt enkele commando's in. Ze wil weten welke vrouwen het vertrouwen van Aqunok hebben om deze opdracht te krijgen. Ze vloekt als er een twintigtal op het scherm verschijnen. Het zijn er meer dan ze gedacht had. Uit de gegevens blijkt dat een zestal in de gevangenis zitten. Dus er blijven nog vijftien over.

'Raya, wat doe jij hier? Ik denk niet dat je Sorane hier gaat vinden,' fluistert een agent achter haar plots.

Verschrikt kijkt Raya om en ziet een jonge agent staan.

'Jij ook al, Fagon,' zegt ze verschrikt.

'Ja, ik ook. Geld is macht weet je. O, je bent slim. Aqunok heeft te veel gepraat. Je bent zijn liefjes aan het onderzoeken. Het zal je echter niet veel helpen. Zelf als je weet wie ze zijn, dan moet je hen nog zien te vinden,' fluistert Fagon.

'Misschien, Fagon, maar vinden zal ik hen, dus...' glimlacht Raya.

Op hetzelfde moment verschijnt een 3D map van de omgeving voor het hoofd van Raya.

Fagon kijkt verbaasd naar Raya, die hem geen blik meer gunt.

'Vergeet niet wat ik gezegd heb,' zegt hij nog, voor hij zich uit voeten maakt.

Maar Raya antwoordt echter niet, als ze zich naar buiten haast.

'Ik kan niet anders, ik moet Sorane doden. Maar een moord, kan ik dat?' denkt ze terwijl ze naar haar zwever toe rent.

'Die gedachten leiden naar de zwarte weg, Raya.'

Verbaasd kijkt ze even om zich heen.

'Nu begin ik ook al stemmen te horen,' denkt ze.

'Geen stemmen, Raya. Maar stem. Sorane heeft mij aan jou gegeven. Mijn naam is Anya,' hoort ze de stem weer zeggen en schrikt als een vrouw voor haar opgebouwd wordt.

'Anya. Ben je dan een levend wezen?'

'Dat was ik ooit lang geleden, Raya. Maar je kan beter denken. Alleen jij kan me zien. Voor anderen sta je gewoon met jezelf te praten.'

'Wat moet ik dan doen?'

'Neem contact om met Sorane, Zij zal wel raad weten.'

'Moet ik haar dan laten weten dat ik haar wil doden? Je bent gek zeker.'

'Mijn gebieders doden is niet zo eenvoudig, Raya. Zelfs goden hebben dat geprobeerd, maar velen van hen hebben voor die daad geboet.'

'Leg me dat van die goden eens uit, Anya. Ik geloof niet in die zogenaamde goden.'

'Voor een deel heb je gelijk, Raya. Maar om zoiets uit te leggen heb ik minstens een paar uur nodig.'

'Die tijd heb ik niet, Anya. Zwijg dus maar. Als ik je nodig heb, zal ik je wel roepen.'

'Dat zal ik niet meer toestaan, Raya. Wie naar de zwarte weg afwijkt, kan ik niet dienen.'

'Ook goed, verdwijnt dan maar weer.'

Dan kijkt ze om zich heen naar haar zwever en haast zich er heen. Als ze instapt, denkt ze maar aan een gedachte, haar ouders wegbrengen.

Fagon keek intussen haar nadenkend na en nam snel zijn telefoon uit zijn tasje. Maar op het moment dat hij een nummer wil selecteren, wordt alles donker om hem heen. Als hij weer iets kan zien, staart hij verbaast naar de tralies die hem omgeven.

'Heeft ze je ook te pakken, agent Fagon?' zegt een stem.

Dan pas merkt Fagon dat er nog anderen in andere cellen zitten. Enkelen kent hij, maar de rest niet.

'Wie bedoel je?'

'Die blondine, die als twee druppels water op onze machtige meesteres lijkt.'

'Ik heb geen blondine gezien. Ik wilde mijn telefoon.... En plots stond ik hier. Hoe is dat mogelijk?' vraagt hij.

'Een overbrenger, denk ik, Fagon en zonder dat kan je hier niet weg. We hebben het allen al geprobeerd. Gelukkig materialiseert in elke cel, op geregelde tijdstippen, voldoende eten. Anders zouden we hier al snel omkomen.'

In het huis van Raya's ouders, vangt Sorane, gedachten van twee vrouwen op. Langzaam laat ze zich uit het bed glijden. Op haar hoede sluipt ze naar de trap toe. Beiden doen zich voor als agenten, die hun dochter moeten onder zoeken.

Ze hoort de moeder van Raya met een van de vrouwen, praten.

'Raya wordt verdacht van medeplichtigheid, Mevrouw. Wij moeten onderzoeken, in hoeverre uw dochter betrokken is met de misdadige praktijken.'

'Dat kan niet waar zijn, agente. Onze dochter is een eerlijke agente. Zij volgt onze familietraditie, in elke generatie is er minstens een gezinslid die de wet dient.'

'Dat kan wel zijn. Mijnheer Verodin. Maar er zijn aanwijzingen voor. Anders zouden wij haar niet moeten onderzoeken.'

Even wil ze ingrijpen, maar ze verandert van gedachten, want ze wil van de gelegenheid gebruikt maken om nog een tijdje als dood door te gaan. En daar moet Raya voor zorgen. Maar uit de gedachten van beide vrouwen komt ze te weten, wat hun verdere opdracht is. Zelfs als Raya slaagt om haar te doden, dan nog moeten ze Raya en haar ouders ombrengen. Maar het moet lijken alsof Raya haar ouders gedood heeft.

Even denkt Sorane na.

'Zou ik Raya naar mij laten zoeken, als ze besluit om toch haar opdracht uit te voeren. Nee, dat zou weleens voor anderen mensen gevaarlijk kunnen zijn. Ze zal mij hier voor de ogen van haar ouders en die twee vrouwen moeten "doden". Dan heb ik Drane en Erona voor mij en kan ik ingrijpen als die twee hun opdracht willen uitvoeren.'

Intussen drukt, Raya, die hiervan niets weet, het gaspedaal in. Met een schel geluid schiet de zwever vooruit. De agente kan op het nippertje een voorbijrazende zwever ontwijken en rijdt in de richting van het noorden weg. Hoe hard ze ook hoopt, het is nutteloos. Ze komt te laat. Erona en Drane, de twee vrouwen zijn al in het huis van haar ouders. Als Raya binnenkomt. Ze zitten in de zetel met haar vader te praten, terwijl haar moeder koffie inschenkt.

'Ha, dochter. Ik hoop dat je weet dat er een onderzoek naar jou lopende is?'

'Onderzoek, moeder? Daar weet ik niets van.'

'Er zijn twee agenten hier, zeggen van de interne dienst te zijn. Zij hebben de taak om jou enkele vragen te stellen hebben.'

Dan valt de blik van Raya op de twee vrouwen.

‘Die twee, moeder. Dat zijn allesbehalve agenten. Drane en Erona staan in...’ zegt Raya, maar dan ziet ze de spottende blik van Drane.

‘Wil je nu ook al met leugens aan je kronkelige pad proberen te ontsnappen, Raya Verodin?’

Ze beseft dat ze het spel moet meespelen, wat ze echter niet weet is dat haar hypsoon in contact staat met die van Sorane, waardoor deze van alles op de hoogte is. Sorane daalt intussen de trap af en begeeft zich naar de keuken. De moeder van de agente staat op en loopt naar de keuken.

‘Kom, Raya. We geen iets te drinken halen.’

Raya volgt haar moeder weifelend. Geen van beiden merkt de onzichtbare Sorane op, die tegen de muur leunt.

‘Je weet dat ik weet dat wat die agenten zeggen, waar is, Raya Verodin. Misschien kan ik je helpen,’ hoort Raya een stem in haar hoofd zeggen.

Ze negeert die snel, om zich niet te laten afleiden.

‘Zijn die twee werkelijk jou aan het onderzoeken, dochter?’

‘Dat denk ik niet, mam. Ze liegen. Het heeft met mijn werk te maken. Het gaat over een paar moeilijke zaken, die ik moet zien op te lossen,’ antwoordt Raya, terwijl ze plots schrikt, als ze de roodharige vrouw opmerkt, die nu zichtbaar wordt.

‘Sorane. Hier?’ fluistert ze, terwijl ze de kom met drank op de dienbord plaats. Haar moeder neemt het bord op en verlaat de keuken.

Raya aarzelt, maar dan volgt ze haar moeder. Als ze voorbij de trap lopen, zegt ze:

‘Mam, ik ga even naar boven om me op te frissen.’

Haar moeder kijkt haar verrast aan, maar knikt dan.

Raya haast zich snel naar de trap toe. Onder aan de trap trekt ze haar wapen en stapt op haar hoede naar boven. Ze vergeet hierbij volledig dat Sorane een telepate is. Als Sorane de moeder van Raya, met haar dochter, de keuken ziet verlaten, werd ze even terug zichtbaar, zodat Raya haar zou opmerken. Raya doorzoekt de kamers een voor een, maar van Sorane vindt ze geen spoor tot ze voor haar oude kamer staat.

Geruisloos opent ze de deur en ziet Sorane glimlachend op haar oude bed liggen. Langzaam heft ze haar wapen en richt het op de roodharige. Tot haar verbazing blijft die glimlachen.

‘Raya Verodin. Ik weet wat er aan de hand is, daarom geef ik je nog een kans, laat je wapen zakken.’

De agente twijfelt. Ze ziet geen uitweg. Als ze haar wapen laat zakken, zal ze het niet meer kunnen richten. Maar dat wil ze niet, want dan komen haar ouders te weten wat ze gedaan heeft. Haar vader, die vroeger een agent was, zal het haar nooit vergeven.

‘Ik ben hier al een tijdje, Raya. Omdat ik je ouders wil beschermen. Zij zijn onschuldig, maar jij niet.’

Even kromt ze haar vinger om de trekker, maar ze kan het gewoon niet.

‘*Als ze nu haar wapen zou grijpen, dan zou ik niet aarzelen,*’ denkt ze.

Sorane blijft haar echter zonder te bewegen aankijken.

‘Ik wacht, Raya. Schiet of laat je wapen zakken.’

‘Ik kan het niet,’ fluistert ze.

Snel drukt ze het wapen, dat ze al lichtjes had laten zakken, tegen haar hoofd. Maar als ze afdrukt, hoort ze alleen verschillende klikken. Verbaasd kijkt ze naar het wapen en dan valt haar blik op Sorane, die enkele capsules in de palm van haar hand heeft.

‘Dat zou een te lichte straf zijn, Raya en je bent een te goede vechtster om te verliezen. Ik wil je aan mijn zijde.’

‘Je zijde? Wat bedoel je?’

‘Je kenteken van agente. Jij bent het niet waart om het te dragen,’ zegt Sorane.

‘Wat?’

‘Je hebt mij gehoord, Raya. Je hebt dat teken onteerd. Leg het op het kastje voor je.’

Aarzelend doet de agente wat Sorane vraagt.

‘Je wapen ook,’ zegt de roodharige.

Raya legt het wapen naast haar kenteken en kijkt Sorane aan. Een beweging, Raya en ik lever je aan het gerecht uit.

‘Zou je dat doen?’

‘Ja, dat zou ik doen. Want als ik je niet kan vertrouwen dan ben je van geen enkele waarde voor mij.’

‘I...ik weet het niet meer, Sorane.’

‘Ze weten al een beetje, Raya, want Drane en Erona hebben niet gezwegen. Zij doen zich als agenten voor die jouw onderzoeken.’

‘Wat?? nee... dat kunnen ze niet doen. De afspraak was... Nee, laat dat niet waar zijn. Als mijn ouders te weten komen wat ik allemaal gedaan heb, dan...’

‘.....dan zullen ze je vergeven, Raya. Maar alleen als ze zien, dat je het meent.’

Sorane kijkt Raya geconcentreerd aan.

‘Zou Sorane gelijk hebben? Misschien, ik weet het niet. Haar doden kan ik toch niet, tenzij ik mijn leven moet verdedigen,’ denk ze.

Dan ziet ze Sorane glimlachen.

‘Dat is iets beter, Raya. Je bent geen koelbloedige moordenaar, zoals Aqunok hoopte. Zoals ik al zei, ik wil dat je in de strijd die zal komen aan mijn zijde staat. Misschien kan je een succesvol lid van mijn groepje worden.’

‘Aan jou zijde? Lid van jouw groep. Welke groep?’

‘Jij draagt ook een hypsoon, Raya.’

‘Ja en.. die kreeg ik van jou.’

‘Al de leden van mijn groep krijgen er eentje, Raya.’

‘Dus als het waar is wat je zegt, dan maak ik al deel uit van die groep.’

Maar Sorane zegt niets.

‘Ik weet niet of ik wel daarbij wil horen, Sorane. Ik heb van veel te veel dingen spijt. Zelfs als mijn familie mijn fouten vergeeft, ik zal het mezelf nooit vergeven.’

‘Neem je wapen en richt het op mij, Raya.’

‘Wat... Nee, dat kan ik niet doen. Mijn ouders...’

‘Toch wel, Raya. Je zult het doen. Ik wil het. Mijn hypsoon beschermt me wel.’

‘Nee, dat kan je niet menen. Je wil hen doen geloven, dat ik je gedood heb. En mijn ouders dan.’

Maar Sorane zegt niets, terwijl ze de capsules op de tafel legt. Dan draait ze zich om. Telepathisch weet ze dat Raya haar wapen opraapt en de capsules een voor een in haar wapen steekt.

‘Zo goed, Sorane.’

‘Ja, het moet echt lijken voor die twee. Ik wil dat jij de moordenaar wordt die ze willen zien. Jij zult mij voor de ogen van die twee doden. Maar je moet wel opletten, want ze hebben nog een andere opdracht. Ze moeten jou en je ouders doden. Ik weet niet of ze het dadelijk zullen proberen, maar wees op je hoede.’

Dan loopt ze voor de vroegere agente uit de trap af en dan naar de zitkamer. De twee vrouwen schrikken, als ze Sorane zien binnenkomen. Maar dan merken ze de ‘agente’ op die haar wapen op de rug van Sorane gericht houdt.

‘Die sloop rond het huis en ze zei dat ze op zoek was naar twee vrouwelijk misdadigers,’ zegt Raya koel en merkt tot haar genoegen, dat zowel Erona als Drane, hevig schrikken.

‘Wie is dat?’ vraagt de moeder van Raya.

Maar haar vader herkent Sorane dadelijk.

‘Dat is Sorane Nador, de huurmoordenaars? Volgens de nieuwsuitzending werd jij toch gedood.’

Sorane glimlacht alleen maar en kijkt Drane en Erona aan. Die schrikken even van haar blik.

‘Dus kan het niet anders dan dat jij die dubbelgangster Cobanon bent. Waarom ben jij hier? Toch niet om Raya.’

‘Misschien is ze dat wel, vader. Maar die kans krijgt ze niet meer. Ik was haar te snel af,’ merkt Raya op, maar schrikt als ze merkt dat Erona, die achter haar moeder staat, haar wapen op haar moeder gericht houdt.

Drane staat zo dat ze haar vader, dadelijk onder vuur kan nemen als het nodig is. Maar toch aarzelt ze.

‘Dus jullie beiden zijn geen echte agenten.’

‘Nee, man. Wij dienen Aqunok.’

‘Dus heb je ons allemaal leugens wijsgemaakt.’

‘Dat waren geen leugens, moedertje. Jullie dochter hier liet zich betalen door ondergeschikten van onze baas. Dat is de waarheid,’ grijnst Erona.

‘Je weet wat je moet doen, collega, Dood haar of je ouders moeten eraan geloven.’ zegt Drane minachtend en spottend.

Sorane scant de gedachten van de twee en trekt ze bijna dadelijk terug. Zo hevig schrok ze van de hoeveelheid doden die ze op hun geweten hebben. Die twee en de andere vrouwen van Aqunok, die verdienen geen genade.

‘Ik ben geen agente meer, Drane. Daar hebben jullie voor gezorgd,’ zegt Raya hees en haalt de trekker over.

De capsule gaat doorheen de rug, dan de borst van Sorane en boort een gat in de muur. De roodharige blijft even met starre ogen voor zich uitstarend staan, om dan ‘levenloos’ in elkaar te zakken. Alle aanwezigen, behalve Raya, kijken verschrikt of genietend naar de ‘dode’.

De bekentenis

‘Raya, wat heb je gedaan? Ze was je gevangene. Je hebt haar vermoord.’

Zelfs Raya schrikt hevig, want ze beseft dat ze nu voor de ogen van haar ouders en echte laffe moord gepleegd heeft.

‘Sorane?’ fluistert ze verschrikt, terwijl ze naar het dode lichaam staart.

Ze ziet het bloed onder het lichaam uitvloeien en zich over de vloer verspreiden.

‘Zeer goed, Raya Verodin. Als die niet dood is dan ben ik het.’

Raya heft haar hoofd op en kijkt Drane recht in de ogen.

‘Maak dat je wekomt of ik....’

‘Niets zal je kunnen doen, Raya. Wij hebben ook een opdracht gekregen.’

‘Raya, hoe kon je... Ze was je gevangene.’

Door de woorden van haar vader schrikt ze op en kijkt hem ontsteld aan. Haar stem trilt als ze zegt:

‘Dit was een bevel van Aqunok. Ik moest Sorane in zijn opdracht doden om jullie te redden. Die twee daar zijn, zijn verachtelijke, maar gehoorzame dienaressen.’

Dan kijkt ze Erona en Drane aan, terwijl ze haar wapen weer op Erona probeert richten. Deze vrouw beseft haar fout, want toen Raya vuurde, liet ze haar wapen even zakken. Ze beseft dat voor ze het wapen weer kan richten, ze dood zal zijn.

‘Daarom zegt ze hees:

‘Je hebt je opdracht volbracht, Raya.’

‘Maak nu dat jullie weggelopen en meldt Aqunok het goede nieuws, maar zeg hem, dat ik achter hem aankom, als hij mij en mijn familie niet met rust laat.’

De twee kijken de agente aan, toch begrijpen ze haar woede. Maar nu moeten ze hun eigen opdracht nog uitvoeren. Maar Erona aarzelt, want op haar is Raya’s wapen gericht. Zonder dat de agente het merkt, geeft ze Drane een teken. Die begrijpt wat van

haar verwacht wordt. Voor Raya kan reageren, drukt ze haar wapen tegen het hoofd van de vader van Raya.

‘Laat je wapen vallen of je vader is er geweest,’ zegt ze dreigend met een spottende glimlach:

Even weet Raya niet wat te doen.

‘Eentje wel, maar twee. Ik kan nooit snel genoeg zijn,’ denkt ze.

Dan laat ze haar wapen vallen en kijkt de twee in de ogen. Beiden grijnzen haar toe.

‘Het spijt me, Raya. Maar ook wij hebben onze bevelen,’ zegt Erona grijnzend en richt haar wapen op Raya.

‘Zelfs je blonde meesteres heeft van mijn woorden, als ik ze haar toefluister. Doden zijn gevaarlijker dan levenden,’ horen zowel Drane als Erona een stem in hun hoofd.

Verschrikt kijken ze elkaar aan, maar zien tussen hen in een zo goed als doorzichtige gedaante staan.

‘Voer je opdracht uit en je zal over de vloer kronkelen van de pijn, nog voor je kan vuren. Of steek je wapen weg en ga,’ zegt de stem in hun gedachten weer.

‘Haha, roodkop, als geest ken je niet veel doen om ons tegen te houden,’ zegt Erona.

De halfdoorzichtige Sorane glimlacht even en concentreert zich.

‘Steek je linkerhand op, Erona.’

Ze weet niet waarom, maar langzaam met enige aarzeling heft ze haar hand op, terwijl ze haar wapen met de andere nog steeds op de moeder van Raya gericht houdt. Als ze naar haar hand staart, voelt ze plots een vreemde pijn toenemen, terwijl haar hand roder begint te worden. Dan is de pijn zo hevig, dat ze kreunt.

‘Stop.. Stop... Het is al goed.’ zegt Erona.

Langzaam trekt de pijn en de kleur weer weg, terwijl Erona de geest aanstaart.

‘Ik geniet er niet van, zoals jullie blonde meesteres.’

Even twijfelt ze nog, want als ze hun opdracht niet uit voeren, dan zullen ze zich bij Aqunok moeten verantwoorden.

‘Hopelijk is onze meesteres er niet bij,’ denkt ze angstig.

‘Of zij jullie straft of ik, dat maakt voor mij niet veel uit,’ hoort ze de telepathische stem weer zeggen.

Dan knikt ze maar en als eerste steekt ze snel haar wapen in haar schouderholster, Drane aarzelt nog even, maar volgt dan, al is het met een zuur gezicht, het voorbeeld van haar partner. Zij

weet wat haar te wachten staat, want hun meesteres heeft hun ooit laten genieten van een lichtje straf. Ze doet een poging om te grijzen, terwijl ze zegt:

‘Je kunt beter deze stad verlaten, Raya. Of nog beter, verlaat de planeet ook maar, want Aqunok zal uiteindelijk ook jouw doodvonnis wel uitgespreken. En je familie hier zou ik maar meenemen, als ik jou was.’

‘Verdwij, maar als ik jullie nogmaals zie, dan liggen jullie voor mij op de vloer zoals Sorane daar,’ zegt Raya dreigend.

‘Toen je geld aannam, was je niet zo kieskeurig, agente. Maar goed, we gaan wel,’ zegt Erona grijnzend en kijkt nog even naar de plaats waar de ‘geest van Sorane’ te zien was.

Maar daar ziet ze niets meer. Beide vrouwen glimlachen en lopen kalm naar buiten.

Even slikt Raya en aarzelt om haar vader aan te kijken.

‘Ik herken je niet meer. Jij bent mijn dochter niet...’ hoort de agente haar vader ontsteld zeggen.

‘Raya. Wat heb je gedaan?’ klinkt de stem van Raya’s moeder, die in de zetel naar de ‘dode’ Sorane staat te kijken.

Moeizaam kijkt Raya naar haar moeder.

‘Daar ligt Sorane niet, mama,’ stamelt ze.

‘Dochter, iedereen bepaalt zijn eigen lot. Jij hebt zo te zien voor de misdaad gekozen. Mijn huis uit. Je bent mijn dochter niet meer.’

Ontsteld kijkt Raya haar woedende vader aan. Ze weet niet wat te doen. Aan zijn blik kan ze zien, dat hij het meent. Bijna mechanisch neemt ze haar wapen weer op en steekt het in haar holster, maar Sorane, die beide vrouwen telepathisch volgde, komt plots de kamer binnen.

‘Wees maar trots op jullie dochter. Zij was afgeweken, van haar pad, toch heeft ze zichzelf op eigen kracht weer op het rechte pad gebracht,’ klinkt haar stem.

De ouders van Raya kijken haar met grote ogen aan. Raya kijkt even naar Sorane en dan naar de ‘dode’, die langzaam in het niets oplost.

‘Wat? Dat kan toch niet. Hoe?’ stamelt de moeder van Raya, die nu ook naar het verdwijnende lichaam staart.

‘Dochter, wat is hier gaande?’ zegt de vader van Raya die als eerste van de schrik bekomen is.

Maar Raya kijkt Sorane aan.

‘Een kloon, Raya. Ik heb die geschapen, zodat je ‘mij’ kon doden. Daarom zagen je ouders en die twee vrouwen, mij in mijn

bloed op de vloer liggen. Ikzelf keek van uit de gang toe,’ antwoordt Sorane op haar gedachte.

‘Da...at was een projectie, vader...’ stamelt ze.

‘Je dochter heeft fouten gemaakt, maar dat kan ze beter zelf opbiechten.’ antwoordt Sorane in haar plaats.

‘Vergeet niet, dat ik een esper ben. Ik kan klonen vormen en mezelf onzichtbaar maken. Voor iedereen moest het echt lijken. Zeker voor Erona en Drane,’ hoort Raya de licht spottende telepathische stem van de roodharige.

‘Verdomme, Sorane. Had je dat niet eerder kunnen zeggen? Ik schrok met bijna dood, toen ik mijn ouders zo ontsteld naar de vloer zag staren. En daar lag jij in je bloed.’

Raya kijkt Sorane met een kwade blik aan, terwijl de roodharige naar buiten stapt. Dan kijkt ze haar moeder en haar vader aan. Ze durft hen niet in de ogen kijken.

‘Bewijs dat je mijn vertrouwen waart bent, Raya. Anders ben ik over een paar seconden verdwenen, samen met jou hypsoon.’

Even schrikt Raya van de gedachte stem, maar dat herpakt ze zich en kijkt haar vader aan.

‘Paps, jullie kunnen beter gaan zitten,’ zegt ze met trillende stem.

Als beiden ook in een zetel plaats genomen hebben, begint Raya te vertellen. Sorane leunt buiten in de gang tegen de muur en volgt het gesprek telepathisch. Al snel beseft ze dat Raya het meent en de volledige waarheid vertelt.

Maar de gedachten van Sorane volgen ook beide vrouwen. Even glimlacht ze, terwijl ze een dubbel van haar zelf opbouwt. Half doorzichtig zweeft die op Drane en Erona toe.

Drane die langs de andere zijde van de zwever de koffer opent. Voor ze het zware wapen eruit kan nemen, merkt ze de gedaante op. Verschrikt laat ze het wapen weer los en stamelt:

‘Erona, dat kan toch niet.’

Haar collega trekt dadelijk haar handwapen en keert zich om. Dan verstart ze als ze de half doorzichtige gedaante van Sorane opmerkt. Even herinnert ze zich de pijn in haar hand en durft het wapen niet te richten.

‘Jullie hadden beter ingegrepen, voor Raya Verodin, mij neerschoot, meiden. Dood ben ik nog veel gevaarlijker, dan levend.’

‘Wie of wat ben jij?’ vraagt Erona met angst in haar stem.

‘Weet je dat niet Erona? Die agente heeft me enkele minuten geleden gedood. Dat weten jullie toch nog wel, want jullie waren erbij aanwezig.’

‘Wat wil je, geest. Ons leven?’

‘Dat zou ik zonder moeite kunnen nemen, Drane. Maar ik wil dat jullie mijn boodschap aan Aqunok en zijn meesteres overbrengen.’

‘Welke?’ vraagt Erona met trillende stem.

‘Jullie kunnen nog duizenden mensen zoals Raya sturen, die jullie kunnen afdreigen. Maar zoals Raya zullen ze allen mislukken in hun opdracht. Ik kan zelfs meer dan duizend klonen scheppen, als ik wil. En allen hebben ze mijn krachten.’

De twee kijken de vier Sorane’s die naast de eerste gevormd worden. Dan kijken ze verschrikt naar elkaar.

‘Wat wil je toch?’

‘Op het moment wil ik alleen, dat jullie mijn boodschap overbrengen. Maar vergeet niet. De volgende maal dat ik voor jullie sta, dan zal ik jullie de straf geven die jullie verdienen.’

Aarzelend gaan beiden naar de zwever en als eerste stapt Erona in. Als Drane haar voorbeeld langs de andere zijde wil volgen, hoort ze de telepathische stem van Sorane weer:

‘De familie van Raya staat van nu af onder mijn bescherming. Als iemand van jullie hier zou opdagen, weet ik het een paar seconden later en die zal hier nooit meer levend wegraken.’

Dan verdwijnen de vijf evenbeelden van Sorane zonder spoor na te laten.

Intussen staat de vader met gebalde vuisten voor zijn dochter en kijkt haar diep in de ogen.

‘Voor een deel kan ik begrijpen wat je doormaakt, Raya. Maar je had je fout moeten opbiechten aan je overste. Dat was nog altijd beter geweest dan je te laten omkopen.’

‘Dat weet ik, vader, maar ik zag op dat moment geen uitweg meer.’

Dan hoort Sorane, die nog steeds buiten tegen de muur leunt, de vader van Raya vragen:

‘En nu, ga je nu voor een misdadige huurmoordenaress werken.’

Raya weet even niet wat te zeggen.

‘Dat is ze niet meer, vader. Sorane werd vrijgesproken,’ zegt ze dan.

Sorane stoot zich af van de muur en stapt terug naar binnen. Ze horen allen haar stappen als ze door de gang nadert. Zodra ze

door de salon instapt merkt ze dat ze haar allen verbaasd aankijken. Met een glimlach op haar gezicht zegt ze:

‘Jullie dochter heeft gelijk, mijnheer Verodin. Al verschillende maanden werkte ik als infiltrante in de organisatie van Aqunok. Er waren maar enkele agenten op de hoogte. En toen werd ik door die rechter neergeschoten.’

‘En toch heeft hij geen einde gemaakt aan je misdadig leven, Sorane Nador.’

‘Dat had hij wel, mijnheer Verodin. Een capsule raakte mijn hart heel even en de tweede ging er doorheen.’

‘Moet ik dat geloven? Je staat hier toch voor ons in levenden lijve. Of ben je die dubbelgangster, waar ze het op teevee over hebben.’

Even kijkt Sorane naar Raya.

‘Die berichtgeving klopt niet,’ fluistert ze.

‘Zelfs toen ik in de gevangenis belande waren ze ervan overtuigd, dat ik de medeplichtige van Sorane Nador was. Tijdens mijn proces zijn vele koppen gevallen. Maar de strijd is nog niet ten einde.’

‘We hebben dat op teevee gezien, Sorane. Maar je werd niet onschuldig verklaard. Die federaal agente had met enkele anderen de ontvoerden bevrijdt en dat was uw geluk, anders zou je misschien zelfs ter dood veroordeeld zijn. En dat had nu juist moeten gebeuren. Jouw misdaden, die tijdens je proces onthuld werden zijn te gruwelijk om ongestraft te laten.’

Sorane kijkt Raya’s vader recht in de ogen.

‘Het doodvonnis stond allang vast, dat wisten mijn advocaten ook, toen ze bedreigd werden. Zij...’

Maar Raya’s vader onderbreekt haar.

‘Dat was misschien beter geweest, jij hebt te veel doden op je geweten. Ik vind dat je voor je daden gestraft moet worden, misschien niet de doodstraf, maar dan toch levenslang in de gevangenis. En dan Raya zou nu niet met jou optrekken.’

‘Nee, dat klopt. Maar misschien zou ze dan nog dieper in de misdaad weggezakt zijn.’

‘En nu, is ze nu beter af, moordenares.’ roept Raya’s moeder uit.

‘Ik heb mijn oude leven achter mij gelaten. Samen enkele vrienden bestrijd ik nu de misdaad, mevrouw Verodin. Raya heeft fouten gemaakt, maar toch vertrouw ik haar volledig. Het is haar beslissing om haar plaats in onze groep in te nemen. En als ze bewijst dat ze het meent, dan kan ze blijven en zoals jullie

voorvader aan mijn zijde strijden,' probeert Sorane uit te leggen, maar de vader zegt woedend, terwijl hij naar de deur wijst.

'Over welke voorvader heb je het?'

'Zijn naam was Gonlo Verodin, mevrouw. Meer dan vierduizend jaar geleden streed hij aan mijn zijde tot hij in alle eer begraven werd.'

'Gonlo Verodin. Zelfs als die werkelijk mijn voorvader zou zijn, dan...'

'Ja, hij is een van je voorouders, mijnheer. Zijn vrouw Erivara bleef alleen achter met hun twee kinderen.'

'Mijn stamboom reikt ver in het verleden, maar zo ver ben ik nog niet geraakt. Dus of het waar is of niet, weet ik niet. Maar of ik zou kunnen geloven dat een jonge vrouw als jij hem gekend zou hebben. Dat denk ik niet. Verdwij uit mijn huis, Sorane Cobanon, met je verhaaltjes overtuig je me niet. En als mijn dochter meegaat, dan wil ik haar nooit meer zien.'

Sorane kijkt Raya even aan, dan draait ze zich om en stapt naar buiten. Raya blijft twijfelend achter.

'Vader, kan je mij vergeven?'

De man kijkt haar met vlammeende ogen.

'Nu is het te vroeg voor vergiffenis, dochter. Als je bewezen hebt dat je het meent, misschien kan ik je dan vergeven. Maar je hebt carrière als agente heb je de grond ingeboord. Dat was iets om trots op te zijn, zoals ik op de mijne ben.'

Raya wil iets zeggen, maar kijkt haar beide ouders alleen maar aan.

'Dan hebben jullie beiden mijn toekomstige weg bepaald,' zegt Raya en draait zich met een ruk om.

Terwijl tranen over haar wangen lopen, haast ze zich naar buiten.

'Nog een stap, Raya en je komt hier nooit meer binnen.'

Even blijft ze aarzelend staan, maar dan loopt ze verder. Haar ouders kijken elkaar aan en beseffen, dat hun dochter haar eigen weg gekozen heeft. Hopelijk komt ze tot inkeer en verlaat ze de invloed van Sorane. Anders zal ze vroeg of laat als een misdadiger in de gevangenis belanden en dat zou de goede naam van de familie bekladden.

Sorane staat buiten op Raya te wachten en slaat een arm om de jonge vrouw.

'Het spijt me, Raya. Misschien komen ze later nog tot inkeer. Jij bent niet de enige die dit moet doormaken. De reden verschilt, maar jullie zijn beide het huis uitgezet.'

‘Wat bedoel je?’

‘Je kent haar nog niet, Raya. Maar Jouna wilde dokteres worden. Omdat ze de waarheid vertelde, verspeelde ze echter haar kans om ooit dokteres te worden. Haar vader wees haar de deur, al heeft hij er vreselijk spijt van gehad.’

‘Dat is niet hetzelfde, Sorane. Die Jouna verdient het niet, ik wel.’

‘Toch zullen ze je vergeven, Raya.’

‘Ik hoop het, maar ik vrees dat ik hen voor de laatste maal gesproken heb.’

Sorane kijkt haar nieuwe vriendin even aan, terwijl ze de omgeving scant. Even glimlacht ze, want ze heeft de moeder van Raya in de deur van hun huis opgemerkt.

‘*Wat zal die even schrikken,*’ denk ze.

‘*Ik heb geen overbrengingsveld nodig, Audra. En ja, ik ben ook een telepate,*’ hoort de moeder een stem in haar hoofd zeggen.

Op hetzelfde moment ziet ze haar dochter en Sorane Cobanon in het niets verdwijnen.

De moeder van Raya kijkt verschrikt naar de plaats waar ze stonden.

‘Dat kan toch niet. Onze dochter is plots in het niets opgelost. Was dat teleportatie? Hoe is dat mogelijk?’ fluistert ze, terwijl aan haar schooltijd moet denken.

Ze herinnert zich de verhalen uit oude geschriften die ze bestudeerde. Verhalen over een zekere Jakira en een paar anderen. Sommigen van die verhalen zouden van voor het ontstaan van de beschaving stammen. Maar geen van hen vermeld de voorvader van haar man. Zou die Sorane een van hen zijn, of juist een van hun vijanden?

‘Voor mij bestaat die misdadigster niet meer,’ zegt de vader achter haar.

‘Ik heb mijn twijfels, man. Houd je woede in en open je ogen. Misschien is ze wel in goede handen, die haar terug op het rechte pad zullen brengen.’

Verbaasd kijkt Luvon, zijn vrouw Audra aan. Want als ze hem man noemt, dan moet hij haar best niet tegenspreken. Toch gaat hij tegen haar in.

‘Het rechte pad, vrouw. Laat me niet lachen. Over een paar maanden is ze een moordnares en als ze haar grijpen zal je wel anders praten. Ik heb alleen spijt dat ik haar niet kon tegenhouden.’

‘Je hebt haar daarstraks uit het huis gezet, schat. Daarom koos ze natuurlijk voor Sorane, maar of dat zo slecht is, weet ik nog niet.’

Haar man kijkt haar even aan en trekt dan zijn schouders op.

‘Misschien had ik mijn woede moeten bedwingen. En haar moeten dulden. Dan was ze zeker niet met die moordenaars meegegaan.’

‘De tijd zal dat uitwijzen, Luron. Maar ik wil geloven dat Raya terug naar de goede weg zal keren.’

‘Dat zou ik ook wel willen, maar haar carrière mag ze wel vergeten. En dat kan ik haar niet zomaar vergeven.’

‘Misschien volgt onze dochter nu het pad van jouw voorvader.’

‘Als die werkelijk bestond, misschien.’

‘Waarom zoek je dat niet op in de centrale archieven, man?’

Weer staart Luvon zijn vrouw, maar ziet haar glimlachen.

‘Je hebt gelijk, schat. Ik moet weten of het waar is.’

‘En dan kan je onze dochter misschien vergeven.’

‘Vergeven. Nee, Audra, zo snel kan ik dat niet vergeten en vergeven.’

‘Je draait wel bij, lieveling. Ik ken je veel te goed.’

Met een open mond staat Luvon zijn vrouw aan.

‘We zien wel. Ik hoop alleen dat je gelijk hebt.’

Intussen materialiseren Sorane en Raya in de vertrekken van Anaya, waar de anderen nog steeds wachten. Anaya omarmt juist haar zus Erine. Dan kijkt ze Seana aan en zegt:

‘Ik wens jullie beiden veel geluk, Seana.’

Telepathisch activeert Sorane de volledige vermogens van Raya’s Hypsoon. Dan kijkt ze haar aanwinsten aan.

‘Kom we gaan. Maar wie meekomt, staat voor een belangrijke keuze, vrienden.’

‘We hebben er goed over nagedacht, Sorane. We weten wat ons te wachten staat.’

‘*Daar ben ik nog niet zo zeker van, Anaya. Je beseft zelfs niet waar je aan begint. Maar we zien wel wat de toekomst brengt,*’ denkt Sorane naar de advocate.

Anaya kijkt even naar de roodharige en ziet haar glimlachen. Dan opent Sorane een energieboog en het groepje stapt erdoorheen. Sorane kijkt ze even om zich heen en volgt hen.

Als ze een paar seconden later op hun bestemming materialiseren, zegt ze:

‘Ga maar eens goed uitrusten. Anya zal jullie woonruimte wijzen. Maar morgen moeten jullie om 6 uur klaarstaan.’

‘Wat moet er dan gebeuren?’

‘Ha, Sorane. Ik vrees dat deze nieuwelingen spijt gaan hebben, dat ze je gevolgd hebben,’ zegt een stem van een jong meisje plots.

Sorane kijkt lachend om en glimlacht.

‘Volgens mijn gegevens, Gayna, ben jij al goed op weg om een van de beste espers te worden.’

‘Ik volg een hard trainingsprogramma, Sorane. Zowel Anya als Tara begeleiden mij.’

De roodharige knikt.

‘Toch vind ik dat je meer menselijke vrienden moet hebben, meisje. En ik weet al een kandidate.’

‘Alleen maak ik beter vorderingen, Sorane.’

‘Misschien, maar ik vraag me af hoelang je al niet meer bij je ouders geweest bent.’

Even zegt Gayna niets.

‘Al een tijdje.’

‘Bezoek hen als je tijd hebt zoveel mogelijk, Gayna. Ze zullen wel willen weten hoe jij het maakt.’

Gayna knikt even en glimlacht.

‘Ik zal hen deze avond eens bezoeken.’

‘Doe dat, meisje. Maar nu iets anders. Heb je Aenon al gezien?’

‘Zeker, Sorane. Al van toen je hem naar hier zond. In het begin had hij het moeilijk, maar al snel vond hij enkele voor hem uitdagende dingen. Hij is een of ander ontwerp van een groot schip aan het onderzoeken. Als dat ooit gebouwd wordt dan, wil hij daar aan boord. Maar hij ziet zich al een beetje als bevelhebber van dat schip.’

Sorane glimlacht even, maar vraagt zich toch af welke plannen Aenon gevonden heeft. Heel even scant ze de omgeving en vindt hem binnen een paar seconden. Snel scant ze zijn gedachten. Dan wendt ze zich tot het intussen achttienjarig meisje.

‘Laat hem maar doen, Gayna. Het zijn plannen van de Tiren. Het kan geen kwaad. Hij zal het nodig hebben om zijn weg in dat schip te vinden.’

‘Wat bedoel je? Bestaat dat schip dan?’

‘Zeker, meisje. Maar het heeft al een bevelhebber.’

‘Weet je waar het is?’

Met een glimlach knikt Sorane.

‘Dat is voor later, Gayna. Ga jij maar je oefeningen doen. Straks kom ik weleens kijken of hoe goed je werkelijk bent.’

Het meisje slikt even.

‘Al goed, commandante. Ik heb nog veel te doen.’

Dan kijkt ze naar de nieuwelingen.

‘Zie maar dat jullie goed uitgerust zijn, want onze commandante zal jullie doen afzien,’ zegt ze nog een haast zich dan naar een van de schuifdeuren toe.

Sorane kijkt haar lachend na.

‘Dat schip, de Tiren. Is dat van jou?’

‘Nog niet, Seana. Maar ik hoop dat Tara mijn status herkent en ons aan boord laat.’

‘Tara? Wie is dat nu weer?’

‘Iemand zoals Anya. Maar zij opereert aan boord van de Tiren.’

Even kijkt Seana naar beide anderen, maar merkt nog juist dat Sorane een teken geeft aan Erine. Haar liefde knikt even.

‘Tja, Gayna heeft wel gelijk. Jullie zullen het niet gemakkelijk hebben. Kom, volg me maar,’ merkt Erine, met lichte spot, op.

Terwijl het groepje, Anaya’s zus volgt, kijkt Sorane, Deno aan.

‘Heb je niets te doen, Deno? Of wil je een bijkomende training volgen,’ zegt ze streng, maar met tintelende ogen.

De vroegere agent glimlacht even en zegt grijnzend:

‘Mag ik niet nog een keer met jou trainen Sorane? Naar die training verlang ik.’

Sorane kijkt de man verbaasd aan.

‘O, je bedoelt dat je... De oude Sorane zou misschien wel met jou gaan trainen, maar ik... Nee, Deno.’

Deno voelt plots een steek in zijn hart, want voor het eerst beseft hij dat zijn kansen misschien bij Sorane verkeken zijn. Met stijve passen haast zich weg, schrikkend nagestaard door Sorane.

Toen ze de blik van Deno zag, na haar woorden, voelde ze zich niet lekker. Aarzelend scant ze zijn gedachten en die bezorgen haar geen rust. Plots schrikt als ze weer die aantrekkingskracht diep in zijn binnenste voelt. Het lijkt wel alsof ze bij hem hoort.

‘Daar moet ik meer van weten,’ denkt ze en concentreert zich dieper. Langzaam maar zeker worden er een paar dingen duide-

lijk. Deno is een reïncarnatie van Giuvena. Plots voelt ze weer de liefde die deze vrouw uit het verleden voor haar voelde.

‘Dat had ik beter niet gezegd, want ik hou nog meer van hem, dan voor ik samenvloeiide met Jakira en Megan,’ fluistert ze.

‘Gelukkig is die Giuvena nu Deno Vergan, een man, want ik val niet echt op vrouwen. Maar wie was ze?’ denkt Sorane verbaasd.

Die avond terwijl ze op haar bed ligt concentreert zich. Ze gaat op zoek naar haar innerlijke ik en wie die Giuvena was. Langzaam maar zeker begint ze zich meer en meer te herinneren.

‘Die vrouw was toen met een zekere Achnac getrouwd en als mijn innerlijke gedachten juist zijn was ik dat in een van mijn vorige levens.’

Plots voelt ze weer de liefde die Achnac voor die mooie inboorlinge voelde. Ze wordt er helemaal door overweldigd. Verschrikt opent ze haar ogen en staat op. Als ze naar de keuken stapt, wordt ze door die gevoelens overmant. Ze zijn zo hevig dat ze wankelt en tegen de muur moet aanleunen om niet te vallen. Maar dan neemt een gevoel van verlies bezit van haar, als ze beseft dat het leven van Achnac al zeer lang achter zich gelaten heeft. Plots verschijnt het beeld van een nieuwe man voor haar ogen.

‘Deno Vergan,’ fluistert ze en leunt even tegen de muur.

Die gevoelens van haar vorige reïncarnatie overspoelen haar weer als ze aan hem denkt.

Het volgende ogenblik is ze verdwenen. Als Deno met gebalde vuisten zijn woonruimte binnenstapt, schrikt hij als hij Sorane voor hem ziet staan.

Met moeite kan ze zich bedwingen en zegt bijna fluisterend:

‘Vergeef me, Deno, pas na mijn afwijzende woorden, beseftte ik dat ik innerlijk nog steeds dezelfde Sorane ben. Maar je moet me tijd geven om aan deze situatie te wennen.’

Deno staat daar maar verbaasd voor haar. Hij weet niet wat hij moet zeggen. Dan stapt Sorane op hem toe en kust hem op zijn mond. Voor beiden het beseffen liggen de kleren van Deno op de vloer en draagt hij de naakte Sorane in zijn armen naar de slaapkamer. Verschillende uren later opent de roodharige als eerste haar ogen en kijkt, beseffend van wat er gebeurd is, op Deno neer.

‘Dat wilde ik niet, nog niet,’ fluisterde ze.

‘Wat wilde je nog niet?’

‘Wat er zojuist gebeurd is?’

‘O, nee. Je fluisterde dat je met heel je hart van me hielt, terwijl ik...’

‘Misschien hou ik wel van jou, Deno. Maar ik kan het niet. Niet op dit moment.’

Nog even kust ze hem op de mond, maar voor hij de kus kan beantwoorden wordt ze onstoffelijk.

‘Dank je voor deze heerlijk uren, Deno,’ hoort hij haar stem nog zeggen.

Deno glimlacht even.

‘*Misschien komt mijn wens toch nog uit,*’ denkt hij.

Sorane stapt de volgende dag in het oostelijk deel van de basis uit een overbrengersveld. Even later staat ze voor een deur en belt aan. Het duurt een tijdje, maar dan schuift de deur open en de bruinhuidige moeder van Rinar kijkt haar verbaasd aan.

‘Welkom, mevrouw Cobanon,’ zegt ze en laat Sorane binnen.

‘We moeten u allemaal dankbaar zijn, door dit appartement en onze nieuwe vrienden, die in dit gebouw wonen,’ zegt Misan, de vader van haar dode vriend.

Toch voelt ze een zekere droefheid bij beiden, terwijl ze proberen om zich sterk en opgewekt voor te doen.

‘Hoe maken jullie het?’

‘We zijn tevreden, Sorane. Maar we vervelen ons dood, daardoor zijn onze gedachten veel bij onze zoon Rinar en zijn vriendin.’

‘Het spijt me. Ik kon geen van beiden redden. Zelfs Ora niet, ze stierf in mijn armen.’

‘We verwijten je niets, Sorane. Rinar en ook Ora wilden weg uit die wereld, daar moesten ze dingen voor doen die gevaarlijk waren.’

‘Waarom komt u ons bezoeken?’

De roodharige kijkt de moeder van Rinar aan en zegt:

‘Ik wilde jullie juist enkele dingen vragen.’

‘Ga zitten, mevrouw.’

‘Noem mij maar Sorane, Givana, zoals al mijn vrienden en medestrijders.’

Verbaasd kijken beiden de roodharige aan.

‘Medestrijders?’ vraagt Givana.

‘Heeft Anya dat nog niet uitgelegd?’

‘Nee, Anya begreep dat we een tijdje voor onszelf nodig hadden.’

Sorane knikt even.

‘Jullie zijn niet in een soort appartementsgebouw, zoals jullie denken, maar in een ondergrondse basis. Hier leid ik mijn mensen op om zich binnen mijn groep nuttig te maken.’

‘Een groep, Sorane. Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik weet nog niet wat ons te wachten staat, Givana. Maar het is mijn doel om samen met mijn mensen te strijden voor het goede in elke levend wezen. Daarom ben ik ook hier. Ik wilde jullie vragen om erover na te denken om jullie beiden bij onze groep te willen aansluiten.’

Even kijken man en vrouw elkaar even aan.

‘Daar kunnen we nog geen antwoordt op geven, Sorane. Je verrast ons wel met dit nieuws.’

‘Ik had verwacht dat Anya dat al zou uitgelegd hebben.’

‘Een beetje heeft ze wel uitgelegd, Sorane, maar ik verbood haar om nog tussen ons te staan. Viena begon meer en meer met Anya om te gaan, waardoor we het contact met haar dreigden te verliezen,’ zegt Misan.

‘Denk er eens over na, vrienden. Vanaf nu hebben jullie toegang tot alle sectoren van deze basis. Misschien kunnen jullie ook eens een bezoekje brengen aan Mogwan.’

‘Als jullie besluiten te blijven, dan moet ik u vragen om een paar testen te doen om te kijken welke taken jullie binnen de groep het best uitvoeren.’

‘Zijn we daar vrij in, Sorane?’

‘Zeker. Als jullie willen gaan, dan is dat geen probleem. Jullie hebben de vrije keuze.’

‘Dank u, Sorane. Misschien blijven onze vrienden in deze gang ook,’ zegt zijn vrouw Givana.

‘Enkelen hebben hun keuze al gemaakt, Givana. Dane en Ven blijven zeker, dat hebben ze mij al laten weten.’

‘Ze zijn hier al geweest, Sorane. Maar ze wonen niet hier.’

‘Dat weet ik, Misan. Ze wonen in Mogwan. Verras hen eens met een bezoekje als jullie willen. Anya weet de weg.’

Sorane staat op en vraagt:

‘Kan ik nu jullie dochter even spreken? Ik zou haar een vriendin van haar leeftijd willen voorstellen. Haar naam is Gayna.’

‘Die kent Viena al, denk ik. Gayna’s ouders wonen op het einde van deze gang, maar die volgen een training en verschillende cursussen.’

Sorane knikt lichtjes en kijkt op als een zeventienjarig meisje de salon instapt.

‘Ben jij Sorane?’ vraagt ze.

Glimlachend kijkt Sorane het meisje aan. Haar huid is donkerder dan die van haar moeder, maar ze heeft dezelfde grijze ogen.

‘Dat ben ik, meisje.’

‘Weet u waar Ena is. Ik zou die agente eens graag bedanken, dat ze ons geholpen heeft.’

‘Zeker, Viena. Mag ik jullie vragen om niet te veel te schrikken,’ zegt Sorane met een glimlach.

Voor de verbaasde ogen van de drie anderen verandert ze even in Ena Ros.

‘Was u dat al die tijd, Sorane?’

Knikkend kijkt Sorane even naar Misan.

‘Mag ik jullie dochter even lenen, vrienden? Ik wil haar laten zien waar Gayna traint en misschien kan Viena met haar dezelfde opleiding volgen, als ze wil.’

Givana kijkt haar man even aan. Die knikt ter instemming.

‘Dan gaan we best allemaal even onze benen strekken.’

Givana kijkt Sorane aan en fluistert:

‘Als het kan willen we graag eens naar Mogwan op bezoek gaan, Sorane?’

‘Zoiets. Op het einde van de week, na die paar testen, zijn jullie vrij om te gaan waarheen jullie willen. Anya zal jullie de weg wel wijzen naar de villa van Ven en Dane.’

De drie volgen Sorane enkele verdiepingen naar beneden en belanden in een grote computerzaal.

‘Dit is Tara, zij is de menselijke gedaante van de centrale intelligentie van dit ondergronds complex,’ stelt Sorane het halogram voor.

‘Welkom, Misan en Givana. Spijtig dat ik u geen hand kan geven zoals gebruikelijk is,’ zegt Tara met een glimlach.

‘Ik laat jullie onder haar hoede achter. Vraag haar wat jullie willen en volg haar raad goed op.’

‘Dank u, Sorane.’ zegt Givana.

Sorane geeft Viena een teken en die volg haar weer de gang in.

Tot de verbazing van het meisje, brengt Sorane haar nog verder de diepte in. Zeker tien verdiepingen lager stappen ze uit de anti-zwaartekrachtlift. Viena merkt dadelijk dat de verschillende ruimten niet door een toegangsdeur afgesloten worden. Aarzelend volgt ze de roodharige. Als ze de trainingsruimte naderen hoort Sorane niets. Toch weet ze dat Gayna aanwezig is en

als ze de zaal instapt, ziet ze Gayna dadelijk zitten. Het vijftienjarige meisje zit geconcentreerd op de vloer. Een paar meter erboven hangt een zwaar voorwerp dat lichtjes op en neer beweegt.

‘Hoe doet ze dat?’

‘*Telekinese, Viena,*’ denkt Sorane naar het meisje.

Gayna heeft het echter gemerkt en laat het voorwerp zakken. Dan staat ze op en kijkt naar de nieuwkomers.

‘Ik zie dat je al veel getraind hebt, Gayna.’

‘Ik ben alleen als ik vrij ben, Sorane. Ik moet mij met iets bezighouden. En ik wil zoals jij een goede esper worden.’

‘Dat komt wel goed, meisje. Dit is het meisje waarover ik je vertelde.’

‘Ik heb haar al ontmoet bij haar ouders, Sorane.’

‘Ik wil dat jij haar wegwijs maakt in haar nieuwe omgeving. Als ze zo leergierig is als jij, dan zal ze al snel vorderingen maken.’

Hai, Viena. Welkom. Mag ik met haar trainen, Sorane?’ zegt Gayna, terwijl ze het meisje even omarmt.

‘Kan ik mij hier wel nuttig maken, Sorane?’ vraagt Viena, terwijl Gayna haar loslaat.

‘Je zal veel moeten leren, Viena. Maar onze vriendin hier zal je daar zo veel mogelijk helpen. En dan is er nog Anya.’

Even kijkt Viena naar Gayna.

‘Zijn er nog anderen?’

‘Voorlopig niet, Viena. Maar er zullen later wel verschillende jonge mensen bijkomen denk ik.’

Viena kijkt de glimlachende Sorane in de ogen.

‘Ik zal mijn best doen. We komen er samen wel uit,’ zegt Gayna.

‘Doe jullie best en houd je aan het schema.’

‘Geen probleem, Commandante.’

Nadenkend verlaat Sorane de trainingsruimte en haast zich naar de centrale. Nadat de deur achter Sorane weer dichtgeschoven is, kijken beide meisjes elkaar aan.

‘Het spijt me, Viena. In de streek waar ik vandaan kom, omarmen we elkaar ter begroeting.’

Viena glimlacht even.

‘Het is niets, Gayna. Ik ben dat niet gewoon, daarom reageerde ik nogal koel.’

‘Laat ons dan opnieuw beginnen. Ik ben Gayna Serino.’

Terwijl Viena de hand van haar nieuwe vriendin drukt, zegt:

‘Viena Naiyant.’

‘Heb je al een paar trainingen gevolgd?’

‘Nee, ik ben nog maar een paar dagen geleden met mijn ouders aangekomen.’

‘Oei, dan zal ik je eerst wegwijs moeten maken, denk ik.’

‘Anya heeft me wel al een paar leuke dingen geleerd, zoals kledingontwerpen en die dan zelf vormen.’

‘Ontwerp jij kleding?’

‘Ja, dat heb ik altijd al graag gedaan, maar nu met Anya’s hulp in 3d. Wauw, dat is nogal een ervaring.’

‘Wil je mij een paar ontwerpen tonen, Viena? Ik zou ze graag zien.’

Even aarzelt Viena.

‘Waarom aarzel je? Vind je ze zelf niet mooi?’

‘Nee, ik vind ze zeker mooi, maar ik heb ze nog nooit aan iemand laten zien. Behalve Anya dan.’

‘Mag ik ze ook zien, Viena? Alstublieft.’

Aarzelend knikt het meisje en glimlacht even.

Langzaam verandert haar kleding in een strakke jurk, met een brede band om haar heupen.

Gayna staart haar aan en glimlacht.

‘Dat is mooi Viena.’

Viena krijgt langzaam meer moed en het ene na het andere ontwerp wordt om haar lichaam gevormd.

‘Ik vind ze bijna allemaal even mooi, meisje. Maar aan de vierde, vijfde en achtste zou ik toch wel iets veranderen. Maar waarom ontwerp je niets luchtigers, want al die ontwerpen zijn meer voor werk dan voor plezier maken. Want ik weleens uitgaan en gaan dansen en zo.’

‘Zoiets ontwerp ik soms weleens, Gayna. Maar die durf ik hier niet...’

‘Waarom niet, Viena? We zijn hier toch alleen. Zonder onze toestemming kan alleen, Sorane hierbinnen. En ik ben een meisje zoals jij.’

Even glimlacht Viena.

‘Misschien, Gayna. Maar toch niet helemaal.’

‘Wat bedoel je?’

‘Daar praat ik nu liever niet over, Gayna.’

Gayna kijkt even naar het droevig gezichtje van Viena. Plots ziet ze het meisje glimlachen, want Anya heeft haar iets laten weten. Ze kan haar ontwerpen ook op Gayna overbrengen.

Met enige laatste aarzeling verandert haar kledij in een gekleurde bikini, met smalle band aan elkaar verbonden. Over haar slipje draagt ze een passend rokje, dat tot halverwege haar dij komt.

‘Wauw, dat is mooi,’ fluistert Gayna.

Dan volgt een shortje en een losse bloeze. Daarna dezelfde kledij, die Sorane draagt, maar dan met een paar doorzichtige stukken.

‘Mooi, maar dat kan je beter niet aan Sorane tonen, denk ik.’

Opnieuw verandert Viena van kleding, maar nu weer in een shortje, maar de bloeze is diep uitgesneden.

‘Wauw, stamelt Gayna, maar schrikt dan als ze haar kledij voelt veranderen.

Verbaasd kijkt ze naar beneden en voor zover ze kan zien, heeft ze hetzelfde pakje aan als haar nieuwe vriendin.

‘Kan ik die ontwerpen ook aantrekken?’

‘Als ik toestemming geef aan Anya wel, Gayna. Het past je goed.’

Gayna kijkt haar aan, glimlacht even.

‘Je valt toch niet op meisjes.’

‘Dat weet ik niet zeker.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb nog niet aan jongens of meisjes in die zin gedacht. Maar daarom kan ik toch vinden dat het je past.’

‘Zeker.’

‘*Het wordt tijd om aan het programma te beginnen, meisjes,*’ horen beiden de stem van Anya plots zeggen.

‘Straks gaan we verder, Viena. Ontwerpen is echter niets voor mij. Maar ik heb vroeger muziekschool gevolgd en had mij gespecialiseerd in het componeren van melodieën.’

‘Doe je dat dan niet meer?’

‘Nee, ik werd zwaar ziek en kon mij niet meer concentreren. Maar toen ontmoette ik Sorane en zij hielp mij en moeder om te genezen. Misschien wordt het stilaan tijd om opnieuw aan die dingen gaan denken.’

‘Een goed voornemen Gayna. Muziek hoor ik ook graag. In jullie vrije tijd kan ik jullie wel helpen, want ik heb zeer veel melodieën gedurende duizenden jaren verzameld.’

‘Wauw, die wil dan weleens horen, Anya.’

‘Ik vrees dat je dan weleens zeer oud zal moeten worden, meisje om die allemaal te beluisteren. Maar als je wil kan ik wel aan de hand van je interesses een selectie opmaken.’

‘Als het er zoveel zijn, dan kan je dat ook beter doen, Anya,’ zegt Viena lachend.

‘Misschien kan ik dat ook voor jou doen, want ook voor jou zijn er zeer veel gegevens in mijn databestanden.’

‘Voor mij.’

‘Ja, kijk maar allebei.’

Anya vormt een spiegel voor de meisjes en verandert de kleding van beiden.

Gayna’s kledij vormt om tot een lange zilverkleurige jurk met een diepe uitsnijding en blote rug. Viena’s kledij krijgt de vorm van in een typische amazone kledij zoals lang geleden gedragen werd. Een slipje, met een lange versierde lendendoek. Op haar rug heeft ze een lang zwaard hangen, met ernaast een boog en pijlen. Beiden zijn bevestigd aan een riem, die langs de voorkant van haar rechterschouder, naar haar linkerzijde loopt.

‘Wauw, halfnaakt. Wil je mij zeggen dat ze in die tijd zo rondliepen?’ zegt Gayna, terwijl ze naar haar vriendin staart.

‘In die tijd was het warmer dan nu, Gayna. Dit is een typische jacht kledij, later werd er soms ook een gepast bovenstukje bij gedragen,’ antwoordt Anya, terwijl Viena in de spiegel een soort versierde beha ziet vormen.

‘Je zou een knappe amazone geweest zijn, Viena. En misschien nog knapper met een kort jurkje. Misschien word ik dan wel verliefd op je.’

‘Dan kan je dat beter voor later bewaren.’

‘Goed idee, Viena.’

‘Jij ook, vermoed ik. Ga straks maar niet in die jurk naar een of andere stad, want ik vermoed dat je moeite zult moeten doen om de mannelijke blikken te ontwijken. Tenzij je mannelijk gezelschap wil natuurlijk,’ zegt Viena, terwijl ze naar de knappe Gayna kijkt.

‘Kan je nog meer laten zien, Anya?’

‘Ja, zeker. Maar het wordt tijd om verder te oefenen, want anders krijg je het programma voor vandaag niet rond en zal je morgen nog harder moeten werken.’

‘Dan moeten we dat uitstellen, Anya. Misschien in het week-einde.’

‘In orde. Ga jij maar verder. Ik zal Viena een paar oefeningen laten uitvoeren om te kijken waar ze staat. Daarna kunnen jullie samen trainen.’

‘In orde, Anya. Viena, ik zie je straks wel, als onze vrije tijd begint.’

Het meisje knikt en volgt de half doorzichtige Anya naar een aanpalende ruimte. Als ze daarbinnen stapt schrikt ze want ze staat in een soort turnzaal.

De volgende twee maanden is volgen ze beiden een aangepaste training onder leiding van Anya. Ook de ouderen moeten hard trainen en daarbij nog slagen voor de theoretische lessen over het gebruik van de nieuwe apparatuur en wapens van de basis. Voor het eerst leren ze met het energiezwaard omgaan. Sorane trekt er op vaste tijdstippen op uit om de toestand in de hoofdstad in het oog te houden, maar hier gaat het leven opnieuw zijn gewone gang. Aqunok heeft zijn plannen echter niet opgegeven, maar hij likt zijn wonden. Zijn macht groeit, met de hulp van kloon Jakira, met de dag. Hun mensen infiltreren in verschillende instanties, om op het juiste tijdstip te kunnen toeslaan. Sorane zou willen ingrijpen, maar ze weet dat haar mensen nog niet klaar zijn voor een openlijke strijd.

Even denkt ze aan het nieuwe leven dat in haar groeit, maar waarvan ze de ontwikkeling vertraagd heeft.

‘Wat moet ze doen? De drie embryo’s in hun bijna bevroren toestand laten of hen verder laten ontwikkelen, tot hun geboorte,’ denkt ze, terwijl ze naar de vloer staart.

Dan richt ze haar hoofd op.

‘Nee, voorlopig kan ik niet bevallen. Als Jakira en Aqunok hun plannen uitvoeren, moeten we allen klaar zijn om in te grijpen.’

Als ze terugkeert naar de basis heeft ze haar beslissing genomen, niemand van haar nieuwe medewerkers, weet dat ze in verwachting is. Ook Deno, die in feite de vader is, weet het niet.

Wat ze echter niet weet is dat de Jakira kloon, intussen zeer actief is.

Erona en Drane angstig bij Aqunok gemeld en verslag uitgebracht. Maar net als Drane haar laatste woorden gezegd heeft, krimpt ze in elkaar van de pijn. Erona draait zich verschrikt om en ziet Jakira in de deuropening staan. Voor ze iets kan zeggen tasten de krachten van de blondine naar haar lichaam. Kreunend van de pijn zakt ze naast haar vriendin in elkaar.

‘Nee, alstublieft, Hera.’

‘Jullie hebben de opgelegde opdracht niet uitgevoerd, Drane. Dus...,’ zegt de blondine.

‘Het spijt ons zeer, Hera. Maar Sorane werd door Raya in de rug geschoten zoals het bevolen was, maar Sorane’s geest...’

Jakira stopt met het straffen van beide vrouwen.

‘Geest, vertel...’

‘We zagen allen het bloedende lichaam van Sorane op de vloer liggen, maar toen we wilden schieten, stond de gedaante van Sorane half doorzichtig tussen ons. We waren plots machteloos. Ze dwong ons te vertrekken om een boodschap over te brengen.’

‘Boodschap? Welke?’

‘Ze zei, dat doden gevaarlijker zijn dan levenden.’

Drane merkt dat hun meesteres na haar woorden zeer bleek wordt, maar dan krimpt ze in elkaar van een korte maar, zeer hevige pijn, die haar buik en borst uit elkaar lijkt te rukken. Ook Erona kronkelt naast haar over de vloer. Maar even snel als beiden de pijn voelden, verdwijnt die. Als ze wankelend rechtop kruipen, kijkt Aqunok hen aan.

‘De volgende maal wordt geen mislukking geduld, een van jullie zal dan voor beiden moeten boeten.’

Beide vrouwen kijken elkaar even aan.

‘Dit is een lijst van mensen die voor zover we weten, met Sorane en enkele vrienden van haar bevriend zijn. Zoek hen en breng hen naar de ondergrondse cellen.’

Drane knikt en verlaat met Erona het vertrek. In gang kijkt Jakira hen na, voor ze het kantoor van Aqunok instapt.

‘Die twee zullen een goede aanwinst voor mijn Dor ’zun vloten worden,’ denkt ze.

Erona en Drane delen enkele soldaten van Aqunok in een zestal groepen in. Elke groep krijgt enkele namen van de lijst. Mensen die ze moeten oppakken en zo snel mogelijk. Beide vrouwen stappen in hun zwever en vertrekken, gevolgd door drie bussen, naar Mogwan.

Al na twee weken zitten er al verschillende mensen gevangen in de cellen diep onder de grond. En op een dag stoppen een tiental transportzwevers in de straten waar de ouders van Raya wonen. De soldaten en Volkors kloppen op vele deuren. Sommige bewoners worden opgepakt en voor ondervraging in een transportzwever geduwd. Ook de Audra en Lenon zijn erbij.

In de kazerne worden ze ruw ondervraagd en enkele van hen mogen het gebouw vrij verlaten. Maar Audra, de moeder van Raya, en Luron, haar man, worden, met lichte verwondingen van slagen, in een cel opgesloten. Ook anderen worden naar een cel gebracht en per familie bij elkaar opgesloten. Sommigen hebben hun kinderen bij zich. Wat ze hier meemaken, verandert hun kijk op het leven van alle dag. Zij zijn nog relatief veilig, maar

andere gevangen worden gemarteld en doodziek in hun cel geworpen. Elke dag wordt hun ingeprent, wie de oorzaak is van hun leiden. Hun familieleden die zich bij Sorane aangesloten hebben. Zij zullen er ook de schuld aanhebben, dat zij allen op de dag van de triomf terechtgesteld zullen worden.

Erona en Drane nemen intussen hun intrek in een oude legerbasis, nabij Mogwan. Op verschillende plaatsen zijn nog een aantal werknemers van een bedrijf, dat met het herinrichten van deze basis belast is, aan het werk.

Een paar weken later komen drie bussen aan. De inzittenden krijgen kamers toegewezen, waar ze kunnen verblijven, nadat hun dag taak erop zit. Voor een hangar staan enkele zwevers en een tiental moto's opgesteld. Een jonge vrouw van vierentwintig jaar staat de volgende dag voor Drane en kijkt even naar Erona. Maar die zit met haar neus in een pak kranten, die ze een voor een doorbladert, op zoek naar iets dat verdacht of belangrijk lijkt.

‘Ik vermoed dat Raya Verodin zich ergens in dit groeiende dorp schuilhoudt, Alonga. Jij hebt als Hoson, de leiding van deze groep die hier gelegerd wordt. Dus zorg maar dat je elk spoor dat naar haar kan leiden laat volgen.’

‘Hoson?’

‘Dat is een rang titel bij de Volkors, Alonga. Het betekent zoiets als Commandante.’

‘Ach, Daar moet ik toch wel even aan wennen. En jullie beiden,’ vraagt de jonge vrouw.

‘Wat wij doen zijn niet echt je zaken, Alonga. Maar wij hebben de opdracht om te onderzoeken wat de invloed van Sorane Nador of haar dubbel Sorane Cobanon in deze stad is of was. Erona heeft ontdekt dat hier veel met geld van die huurmoorde-nares verhandeld is.’

‘En haar dubbelgangster?’

‘Als ze dat werkelijk is, dan moet zij hier ook belangen hebben. Alleen denkt de meesteres dat er maar een Sorane is, al noemt ze zich nu niet meer Nador, maar Cobanon.’

‘Werd ze niet door Her Aqunok gedood?’

‘Ja, dat denk iedereen, maar haar lichaam, als dat ooit bestaan heeft, is verdwenen. Er is zelfs een vermoeden dat ze een halo-opwekker zou kunnen gebruikt hebben.’

‘Kan zoiets?’

‘Met techniek is veel mogelijk, Alonga. Maar zelfs de dokters waren ervan overtuigd dat ze dood was.’

‘Tenzij er iemand in het ziekenhuis van de hoofdstad medeplichtig is.’

‘Als ik het niet mis heb, dan moet die verpleegster, hoe was haar na... Jouna, geloof ik.. Ja, Jouna Vaneron. Zij zou er meer van kunnen weten, want haar uit haar oorspronkelijk verhaal, lijkt het alsof Sorane niet echt dood was.’

‘Dat is verdacht?’

‘Volgens dat verhaal ging Sorane weer rechtop zitten. Ze zou zwak geweest door bloedverlies, maar had geen wonden meer. Zelfs haar verwijderde organen waren hersteld.’

‘Haar organen?? Waren die werkelijk verwijderd?’

‘Volgens het dossier wel.’

Even kijken Drane en Erona elkaar aan.

‘Als dat waar is, dan moeten dat met zekerheid kunnen bevestigen. Oké, Alonga. Zet een groep op het opsporen van die verpleegster.’

‘Dat is gebeurd, maar ze lijkt verdwenen te zijn. Niemand heeft haar nog in de stad gezien, nadat ze ontslagen werd. Het huis van haar ouders, waar ze woonde is ze volgens de geburen al een tijdje niet meer geweest.’

‘Daarom moeten we haar ook opsporen.’

Alonga knikt en wijst twee van haar mensen aan.

‘Deyva en Beco. Jullie gaan terug naar de hoofdstad en ondervraag de geburen. Zij zullen wel weten waar ze zich bevindt. Het adres staat op de lijsten. Dus zorg dat jullie die Jouna Vaneron vinden.’

De man en de vrouw knikken en haasten zich naar buiten. Even later horen ze de zoemende motor van hun zwever.

‘Ieder van jullie kent zijn taak, dus begin er snel aan.’

Enkele knikken en even later zijn Alonga, Erona en Drane alleen. Samen lopen ze naar een van de laatste personenzwevers toe.

‘Jij hebt het bevel, Alonga Povan. Maar vergeet dat je verantwoordelijk bent voor alle fouten die jij en je ondergeschikten maken.’

‘Ik zal de meesteres niet teleurstellen, Erona.’

‘Ik hoop het, want wij hebben beiden gevoeld hoe ze iemand straft, die mislukt. En wij kregen nog maar een lichte straf,’ zegt Erona met een blik op haar gezellin.

Drane knikt even en stapt ietsje later in de zwever. Terwijl ze de motor, met een licht zoomend geluid, start, stapt Erona in. Alonga kijkt hen na als het toestel langzaam hoogte wind. Op

een hoogte van ongeveer vier meter, de voorgeschreven hoogte, draait het en zet koers naar het centrum van Mogwan.

Langzaam nadenkend stapt er naar haar nieuwe kantoor in het centrale gedeelte van de basis.

Maar ook in de hoofdstad zijn verschillende eenheden naar Jouna op zoek. Ze hebben de opdracht om haar naar Aqunok te brengen. Maar ook daar vinden ze geen spoor van de verpleegster.

Enkele soldaten van Aqunok, hebben intussen de opdracht gekregen om de ouders van Raya uit hun cel over te brengen naar get centrale gebouw van Aqunok. Onder zware bewaking brengen ze hen met enkele zwevers naar één van Aqunoks gebouwen. Daar worden ze bij enkele anderen in een cel opgesloten. Beide zijn wel verbaasd, dat de mensen van Aqunok niet blijken te weten dat Sorane nog leeft. Ongeveer vier weken na hun arrestatie zien ze voor het eerst de kloon van Jakira. De jonge blonde vrouw wandelt tussen de cellen door alsof al dat lijden haar niet kan schelen. Plots valt haar blik op de ouders van Raya en loopt op de cel toe.

‘Ik wil weten waar jullie dochter is,’ zegt ze met koele stem.

‘Dat weet niemand van ons, Hera.’

‘Nee, vrouwtje!! Daar ben ik nog niet zo zeker van.’

‘Zoeken jullie onze dochter? Waarom? Heeft ze iets misdaan?’ vraagt de moeder van Raya met trillende stem.

Jakira kijkt haar gefronst aan en glimlacht.

‘Doe maar niet dat jullie niet weten waar Raya is. En misschien weten jullie ook waar die verpleegster Jouna Vaneron ergens is.’

‘Jouna Vaneron? Die ken ik niet, mevrouw,’ zegt de man van Audra.

‘En je vrouw, weet die niets.’

Audra schudt haar hoofd.

‘Ik ken die Jouna ook niet. Heeft ze iets misdaan?’

‘Ja, een dood lichaam laten verdwijnen. Zij moet geholpen om het lijk van Sorane ergens naar toe te brengen, al vermoed ik dat er geen lijk is. Zo gemakkelijk als Aqunok denkt, is Sorane niet te doden. En hij zou dat zeker moeten beseffen, want hij heeft haar zelfs echt gedood. Toch is ze weer onder de levenden.’

‘We zagen haar allen...’

‘Ja, ja.. Praatjes, vrouwtje. Sorane’s dubbelgangster werd, door jullie dochter Raya, voor jullie ogen neergeknald en ook nu

is haar lichaam is nergens te vinden. Je gaat me toch niet vertellen dat jullie daar ook al niets van weten.'

'Sorane hoorde toch tot jullie gebroed, vrouw. Je baas Aqunok weet dat toch ook.'

Jakira kijkt de vader van Raya verbaasd aan en barst dan in een luidde huiveringwekkende lach uit. Als ze eindelijk plots ophoudt, lijken haar ogen te bliksemen. Luvon, Raya's vader, wijkt verschrikt achteruit.

'Haha, Sorane is nog steeds een heilige tegenover mij, man.'

'Dus ook een moordnares, dame,' zegt Luvon koel.

'Ik zie dat je niet weet ik ben, man. Aqunok is mijn dienaar, een van de vele duizenden, al denkt hij dat hij de belangrijkste is.'

Dan kijkt ze even naar Audra, de moeder van Raya, die haar met angstige ogen aankijkt. Jakira concentreert zich en ziet de vrouw in elkaar krimpen van de pijn. Haar man loopt snel op haar toe, maar dan richt Jakira haar krachten op hem. Nog een stap doet hij, maar dan zakt hij ook kreunend voor de voeten van zijn vrouw in elkaar.

'Raya heeft haar taak gedaan en toch straf jij haar familie, Jakira,' zegt een vreemde stem plots.

Jakira lost de greep op Raya's vader en kijkt verschrikt om zich heen. Dan ziet ze een half doorschijnende Sorane iets boven de vloer zweven.

'Je had moeten voorkomen, dat die idioot van een Aqunok, mij liet doden, Jakira. Dood ben ik nog veel gevaarlijker dan levend. Nu kan ik je eender waar aanvallen, zelfs in je dromen.' klinkt de stem van Sorane.

Jakira raakt in paniek en kijkt met grote ogen om zich heen.

'Zoiets hebben die twee, Drane en Erona haar ook gemeld, voor ik hen strafte omdat ze hun taak niet naar behoren uitvoerden,' denkt ze verschrikt.

Plots teleporteert ze snel, zonder na te denken. De gedaante van Sorane glimlacht even en zweeft dan door de muur naar buiten. Daar ziet ze een twee Volkors staan. Ze scant hen dadelijk en komt zo veel over hen te weten. Hun zwarte ogen bezorgen haar een onaangenaam gevoel. Ook de tweestrijd diep in hun binnenste neemt ze waar. Het lijkt alsof daar nog iemand aanwezig is, die vol angst en woede een bestaan leidt. Als ze nog dieper doordringt beseft ze dat die aanwezige de echte identiteit van elk lichaam is. Maar de controle over zijn daden is volledig in 'handen' van een symbiont. Ze schrikt van de gedachten van dit

wezen. Ze zijn zo zwart als de nacht. Maar ze dienen maar een meester of meesteres en dat is diegene die boven hen staat. Een zwarte god aan wie ze volledige trouw verschuldigd zijn.

De twee volkors proberen haar te grijpen, maar hun handen gaan gewoon door haar heen. Ze begrijpen niet dat ze op haar geen vat krijgen. Dan zweeft Sorane weer doorheen de muur naar de cellen en ze kijkt even om zich heen. De Volkors open echter de deur en komt met geactiveerde energiezuwaarden binnen. Ze zien de gedaante op een paar meter van hen. Voor ze haar kunnen naderen, zien ze de roodharige glimlachen, terwijl ze langzaam in het niets oplost.

'Doe Lo-arna, de groeten van me,' horen ze haar gedachte stem nog.

Verbaasd blijven ze even staan.

'Wie is Lo-arna?' fluisteren ze allebei.

Beide Volkors kijken ontsteld naar de gevangenen, maar die kijken alleen maar angstig om zich heen. Met een ruk draaien beiden zich om en rennen bijna naar buiten. Maar als ze buiten zijn, dan beginnen hun lichamen plots te beven. Hun symbiont probeert zich te handhaven, maar de straling die Sorane uitzend, verandert langzaam maar zeker hun zwarte ogen in een witte gloed. En als dat gebeurd is, zijn ze plots verdwenen. Ze materialiseren in de kruiser op de zeebodem, waar ze door Lo-arna en de anderen opgevangen worden.

De ouders van Raya kijken nog steeds verschrikt naar de plek waar de half doorzichtige gedaante van Sorane verdween, terwijl ze de pijn voelen wegtrekken.

'Was dat Sorane, Audra?'

'Ik weet het niet, schat. Ze leek erop, maar ze was niet echt levend meer. Eerder een soort geest of zoiets.'

'Misschien is zij die andere die neergeschoten werd?' fluistert Luvon.

'Wie weet? Maar dankzij haar is die blondine ervan doorgaan.'

'Hoe deed die blonde dat? Ik kon de pijn nauwelijks verdragen,' fluistert de vader van Raya.

'Ik heb ooit rapporten gelezen van mensen en vrouwen die in een ver verleden soortgelijke krachten zouden bezeten hebben. Sommigen dachten dat ze goden waren, die zich soms onder de mensen begaven, anderen zagen ze als redders, die de normale mensen hielpen in geval van nood,' fluistert zijn vrouw.

‘Goden, je gaat me toch niet vertellen dat die vrouw een soort godheid is. Nee, dat kan ik niet geloven. Eerder een duivelin.’

‘En toch leek ze angst te hebben van de geest van Sorane. Ik vraag me af waarom?’ fluistert Audra.

‘Toch begrijp ik iets niet. Als dit de echte Sorane was, wie was dan die andere die nog in levenden lijve bij ons was.’

‘Je hebt gelijk, Luvon. Onze dochter ging toch met die vrouw mee, alsof ze haar kende.

Het gevecht van Raya

Sorane materialiseert ver buiten de stad, diep in een groot bos en gaat op haar knieën zitten. Langzaam concentreert ze zich om haar woede in bedwang te krijgen, want wat ze daar in het cellenblok gezien heeft, heeft haar helemaal van haar stuk gebracht. Meer dan acht uur blijft ze zo zitten en als ze eindelijk rechtstaat, ziet ze er weer helemaal zelfzeker uit.

‘Het wordt hoog tijd dat we in actie komen, al betwijfel ik dat we er nog klaar voor zijn,’ denkt ze besluiteloos, *‘Ik weet niet wat te doen? We zijn met veel te weinig om iets te bereiken. Die Jakira kloont en haar volgelingen hakken ons gewoon in de pan als we ingrijpen. Vermoedelijk zijn aan boord van haar schepen duizenden volkors.’*

Even kijkt ze nadenkend voor zich uit.

‘Maar Raya. Nee, ik mag het niet voor haar verzwijgen. Ze moet het weten.’

Dan is ze weer weg. In de basis materialiseert ze en haast zich naar de woonruimte van Raya. Die kijkt haar verbaasd aan en luistert naar de woorden van Sorane.

‘We moeten iets doen, Sorane,’ fluistert ze slikkend, als de roodharige haar verhaal beëindigd.

‘Er zijn Volkors in de cellen aanwezig, Raya. Daar kunnen we nog niets tegen ondernemen. Toch niet op het moment, want de celblokken zijn door energieschermen omgeven. Ik kon er alleen doorheen omdat ik half stoffelijk was.’

‘Wat is een Volkor voor iets?’

‘Dat zijn levende wezens, die door een zwarte symbiont beheerst worden. Daardoor leven ze veel langer dan gewone mensen, maar ze worden genadeloze moordenaars zolang de symbiont hen beheerst.’

‘We moeten toch iets ondernemen, Sorane. Ik kan mijn ouders niet in de steek laten.’

‘Dat zullen we ook niet. We zullen toeslaan zodra we de kans krijgen, maar als we nu ingrijpen zitten we binnen de kortste ke-

ren bij je ouders in de cel. Die kloon heeft een macht achter zich staan, die wij niet kunnen opbrengen.'

'Wat dan? Iedereen daar aan hun lot overlaten. Nee, Sorane dat kan je niet van mij vragen.'

'Iedereen maakt fouten, Raya. Ook Jakira. Als dat gebeurt, dan kunnen we misschien iets proberen te ondernemen. Je moet alleen geduld hebben en veel trainen en je hypsoon leren gebruiken, om klaar te zijn.'

Intussen is Jakira in een haar onbekend gedeelte van de planeet gematerialiseerd en kijkt nog steeds paniekerig om zich heen. Gelukkig is hier niemand.

Ze scant telepathisch haar omgeving, maar kan nergens iets verdachts ontdekken. Er is niemand in haar omgeving.

'Dit kloon lichaam begint me te hinderen. De oorspronkelijke identiteit begint zich steeds feller te verzetten. Kon ik die identiteit maar vernietigen, maar zonder kan ik mij nog niet stabiliseren. Alleen de Vors kunnen mij met hun gaven helpen, maar die bevinden zich op Olandar II,' denkt Jakira, terwijl ze gehurkt op in het gras gaat zitten.

Ook zij doet concentratieoefeningen, om haar gemoedstoestand opnieuw op haar normale peil te brengen. Maar telkens ze aan Sorane denkt, begint ze te trillen. Als het waar is wat die geest zei, dan moet ze goed op haar tellen passen. Want een fout, kan haar machtspositie stevig verzwakken. Zelfs hier voelt ze zich niet veilig, want ze beseft dat een geestelijke identiteit overal kan opduiken. Alleen in haar hoofdkwartier kan ze zich tegen de geest van Sorane of is het Jakira verdedigen.

'Maar dan moet ik al mijn plannen opgeven. Dat is onmogelijk,' denkt ze.

Nadenkend maar toch op haar hoede, staart ze voor zich uit.

'Er zit maar een ding op. Mijn plannen dadelijk uitvoeren, misschien wordt die geestelijke identiteit wel verrast en reageert ze te laat.'

Dadelijk teleporteert ze. Als ze stoffelijk wordt, kijkt Aqunok, die juist naar het verslag van een man en een vrouw luistert, haar verschrikt aan.

'Zijn al je mensen op hun plaats, Aqunok?'

'J... jaa, de meeste wel. Wat is er gaande?'

'Niets ernstig, maar we zijn wel genooddaakt om in actie te komen. Ik heb mijn dienaren al op de hoogte gebracht.'

'Is het nog niet te vroeg, excellentie? Niet iedereen is op zijn post op het moment.'

‘Die paar verloren posten zullen het verschil niet maken. Als we de rest in handen hebben, dan slaan we op die plaatsen genadeloos toe.’

Aqunok kijkt haar verbaasd aan, maar dan klinken zijn bevelen.

‘En jullie twee? Wie zijn jullie?’

‘Ik ben Kori Droso en dit is Vion Kan. Wij werden door Alonga Povan naar de stad gezonden om Jouna Vaneron op te sporen. Maar ze is nergens te vinden. Ook haar ouders zijn spoorloos verdwenen. De omwonenden hebben hen al een paar weken niet meer gezien. Hun huis staat zelfs te koop.’

‘Dan is jullie opdracht nog niet afgelopen, denk ik.’

‘Dat is juist, Hera. Maar we wilden wel verslag uitbrengen, omdat ze geen van de vier met de normale vervoersmiddelen lijken vertrokken te zijn.’

‘Vier?’

‘Ook de vroegere verloofde van die Jouna, Aenon Lorano, is nergens meer te vinden. Zijn verdwijning is al even verdacht.’

‘In orde. Zet jullie opdracht verder. Als ze moesten opduiken, onderneem niets. Breng verslag uit bij jullie bevelvoerster in Mogwan. De omgeving van het eigendom van de ouders van Jouna Vaneron moeten, vanaf dan constant in het oog gehouden worden. Als ze het willen verkopen, dan moeten ze daar wel opdagen. Die gewezen verpleegster moet meer weten over Sorane Cobanon of haar geest.’

Beiden knikken en haasten zich opgelucht weg.

‘Zo erg lijkt ze niet te zijn, Kori.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van, Vion. Onze opdracht lijkt me niet zo belangrijk, daarom denk ik dat.....’

‘Denk je dat, Kori. Waag het niet om jullie doelwitten te laten ontsnappen. Hier een voorproefje van wat je te wachten staat als dat moest gebeuren,’ hoort de vrouw een stem in naar hoofd zeggen, voor ze kreunend in elkaar zakt van de pijn die door haar lichaam raast.

Vion kijkt verschrikt naar zijn collega, die op haar knieën op de stenen gezakt is. Als ze probeert op te staan moet hij haar recht helpen.

‘Wat was dat?’ vraagt hij.

‘De meesteres gaf me een voorproefje van wat ons wacht als we mislukken.’

‘Een voorproefje?’

‘Ja! Kom, we moeten voortmaken.’

Vion kijkt haar na als ze zich licht wankelend naar de zwever haast. Dan volgt hij haar snel, want hij vreest dat ze zonder hem zou kunnen vertrekken.

Intussen wordt de uitvoering van Aqunok's plan gestart en op vele plaatsen dringen gewapende in licht grijze uniformen geklede mannen en vrouwen gebouwen en kantoren binnen. Bij het minste verzet wordt dadelijk het vuur geopend. Andere aanhangers nemen hun verborgen wapens uit hun bergplaats en openen het vuur op de bedienden die een gevaar kunnen vormen. In minder dan acht uur tijd blijkt dat ze het grootste deel van de stad in handen hebben. In andere steden duurt het een paar dagen van zware gevechten. Toch vallen die uiteindelijk ook voor de soldaten van Aqunok, die door Volkors gesteund worden. Maar ook de kleinere steden en dorpen wordt er waar gevochten met doden en gewonden. Een paar dagen later worden meer dan honderd gevangenen naar het grote plein gebracht.

Jakira kijkt Aqunok opgelucht aan.

‘Beloon je mensen rijkelijk. Ze hebben hun werk goed gedaan.’

‘Drie andere steden zijn ook in onze handen, samen met de meeste militaire basissen. Het leger is zo goed als uitgeschakeld. Er zijn maar zeven vliegtuigen opgestegen, maar die werden nog voor ze goed en wel omhoog hoogte konden winnen neergeschoten,’ meldt een bediende van de radio.

‘Goed zo. Als uw mensen zo hun werk blijven doen, dan zullen we slagen,’ lacht Jakira.

‘Ik heb Sorane's geest verrast. Als ik dit continent stevig in handen heb, dan volgen de anderen,’ zucht ze opgelucht.

‘Meesteres, de president is, met een paar naaste medewerkers, levend gevangengenomen,’ roept de man aan de radio plots.

Jakira wendt zich tot Aqunok en knikt.

‘Sluit ze op in de cellen nabij het grote plein,’ beveelt Jakira.

Opnieuw knikt Aqunok en geeft een teken om het bevel door te geven.

Nog twee dagen duren de gevechten voor ze eindelijk stoppen. Zo goed als alle grote steden van het continent moeten voor Aqunok en zijn medewerkers buigen. Meer dan veertig ruimteschepen van de kloon Jakira hangen boven verschillende steden. Vliegtuigen, zowel vijandige als burgervliegtuigen, van andere continenten worden genadeloos neergeschoten.

Twee maanden zijn voorbij, sinds het begin van de overname. Overal heerst een bedrieglijke rust. Heel de samenleving lijkt stil te staan. Toch wordt er hier en daar nog gevochten, maar de nieuwe ordetroepen grijpen hardhandig in. De gevangenen worden ter plaatse geëxecuteerd. De beelden worden live uitgezonden.

‘Het wordt tijd om onze macht te demonstreren,’ zegt Jakira, die de centrale zaal van het regeringsgebouw binnenstapt.

Aqunok zit als een koning op de grote zetel die in het midden van de zaal staat. Als Jakira op hem toe stapt, staat hij op en kijkt haar afwachtend aan. Jakira kijkt om zich heen en ziet dat bijna alle stoelen bezet zijn door bestuursleden van het continent. Het is doodstil in de zaal.

‘Aan alle aanwezigen, Aqunok is van nu af de nieuwe president van dit continent. Ik steun hem met al mijn macht tegen iedereen die hem in opstand komt. De andere continenten kunnen hun vertegenwoordigers sturen om zijn bevelen aan hun leiders over te brengen. Wie weigert zal ter dood gebracht worden.’

‘Verhevene, bent u gek geworden? Niemand zal deze voorwaarden accepteren,’ roept iemand uit het public uit.

Jakira weet dadelijk wie het was en kijkt de amazone vrouw aan.

‘Dat bevalt mij niet, Zeyana. Jij als amazone zou toch moeten weten welke macht ik heb. Zeg je laatste gebeden maar op.’

De amazone schrikt van de woorden van de blonde en kijkt om zich heen.

‘Ik... iik nee, dat bedoelde ik niet,’ stamelt ze, maar niemand lijkt haar te steunen of ze durven niet.

‘Ik ben je tegenstander, amazone,’ hoort ze Jakira spottend zeggen.

Als ze haar blik op Jakira richt, kijkt ze de blonde godin ontsteld aan.

‘D..dat kan u niet menen, Verhevene. U leerde ons om de wetten van de vrede en vriendschap te eerbiedigen.’

Jakira voelt de ontsteltenis en de twijfel in de stem van de amazone en haar besluit staat dadelijk vast.

‘Ken je het begrip Onvar, amazone?’

‘N... nee, verhevene.’

‘Dan zal je het leren kennen, Amazone. Onvar is een vreselijk virus. Diegene die besmet wordt, sterft een vreselijk dood. Hoe erger de besmetting hoe meer pijn en hoe sneller je op je einde van je lijdensweg aanbeland.’

De amazone staart de blondine, maar begrijpt niet wat ze hiermee bedoeld. Jakira glimlacht even naar haar en kijkt dan naar de ontstelde gezichten om zich heen.

‘Weet een van jullie wat ik bedoel?’

Maar niemand antwoordt.

‘Dan zullen jullie het vandaag gedemonstreerd zien, beste vrienden en die daar zal het voelen.’

Even concentreert Jakira zich en een paar seconde later verschijnt er een klein pijltje in haar rechterhand. Met een snelle beweging raast het naar de amazone toe.

De vrouw wordt in de buik getroffen, maar ze voelt alleen een prik. Dan valt het voor haar voeten op de vloer. Even kijkt ze er verbaast naar. Dan voelt ze een lichte sterker wordende pijn in haar buik.

Ze kijkt ontsteld naar de blondine, die haar grijzend en genietend aankijkt.

‘Verhevene? Nee? Dat...’ roept ze nog uit, maar dan klinkt een luidde kreet van pijn, als het gif in haar lichaam verspreid en zijn werk doet. Steeds luider kreunend zakt de vrouw op haar knieën.

‘Vergeef mijn woorden, verhevene.’

‘Jij waagt het mij te vragen voor vergiffenis, Zeyana. Dat woord ken ik zelfs niet.’

Als de eerste purperen en donkerblauwe vlekken op de huid van de amazone zichtbaar worden, moeten verschillende aanwezigen hun oren bedekken om de afschuwelijke kreten van pijn niet te horen. Dan barsten de eerste zwellingen open en een blauw-purperen vloeistof vloeit eruit. Plots houden de kreten die uit het schokkend lichaam van de amazone komen op en ze blijft doodstil liggen.

Iedereen kijkt ontsteld naar de plaats waar de vrouw gevallen is. Heel haar lichaam is overdekt met opengebarsten donkere vlekken. Ze kunnen allen zien dat ze dood is, want wat er van haar ogen over is staart opengesperd naar het niets.

‘Precies twee minuten en dertien seconden geleden was deze amazone nog in leven en nu blijft er van haar niet veel meer over,’ horen ze de stem van Jakira en dan horen ze haar spottend vragen:

‘Zijn er nog meer, die niet te tevreden zijn?’

Maar niemand durft nog een woord te zeggen.

‘Aqunok, ik laat hen aan jou over. Op het grote plein zijn de voorbereidingen klaar voor de grote feesten van de dag van de triomf.’

‘Zeker, Excellentie,’ zegt Aqunok, terwijl hij even slikt.

Maar als hij zijn hoofd opricht kijkt hij triomfantelijk om zich heen. Jakira kijkt hem even aan en denkt:

‘Geniet maar van je vermeende macht, Aqunok. Als ik je niet meer nodig heb, word ook jij ergens terechtgesteld.’

Ze kijkt nog even spiedend om zich heen en plots dematerialiseert ze. Op het grote plein dat helemaal versierd is, kijkt ze tevreden om zich heen. Dan knikt ze de twaalf mensen waar ze voor materialiseerde toe. Aan het hoofd van haar lijfwacht, die uit zes mannen en zes vrouwen bestaat, loopt ze naar het centrum van het plein. Meer dan tweehonderd gevangen staan in energiekegel rondom het plein opgesteld.

Een tiental, in de nieuwe uniformen van de garde van Aquanok, geklede gangsters, brengen de gevangenen die in de cellen zaten naar het centrum van het plein toe. Ook de ouders van Raya zijn erbij. De tachtig mannen en vrouwen worden ook in energiekegels in een kleinere cirkel geplaatst. Aan het hoofd van haar zwarte wacht, die ook Volkors genoemd worden, stapt Jakira het centrale podium op en kijkt genietend, van de angstige gezichten om zich heen. Enkele belangrijke personen staan op het podium met energieboeien om hun handen. De president van het continent staat tussen hen. Allen zijn ze niet al te best behandeld. Een van de mensen van Jakira geeft de president een duw in de rug.

‘Vooruit, man,’ beveelt hij.

President Vanqoro wankelt vooruit en blijft op een paar passen van de lachende blonde vrouw staan.

‘Wees welkom, President. Ben je eindelijk verstandig geworden? Zweer mij trouw en je familieleden en volgelingen, krijgen genade.’

Vanqoro kijkt even om naar zijn vrouw, met een droevige blik in zijn ogen. Zijn vrouw beseft dadelijk dat haar man nooit trouw zal zweren aan die misdadigers. Ze slaat haar armen om haar beide kinderen, alsof ze hen kan beschermen.

‘Nooit zal ik je trouw zweren, monster. Jij bent het niet waart om...,’ zegt de President hees, maar kijkt verschrikt naar de grijnzende blonde vrouw.

Hij merkt dat ze haar hand opheft en ziet plots iets aan hem voorbijschieten. En dan nog een en nog een. Als hij omkijkt, ziet

hij nog juist dat de eerste zich in de arm van zijn vrouw boort. De drie volgende raken zijn kinderen. Even staren ze hem aan. Dan krimpt hij in elkaar als hun kreten van pijn over het hele plein weerklinken. In minder dan twee minuten liggen ze allen schokkend en kreunend op de stenen van het plein, terwijl over heel lichaam purperen vlekken openbarsten.

De president knielt naast zijn vrouw en kinderen en wil hen helpen.

‘Raak hen aan, Vanqoro of je wordt dadelijk besmet en je kan hen toch niet meer helpen. Zelfs ik, als machtige, kan dat niet.’

Op dat moment vuren enkele lijfwachten speciale pijltjes naar de anderen mensen van de delegatie. Alle gevangenen op het podium. Ontstelt kijken die elkaar aan voor ze kreunend en kronkelend van de pijn in elkaar zakken tot ze doodstil blijven liggen. Alleen de ontstelde President is nog in leven. Langzaam staat hij op en kijkt Jakira met gebalde vuisten aan.

‘Monster,’ fluistert hij hees.

De blondine grijnst even.

‘Al van gedachten verandert, President Vanqoro.’

De President keert zich om en kijkt Jakira trillend van onmacht aan.

‘Nooit!’ roept hij uit.

Jakira kijkt hem met flikkerende ogen aan

‘Als dat uw wens is, President,’ zegt ze koel.

Op hetzelfde moment voelt de man een hevige pijn op verschillende plaatsen van zijn lichaam. Uit verschillende wonden vloeit bloed. Ook uit zijn neus, mond en ogen loopt zijn bloed naar buiten.

‘Jij zult bo...ete..n i...n de... He.....elll,’ hoort Jakira zijn bijna fluisterende stem kreunen.

‘Het spijt me, man. Maar ik ben de meesteres van de hel,’ hoort hij haar nog zeggen, voor het laatste restje leven uit hem verdwijnt.

Dan zakt hij in elkaar en na een paar lichte schokken, blijft zijn lichaam doodstil liggen.

In de centrale basis van Sorane, staart iedereen ontstelt maar de beelden op het scherm.

‘We moeten toch iets doen, Sorane. Dit kan zo niet verder gaan.’

‘Dat klopt, Erine. We moeten iets doen, maar wat. We zijn maar met een dertigtal. Als we nu ingrijpen, worden we in de pan gehakt. Diegene die overleven, worden door die kloon aan stuk-

ken gescheurd of verpulvert. Jakira heeft meer dan vijfhonderd schepen in het stelsel gestationeerd. De Enuroonse schepen zijn in handen van de gangsters van Aqunok of hebben zich buiten het stelsel teruggetrokken.'

'En Tena en haar vrienden. Kunnen zij niet helpen?'

'Misschien wel, Erine. Maar die bevinden zich ver van hier ergens in het amazonerijk. We hebben nog steeds geen antwoord van hen ontvangen. En de amazones die lijken zelf verdeelt te zijn, volgens de berichten die ik ontvangen heb.'

'Wat moeten we dan doen? We kunnen die mensen toch niet gewoon laten terechtstellen.'

'Nee, maar zonder hulp maken we geen enkele kans.'

Op dat moment verschijnt Tara uit het niets. Sorane richt zich dadelijk tot haar:

'Heb je al nieuws van Xan?'

'Nee, Sorane. Het spijt me. Ik heb de ontvangstbevestiging ontvangen, maar nadien niets meer. Uit de berichten van de Amazones heb ik wel kunnen opmaken dat ze de planeet verlaten hebben met al hun schepen.'

De roodharige kijkt weer naar het beeldscherm. Ze merkt niet dat iedereen naar haar kijkt, want ze wachten op haar bevel. Meer dan een half uur staart Sorane voor zich uit, terwijl ze haar gedachten tot ver buiten het stelsel op verkenning stuurt. Meer dan drieduizend vijandige schepen ontdekt ze in de buurt van het Enuronstelsel, maar geen enkel spoor of teken van Xan.

'Sorane, wat zijn die van plan? Ze brengen nog meer gevangenen op het plein. Allemaal familieleden van mensen van onze groep. He, dat zijn mijn ouders,' roept Raya uit.

Op het scherm zien ze Audra en Luvon door Erona en Drane naar voor geduwd worden.

'Ik weet het, Raya. Het is haar dag van triomf. Ik vermoed dat ze een voorbeeld als afschrikking gaat stellen.'

'Wat bedoel je?'

'Terechtstellingen, Deno.'

'Wat? Dat meen je toch niet. Al die mensen.'

Raya activeert op dat moment haar energieoverbrenger en stapt er doorheen.

'Raya, nee. Ik heb een noodplan voorb...Alleen kan je niets doen,' roept Sorane nog, maar het is te laat.

'Verdomme... ' zegt ze en kijkt naar de schermen.

Ze merkt dadelijk het groene veld op, waaruit de vroegere agente stapt. Erona en Drane staan grijzend naast de ouders van

Raya in hun nieuwe uniform te pronken. Plots zegt een stem achter hen.

‘Bereid je voor op de dood, moordenaars.’

De twee kijken verschrikt om.

‘Raya, jij...’ snauwt Drane.

Erona activeert haar nieuwe energiezwaard en kijkt Raya uitdagend aan.

‘Trek je revolver maar, agente. Ik sla je met plezier in kleine stukjes.’

Raya kijkt haar glimlachend aan en vormt een cilinder in haar hand. De twee vrouwen schrikken als ze het merken.

‘Ik ben geen agente meer, weet je nog. Maar laat nu maar eens zien wat je nieuwe meesteres jullie geleerd heeft,’ zegt ze en activeert het energiezwaard.

‘Energiezwaard of niet. We hakken je gewoon in stukjes, Raya?’ zegt een van de twee grijnzend.

Dan springt ze op Raya toe. Die heeft echter in Sorane’s basis hard getraind en weerstaat hun aanval. Jakira merkt de vechtenden al snel op en schrikt even. Ze glimlacht als ze merkt dat het Raya is. Maar wat kan die nu alleen tegen haar macht uitvoeren.

‘Anya heeft me goed opgeleid, vind je niet,’ spot Raya, terwijl ze uithaalt naar Drane.

‘Wie is Anya?’

‘Dat zal je pas in de hel weten, Erona.’

Iedereen kijkt naar de drie vechtende vrouwen, zelfs de camera’s worden op hen gericht. Het gevecht is hevig en genadeloos. Het scherm van Raya, zowel als dat van de twee vrouwen, krijgt het zwaar te verduren en ze verliezen langzaam hun volle capaciteit.

Plots springt Raya echter vooruit en breekt door de verdediging van Erona. De vrouw voelt het zwaard van Raya door haar lichaam dringen. Ze is al dood voor Raya haar zwaard bliksemsnel terugtrekt. Maar Drane kijkt verbaasd naar haar dode vriendin die langzaam in elkaar zakt.

Woedend werpt ze zich op Raya en drijft haar met rake slagen achteruit. Maar door de woede bouwt ze geen enkele verdediging op.

Intussen kijkt iedereen Sorane aan. Ze wachten allen op haar bevel om in te grijpen. Maar de roodharige twijfelt nog steeds. Ze hebben nog steeds geen bericht van Xan ontvangen. Ze kan toch al de levens van de leden van haar nieuwe groep tot niet op

het spel zetten voor eentje, die door een soort schuldgevoel, dwaze streken uithaalt.

Plots richt Sorane zich op. Snel concentreert ze zich en geeft enkele telepathische bevelen aan Anya, die ze dadelijk uitvoert. De scanners van de basis nemen contact op met Lo-arna aan boord van de kruiser. Een paar seconden later ziet Lo-arna de bevelen van Sorane op het scherm verschijnen. Ze zucht opgelucht. Eindelijk kunnen ze in actie komen. De kruiser verheft zich langzaam van de zeebodem en schiet even later naar de oppervlakte.

In haar basis zegt Sorane bevelend.

‘Deno, Malon. Jullie moeten Raya vastgrijpen en naar de overbrenger sleuren, of ze wil of niet. Ik leid die Jakira af. Kom, geef mij een hand snel.’

Terwijl Deno en Malon haar hand vastgrijpen, zegt Sorane tot de anderen.

‘Jullie blijven allen hier tot er een bericht van Xan of Tena komt. Misschien kunnen we dan iets ondernemen. Wie iets anders doet, ligt er dadelijk uit.’

Dan zijn ze alle drie verdwenen. Erine en Seana, die even een overbrengersveld wilden openen, schrikken en kijken elkaar aan. Erine schudt even haar hoofd.

In de centrale van haar nieuwe kruiser materialiseren ze. Deno en Malon kijken verbaasd om zich heen.

De vroegere leden van de zwarte wacht kijken afwachtend naar Sorane.

‘Dat hoorde toch niet tot het plan, Sorane,’ merkt Lo-arna op.

‘Nee, maar een van ons heeft zichzelf in gevaar gebracht. Hierdoor zijn we genooddaakt om sneller op te treden.’

‘Bedoel je die idiote daar, Sorane. We vermoeden al dat ze deel uitmaakte van onze groep, maar zeker wisten we het niet. Ik moet zeggen dat ze wel moed heeft, die meid en ze vecht als de beste van ons,’ glimlacht Aron.

Even werpt Sorane een blik op het centrale scherm waarop te zien is, dat Raya nu ook Drane in het nauw gedreven heeft, maar op een teken van Jakira naderen haar twaalf mannen en vrouwen de vroegere agente. Sorane voelt dat het tijd wordt om in te grijpen.

‘Onze vloot kan opstijgen, Commandante,’ zegt Geon, een gewezen volkor op dat moment met een licht spottend bijklank.

De roodharige kijkt hem verrast aan. Onze vloot, waar? Maar dan glimlacht ze. Uit zijn gedachten is ze zijn plan te weten gekomen.

‘Goed idee, Geon.’

Snel geeft ze Deno en Malon opnieuw een hand. Op hetzelfde moment zijn ze verdwenen. Achter Raya worden ze onstoffelijk, maar zodra Sorane de hand van beide mannen losgelaat, teleporteert ze opnieuw. Achter de kloon Jakira verschijnt ze weer uit het niets.

‘Geniet je van je triomf, kloontje,’ klinkt haar stem spottend. Jakira verstart even en draait zich dan langzaam om.

‘Wat... Jij. Ik dacht dat...’

‘Dat heb je mis, kloon. Met een capsule kan men mij niet zo eenvoudig doden, dat heeft Aqunok ook al beseft, dacht ik. Ik ben nog steeds springlevend,’ lacht Sorane, terwijl ze haar armen voor haar borst kruist.

Jakira kijkt haar indringend aan, alsof ze haar wil doorboren. Ze voelt dat het deze maal alles of niets is. Maar wie kan haar macht weerstaan, Zeker de vroegere medestrijdsters van Jakira niet. Die Arjina en Dargo heeft ze al gedood. En de rest zal ze ook wel hetzelfde lot bezorgen. Ze grijnst, terwijl ze haar energiezwaaard activeert.

‘Zoveel te beter, Sorane. Dan kan ik je zelf doden. Deze maal ontkom je niet meer. Alleen dood kom jij hier nog weg, als ik tenminste iets van je lijk overlaat,’ spot Jakira.

‘Vergeet niet, kloon. Dat doden gevaarlijker zijn dan leven-den.’

Even is Jakira van haar stuk gebracht, ze was al gaan geloven dat ze de geest van de echte Jakira ingebeeld had, maar de woorden van de roodharige, doen haar beseffen dat zij...

‘Verdomme, jij was die geest,’ roept ze uit.

Sorane glimlacht alleen maar uitdagend.

Deno en Malon voegen zich intussen bij Raya en zij aan zij vechten ze tegen hun tegenstanders.

‘We moeten hier weg, Raya.’

‘Niet zonder mijn ouders en de andere gijzelaars. Helpen jullie me om tot bij de kegels te raken?’

Even kijkt Deno om zich heen.

‘Dat halen we nooit, Raya. Maar we staan beiden achter jou.’

Raya kijkt Malon aan. Ze weet dat hij gelijk heeft, maar ze wil het niet toegeven.

Met een sprong bevindt Raya zich tussen de aanvallers, terwijl Malon door Drane aangevallen wordt. De soldaten van Aqunok doen er alles aan om Raya tegen te houden, maar ze is veel te snel voor hen. Achter haar liggen al zes doden op de stenen, terwijl de vrouw steeds dichterbij de kegels komt.

Haar ouders die in enkele kegels meer naar rechts vastzitten staren naar hun dochter, die als een duivelin om zich heen slaat.

‘Wie heeft Raya, zo leren vechten?’

‘Sorane, geloof ik.’

‘Die moordenares bedoel je. Nee, zo kan die zelfs niet vechten, Audra.’

‘Raya, pas op,’ roept haar moeder uit, als ze enkele soldaten hun vuurwapens ziet richten.

Ook haar vader ziet het, maar hij beseft dat hun dochter hun niet kan horen. Dan openen ze het vuur, maar Anya activeert dadelijk het scherm, die de eerste capsules opvangt. Voor ze opnieuw kunnen schieten is Raya uit de vuurlinie gesprongen. Uit haar cilinder schieten verschillende stralen op de schutters toe. Vier stortten neer als ze doorboort worden. De anderen duiken snel weg, maar niet tijdig genoeg. Nog twee worden geraakt.

Dan richt Raya zich op en geeft Deno een teken. Drane heeft Malon echter gelaten voor wat hij was en is op weg naar Raya, die ze wil doden. Malon volgt een paar meter achter haar.

‘Sorane, Ik hoorde dat jij een nieuwe groep samen wilde stellen. Zijn die drie daar de enigen die het aandurfdn om jou te volgen.’ spot Jakira.

‘Ik denk het niet.’ glimlacht Sorane, als een tweehonderdtal kruisvaarders over het plein razen om dan in verschillende richtingen omhoog te stijgen.

‘Ik vrees dat je schepen het zwaar te verduren zullen krijgen,’ hoort Jakira haar tegenstandster zeggen.

Kalm kijkt ze Sorane aan.

‘Als jij dood bent, dan valt je nietig groepje dadelijk uit elkaar en dan laat ik hen op dit plein terechtstellen.’

Sorane glimlacht spottend, maar zegt niets meer.

Langzaam stappen beiden op elkaar toe. Jakira is de eerste die aanvalt, maar Sorane weerstaat de aanval. De energiezuurden flitsen heen en weer, tot de blondine plots een vuurbal op Sorane toeschiet. De roodharige vangt de vonkende bal echter op met haar zwaard, waardoor de gloeiende bal terug naar Jakira raast. De blondine weet de bal te ontwijken, maar wordt getrof-

fen door een andere, die Sorane naar haar gooide. Jakira wankelt achteruit en valt bijna van het podium.

Met doordringend blik kijkt ze Sorane aan.

‘Dus wat Aqunok melde, was dus de waarheid. Je bent zoals ik een esper,’ zegt ze fluisterend.

Haar hand maakt een snelle beweging en verschillende energiebanen schieten op Sorane toe, maar drie anderen vuurt ze in een andere richting. Drane springt juist op het podium en kijkt Raya aan.

‘Tot de dood,’ fluistert ze.

‘Raya, pas op. In dekking,’ roept Malon nog, als de straal die Jakira afvuurde over hem heen raast.

Maar het is al veel te laat. Drane wordt in de rug getroffen en is opslag dood als de energiestraal zich doorheen haar lichaam boort. Terwijl ze neerstort schiet de golf verder, nadat hij Deno even raakte, op Raya toe. Ze probeert het nog, maar slaagt ze niet in. Haar scherm gloeit hevig op en stort dan in elkaar. Heel even lijkt Raya’s lichaam doorzichtig te worden. Maar dan schokt haar lichaam onder de inslag en ze wankelt achteruit. Haar energiezwaaard valt uit haar hand.

‘He...t spijt m...e.’ fluistert ze nog, terwijl ze op haar knieën zakt.

Toch probeert ze nog haar wapen te heffen. Maar dan verslapen haar spieren en haar wapen valt op de stenen. Haar ouders kijken verschrikt naar hun dochter. Ze zien alle het gat hoog in het midden van haar borst met licht rokende randen. Raya doet nog een poging om haar hand te heffen, maar dan valt ze voorover op de stenen.

Triomf

Ook Deno wankelt achteruit, want de straal raakte hem even aan zijn zijde. Malon moet zich tegen drie tegenstandsters verdedigen. Even komt hij in gevaar, maar hij slaagt erin om zich te herpakken. Toen hij Raya zag vallen, schrok hij hevig. Hij wil haar gaan helpen, maar dat blijkt onmogelijk. Met de moed der wanhoop verdedigt hij zich. Deno die nu nog twee tegenstanders heeft kan zich met moeite staande houden.

Aqunok kijkt zijn meesteres ontsteld aan. Toen hij haar die energiegolf op de agente zag vuren, besepte hij de genadeloosheid, die ze bij haar daden toepast. Zelfs diegenen die aan haar kant staan, spaart ze niet. Ze wist zeer goed dat Drane zou gedood worden, maar toch deed ze het.

Vanuit de ruimte worden de ‘tweehonderd’ schepen van Sorane gepeild door de schepen van Jakira en die passen dadelijk verschillende groepen jagers uitsluizen. Die duiken de dampkring in en openen het vuur op de kruisers. Energiebanen schieten langs beide zijden op hun doel toe. Tot de verbazing van Jakira’s schepen blijken de aanvallers geen echte schepen te zijn. Hun schoten brengen ook geen schade toe aan de jagers. De vijandelijke kruisers naderen hun basisschepen en energiestralen teisteren hun beveiligingsscherm.

Even blijven de schepen van Jakira verbaasd achter, maar zetten dan weer koers naar hun vorige standplaats. Plots activeert een van die spookschepen een blauwkleurig energiescherm en opent het vuur op het vlaggenschip van Jakira.

De ene straal na de andere slaat in op het beveiligingsscherm.

‘De commandant kijkt, vanuit zijn commandostoel, grijnzend toe. Want de beveiligingsvelden hebben geen moeite met de gemeten pieken. Die kruiser kan nooit tegen een schip als dit op. De bemanning wacht intussen op zijn bevel, maar hij zit te zeer te genieten van zijn triomf.

‘Horun, de schermen,’ roept een soldaat plots.

De commandant schrikt op uit zijn roes.

‘Wat?’

‘De pieken wijzen op een overbelasting.’ roept de man nog.

Op hetzelfde moment gaan hevige schokken doorheen het schip. In de kruiser zien ze de eerste stralen doorheen de romp boren, met grote verwoestingen tot gevolg. Dan schieten breder wordende barsten door de buitenkant. Enkele bemanningsleden worden de lege ruimte ingezogen. Sommigen worden door schermen beschermt. Maar anderen niet. Dan teisteren verschillende ontploffingen, op de binnen dekken, het schip. Grote vlammen schieten de ruimte in, terwijl aan de binnenkant grote vuurhaarden de bemanning naar de ontsnappingscapsules drijft.

Ook aan boord van de andere kleinere schepen hebben ze nu het gevaar van de aanvallende kruiser opgemerkt en concentreren nu het vuur op dat ene echte schip.

Aan boord van de kruiser beseffen ze dit ook.

‘Het wordt hier te gevaarlijk. Koers delta,’ beveelt Lo-arna.

Maar de piloot trekt ontsteld zijn schouders op, het schip reageert niet meer op zijn commando’s.

‘Anya, wat is...’ vraagt ze aan het halogram, terwijl het schip in een zigzagkoers in de richting van de aanvallers raast.

Anya wendt haar blik naar Lo-arna.

‘Hopelijk zijn ze niet zo stom om te blijven schieten,’ zegt ze koel.

‘Wat ben je aan het doen? Die schieten ons dadelijk in stukken.’

‘Lo-arna, de schermen naderen hun piek.’

‘Anya, geef ons de controle, we moeten hier dadelijk weg.’ roept Lo-arna bevelend met trillende stem.

‘Pas op. Het scherm verandert van kleur,’ roept iemand uit.

‘We moeten naar Enuron, Lo-arna. Onze vrienden daar hebben onze hulp nodig.’

Ook aan boord van de andere schepen zien ze het felblauwe scherm van zilverkleurig worden. Tot hun schrik kaatsen hun schoten op dat nieuwe scherm af, in plaats van opgevangen te worden. De teruggekaatste energie treft hun eigen schermen.

Dadelijk klinken bevelen door de centrales van de schepen, maar het is te laat. Verschillende schermen storten in en de energiebanen boren zich, in de nu onbeschermden buitenwanden. Meer dan twintig schepen worden vernietigd en verschillende anderen zwaar beschadigd.

In de centrale van de kruiser kijkt iedereen het halogram verbaasd aan, terwijl lichte schokken doorheen het schip gaan, als ze geraakt worden.

‘Wat was dat voor iets?’ roept Geon uit, maar op hetzelfde moment dematerialiseert het schip.

De achtervolgende schepen blijven achter en proberen overlevenden van de beschadigde schepen in veiligheid te brengen. Enkele verspreiden zich om de gevaarlijke kruiser op te sporen.

‘Zet koers naar Enuron, Anya.’

‘Bevel kan niet uitgevoerd worden, Lo-arna. Nieuwe koers gegevens worden uitgevoerd.’

‘Wat?’

‘Aron voert vanaf nu het bevel.’

‘Lo-arna, we razen recht op de zon toe.’

‘Anya, wat doe je?’ roept Lo-arna.

‘Speciale bevelen van kracht.’

‘Wat is het doel?’ vraagt Aron.

Even zegt Anya niets.

‘De Tiren 86 verwacht ons.’

In de centrale kijkt iedereen elkaar verbaasd aan.

‘Dus daarom zijn die drie Enuronen aan boord gestraald. Ook de overbrengers zijn door Anya geactiveerd.’

‘Juist, Lo-arna,’ antwoordt Anya.

‘Laat Deno, Erine en Seana naar de centrale komen.’

‘Zij zijn al met enkele anderen onderweg, commandante.’

Lo-arna slikt even, want ze beseft dat ze op weg is naar haar nieuwe commando. Plots hoort ze Anya zeggen:

‘Hittebestendige schermen geactiveerd?’

De kruiser nadert de zon steeds meer, waardoor de scanners van de achtervolgende schepen hem niet meer kunnen waarnemen. Plots zien ze op de roodgele vlammeende achtergrond een kleine stip snel groter worden. Van bovenaf heeft de Tiren 86 een pentagon vorm. De top is doorzichtig, waardoor voor de eerste maal naar binnen kunnen kijken, maar de afstand is te groot om details te kunnen zien. Als de kruiser naar de zijkant toe daalt, zien ze dat de onderkant breder is dan de rest van het schip. Daarboven is een smaller gedeelte dat naar boven toe, steeds smaller wordt. Daarboven is een weer breder gedeelte.

‘Het hele schip wordt door een speciaal scherm omringt, om het tegen de straling en de hitte van de zon te beschermen,’ meldt Anya.

‘Niet alleen het schip, Anya. De kruiser vermoedelijk ook?’ zegt Deno vragend.

‘Dat is juist, maar wij kunnen het scherm maar korte tijd in stand houden. De Tiren 86 absorbeert energie van de zon, waardoor dat scherm altijd geactiveerd kan blijven,’ legt Anya uit.

Als Deno en beide vrouwen binnenkomen, merken de anderen het niet op. Ook zij staren verbaasd naar het scherm. Hun toestel daalt verder tot ze op gelijke hoogte zijn het breedste gedeelte van het grote schip. Plots zien ze een van de vijf zijden, die van de zon afgekeerd is, oplichten. Na een lichte koersaanpassing nadert de kruiser, door Anya bestuurd de licht doorzichtige verlichte band. De aanwezigen zien het grote schip steeds dichterbij komen en even later doorheen een speciaal scherm naar binnen vliegen. In de hangar land het ‘kleine’ schip op zijn landingspoten en blijft even na veren.

‘Wouw, is dit de Tiren?’ vraagt Seana plots.

Lo-arna knikt, beseffend dat haar en de anderen nu een zware taak wacht.

‘Ik hoop dat Tara ons toelaat, vrienden,’ zegt ze.

‘Geen probleem, commandante. Tara heeft toestemming verleend. Anders zou de kruiser al verpulverd zijn. Ze heeft zelfs uw status herkent, voor zover ze de bevelen het schip niet in gevaar brengen,’ horen ze allen Anya zeggen.

Een paar minuten later stappen enkele gewezen volkors en een tiental Enuronen uit.

Ze kijken allen verbaasd om zich heen in de grote hangar.

‘Wauw,’ zegt Anaya.

‘Welkom, toekomstige bemanningsleden,’ zegt een vrouwenstem koel.

Dan pas merken ze de roodharige Tara op, die hen afwach- tend aankijkt.

‘Is uw naam ook Tara?’

‘Zeker, Lo-arna. Ik ben naar hetzelfde uiterlijk gevormd als de Tara’s op Enuron.’

‘De kruiser van Kapitein Aron is nu geüpgraded met mijn uiterlijk en de nodige gegevens. Anya heeft intussen de interne structuur van het schip opgeladen. Zij kan u allen de weg wijzen, terwijl jullie het schip verkennen. Maar eerst zal zij jullie woonruimten aanwijzen.’

‘Dank u, Tara.’

Maar Tara gaat er niet op in.

‘Jullie krijgen drie dagen de tijd om de interne structuur het schip te leren kennen. Daarna begint jullie opleiding.’

‘Mag ik ie....,’ zegt Deno.

Maar de halografische gedaante van Tara lost al op in het niets.

‘We zullen er maar aan beginnen, vrienden,’ zegt Lo-arna met een geforceerde glimlach.

‘Dat zal een hele klus worden. Het schip is groter dan ik in gedachten had,’ merkt Erine op.

‘Eerst onze woonruimten bekijken?’ vraagt Seana met een glimlach en ziet enkelen knikken.

‘Daar gaat ons vervoer, vrienden,’ zegt Keaka, die met haar broer bij de groep is.

‘Waar is Lo-arna, onze nieuwe commandante?’

‘Ze is terug ingestapt, denk ik,’ zegt Seana.

Erine kijkt even om.

‘Wat nu?’

‘We doen eerst wat ik daareven al zei, Erine. De woonruimte en dan het schip leren kennen.’

‘De kruiser,’ horen ze Serdon zeggen.

Als ze omkijken zien ze de kruiser doorheen het scherm naar buiten vliegen. Aron en zijn groep duiken de ruimte in op weg naar Enuron.

Jakira, die niets van dit alles weet, is nog steeds in een hevig gevecht gewikkeld met Sorane. Overal op de planeet volgen mensen het vreemde gevecht, tussen beide vrouwen. Plots zien ze nog anderen uit een energieboog stappen en zich in de strijd op het plein mengen. Het zijn leden van Sorane’s nieuwe groep.

In heel de hoofdstad wordt er gevochten. De aanhangers en bondgenoten van Jakira krijgen het steeds moeilijker, maar houden nog steeds stand. Zelfs Aqunok merkt dat de toestand gevaarlijker wordt. Maar hij heeft nog steeds vertrouwen in zijn machtige bondgenote. Jakira drijft op dit moment Sorane in het nauw door de ene energiegolf na de andere op Sorane toe te schieten.

Sorane kan ze niet ontwijken, omdat ze anders andere mensen zouden raken. Dus moet ze de golven opvangen en naar boven afkaatsen. Jakira merkt dit en richt haar aanval nu op de weerlozen in de energiekegels. Enkelen worden levend verpulverd. Het is echter een fout, want hierdoor verliest ze Sorane even uit het oog. Uit de hand van Sorane schieten pulserende

energiebanen die de hoogte inschieten om dan met een boog langs verschillende zijden op hun doel toe te schieten.

Aqunok ziet het gevaar en brult zo hard hij kan. Jakira hoort hem en kijkt schrikkend om zich heen. Maar het is te laat. De golven raken haar tegelijkertijd en heffen haar van het podium op. Haar lichaam schokt, terwijl lichtschichten naar buiten schieten. Meer dan dertig seconden hangt ze in de lucht, dan is de kracht van de golf uitgewerkt. Het lichaam van Jakira komt naast het podium op de stenen van het plein terecht.

Maar tot hun verrassing richt de blondine zich langzaam en wankelend weer op, maar haar lichaam pulseert van het licht dat ze uitstraalt.

‘Jakira is sterker dan ik verwachtte. Ik haal het niet, nog niet,’ denkt Sorane verschrikt en wijkt snel maar wankelend achteruit.

Even kijkt Jakira grijnzend om zich heen en richt haar beide armen dan op het podium.

‘Dat had je niet gedacht, He.... Sorane.’ roept ze spottend, terwijl een verschillende rode energiegolven uit haar handen schieten.

‘Ik draag nieuw leven in me. Nee, dat mag ik niet laten vernietigen,’ fluisteren Sorane’s gedachten in haar hoofd.

De golven razen op het podium toe. Voor Sorane kan reageren wordt een groot deel van het podium verpulverd, waardoor Sorane plots geen houvast meer heeft. Ze komt hard op de stenen terecht en rolt dadelijk opzij. Jakira zweeft intussen omhoog en schiet golf naar golf op de roodharige toe. Sorane richt zich snel op en springt opzij. Maar haar reactie komt te laat. Veel te laat. Even is ze in een golf van energie gehuld, terwijl ze zich lichtjes van de grond verheft. Langzaam begint haar lichaam te zwellen en te krimpen. Iedereen staart verschrikt naar haar vervormende lichaam, tot ze in fijnstof uit elkaar valt.

Iedereen, ook de Jakira kloon kijkt verbaasd naar de plaats waar Sorane uit elkaar viel, maar nu woedt daar alleen een poel van energie. Even kijkt ze verbaasd naar haar nagloeïende handen. Ze voelt plots veel machtiger, want ze heeft haar grootste tegenstandster op deze planeet verslagen. Eindelijk is ze voorgoed van Sorane af. Op dat moment materialiseert de kruiser van Sorane hoog boven de stad.

‘Activeer de overbrengers.’ beveelt Lo-arna.

Snel drukt een van haar mensen enkele virtuele knoppen op de schermen in en dadelijk materialiseren de eerste van hun nieuwe vrienden, die op Enuron vchten. Even zijn ze zichtbaar,

maar dan zijn ze weer verdwenen en een nieuwe groep verschijnt. Nog geen minuut later zijn allen in de basis van Sorane gematerialiseerd, ook de naaste familieleden, die gevangen waren van Jakira. Zij kijken verbaasd naar hun omgeving.

‘Breng onze gasten naar een voorlopig onderkomen,’ zegt Lo-arna.

Plots wordt ze in een overbrengersveld gehuld en is verdwenen voor ze iets kan zeggen. Aan boord van de Tiren materialiseert ze in de centrale. De aanwezigen kijken haar verschrikt aan.

‘Wat? Hoe kom...’

‘Tara zal de wel beslist hebben, commandante,’ hoort ze Erine met trillende stem zeggen.

Lo-arna kijkt Erine en de anderen verbaasd aan. Ze hebben allen een droevige blik in hun ogen. Dan mist ze Sorane. Een vreemde angst maakt zich van haar meester.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Sorane is dood?’ zegt Deno, terwijl hij naar een zitplaats wankelt.

Lo-arna merkt dadelijk dat hij helemaal kapot is.

‘Dat kan toch niet waar zijn.’

‘Ze werd door de rode energiegolven, die de blonde op haar toeschoot, omringd en we zagen haar lichaam vervormen en dan uit elkaar vallen,’ fluistert Erine.

Even weet Lo-arna niet wat te doen, maar dan herpakt ze zich.

‘Tara, wil je contact opnemen met onze mensen in de basis op Enuron.’

Dadelijk verschijnt het beeld van de centrale van de basis in de 3d kubus in het midden van de ruimte.

Een van de vroegere Volkors, kijkt haar aan.

‘O, Lo-arna. Je was zo plots verdwenen.’

‘Ik ben aan boord van de Tiren, Serin. Is het werkelijk waar dat Sorane...?’

De vrouw op het scherm knikt.

‘Vermoedelijk Raya ook. Alleen Gayna is er niet van overtuigd. Die beweert dat de tot stof vergane Raya een kloon was.’

‘Dat zou een mogelijk kunnen zijn, Serin. Sorane paste het gebruik van klonen al eerder toe.’

‘Dat herinner ik me. Maar we zagen allen dat haar lichaam verpulverd werd.’

Lo-arna knikt en zegt:

‘We zien wel wat de toekomst brengt. Verzorg de gewonden. Zelfs als onze meesteres dood is, dan zullen...’

‘*Waag jij mij, meesteres, te noemen, Lo-arna?*’ klinkt een fluisterend stem in het hoofd van de commandante.

De vroegere volkor kijkt verschrikt om zich heen. Maar ze ziet niet aan wie de stem toebehoort.

‘Niets, Lo-arna. Die Jakira zal haar macht uitbreiden en van ons weer willoze moordenaars maken,’ merkt Serin, die niet gemerkt heeft, dat haar commandante even verstarde, op.

‘Dat is mogelijk, Serin. Maar ik zal vechten tot ik niet meer kan. Voorlopig trekken we ons terug,’ zegt Lo-arna streng, terwijl ze naar de mensen om haar heen kijkt.

Als ze weer naar het 3d beeld kijkt, merkt ze pas dat Tara de verbinding verbroken heeft. Ook op Enuron staart Serin even naar het lege beeld. Dan wendt ze zich tot de anderen. Dan stapt ze op Deno, toe ontmoedigd tegen de wand aanleunt. Even kijkt ze naar de wonde van Deno en glimlacht.

‘Je hypsoon doet zijn werk goed, agent. Nog een paar minuten en er is niets meer van te zien.’

‘Die wonde wel, mevrouw. Maar de wonde diep in mijn hart zal niet zo snel genezen zijn, denk ik.’

‘Mijn naam is Serin,’ zegt ze, maar schrikt van de droevige blik in zijn ogen.

Dan herinnert ze zich deze man. Deno Vergan, de man waar Sorane een oogje op had. Maar als ze gelijk hebben is zij er niet meer.

‘Het spijt me van Sorane,’ fluistert ze.

Deno knikt even, met vochtige ogen.

‘Ik kom het wel te boven, Serin. En dan zal ik mij concentreren om die Jakira te doden.’

Serin kijkt hem even aan en gaat dan de wonde van enkele anderen verzorgen, want niet iedereen draagt een hypsoon. Drie doden zijn er gevallen in hun kleine groep. Gayna kijkt plots Malon aan, die met Raya in zijn armen wezenloos voor zich uitstarend, op een stoel zit. Het jonge meisje voelt dat, al is het maar zwak, Raya nog leeft. Een oudere man, die zijn arm om de schouders van zijn huilende vrouw geslagen heeft, staat naast de agent. Ze loopt naar hen toe en kijkt even naar het lijkleke gezicht van Raya.

Dan valt haar blik op de wonde. Dat is geen normale wonde. Bij een levende zou die onregelmatig moeten zijn, maar hier zijn de wanden recht naar binnen. Zoiets kan toch niet. En dan de

kleur, die zou roodachtig moeten zijn. En deze is tot diep van binnen grijskleurig. De moeder van Raya zit naast haar dochter geknield, terwijl tranen over haar wangen lopen. Raya kijkt haar aan en fluistert:

‘Niet wene...n, mevr... ou. Ik ben klo... v..n... Raya’

De ouders van Raya moeten machteloos toe te kijken, hoe het leven langzaam in de ogen van hun dochter dooft.

‘Raya, ik ben het, je moeder. Waar noem je mij mevrouw? Herken je mij niet meer?’ stamelt Audra.’

‘*Was Sorane er nog maar? Zij zou Raya wel kunnen genezen,*’ denkt Deno, maar beseft dat hij en alle aanwezigen twijfelen of Sorane nog leeft.’

Gayna scant Raya’s gedachten, maar ze zijn zo zwak, maar toch anders. Het lijkt wel alsof Raya ver weg is. Ze snapt het niet. Als dit Raya is, waar komen die zwakke gedachten dan vandaan. Plots schrikt Gayna, Raya’s gezicht begint in te zakken en valt langzaam tot stof in elkaar. Ook haar kledij lost langzaam op in het niets. Alleen haar Hypsoon blijft achter en valt tussen de voeten van Malon op de vloer. De agent staart er verschrikt naar. Hij kan maar niet begrijpen wat er gebeurd is.

Gayna kijkt verbaasd naar de Hypsoon. Raya is niet meer en toch vangt ze nog zwak haar gedachten op. Snel bukt ze zich en raapt het Pentagon op van de vloer. Even kijkt ze ernaar, maar dan grist Malon het uit haar hand.

‘Dit is het laatste stukje dat van Raya overblijft. Dit is van mij,’ zegt hij, met tranen in de ogen.

‘Dat is geen Hypsoon. Die is gekloond.’

Malon en enkele anderen kijken haar verbaasd aan.

‘Wat is het dan, meisje?’ vraagt Serin.

‘Dat ding is gekloond. Het ziet eruit als een echte, maar het straalt geen impulsen uit,’ zegt Gayna.

‘Ga naar je ouders, Gayna. Als Sorane er nog was, dan zou ze je straffen.’

Gayna kijkt even naar Lo-arna. Dan knielt het jonge meisje op de plaats waar Raya tot stof uit elkaar viel. Even tast ze op de vloer en merkt ook dat de stof langzaam vermindert.

‘Kloonstof, ik ben zeker dat dit Raya niet was,’ merkt ze zelfzeker op.

Even is het doodstil in de zaal. Iedereen kijkt het jonge meisje aan.

‘Ga, meisje. Je hebt al genoeg gezegd.’

Gayna kijkt Malon smekend aan, maar hij heeft alleen maar oog voor de hypsoon in zijn hand. Dan draait hij zich om en loopt met stramme stappen de centrale uit. Gayna kan zijn verdriet voelen tot diep in haar binnenste voelen. Kon ze hem maar helpen, maar dat kan niemand, maar ze is zeker dat Raya nog in leven is. En misschien leeft Sorane ook nog steeds.

'Anya is op de hoogte, Gayna,' hoort ze plots een bekende telepathische stem.

'Sorane ben jij dat?' denkt ze vragend, maar ze krijgt geen antwoordt.

Even kijkt ze besluiteloos om zich heen, heeft ze het verbeeld of niet. Als Raya nog leeft, dan leeft Sorane vermoedelijk ook nog steeds. Waarom weet ze niet, maar diep in haar binnenste weet ze dat ze gelijk heeft.

'De echte Raya moet zich ergens verborgen houden, maar waar? En daar bevindt Sorane zich ook. Of ik moet me sterk vergissen?' denk ze.

Even wil ze iets zeggen, maar dan trekt ze glimlachend haar schouders op.

'Ze zullen me toch niet geloven. Ik moet eerst uitvinden waar Sorane en Raya zijn. Misschien wil Anya mij wel helpen.'

'Het spijt me, Gayna. Ik mag je niet aanmoedigen om je zoektocht verder te zetten,' hoort ze de gedachtestem van Anya.

'Jij moet het toch weten, Anya. Leeft Sorane nog?'

'Niet voldoende gegevens, Gayna. De verbinding met Sorane's hypsoon ging verloren toen haar lichaam uit elkaar viel. Ook met de Hypsoon van Raya Verodin heb ik geen enkel contact meer.'

'Ergens geloof ik je niet Anya. Als Sorane dit van plan was, dan zou je misschien nu haar bevelen opvolgen. Maar ik zal de waarheid wel vinden, desnoods zonder je hulp,' denkt ze, maar Anya zegt niets meer.

Dan valt haar blik weer op Malon. Even wil ze iets zeggen, maar zwijgt, terwijl ze hem nakijkt, als hij met wankelende stappen de centrale wil verlaten.

Plots blijft hij echter in het midden van de deuropening staan. Met een ontstelde blik draait hij zich om allen zien ze zijn lege hand. De Hypsoon is tot stof vervallen.

Iedereen ziet zijn niet begrijpende blik, maar niemand kan hem helpen. Nu heeft hij niets meer dat van Raya geweest is.

'Dat was geen echte Hypsoon, Malon. Ik weet zeker dat Raya leeft. Misschien is ze in handen van die Jakira gevallen en wil zij

ons op die manier van ons stuk brengen,' denkt Gayna telepathisch naar Malon.

Malon kijkt met een woedende blik naar het jonge meisje.

'Als dat zo is, dan is ze erin geslaagd. Ik stop ermee.'

Iedereen kijkt elkaar aan, terwijl Malon met schokkende schouders door de deur stapt. Gayna ziet de deur achter hem dichtschuiven. Dan valt haar blik op de ouders van Raya. Ze zijn trots op hun dochter, omdat ze voor hun, haar leven waagde. Maar ze geven Sorane de schuld van haar dood. Als zij haar niet beïnvloed had, dan had ze nog geleefd.

Even wil Gayna harde woorden zeggen, maar ze besluit om zich in te houden. Ze hebben te veel verdriet en haar woorden zouden het alleen maar erger maken. Ze loopt op hen toe en neemt hun hand vast.

'Kom, volg me,' zegt ze.

De ouders van Raya kijken het jonge meisje aan en knikken. Gayna sluit even haar ogen en ze zijn alle drie verdwenen. Als ze materialiseren, kijken beiden haar verbaast aan.

'Dit is jullie toegewezen woonruimte?'

'Woonruimte?'

'Jullie verblijf tot we weer vrij naar buiten kunnen. Lo-arna zal contact met jullie opnemen.'

'Wie is dat nu weer?'

'Ik denk dat zij het bevel over de groep voorlopig op zich genomen heeft.'

'Voorlopig, Gayna?'

'Ik ben ervan overtuigd dat Sorane en jullie dochter nog in leven zijn.'

'Gayna. Dat mag je niet zeggen. Je doet ons veel pijn.'

'Ze leven allebei nog, mijnheer Verodin. Daar ben ik van overtuigd.'

'Hoe weet je dat zo zeker, meisje?'

'Ooit zal Raya hier opdagen, mevrouw. Als jullie blijven zullen jullie haar weerzien.'

'En als we niet willen blijven?'

'Dat is jullie beslissing, maar wacht tot jullie met Lo-arna gesproken hebben.'

De vrouw knikt even en vraagt:

'Dat zullen we dan maar doen. Maar hoe zijn we hier terecht gekomen?'

'Teleportatie, dankzij Sorane, heb ik mijn gaven beter leren beheersen.'

‘Vernoem haar naam niet, meisje. Als Sorane Raya met rust gelaten had, dan...’ zegt de man

‘Ja, ik weet het. Jullie achten Sorane verantwoordelijk voor wat er met Raya gebeurd is. Maar wat jullie dochter deed was moedig, maar dom. Ze liet zich te veel beïnvloeden door haar gevoelens. Ik merkte het te laat, anders had ik haar, desnoods met mijn krachten hier gehouden,’ zegt Gayna.

‘Dankzij mijn dochter leven we nog allemaal, meisje.’

‘Dat is niet juist, mijnheer. De kruiser hoorde tot het plan van Sorane. Maar Raya verstoorde de plannen van Sorane door in te willen grijpen. Daarom moest ze optreden om haar te redden.’

Even kijkt de vader van Raya naar zijn vrouw.

‘Raya bezat moed, maar reageerde te snel. Ze had moeten wachten tot de tijd rijp is. Onze groep is nog veel te zwak om een rechtstreekse aanval uit te voeren.’

‘Je bent een verstandige meid, Gayna.’

‘Ik ben een leerlinge van Sorane, mevrouw.’

‘Mijn naam is Audra en dit is Luvon. Maar ik denk dat je je vergist, al hoop ik van niet.’

‘Ik vergis me niet, Mevr...Audra. Maar het was Sorane die ons beval om hier te blijven. Daarom verscheen ze alleen met Malon en Deno om Raya daar weg te halen. Het was een reddingspoging, meer niet.’

‘En dat werd de dood van onze dochter.’

Gayna kijkt de man aan en schud haar hoofd.

‘Ik zal het zoeken naar Sorane en Raya niet opgegeven.’

‘Wees niet te veel teleurgesteld, meisje. We zagen allen op de beelden dat Sorane’s lichaam uit elkaar viel.’

‘Misschien was dat haar doel, vrienden. Alleen weet ik niet waarom. Maar in ieder geval denkt Jakira nu ook dat ze van Sorane geen gevaar meer moet verwachten.’

‘Je hoop is in een soort wensdroom, Gayna. Later zal je wel inzien dat je verkeerde gedachten hebt.’

‘Ik zal hen vinden,’ zegt Gayna nog eens en lost dan plots op in het niets.

Verbaasd staren de man en zijn vrouw naar de plaats waar ze stond.

‘Waarom hebben ze ons hier gebracht?’ vraagt de vrouw huilend.

‘Dat weet ik niet, maar naar ons huisje kunnen we ook niet meer terug. Alleen vraag ik mij af waar dat meisje het over had.

Wist ik maar wat ze bedoelde met, dit is Raya niet, toen ze het stof, dat van onze dochter overbleef, in haar hand nam.'

'Wie weet welk spelletje ze met ons speelt. Dat is een vreemd meisje, maar toch voel ik dat ze eerlijk is. Kon ik maar geloven dat ze gelijk heeft. Dan zou Raya nog leven en zich ergens verborgen houden.'

De man kijkt zijn vrouw aan.

'Dat is zeker, schat. Onze dochter zal, als ze werkelijk nog leeft, wel gezocht worden, door de politie,' knikt hij en slaat dan, zijn arm om haar schouders en drukt haar tegen zich aan.

Tara wordt op dat moment opgebouwd.

'Lo-arna, het wordt tijd dan je nieuwe commando op jou neemt. Aron is voorlopig de bevelhebber van de kruiser.'

De vrouw kijkt het halogram verschrikt aan.

'Waarom?'

'Sorane wenste het en dus heb ik besloten om daarmee in te stemmen. Serdon, zijn zus Kaeka, Erine, Seana, Anaya, Deno en een twintig anderen zullen, onder jouw leiding een opleiding volgen aan boord van dit schip. De laatsten die zich nog op Enuron bevinden worden morgen overgestraald.'

'Sorane heeft al zoiets gezegd, Anya. Maar ben ik niet op Enuron nodig.'

'Jullie opleiding is te belangrijk, Lo-arna. Sorane vertrouwt jou en stelde voor om jou de Tiren toe te vertrouwen. Uitstel is niet mogelijk, want het zal voor ieder van jullie een harde leer-school worden.'

Voor Lo-arna iets kan zeggen lost Tara weer in het niets op. Iedereen kijkt elkaar verontwaardigd aan.

'Wie krijgt dan de leiding van de basis op Enuron?' merkt Deno op.

Niemand van de aanwezigen weet het.

'Dat staat nog niet vast. Tara zal dat later moeten beslissen, voorlopig neemt Serin het bevel op zich.' horen ze de stem van Anya langs hun hypsoon.

De volgende morgen zijn alle aangeduide mensen al heel vroeg in de overbrengingsruimte aanwezig. Als ze in de Tiren materialiseren, kijken ze allen Lo-arna vragend aan. De commandante die hen stond op te wachten, begroet hen:

'Welkom aan boord van dit oeroud schip, dat in een baan om de zon cirkelt. Het kreeg van de bouwers uit vervolgen tijden, de naam Tiren. Sorane wilde dat ik het bevel over dit schip op mij naam. Jullie en diegene die al aan boord zijn, krijgen ongeveer

een jaar de tijd om ons met dit schip vertrouwd te maken. Als die periode voorbij is, moeten jullie dat schip en zijn mogelijkheden door en door kennen.'

'Is Anya zeker dat u daar bekwaam voor bent?' vraagt Anaya, die pas met de nieuwe groep aan boord gekomen is.

Op dat moment wordt Tara opgebouwd.

'Sorane dacht van wel. En ik kan haar bevelen niet naast mij neerleggen.'

'Sorane dacht.....? Leeft ze dan werkelijk nog.'

'Niet genoeg gegevens, Commander Lo-arna.'

'Commander?'

'Dat is je rang. Naar de wens van Sorane wordt Kapitein Anaya Rand je eerste officier.'

Even slikt de gewezen Volkor, dan knikt ze.

'Als dat Sorane wens is dan zal ik mijn uiterste best doen.'

De aanwezigen kijken elkaar verbaasd aan.

'Wat is de bedoeling, Tara?'

'Het hoort tot de planning van Sorane, Lo-arna. Zelfs nu ze niet meer aanwezig kan zijn, heeft dat plan voorrang.'

'Wat bedoel je met niet meer aanwezig kan zijn. Heeft Gayna dan toch gelijk?'

'Dat behoort op het moment niet tot mijn bevoegdheid, Lo-arna.'

Even kijkt Lo-arna Tara verontwaardigd aan, maar trekt haar schouders op.

'En dat schip. Wat is daar speciaal aan, dat we een jaar nodig hebben om alles te leren.'

'Dat zal je snel duidelijk worden als jullie aan boord zijn.'

'Waar komt de Tiren zo plots vandaan, Anya?'

Het halogram, dat naast haar roodharige lotgenote staat, richt zich tot Deno.

'Het is een zeer oud schip, afkomstig van Delos, en bestemd voor de gebieder. Maar wel ultramodern uitgerust voor deze tijd. Ik heb, of liever een halogram zoals ik, met de naam Tara, heeft een planning opgesteld, die nauw moet gevolgd worden. Het schip biedt plaats aan ongeveer driehonderdvijftig vaste bemanningsleden, maar voorlopig hebben we maar weinig mensen. Dus zal een voorlopige bemanning moeten volstaan. Na de testen van de mensen die zich in deze basis bevinden, zullen er nog meer naar de Tiren gezonden worden. Alleen de geschiktste personen mogen aan boord van dat schip. De missie die de Tiren moet uitvoeren is te belangrijk om fouten te maken.'

‘Mogen we weten wat de missie is, Anya of moet ik dat aan Tara vragen?’

‘Tara begeleid jullie aan boord van de Tiren. Ik ben maar jullie persoonlijke begeleider, Deno.’

Dan doet Tara een stap naar voor.

‘Om op uw vraag te antwoorden. Onze bestemming is de amazone planeet Yharven, waar de weg naar Delos begint.’

Iedereen staart verbaasd en ontstelt naar het halogram, maar zij zegt niets meer. Plots zijn beide halogrammen in het niets opgelost.

‘Delos, dat is toch die planeet uit de legendes. Waar velen naar gezocht hebben, maar die nooit gevonden is. Ook Sorane heeft er een tijd geleden al iets over gezegd.’

‘Dat is juist, Anaya. Maar velen hebben hun zoektocht met de dood moeten bekopen of zijn nooit meer teruggevonden.’

Terwijl ze opgewonden onder elkaar beginnen te praten, komen enkele anderen binnen.

‘Moet ik je nu met Kapitein aanspreken, zus?’

Anaya omarmt Erine en fluistert:

‘Dat weet ik ook niet. Als we dienst hebben, denk ik wel. Maar verder zal onze naam wel voldoende zijn, vermoed ik.’

Intussen staart Jakira nog steeds naar het vreemde schip dat boven het plein van de hoofdstad Krimlar hangt. Ze probeert er met haar telepathische krachten binnen te dringen, maar ze slaagt er maar niet in. Het lijkt wel alsof het er niet is. Plots is het schip echter opnieuw verdwenen. Dan dringen de eerste geluiden van haar omgeving opnieuw tot haar door. Aqunok en zijn mensen juichen, nu ze de strijd gewonnen hebben. Vele agenten die hun kans zagen, hebben hun wapens neergeworpen. De aanhangers van Jakira en Aqunok hebben de toestand in de stad opnieuw stevig onder controle.

Aqnok en enkele anderen kijken toe als de schepen van Jakira op de luchthaven landen. De eerste van de vele Volkors die nog zullen volgen zetten voet op Enuron. De blondine schrikt als ze het bericht hoort, dat haar vlaggenschip vernietigd is. Ze balt woedend haar vuisten. Zowel Jakira als Aqunok beseffen beiden dat er nog veel werk gedaan moet worden voor ze hun heerschappij over deze planeet kunnen vestigen.

Het verlies van haar vlaggenschip heeft Jakira zwaar aangegrepen. Ze kijkt alleen maar voor zich uit. Aqunok, schrikt van haar blik als ze hem plots aankijkt.

‘De bewoners van deze planeet zullen een nieuw en groter schip voor mij moeten bouwen. Of ze nu willen of niet. En dan zullen ze mij als Godin moeten erkennen of mijn macht voelen,’ hoort hij haar fluisteren.

‘Wat doen we met de gevangenen die nog in de kegels staan?’

‘Niets, Aqunok. Laat hen vrij. Ze vormen toch geen gevaar voor onze plannen. We hebben nu andere dingen te doen?’

‘En Sorane. Wat...’

‘Die is er geweest, dat heb jij toch ook gezien. Waag jij te denken dat een huurmoordenaar, met een paar verborgen krachten, machtiger is dan ik, Aqunok.’

‘Aqnok slikt, maar zegt niets.

‘Ik ga uitzoeken waar Sorane’s groepje zich verbergt en dan worden ze openbaar terechtgesteld. Concentreer jij je op onze machtspositie, Aqunok. Ik verwacht, dat je tegen het einde van deze maand, de hele toestand hier op dit continent stevig in handen hebt,’ zegt de blondine, maar innerlijk twijfelt ze aan de dood van Sorane. En als ze toch dood is, dan is ze misschien nog gevaarlijker. Want ooit wordt ze terug geboren en dan weet ze niet wie Sorane dan zal zijn.

‘Ik had haar moeten verdoven, verdomme. Dan was ze nu mijn gevangene en onder mijn controle.’

‘Misschien, Hera. Maar in ieder geval zij we een hele tijd van haar af. Van die tijd moeten we gebruik maken om onze macht te verstevigen. En als ze dan toch nog komt, dan zijn we klaar om haar op te vangen,’ zegt hij.

‘Je hebt gelijk, Aqunok. Misschien ben jij toch een waardige heerser die mijn plaats kan innemen,’ zegt Jakira bijna fluisterend.

Aqnok knikt en kijkt zuchtend om zich heen. Hij beseft dat zijn leven een andere wending aangenomen heeft. Over enkele maanden bezit hij de macht heel Enuron. En dan kan hij met de hulp van Jakira zijn macht uitbreiden tot ver in het heelal. Voor zijn ogen doemen de eerste beelden op van zijn overheersing. Verschillende machthebbers, waar onder enkele Amazone koninginnen knielen voor hem. Een gelukkig gevoel trekt doorheen zijn lichaam.

Jakira die zijn gedachten scant, denkt spottend...

‘Idioot. Als ik je laat leven, dan als slaaf, maar zeker niet als heerser over mijn rijk. Maar voorlopig laat ik je nog genieten van je schijnbare macht, omdat ik je nog nodig heb.’

Maar dan klinken de woorden van Sorane, die haar doen verstijven, opnieuw door haar gedachten.

'Doden zijn gevaarlijker dan levenden.'

'En deze maal heb ik haar zelf gedood. Of niet.' denkt ze rillend.

Schuw kijkt ze om zich heen alsof ze de geest van Sorane ergens zou kunnen opdagen. Maar nergens ziet ook een teken van de roodharige. Langzaam begint ze te glimlachen.

'Ik zie overal spoken. Na de dood blijft er alleen stof over. Geen enkel wezen staat weer op uit de dood, zelfs geen god zoals ik,' gaat het door haar gedachten.

Dan ziet ze niet begrijpende blik van Aqunok op zich gericht. De blondine zegt echter niets en richt haar ogen naar de dansende mensen. Maar plots is ze verdwenen.

Diep onder de grond materialiseert ze. Hier hangt Tena met haar handen boven haar hoofd aan het plafond vastgeketend.

'Wat vind je van mijn gastvrijheid, Tena. Geniet je er evenveel van, als ik er zal van genieten.'

'Maak me los of dood me, kloon.'

Jakira glimlacht even.

'Ik kan alleen genieten als de persoon die ik behandel in leven is, mooie meid. Maar vrees niets, als ik mij begin te vervelen, dan ben je er geweest. Je had er beter aan gedaan om Sorane, de moordnares te doden. Dat was veel eenvoudiger geweest. Je twee vrienden zullen je vervloeken vanuit de hel, omdat je hen niet gewroken hebt.'

'Misschien toch niet, kloon. Sorane is door jouw krachten gedood, dus is ze de straf die jij voor haar in gedachten had, ont-snapt, al is het niet door mijn hand.'

'Hoe weet je dat, Tena? Heeft iemand zijn mond voorbijgepraat?'

'Dat is juist, kloontje. Je hebt hier waar je nu staat je overwinning uitgeroepen alsof je evenwaardig aan een godin zou zijn. Maar je bent niet meer dan een microbe die denkt een olifant te zijn.'

Even slikt Jakira en kijkt haar gevangene met een woedende blik aan.

'Kloon, schatje. Jij blijft me nog steeds kloon noemen,' sist ze.

'Dat ben je ook en dat zal je altijd blijven, kloon.'

'Dat denk ik niet. Jij zal mij Jakira noemen, voor ik je dood. Of misschien bij mijn echte naam, als ik die in een vrolijke bui

aan jou laat weten,' zegt de blondine voor ze naar de deur toeloopt.

'Je hebt drie dagen bedenktijd, Tena. Doe het grondig. Als je mij dan met Hera Jakira aanspreekt, dan zal ik misschien genadig zijn. Hopelijk, doe je het niet, want dan kan ik nog meer genieten van je pijn. Misschien laat ik je wel vrij, dan kan je eindelijk je vrienden wreken.'

'Doe het, kloon. Maak me dan los. Dan zal ik je doden, zoals jij Dargo en Arjina gedood denkt te hebben.'

Verbaasd staart Jakira Tena aan.

'Dacht je dat ik het niet te weten zou komen, kloon. Jij doodde de klonen van mijn vrienden, niet Sorane.'

Met een verbaasde blik kijkt Jakira haar gevangene aan.

'Dus je weet het, Tena.'

'Ja, Sorane heeft mij toestemming gegeven om haar te scannen, toen ze mij in handen had. Je hebt gezegd, dat je haar gedood hebt, maar ik vrees dat ze steeds machtiger wordt bij elke keer dat ze gedood wordt. Doden zijn gevaarlijker dan levenden, kloon, dat zou je moeten weten.'

Jakira balt haar vuisten, terwijl ze trilt van woede.

'Wacht even, je had het over klonen. Wat bedoel je?'

'Sorane had je goed liggen. Je dode klonen van Dargo en zijn vrouwtje Arjina.'

'Wat?!' Wie wil zeggen dat ik klo.... Verdomme, als dat waar is dan leven ze beiden nog.'

'En of dat waar is.'

Woedend staart de blondine Tena en grijnst dan:

'Later zorg ik wel dat ze zoals jij levend en wel in mijn handen vallen. Dargo heb ik niet echt nodig, maar zijn mooi vrouwtje zal jouw lot delen.'

'Ze zullen geen van beiden jou dienen, kloon.'

'O, nee Tena. Jij bent anders al goed op weg om een van mijn trouwste dienaressen te worden.'

'Dat nooit, kloon. Ik zal.... Aaaargggghhh..'

Even krimpt Tena kreunend in elkaar als Jakira haar krachten op haar loslaat. Maar dan is Jakira plots verdwenen.

Tena bekommt maar langzaam van de vreselijk pijn die haar lichaam in stukken dreigde te scheuren. Kreunend probeert ze zich te herpakken, maar het duurt meer dan twee minuten voor ze weer helder kan denken. Dan richt ze haar blik op de plaats waar de blondine verdween, maar die is er niet meer. Ze kijkt om zich heen, maar ze beseft al snel dat ze hier hulpeloos vasthangt.

Ze voelt zich lichamelijk zwak en ook haar krachten zijn bijna niet voelbaar.

'Ze moeten me iets ingespoten hebben, maar ik mag niet opgeven,' denkt ze.

'Dat zijn nutteloze wensdromen, Tena. Als ik met je klaar ben dan vertrek je, samen andere vrouwen, met bestemming Ganronan. En daar zijn jullie alleen nog nuttig om kinderen op de wereld te zetten. Dat is de enige reden waarom ik jou hypsoon vervangen heb door een Yomon. Een ontsterfelijk leeft langer, waardoor die mij vele kindjes zal schenken om te klonen,' hoort ze de stem Jakira plots, maar toch klinkt die nu veel mannelijker, dan daarvoor.

Rassen op Enuron

Blanke continent

Enaren:

Die leven op het blanke gedeelte van een continent. Ze overheersen het volledige continent. Maar er leven ook Etanen, Zaronen, Darianen, Taranen, Nuronen en Koranen onder hen.

Zwarte continent

Etanen:

Licht tot midden bruinkleurige huid. Dit zijn voor een groot deel halfbloeden van gelen, blanken en zwarten. Zij leven in het noorden van het zwarte continent. Van hun burens stelen ze vuurwapens, die ze leren gebruiken, maar ze kunnen ze zelf niet maken. Ze verenigen zich veel sneller dan hun burens, onder een koning.

Zaronen:

Midden bruin tot zwarte huidskleur. Zij zijn technisch gezien het verst gevorderd, maar de stammen bevechten elkaar tot de dood om hun gebied. Tot een grote keizer heel het zwarte gebied onder zijn controle brengt. Zijn latere opvolgers lijven ook het halfbloed gedeelte in. Zij bezitten vuurwapens en kanonnen.

Darianen:

Hebben een licht groene tot lichtgroen bruine huidskleur. Zij stammen af van de Lunorianen, die in het verleden afkomstig waren van de planeet Lunor. Zij leven in het zuidwesten van het zwarte continent en nog een kleine groep op het zuidwesten van het oostelijk continent. De eersten die het buskruit opnieuw ontdekten. De gelen nemen het van hen over en gebruiken het al snel voor oorlogswapens.

Gele continent

Nuronen:

Zij zijn het grootste volk op Enuron. Na de grote onderlinge oorlogen, kwam een keizer aan de macht die heel het continent verenigde. Eén van zijn opvolgers slaagde erin het blanke deel, dat door een smalle strook land verbonden is met het grote gele imperium, te veroveren. Ze kennen het buskruit. Hun eerste poging om een ander continent te veroveren loopt op een mislukking uit. Hun hele vloot wordt door de zwarte bevolking van dat continent in de pan gehakt.

Koranen:

Zij zijn afstammelingen Kordianen, die zich op deze planeet vestigden voor de grote oorlog meer dan dertigduizend jaar geleden. Ze hebben een lichtblauwe tot midden blauwe huidskleur. Zij leven voornamelijk in het zuiden van het gele machtsgebied. Ze hebben iets meer rechten als de Taranen die in het oosten leven. Ze zijn de enigen die weten van welk volk ze afstammen.

Taranen:

Deze blanken leven op het oostelijk deel van het gele continent. Ze leven nadat ze de oorlog tegen de gele veroveraars verloren hebben, min of meer als slaven in hun eigen land. Ze hebben zo goed als geen rechten. Velen worden gedeporteerd, naar het gele gedeelte om daar als slaven te werken in dienst van hun gele meesters.

Voorwerpen

Yomon:

Heeft de vorm van een rond schijfje. Heeft ongeveer dezelfde eigenschappen als de Hypsoon, maar mag alleen door de 'goden' gedragen worden. Hij kan door drie staafjes uitgebreid worden. Maar als de derde geactiveerd wordt bezit de drager een veel grotere macht. Zoals de latere Hypsoon kan ook de Yomon uit vorm-energie van alles scheppen en besturen. De drager wordt erdoor een onsterfelijke.

Acron:

Dit is een klein apparaatje, dat door de 'goden', aan hun vrijwillige medewerkers als beloning schenkt. Hierdoor verkrijgen ze het eeuwige leven, maar moeten hun meester(es) eeuwige trouw blijven. Om de vijftig jaar moet het op nieuw 'opgeladen' worden, anders houdt de werking op. Wie dit recht verliest is ten dode opgeschreven. Nadat de Acron ophoudt met werken, heeft de drager nog maar een maand te leven. Van af de eerste dag van de maand, begint hij te verouderen, na de derde week ziet hij er als een mummie uit, tot hij uiteindelijk tot stof vergaat. De Acron kan ook door een telepathisch bevel tot ontploffing gebracht worden, hier weten de dragers echter niets van. Het wordt door de schenk(st)er door Aportatie en telekinese ingeplant achter aan in de nek.

Hypsoon:

De module die de vorm van een Pentagon heeft, zorgt dat het lichaam van zijn drager steeds regeneriert zodat ze een zekere vorm van onsterfelijkheid bezitten. Het wordt meestal onzichtbaar in de hals gedragen. Samen met latere uitbreidingen worden zijn mogelijkheden uitgebreider. Zoals een regeneratie module. Het zorgt ook, zoals de Yomon, voor een zekere relatieve onsterfelijkheid. Ze mogen het echter niet verliezen omdat ze dan ongeveer drie maande later plots snel zouden verouderen. Het kan de esperkrachten van de gebruiker zelf evenaren, waardoor de gebruiker

haar/zijn eigen krachten niet aanspreekt. Bouwt een energiescherm op. Wekt vormenergie op, waardoor voorwerpen gevormd worden, alsof het vaste objecten zijn. Ook kleding, wapens, zwaarden, bogen, pijlen, energiewapens, auto's, enz. Om contact op te nemen met een of meerdere gebruikers, gebruikt zij de halografische gedaante van van haar schepster, Anya.

Energiezwaard:

Een cilinder met een lengte van ongeveer twintig centimeter. Door de kracht van een esper kan deze cilinder een energiestaaf opwekken, waardoor een energiezwaard ontstaat. De kracht van de esper bepaald de sterkte van het zwaard. Ook niet espers kunnen een kunstmatig energiezwaard bezitten, maar dit werkt op basis van een kristal dat de lichtende energiestaaf opbouwt.

Xan:

Hij is een door de computer van het complex geschapen hologram. Hij is de Jakira's leermeester in het gebruik van de espergaven en de keiharde gevechtstraining, die zichzelf en haar lotgenoten moeten doorstaan. Bij deze training moeten ze het, met verschillende soorten wapens, opnemen tegen supersnelle halografische tegenstanders van zichzelf. Hij kan ook op meerdere plaatsen tegelijk aanwezig zijn.

Halogram:

Dit is een, door een computer geschapen hologram, die als een zelfstandiger eenheid kan optreden en even echt lijkt, als een echt levend wezen. Het kan voorwerpen vastnemen en heeft ook een vaste vorm. Als hij je een hand geeft dan kan je deze drukken zoals een echte hand. Alleen de manier van spreken is nogal computerachtig.

De crun:

Een op een ruit lijkend werpwapen, dat echter van vorm kan veranderen. Met een telepathisch bevel kan het ook gesplis worden.

Andere

Esper:

Is een term die aanduidt dat iemand geestelijke krachten, ook Esperkrachten genoemd, beheerst. Zoals: Telepathie, telekinese, teleportatie, destingatie, onsterfelijkheid, transmutatie, kloner, genezer, enz....

Volkors:

Zij worden ook de zwarte wacht genoemd, omdat ze altijd zwarte uniformen dragen. Het zijn mensen en andere rassen die door een de zwarte symbiont beheerst worden. Zij zijn de soldaten van de goden en voeren elke opdracht genadeloos uit. Door invloed van de symbiont hebben ze geen enkel gewetensbezwaar voor deze taken. Als ze van de symbiont bevrijd worden, plegen velen zelfmoord als ze zich van zware misdaden bewust worden.

De zwarte Symbiont:

Een zwarte vormloze brij met een grote kracht om mensen en anderen te overheersen, waardoor ze willoze slaven worden, die hun opdrachten zonder bezwaar uitvoeren.

De witte Symbiont:

De tegenhanger van de zwarte symbiont, waardoor deze laatste ooit verstoten werd. De witte symbiont trok zich terug op een geheime planeet, Yotanvo genaamd. Onder invloed van Sorane grijpen deze wezens later in. Door hun krachten bevrijden zij hun zwarte soortgenoten, waardoor deze weer een witte symbiont worden, die hun drager proberen te weerhouden om zelfmoord te plegen.

De Gont:

Een ras van gedaante transvormers, die uit vrije wil nietsontziende moordenaars in dienst van de zwarte weg werden.

Sorane

De dubbelgangster

Nadat Sorane Nador door de rechter doodgeschoten werd, wordt ze levend en wel op sommige plaatsen opnieuw opgemerkt. De politie en de misdadigers proberen te ontdekken wie de vrouw, die zich Sorane Cobanon noemt, is. Maar ze blijkt echter even gevaarlijk te zijn als de vrouw van wie ze een dubbelgangster zou zijn. Toch wordt ze door de agente Malon Garent en zijn nieuwe, niet al te zuivere partner, gearresteerd. Alleen is het de vraag of deze arrestatie niet tot haar plan behoort.

Jelsi

Jean Smeyers

Info@jelsi.be

Ik ben geboren te Leuven en kwam van de lagere school, via enkele omwegen, terecht in de grafische richting. Hierdoor volgde ik na de technische, de afdeling grafiek in Sint Lucas te Brussel. Tijdens mijn studies geraakte ik meer en meer geïnteresseerd in science fiction en begon al snel ideeën op te schrijven. Mijn eerste bedoeling was strips maken, maar door een te grote toeloop van ideeën, besloot ik dan om mij op het terrein van Scenario's/romans te wagen. Daar ik geïnteresseerd was in computers, begon ik hier mee verhalen te maken.

Naast verhalen hou ik mij ook nog bezig met het maken van 2d tekeningen in kleur of zwart/wit potlood of op de computer met poser, Cinema4D. Na een tijdje ben ik ook begonnen zelf karakters in poser te modeleren. Dit met de bedoeling om de karakters, die in de verhalen voorkomen, een uiterlijk te geven. Na het renderen worden deze creaties, indien nodig, bijgewerkt met Coreldraw, Illustrator, Photoshop e.a. In de verhalen had ik ook nog andere dingen nodig, waardoor de noodzaak ontstond om vanalles te ontwerpen.

Ik kon het niet laten en al snel vloeiden er ook ontwerpen van ruimteschepen, vervoermiddelen, wapens, kleding, enz uit mijn 'potlood' en 'muis'. Verder zorg ik ook nog voor de opmaak van de verhalen in boekvorm met Ventura, Indesign, Illustrator.